Un scandal irezistibil
SUZANNE ENOCH

CĂRŢI ROMANTICE

SERIA „SCOŢIENI NESTĂPÂNIŢI*

Gf.O MARCOVICI.
UlOCCER/riSr *MJDlSX*

SUZANNE ENOCH

Un scotian irezistibil

Traducen; din limbn englczfi
Anca Mihñfleaou

LITERA

Pentru buna mea prietenă şi autoare Karen Hawkins, care a fost de acord să adauge zece ore la o călătorie a ei doar pentru ca eu să nit călătoresc singură şi căreia i-a plăcut playlistul meu. Şi gustările.

capitolul 1

Clanul MacLawry avea o vorbii care în decursul anilor
a devenit: „Dacă vrei să vezi chipul diavolului, să te uiţi la un Campbell“.

Mai exista şi altă zicală MacLawry despre Londra şi englezoii fără caracter care locuiau acolo, îşi amintea Arran MacLawry, dar cum momentan se afla în mijlocul unei săli dc bal în Mayfair, va ţine asta pentru el. Un cărd de fete tinere, care toate purtau măşti elegant

arcuite de lebădă, se plimbau împreună. Rănji spre ele, deranjând formaţia şi trimiţând-o într-un cor de voci feminine spre masa cu gustări.

- încetează, diavole!

Arran se uită spre fratele lui, aşezat la câţiva paşi distanţă şi adâncit conversaţie - sau aşa credea el şi care purta o mască elegantă de bufniţă.

- N-am făcut decât să zâmbesc. Ai zis să fiu prietenos, Rnnulfl

Ranulf, marchizul de Glengask, scutură din cap. Chiar şi cu faţa pe jumătate ascunsă de masca de panteră, nu exista nici un singur oaspete la serata Garreton în seara asta care să nu ştie cine era.

- Am spus să fii politicos. Fără bătăi, fără insulte şi fără să stârneşti agitaţie printre fetele englezoaice.

-Arunci poate că ar fi trebuit sâ port o mască de vacă sau de porumbel în locul unei măşti de vulpe.

Sau poate că nu ar fi trebuit sâ vină în seara asta - dar atunci cine i-ar fi păzit de Campbelli sau de alte personaje dezagreabile.'

Bufniţa de lângă fratele lui chicoti.

-Nu cred că are importanţă costumaţia ta, Arran, zise ea cu accentul englezesc cultivat. Tot le atrage atenţia fetelor.

- Presupun că e un compliment. Charlotte. replică el înclinându-şi capul spre Charlotte Hanover, logodnica fratelui său mai mare, aşa că îţi mulţumesc.

în acelaşi moment rări o mască splendidă de păun şi o rochie de un violet-închis şi rămbi. dar expresia ii îngheţă când lângă păun apăru lebăda cu verde şi auriu. La naiba! Cele două păsări tinere se luară de braţ şi porniră în direcţia lui, dar nu credea că îl răriseră încă.

-Sora ta cea frumoasă nu e cumva o lebădă în seara asta? o întrebă el pe Charlotte, desprinrându-se uşor cu spatele de perete.

-Ba da, replică Charlotte. Biata de ea! Nu cred că şi-a dat seama cât de mulţi vor pună o mască de lebădă în

- Ei bine, dacă le veri pe ea şi pe Winnie, spune-le fetelor că le salut, zise el şi se întoarse spre uşa sălii principale de bal. îl văd pe unchiul Myles şi ştiu că voia să discute ceva cu mine.
- Mincinosule, zise Ranulf. Să nu pleci prea depane. E aşteptată familia Stewart în seara asta şi vreau să o cunoşti pe Deirdre Stewart.

Arran încremeni, deşi se aplecă uşor ca să se ascundă de lebăda verde cu auriu.

- Deirdre Stewart. Vorbeşti prostii.

Fratele său mai mare nu ridică privirea, dar nici nu părea că glumeşte.

-Am aurit că e destul de plăcută şi nu are decât 22 de ani. Şi e nepoata lui Stewart.

Deci acesta era motivul pentru care fratele său ii spusese să rămână la Londra, chiar şi după conflicte şi evidenta... lipsă de răbdare a lui Arran cu modul deosebit

de englezesc în care se comporta Ranulf.

-Asta e datoria mea acum? întrebă el, neputând să-şi stăpânească un mârâit în glas.

- Nu am cunoscut-o pe fiica lordului Allen, aşa că probabil că vom afla. Marchizul se uită peste umărul lui Arran. Păsăruica ta frumoasă e aproape.

Ă

Jane Hanover era mai degrabă un vultur care se rotea şi aştepta ca el să cede:e graţiilor ei neîncetate, dar Arran nu avea de gând să rămână pe loc şi să se contrazică în timp ce ea se apropia. Nu avea nevoie de o mască de vulpe ca să simtă necazurile apropiindu-se, iar sora de 18 ani a lui Charlotte nu aducea decât necazuri. O fi fost prietena cea mai bună a surorii sale Rowena, dar era o debutantă, o englezoaică şi o romantică.

■ Arran se scutură şi se uită peste umăr. Mai bine îl lua naiba decât să se lase prins de ea.

Şi apoi, în mod evident, mai era şi clanul Stewart. Nu existase război deschis între cele două clanuri, iar acum că stătea să se gândească, în decursul săptămânii fratele său amintise mai des de ei decât de clanul Campbell. Şi deşi era prima dată că Ranulf vorbise despre el şi Deirdre în aceeaşi propoziţie, Arran avea mai mult decât o simplă bănuială că asta se va întâmpla. Din punct de vedere politic, o alianţă ar avea mai mult succes dacă Ranulf însuşi, ca şef al clanului MacLawry, sor oferi pentru Deirdre, dar el se îndrăgostise de o englezoaică, iar asta însemna că Arran era cel care trebuia să se sacrifice pentru binele clanului MacLawry. Aşa că nu putea decât spera că fata semăna mai degrabă cu mama ei, decât cu tatăl cu chip de broască, şi nu putea fi decât fericit că nu îl atrăsese până acum nici o altă fată.

La stânga lui începu muzica pentru primul vals al serii, aducându-l înapoi în prezent şi la pericolul care îl pândea. La naiba! Jane

Hanover îl va descoperi, îl va informa că nu avea partener pentru dansul acesta, iar el va fi prea politicos ca să refuze, pentru că urmau să se înrudească. înainte să se termine valsul s-ar trezi logodit, iar asta ar sta în calea planurilor lui Ranulf, ca să nu mai vorbim de ale lui.

Un păun şi o lebădă se grăbeau pe uşă spre el. Şi pe Dumnezeu, nu era încă aşa de prost ca să sfârşească legat de o debutantă care îl considera „un chipeş mai din topor". Sfântă Bridget, nici măcar nu ştia ce înseamnă asta. Ocolr două grupuri de oaspeţi şi se întoarse din

nou, nimerind direct în calea unei măşti de vulpe roşje

- Domnule Vulpoi, tise ea, un zâmbet surprins arcu. indu-i buzele sub mască.

-Uitel, Jane! o auzi el exclamând pe sora lui, Winnie

- Domnişoară Vulpe, se întoarse el şi zâmbi la rânduj lui. Aş putea spera că aţi binevoi să-mi acordaţi un vals'

Ochii verzi umbriţi se uitară preţ de o clipă la el, ţn timp ce osânda lui se apropia. Una dintre osânde. Că te putea oare suporta un bărbat de 27 de ani?

-Aş fi încântată, Domnule Vulpoi, zise vulpea şi ţ| salvă chiar la timp.

El îi întinse mâna, iar degetele în mănuşi aurii o prinseră. Mişcându-se cât de repede putea fără să pară că o trage după el - sau să dea impresia că ar fugi din calea cuiva - el o însoţi pe ringul de dans, o apucă de talia subţire şi porniră să valseze.

Partenera lui era minionă, observă el abia acum, creştetul capului ei_ajungându-i sub bărbie. Şi avea un zâmbet binevoitor, în afară de asta, putea să fie şi regina Caroline, din ce ştia el. Sau de cât îi păsa. Ea nu era Jane Hanover şi în acest moment doar asta conta.

-O să valsăm aşadar în tăcere? rosti ea cu accent londonez aristocratic. Două vulpi printre mulţimi de lebe-

Arran rânji.

- Când m-am uitat la masa cu gustări, am fost surprins să nu văd coşuri cu grăunţe pentru păsări.

Ea aprobă din cap şi-şi ridică faţa spre el ca să-i întâlnească privirea.

- Bietele de ele! În mod evident,

Lady Jersey a purtat o mască de lebădă deosebit de drăgălaşă la aceeaşi serată anul trecut şi a declanşat un fel de frenezie.

In timp ce ea se uită prin sala de bal aglomerată, el o studie din nou. Minionă, zveltă, ochi de un verdtnles- chis şi părul... Nu era sigur cum să-i zică culorii. O coamă ¡ungă de bucle, care se revărsau dintr-un coc şi care părea să fie rezultatul muncii unui pictor care

amestecase pe rând castaniu, auriu şi roşu - un amestec cT |[C cu,ori].[care] împreuna nu aveau nici un nume. [C], [îpi'] [C]?î[,ar clacS avea 0] reputaţie de poet, în cngl- [nU Cac^ta în extaz în] Părului unei tinere

-Cum se face că Domnişoara Vulpiţă nu avea deja un partener pentru vals? întrebă el.

- Abia am sosit, răspunse ea cu voce catifelată. De ce fuge Domnul Vulpoi de un păun?

Deci observase asta.

-Nu fugeam de un păun. Pasărea aia e sora mea. Lebăda era cea care mă îngrozea.

Privirea ochilor verzi o susţinu pe a lui, şi ei se trezi că îşi dorea să poată vedea mai mult din chipul ei. Ca muntean şi membru al clanului MacLawry, abilitatea lui de a citi iute şi corect expresia cuiva îi salvase viaţa de multe ori. în minte îi apăru brusc un gând. Ranulf ii spusese că în seara asta vor veni şi cei din clanul Stewart. Dacă vulpea era cumva Lady Deirdre? ÎI studia cumva la fel de mult cum îşi dorea el să o studieze?

- De toate lebedele sau doar de aceea anume? se interesă ea. în Ţinuturile înalte nu există lebede?

Sigur că ea ştia de unde era el; chiar dacă tot Mayfairul nu ar fi vibrat de bârfe despre clanul MacLawry care îşi *croi seră* drum prin roate saloanele în ultimele săptămâni, accentul lui puternic tot l-ar fi trădat.

Spre deosebire de sora lui, Rowena, el nu se străduia să-şi atenueze sau ascundă accentul. A fi un MacLawry era motiv de mândrie din punctul lui de vedere.

- Da, chiar sunt lebede aici destule. E mai uşor să *le* eviţi *în Ţinuturile ¡nalte,* unde un bărbat cunoaşte *terenul* şi există mai mult spaţiu de manevră.

- *Habar* n-aveam că lebedele sunt aşa de periculoase. -Da. Te *prind* când nu eşti atent şi se împerechează
pe viaţă.

- *Spre deosebire de vulpii râse ea.*

Oare *vulpile se* împerecheau pe viaţă? în momen- tul acela nu-şi putea aminti. După două săptămâni

petrecute vânând mai mult pericole umane, feminine şi masculine, o discuţie despre faună - chiar şi una alego. rică - i se părea... înviorătoare.

-Vulpea asta nu e în căutare de altceva decât de un partener de vals, ii răspunse el zâmbind.

lată! Dacă era Lady Deirdre, acum ştia că el nu era interesat să curteze altă fată.

- Şi Domnişoara Vulpiţă?
- Eram în căutarea unui prieten. Un interludiu cu 0 altă vulpe este o... distragere neaşteptată. Şi dacă vei spu. ne ceva măgulitor, nici măcar nu mă voi simţi insultată că rn-ai invitat la dans ca să eviţi o pasăre.

Era o dojană sau o glumă? Faptul că nu putea fi sigur de asta îl intriga. În experienţa lui, tinerele engc. zoaice cu foarte puţine excepţii ştiau foarte bine să discute despre vreme cu orele, dar nu putea să le laude pentru altceva.

- Ceva măgulitor, gândi el cu voce tare, încercând sâ decidă cât de mult efort trebuia sâ investească.

La urma urmei, intenţiona să abordeze înţelegerea matrimonială de pe o poziţie de forţă. Era adevărat că poate nu mai era aşa de îngrozit de perspectivă ca în urmă cu cinci minute, dar nu era nici pregătit să se predea. Nici pe departe. Un MacLawry nu se milogea pentru o alianţă.

- Dansezi cu multă graţie, decise el.

Ea râse din nou, deşi de data asta nu la fel de îmbietor.

- Ei bine, crezi sau nu, nu eşti singurul scoţian care spune asta. Eşti cam la fel ca toţi ceilalţi.

Arran era aproape sigur că tocmai fusese insultat, ¡şi ascunse încruntarea, nu că ea ar fi putut sâ vadă sub masca lui. Dacă era Deirdre, poate că ar trebui să fie mai... şarmant sau ceva în genul acesta. Deşi ea ar fi putut să se prezinte înainte să înceapă să-l critice.

-Te cunosc de două minute, fată dragă, comentă el, trăgând-o un pic mai aproape. M-am gândit să-ţi spun câ ai o Nană inimoasă şi urechi graţios ascuţite, dar nu ştiam dacă vei aprecia aşa ceva.

-Şi de ce nu ar aprecia o vulpe că un vulpoi Îi admiră blana.'

- Pentru că tu nu eşti vulpe, iar eu nu sunt vulpoi. .Ai ales să nu porţi o mască de lebădă, ceea ce măcar te diferenţială de celelalte tinere de aici în seara asta. dar eu port o mască de vulpoi pentru că sora mea mi-a oferi t-o. Sincer, am impresia că sunt mai degrabă lup, dacă e să spun drept.

Da, familia ¡1 numea adesea cel deştept, iar Rovvena păruse destul de mulţumită de faptul că el îi acceptase alegerea, dar era doar o bucată frumos pictată de papier mâche - şi nimic mai mult.

-Am vrut să fiu o vulpe, zise ea după un moment. Tata ar fi vrut să fiu o lebădă.

Ei, asta era interesant.

- Şi cu toate astea iată-te aici vulpe, nu lebădă.

Ea era o femeie tânără, probabil cu vreo doi sau trei ani mai mare decât Rovvena - vârsta pe care ştia că o are Deirdre Stevvart -, cu o gură atrăgătoare, buze care păreau să vrea să zâmbească mereu şi ochi verzi, umbriţi, pe care şi-i imagina încreţiţi la colţuri. Dacă Arran n-ar fi avut ambele mâini

ocupate cu valsul, s-ar fi luptat cu dorinţa de a-i da masca *j*os, ca să îi poată vedea tot chipul, să ştie dacă părţile adunate dădeau suma corectă.

Ea îşi curbă din nou buzele.

- Iar acesta este un compliment, Domnule Vulpoi,

Îşi înclină capul şi razele aurii din părul ei captară lumina candelabrului.

-Sau ai vrea să-ţi spun Domnule Lup?

-Răspund la numele de Arran, răspunse el, zâmbind la rândul lui.

Ea nu reacţiona la numele lui, dar probabil că ştia deja cine era el. Societatea londoneză nu se putea lăuda cu mulţi tineri sosiţi direct din Ţinuturile înalte.

-Spunc-mi de cc lebăda - cea care pretinde că nu ^ uită la tine dinspre masa cu răcoritoare - te înspăimân- tă, Arran? întrebă vulpea.

- E prietena cea mai bună a surorii melc, zise el ridicând din umeri. Şi fratele meu mai mare c logodit cu

-Â, făcu vulpea, în timp ce rochia ei cu auriu şi ma- ro-roşcat i se unduia în jurul picioarelor. Din momentul în care a descoperit că viitorul ei cumnat are un frate necăsătorit, ca a început să viseze la o nuntă dublă.

- Da. Cam aşa ceva. Nu vreau să-i frâng inima, dar nici să sfârşesc căsătorit cu ea doar ca să nu stea bosumflată.

-Trebuie să fii un dansator foarte bun, dacă valsul tău le face pe fete să se logodească spontan. Cineva ar fi trebuit să mă avertizeze.

- Tachincază-mă cât vrei, fetiţo, dar nu sunt aici ca să mă las amestecat în basmul unei debutante.

Dumnezeu şi Sfânta Bridgct ştiau că existau destule fete frumoase în Ţinuturile înalte care aşteptau plăcerile oferite de el şi nici una dintre ele nu avea sensibilităţi caraghioase de englezoaică legate de romantism şi pericole.

Când Ranulf, şeful clanului MacLawry, se va căsători cu mireasa lui englezoaică, familia va primi destul sânge blând din sud. Şi evident că el urma să fie destinat unei Stewart.

- Dacă nu eşti aici ca să te căsătoreşti, atunci ce te aduce la Londra' Vremea blândă?

Arran pufni.

- Dacă nu e ceva ce te poate doborî din picioare, atunci aia nu c vreme. Sunt aici doar ca să am grijă de fratele şi de

sora mea. Şi să fiu politicos.

Aruncă o privire spre locul unde pantera mare, neagră dansa cu bufniţa sa. Cu Ranulf distras de o pereche de ochi căprui frumoşi, iar Rowena îndrăgostită de tot cc era englezesc, cineva din clanul MacLawry trebuia să-i supravegheze pe cei din clanul Campbell. De asta îl lăsase pe fratele lor mai tânăr, Ursul, să aibă grijă

de Glengask în timp ce el se îndreptase spre Londra.

aptul că William Campbell declarase că va recunoaşte armistiţiul cu clanul MacLawry nu erau decât vorbe. Foarte fragile. Arran văzuse destule fapte sângeroase ca să-şi poată da seama de diferenţă.

-Să fii politicos? repetă ea. Un ţel... interesant. Să înţeleg că în general nu eşti politicos?

Probabil că nu era o coincidenţă că decisese deja de mai multe ori să

Ea îşi plecă fruntea preţ de o clipă.

- Da, aşa e. Dar ce te face să spui asta?

Valsul se termină cu un crescendo. Arran rămase o clipă pe loc, dorindu-şi parcă să nu se fi autointitulat câinele de pază al familiei sale. Atunci ar fi fost liber să continue conversaţia într-un loc poate un pic mai ferit.

- Rezervă-mi un cadril sau aşa ceva şi-ţi voi spune, se oferi el în schimb.

Ea se desprinse cu întârziere din braţele lui.

-Aş vrea, dar sunt destui bărbaţi aici ca asta să pară... nepotrivit. Poate altă dată.

- Da. Altă dată. Dar nu mi-ai spus cum te cheamă,

comenteze părţile cele mai spinoase ale afirmaţiilor lui.

Ea îl înţepa - şi asta anume îi plăcea.

-Sunt un tânăr foarte politicos, zise el cu voce tare, dar nu cu cei care nu merită o vorbă bună.

Ochii verzi amuzaţi se înălţării din nou ca să se uite la el.

-Şi eu unde mă încadrez în ierarhia asta? se interesă ea.

Oricine era fata asta nu era cu siguranţă o timidă.

-Ai ceva sânge de muntean în tine, nu-i aşa, fetiţo?

Pe buzele ei apăru un zâmbet lent,

arcuindu-i gura atrăgito m. încă o dată, şi de data asta muşchii de pe abdomenul lui se încordară ca răspuns. Pentru Dumnezeu, spera ca ea să spună că e Deirdre Stewart. Atunci putea să considere că simţurile sale se bazaseră pe intuiţie.

-Cred, Domnule Vulpoi, murmură ea, atingându-j uşor urechea cu buzele ci moi, că ar trebui să-mi spui... Domnişoara Vulpiţă.

Cu asta, ea se dădu în spate, se întoarse şi plecă.

îi aruncă o singură privire peste umăr înainte să dispară în marea de măşti strălucitoare. Hmm! Orice naiba fusese asta, el simţi acum nevoia de o baie în cel mai rece Iac de munte. Micul MacLawry era deja la jumătatea poziţiei de catarg doar după ce ca îi atinsese urechea, în public. Se duse spre o parte a camerei, înşfacă un pahar de votcă de la un lacheu şi îl dădu pe gât.

-Cine a fost femeia, Arran? îl întrebă sora lui, apărând lângă el şi apucându-l strâns de braţ.

El se scuturâ. Dacă Winnie era aici, atunci Jane Hanover era direct pe urmele ei.

-O prietenă veche, improviză el, înclinându-şi capul când lebăda se grăbi să apară lângă păunită.

Măcar evitase să valseze cu ea.

-Şi-a trecut cineva numele pe carneţelul vostru de bal pentru acest cadril, Ladyjane? Şi, Winnie, ţi-a mai rămas un dans popular liber pentru fratele rău?

Jane se îmbujoră sub masca ei elaborată şi părul

- Da, ei bine... dar, dar de fapt... speram ca tu...

Dacă nu îi oprea vorbăria, ea ar fi fost în stare, cine
ştie cum, să se rănească.

- Dă-mi mie carneţelul şi-mi scriu eu numele, se oferi el, încercând să decidă cu i să spună că a promis al doilea afurisit de vals când ea va întreba - căci va întreba.

Cu un oftat puternic, sora Hanover mai tânără îi întinse carneţelul şi creionul. Ea

fusese invitată la aproape toate celelalte dansuri, observă el, inclusiv la al doilea vals. Slavă lui Lucifcr! Nu era de mirare că fusese aşa de hotărâtă să-l găsească mai devreme. Se părea că îi datora Domnişoarei Vulpiţe mai multe decât îşi dăduse

înăbuşindu-şi un oftat, îşi trecu numele şi îi dădu înapoi carneţelul de bal, apoi făcu la fel cu sora lui. Rovvena

încă mai avea acelaşi zâmbet încântat pe care îl afişase din clipa în care îi dăduse cu o zi înainte masca de vulpe. Trebuia să ştie că el nu era interesat de tânăra ei prietenă. De ce, atunci, părea să o încurajeze pe Jane să îl vâneze? Va trebui să poarte o discuţie cu ea, şi asta curând. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca doi din fraţii lui să îl bombardeze cu femei, mai ales când se simţea obligat să favorizeze alegerea lui Ranulf.

-Tot nu înţeleg cum poate să fie o veche prietenă, zise Jane cu vocea uşor stridentă. Winnie a zis că familia MacLawry nu-i place pe cei din familia Campbell.

Arran se trezi că devine brusc atent. Ce era asta?

- Despre ce vorbeşti, fetiţo? întrebă el.

Jane *(ăcu* o jumătate de pas în spate.

-Ăă... prietena ta cu masca de vulpe. Ai zis că sunteţi prieteni. Tu ai spus-o. Nu eu.

-Eu...

Winnie îl împunse În coaste cu cotul ei ascuţit.

El o ignoră. Existau momente când trebuia să fie politicos şi exista familia Campbell.

-Ştii cine e, Jane?

-Toată lumea ştie că ea e Mary Campbell. Bunicul ei e ducele deAlkirk.

Rowcna scoase o exclamaţie de şoc, dar Arran strânse din dinţi să-şi stăpânească urletul care ameninţa să-i erupă din piept. Şarmanta şi fascinanta Domnişoară Vulpiţă nu era Deirdre Stewart. Era o Campbell. Şi nu orice fel de Campbell. Era nepoata lui William Campbell, şeful clanului Campbell. *Acel* Campbell.

Nu e de mirare că nu îşi spusese numele.

În schimb, dansase şi glumise cu el. Din punctul ei de vedere, miniona se gândea că probabil îl lua peste picior Cu siguranţă îl luase de prost.

. f7ªrL,â7la'?u'auzi vocea

Arran trase aer în piept.

profundă a lui Ranulf rînd el ş Charlotte Jdan.n'er
apărură în spatele lor. Au sosit cei din familia Stewart.
Cin,. a _ ,

-Oarj tu nu tc deranjezi sVi supmvcghczi pe cci djn familia Campbell, replică el, nefiind dispus să fie luar dc prost de fratele său, e de datoria mea s-o fac. Vulpea era nepoata lui Campbell.

Rareori ¡1 văzuse pe Ranulf aşa de surprins, dar acum chiar era. Căpetenia clanului MncLawry îşi împinse masca de panteră pe frunte. Chipul aflat dedesubt era poate mai agreabil, dar cel puţin la fel de fioros. Ochii lui albaştri se mijiră şi el ridică o mână, menită să îl ja pe Arran de guler.

-Ţi-am spus să te porţi frumos, zise el cu voce dură şi joasă.

Arran îi susţinu privirea fratelui şi căpeteniei clanului său până când Ranulf îşi lăsă mâna în jos. Nici unul dintre ei nu era recunoscut pentru că ar ceda într-o în- fruntare, dar acum se luă mai degrabă o decizie dc comun acord să nu facă o scenă în mijlocul unei săli de bal din Mayfair.

- Mi-ai spus să fiu politicos, replică el, şi aşa am fost.

- Nu-mi amintesc să fi acordat permisiunea vreunuia din clanul meu să danseze cu un Campbell, veni răspunsul lui Ranulf.

Asta spunea cineva pregătit pentru ceva mult mai scandalos decât un dans cu un Campbell - să ducă o mireasă englezoaică în Ţinuturile Înalte. Da, Charlotte Hanover avea mai mult curaj şi mai multă isteţime decât cele mai multe englezoaice, dar înainte de vacanţa asta ia Londra, Ranulf mai degrabă şi-ar fi dat foc la pat decât să-l împartă cu o englezoaică.

-Tu eşti cel care a încheiat un armistiţiu cu clanul Campbell, sublinie

Arran, reflectând că, doar cu câteva săptămâni în urmă, şi-ar fi ales cuvintele mult mai cu grijă. Evident că îi datora ceva mulţumiri lui Charlotte pentru că îmbunătăţise temperamentul fratelui său, se gândi el.

- Ca să nu ne mai omorâm între noi, Arran, nu ca să te apuci să valsezi cu unul dintre ei.

- Şi ştii tu o metodă mai bună ca să testezi starea de spirit a danului Campbell? Pentru că eu nu cred că pacea asta o să dureze mai mult de o săptămână.

Sigur că argumentul lui funcţiona doar dacă Jane şi Winnie nu îl dădeau de gol că el nu avusese habar cine era vulpea. Scuturând din cap, el îi întinse mâna lui Jane când începu muzica pentru cadrilul lor. Evident, prefera să fie acuzat că făcuse ceva greşit, nu că făcuse ceva prostesc.

în acelaşi timp, chiar nu credea că armistiţiul va dura. Nici un altul nu rezistase până atunci. Aşa că îşi făcuse obiceiul să afle care dintre bărbaţii clanului Campbell era prin preajmă, să afle cum arătau şi care le era starea de spirit. Le cunoştea aliaţii şi, în general, ştia când unul din ei se afla la mai puţin de cinci metri de fratele sau de sora lui. Dar apoi necazul venise de unde nu se aşteptase.

Şi vulpiţă, vulpoi, lup sau Campbell, a doua zi intenţiona să pornească la vânătoare. Nu putea să-i permită lui Mary Campbell să ia un MacLawry de prost. Cu atât mai mult cu cit el era la Londra ca să aibă grijă de familia lui. Cu atât mai mult cu cât, pentru moment, avusese impresia că zâmbetul şi isteţimea ei erau atrăgătoare. Dar asta se întâmplase atunci când crezuse că era altcineva.

_ Unde e această Deirdre Stewart de care vrei să mă legi, aşadar? întrebă el brusc. Hai să rezolvăm treaba înainte să se petreacă iar vărsare de sânge!

-Ce? fileu Rtiwena şi tresări când Jane scoase brusc un sune-r ca de pisică rănită.

- N-am zis că trebuie să re însori cu ea, replică Ranulf, ncoperindu-şi încruntarea prin coborârea măştii. Nu până când nu vorbesc cu vicontele Allen cel puţin. Du-te şi dansează cadrilul şi nu te mai apropia de Campbelli, în timp ce eu mă duc să vorbesc cu familia Stewart.

Măcar Ranulf nu spusese că trebuia să-şi arate picioarele sati dinţii pentru ca lordul Allen şi fiica lui

-*U ciopli. Daţi coli două damm nTOiie

de o căsătorie ca să încheie o alianţă, atunci le va of una. Dar, în acelaşi timp, se întrebă dacă valsul cu M ' Campbell şi faptul că o va căuta a doua zi nu vor fi £ te ultima acţiune independentă permisă lui. Asta nu 11 convenea prea tare. Ca un bărbat de acţiune care era se simţea mult mai confortabil cu ideea de a-i spune lui Lady Mary punctul lui de vedere decât să soarbă ceai ; cu degetul mic în aer de dragul lui Lady Deirdre. Dar clanul avea întâietate. întotdeauna era aşa.

-Mătuşa ta Felicia chiar a comentat că le-ai eclipsat pe toate tinerele aseară, Mary, zise Joanna Campbell Lady Fendarrow, cu un zâmbet, în timp ce intra în salo! nul de mic dejun. Chiar şi cu Dorcas a ei de faţă. Slavă j Domnului că te-am convins că o mască de lebădă nu ţi ! s-ar potrivi.

. Mary zâmbi şi îşi înclină obrazul pentru un sărut când

tatăl ei li se alătură. Ea nu îşi amintea acea conversaţie i anume, cum probabil nu şi-o amintea nici Walter i Campbell, marchizul de Fendarrow, dar dacă mama ei voia să-şi aroge merite pentru un lucru aşa de mărunt atunci ea, cel puţin, era dispusă să i-l acorde.

-A fost o seară frumoasă, fu ea de acord.

Mama ei se opri în dreptul bufetului.

-Asta e tot ce ai de spus.’

^ Mary îşi făcu de lucru turnând tatălui ei o ceaşcă

-Ce altceva ar trebui să spun?

-Ei bine, de pildă cine era domnul acela înalt, cu umeri laţi cu care ai valsat.

La naiba!

- Vrei să spui Harry Dawson? Doar ¡1 cunoşti, mama, zise ea şi sorbi din ceaşca ei.

Tatăl ei se aşează în capul mesei şi se aplecă să-şi tragă ceaiul mai aproape.

- Se referă la bărbatul cu masca de vulpe. Arran MacLawry.

. Cea,u 1 l,e care 11 înghiţi îi ajunse în plămâni. Mary începu să tuşească şi să se înece, încercând să tragă aer în piept, până când Gerns, majordomul, veni şi o bătu uşor între omoplaţi. Mama ei stătea încremeniră cu o bucată de pâine prăjită ţinură între cleşti, în timp *ce* tatăl ei îşi sorbea calm *ceaiul.*

-Mulţumesc, Gerns, *zise* ea răguşit şi îi făcu semn majordomului să se îndepărteze.

- Desigur, milady, zise acesta şi se întoarse la locul său din spatele tatălui ei.

-MacLawry? făcu marchizul din nou.

-EI... m-a iuat prin surprindere, reuşi ea să spună,

Mary se încruntă la tatăl ei.

-Chiar m-a luat prin surprindere.

Traversam încăperea ca să mă întâlnesc cu Elizabeth, iar el s-a ciocnit de mine. Când m-a imitat la vals, nu puteam să-l refuz fără să... îl insult.

- Puteai foarte bine să spui că aveai deja alt partener, replică mama ei, culoarea întorcându-se în obrajii ci în general palizi. îndrăznesc să spun că tatăl tău sau oricare dintre verii tăi ar *fi fost* încântaţi să danseze cu tine, dacă *le făceai* un semn cât de mic. Şi cum e cu chipeşul Rodericlt MacAllister? Ştii că tatăl tău a vrut anume să dansezi cu lordul Delaveer.

-Am dansarcu Roderick. Dansez cu el destul de des.

- Un dans popular. Asta nu înseamnă cine ştie ce.

-Şi cu siguranţă nu am o problemă să insult un MacLawry, interveni tatăl ei. Mai ales în favoarea unui MacAllister.

- Dar eu, da, *Walter. Clanul MacLawry* e plin de bestii periculoase. N-ai văzut bătaia pe care au provocat-o la balul Evanstone? Aproape că l-au omorât pe lordul Berling. Propriul tău văr.

-Vărde-al doilea, preciza lordul Fendarrow.

Şi un prostănac. *Dar da, ai dreptate,* draga mea. Nu trebuia să-l insulţi, *dar nici* nu ar fî trebuit să dansezi cu el, Mary.

ᵘUr7nm<! mia», ™ >i>? A'"ld 5¹ Ch* j ,ti wrii mei nu o să4 ucidă pe Anan MacLawry p,;nin| S', dansat eu mine, nu-i aSa> Pentru ci nu cred a,, avea habar cine eram. _ CB ,, ,

Si ei îi plăcuse asta, daca statea sa se gândeasci Pentru el ea fusese Domnişoara Vulpiţă şi pur şi ¡¡¡m. piu stătuseră de vorbă. Da, ea îl înţepase un pic, doa, era un MacLawry. Dar el nu se enervase sau se ofen. sase de tachinările ei. Mai degrabă dăduse dovadă de inteligenţă şi umor, mai mult decât se aşteptase ea - la urma urmei, ea crescuse cu poveşti despre ţapii păroşi din clanul MacLawry.

Îşi dorea să fi reuşit să vadă mai mult din chipul lui, pentru că gura cu curbura aceea cinică, amuzată a buzelor, felul în care masca de vulpoi i se potrivea cu trăsâ- turile - nu aducea nici pe departe cu un ţap. De fapt, o intriga destul de mult

- Ca să fim cât se poate de clari, zise tatăl ei, scoţând« din gândurile în care se adâncise despre păr negru, bătut de vânt şi bărbii puternice, nu trebuie să mai dansezi cu Arran MacLawry sau cu Ranulf MacLawry ori cu Munro MacLawry, asta dacă se aventurează afară din Glengask. Şi nici nu trebuie să te împrieteneşti cu Rowena MacLawry. Sau cu cei din clanul Mackle, Lenox, MacTier sau cu oricare alţii din clanul sau din aliaţii lor.

-Ştiu că eşti conştientă de locul tău, Mary, continuă el fără să bage în seama întreruperea ei, ştiu că ţi s-a spus de o sută de ori că, în calitate de fiică a mea, de nepoată a bunicului tău, valorezi mult şi pentru aliaţi, şi pentru inamici. Nu era aşa de... vital când clanul MacLawry

stătea doar în Ţinuturile Înalte, dar acum sunt la Londra. Şi doar pentru că tata a decis că ar trebui măcar să pretindem că suntem diplomaţi cu marchizul de Glengask nu înseamnă că şi tu trebuie să te porţi ca atare.

- înţeleg, tata, zise Mary grăbită, sperând să evite un discurs întreg pe tema asta. Pentru că nu auzise asta de o sută de ori. Ci de o mie de ori. Serios.

- Bine. Pentru că circumstanţele actuale ne-au oferit o ocazie pe care nu trebuie să o pierdem.

-O ocazie care se bazează pe tine, interveni mama ei, aşezându-sc în sfârşit. Chiar dacă eu m-am căsătorit la 21 de ani, se pare că... încăpăţânarea ta şi indulgenţa bunicului tău acum ne favorizează.

- într-adevăr, reluă marchizul. Refuzul tău de a te căsători în trecut nu a ajutat să atenuăm tensiunile dintre clanuri. Dar bunicul tău e de acord că acest armistiţiu poate fi folosit în avantajul rostru.

Până acum ei nu i se păruse cine ştie ce avantaj, în afară de faptul că valsase cu un bărbat la care altfel i-ar fi fost interzis să se uite chiar şi prin ochean. Apoi îşi dădu seama la ce ocazie se referea.

- Vrei să mă cuplezi cu Roderick MacAllister, constată ea eu inima bubuindu-i în piept.

-Armistiţiul nu va dura, replică tatăl ei cât se poate de sec. Nepoata favorită a lui Campbell căsătorită cu fiul lui MacAllister ne va oferi numărul necesar ca să îi provocăm pe MacLawry, şi clanul MacAllister nu ar accepra această ofertă, oricât de plăcută, fără acest armistiţiu. Trebuie să acţionăm acum.

El se aplecă în faţă, punând o mână peste ceaşca ei de ceai înainte să poată să o ducă la gură încă o dată.

-De asta nu trebuie să rişti şi să pui în pericol acest armistiţiu valsând cu Arran MacLawry.

Simţi un fior de gheaţă pc şira spinării. Da, ea ar fi putut să evite un dans cu MacLawry -

asta dacă ar fî dorit să facă asta. Când îşi dăduse seama că el habar nu avea cine era, ea se simţise... încântată, de parcă ar fi făcut ceva interzis sau periculos. Spre deosebire de ceva... neliniştitor. Roderick MacAllister era destul de plăcut şi probabil că în sinea ei ştiuse mereu că el îi era menit, dimpreună cu roţi verii din clanul Campbell. Dar

asta nu alunga gândul că valsul cu acel bandit fu$_{Ses}$ excitant.

Tatăl ci eliberă ceaşca ei de ceai şi se lăsă pe spate. -Probabil că ar fi trebuit să avem conversaţia asta cu trei ani în urmă când ai debutat în societate.

- Am avut-o, replică marchiza, între sprâncenele ei apărând o linie fină. Dar cine s-ar fi aşteptat ca fami- lia MacLawry să coboare din Ţinuturile înalte.[7] Eu nu, cu siguranţă.

-Nu că aş vrea să vă contrazic, zise Marţ' încet, dar dacă încercăm să păstrăm armistiţiul cu lordul Glengask şi clanul său, nu ar trebui să fim... mai prietenoşi faţă de I ei? Poate că un dans sau două ar putea evita vărsarea de I sânge. Cu siguranţă că merită riscul.

- Nu l-ai auzit pe tatăl tău? Dacă Charles Calder sau Amold Haws te văd împreună cu un MacLawry, vei provoca o luptă. Dacă eşti văzută favorizându-l pe acel bandit în defavoarea lordului Delaveer, vei pune în pericol cea mai importantă alianţă din ultimii o sută de ani.

Avusese deja loc o luptă în sezonul acesta - de fapt, mai multe, între familiile Campbell şi MacLawry.

De fapt, ea habar nu avea cum reuşiseră lordul Glengask şi vărul ei de-al doilea, George Getdens-Daily, să discute îndeajuns de mult ca să decidă că ar trebui să evite să se omoare între ei. Dar reuşiseră, şi

acum se părea că nimeni nu prea ştia ce să focă. Sau, mai degrabă, familia ei decisese să folosească puţinele momente de pace ca să îşi dubleze aproape rândurile pentru momentul când armistiţiul va cădea. Şi ea era punctul-cheie. Mary se ridică în picioare.

- Deci nu trebuie să dansez cu nici un MacLawry şi nici să fiu nepoliticoasă cu un MacAllister. Cred că aş putea să fac asta.

Mary ocoli masa şi îl bătu uşor pe tatăl ei pe umăr.

- Plec să caut o pălărie nouă şi pe urmă iau prânzul cu Elizabeth şi Kathleen.

-Oh, transmite-le salutările melc lui Kathlccn şi ma- mei ei, tise marchiza. Sper că se va recupera destul cât să participe la recitalul lui Daily de joi.

- O să-i transmit.

Mary o sărută pe mama ei pe obraz şi apoi se îndreptă spre hol să o ia pe camerista ei, Crawford, şi boneta albastră care se asorta cu rochia ei de plimbare.

-Sunteţi sigură că nu doriţi să luaţi trăsura, milady? o întrebă Gerns, în timp ce o ajuta să îşi pună şalul albastru, asortat.

- Mergem doar pe Bond Street, răspunse ea cu un zâmbet, decizând că avea nevoie de câteva minute ca să-şi limpezească mintea.

Pentru că, dacă nici părinţii ei nu se stăpâniseră să nu vorbească despre un vals amărât cu Arran Mac- Lawry, probabil că şi prietenele ei vor vrea să discute despre asta.

Desigur că ea ştia în mod logic că nu ar *fi* trebuit să danseze cu acel vulpoi zvelt cu părul negru. Dar, pentru Dumnezeu, să spui că ea nu avea voie să danseze cu un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată doar pentru că alt bărbat cu care nu acceptase încă să se căsătorească ar putea să se supere.' Ridicol!

Desigur, să se căsătorească cu ea era o lovitură

politică, o cale spre eşaloanele mai înalte ale clanului Campbell.

Ea ştiuse asta parcă dintotdeauna. *La* fel cum ştiuse şi că verii ei şi potenp'alii aliaţi ai clanului Campbell îi acordau o atenţie specială nu pentru că era deosebit de şarmantă sau drăgălaşă. Dar Arran MacLawry dansase cu ea din simplul motiv că aveau măşti asortate. Era pur şi simplu... o nebunie că toată lumea începuse să fumege şi să bombăne din cauza unei coincidenţe de costume.

Poate că data viitoare tatăl ei va decide că nu va putea valsa cu cineva îmbrăcat în albastru. Sau negru.

Sau poate că soţul ei va decide asta? Pentru numele lui Dumnezeu! Ea spera că va avea măcar ocazia de a sta de vorbă cu Roderick înainte ca familia ei să o târască la biserică. Tor ce ştia despre el deocamdată era că dansa

tolerabil şi că avea o slăbiciune pentru brânza piitiiro, Era o diferenţă enormă intre o sporovăială amabilă ¡¡' încerca să descoperi dacă un bărbat era bun de soţ. *

- Lady Mary, am întârziat cumva? gâfâi Crawfon] ^ gă ca. cu fustele strânse în mână.

Marţ' încetini imediat pasul.

-¡mi pare rău, Crawford, eram cu gândul aiurea.

- La balul mascat, cumva? se auzi o voce bărbătească cu accent puternic de scoţian de undeva din stânga ei.

Surprinsă, ea se răsuci pe călcâie.

-Arran.

El se sprijinea de trunchiul unui copac, calm şi nemişcat de parcă ar fi fost acolo de ore întregi. Un pr|. dator aşteptându-şi prada. Pârul negru i se ridica la tâmple în briza uşoară. Cu masca de vulpe pe faţă, părţii,, vizibile - maxilarul, gura, ochii albaştri, umbriţi - indicaseră un chip frumos. Fără mască, cu pometii înalţi şi nasul drept, sprâncenele uşor arcuite, el era un vis - uJ, printţ întunecatdin Ţinuturile înalte, care probabil mânca pisici sălbatice la micul dejun.

- Da, Arran MacLawry, aprobă el, îndreptându-se în cele din urmă. Şi cum te simţi în dimineaţa asta, Mary Campbell?

capitolul 2

Să găsească Mathcring Housc, reşedinţa din Mayfair a marchizului de Fendarrow, fusese o chestiune simplă, chiar şi pentru un relativ străin de Londra. Stătea mare, albă şi mândră la colţul dintre Curzon Street şi Queen

Street, chiar vizavi de şi mai impunătoarea Campbell Housc. Arran se intrebă în treacăt dacă fiul cel mai marc al lui Campbell şi moştenitorul lui se bucura să vadă ce va moşteni într-o bună zi sau dacă era supărat că bătrânul Campbell nu dădea semne că vrea să iasă cu picioarele înainte din viaţă.

Dar, indiferent dacă acum Campbell era în Ţinuturile înalte sau nu, Arran putea spune deja după senzaţia părului ridicat pe ceafă că nu se afla pe teritoriu prieten. De fapt, era chiar posibil să-ţi fi pierdut complet minţile. Pe barba diavolului, el ar fi trebuit să aibă un comportament exemplar în timp ce Ranulf negocia căsătoria lui, şi în loc de asta el pornise în căutarea unei Campbell.

El avea propriile motive, desigur. Noaptea trecută, Mary Campbell îl făcuse de răs. Ea îl tachinaseşi îl ironizase şi probabil că îi povestiseşi tatălui ei cât de uşor putea fidus de nas un MacLawry. Asta nu putea să rămână aşa. îl punea pe el - dar şi pe ton ceilalţi MacLawry şi aliaţi ai acestora - într-o poziţie de inferioritate. Fără un echilibru al puterii nu exista nici un motiv ca familia Campbell să continue armistiţiul şi nici familia Stewart nu mai avea vreun motiv să se alieze cu MacLawry. Iar el nu era dispus să permită căderea clanului MacLawry din pricina unor ochi verzi drăgălaşi.

Chiar dacă în lumina soarelui, acei ochi aveau culoarea muşchiului crescut sub o cascadă. Chiar dacă părul ei lung şi ondulat devenea de un bronz greu de descris în cuvinte. Trase aer în piept. Ea arăta ca o prinţesă dintr-un regat al zânelor, o fată pe care Shakespeare ar fi descris-o poetic. Sfântă Bridger şi toţi îngerii din cer!

-M-am gânditcă putem să mergem în aceeaşi direcţie o vreme, dacă nu există obiecţii, zise el tărăgănat, certân- du-se singur în gând.

Era vorba despre ce încercase ea să facă,

nu despre felul în care arăta.

Deirdre Stewart avea trăsături perfect agreabile şi păr negru, frumos, iar el fusese uşurat să constate că nici nu se uita cruciş, nici nu se bâlbâia. Asta trebuia să ţină în gânduri. Pe aproape logodnica lui.

Mary se uită peste umăr, de parcă ar fi căutat ajutoare Cum el o urmărise cale de trei străzi înainte să-şi faca simţită prezenţa, era destul de sigur că ea era singură, doar cu însoţitoarea ei în vârstă, o situaţie în care mmen, nu ar găsi vreodată o femeie din familia

MacLawry. El nici nu Îşi putea imagina cum ar fi să-i permită surorii lui să se aventureze în public fără macat un bărbat înarmat alături care să o protejeze. Această eroare îi făcea pe cei din clanul Campbell să pară proşti.

- Ei bine, fetiţo? insistă el. Nu ai măcar o palmă sau o dojana zdravănă pentru un MacLawry? Sau gluma nu mai e aşa de amuzantă acum, când ştiu cine eşti?

Mary îşi înclină capul într-o parte în timp ce îi studie chipul preţ de un moment îndelungat. El nu avea idee ce credea ea că vede; toţi cei din Ţinuturile înalte ştiau că al doilea MacLawry era actualul moştenitor al marchizului de Glengask, că slujise timp de patru ani în armata britanică pe continent, că era un bun ţintaş, cu care nu era bine să te pui. Doar că ca se pusese cu el, la naiba!

- Mă îndrept spre Bond Street ca să mă întâlnesc cu nişte prietene, zise ea după o vreme. Eşti bine-venit să mă conduci. Cei din familia MacLawry cumpără bonete?

-Nu eu personal, răspunse el ascunzându-şi surpriza şi potrivindu-şi pasul cu al ei când ea pomi din nou. Dar sora mea pare să le poarte desml de frecvent.

- Soră mai mică, nu? Masca de păuniţă de aseară.

Arran scrâşni din dinţi, luptându-se cu neîncrederea
adânc înrădăcinată privind orice conversaţie cu cineva din familia Campbell. Mai ales atunci când conversaţia se îndrepta spre Emilia lui. Dar el o abordase pe ea, deja a doua oară

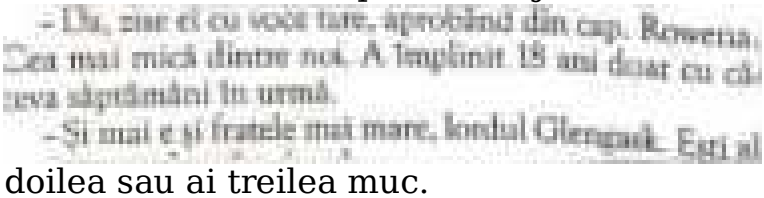
– Da, zise ei cu voce tare, aprobând din cap. Rowena.
Cea mai mică dintre noi. A împlinit 18 ani doar cu câ-
teva săptămâni în urmă.
– Şi mai e şi fratele mai mare, lordul Glengask. Eşti al

doilea sau ai treilea muc.

-Al doilea. Munro e între Rowena şi mine. - El e cel căruia i se spune Ursul.

acum.

Suzanne
Enoch
_ rv. Iar ni eşti singurul copil al lui Fendnrr—..

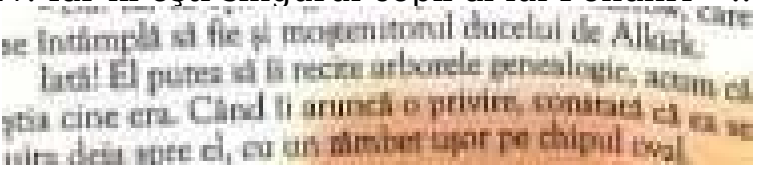
se întâmplă să fie şi moştenitorul ducelui de Allark.
lată! El putea să îi recite arborele genealogic, acum că
ştia cine era. Când îi aruncă o privire, constată că ea se
uita deja spre el, cu un zâmbet ştrengăresc pe chipul oval

-Ce căseşti aşa de amuzant, fetiţo?

- Doar că această conversaţie aduce un pic cu un dans al săbiilor.

- Tu eşti cea care nu a spus adevărul seara trecută, replică el. Poate că ea nu era obişnuită cu conversaţii la fel de atente ca un joc de şah, dar el era. Eu ţi-am spus numele meu.

- Iar dacă eu ţi l-aş fi spus pe al meu, n-am mai fi terminat niciodată valsul. Ceva s-ar fi întâmplat şi tu ai fi sfârşit bâtându-te cu verii mei. Aşa că te-am salvat prin faptul că nu ţi-am spus adevărul, Arran MacLavvry.

-Aşadar, aşa vrei să priveşti lucrurile? Că mi-ai făcut o favoare când ai flirtat cu mine şi mi-ai spus că eşti Domnişoara Vulpiţă?

Ea se opri în faţa lui, înfigându-i degetul în piept.

-Tu mi-ai spus aşa. Eu am ales pur şi simplu să nu te contrazic. Nu încerca să transformi asta într-o bătălie când tot ce am făcut a fost să încerc să evit una. În favoarea ta, dacă e să mai adaug.

Hmm. El se aşteptase la o floare sensibilă, o fetişcană care să se ferească şi să se teamă după ce el îi descoperise identitatea. Dar Mary Campbell îşi ţinea bărbia ridicată, iar degetul ei arătător îl împungea în piept. Pentru o fiinţă aşa de minionă, ea avea mai mult decât o doză uriaşă de curaj ca să îl înfrunte de la egal la egal.

Arran îşi înclină capul.

-Atunci vrei poate să-ţi mulţumesc?

Degetul pe care ea i-I împunsese în piept tresări şi apoi se retrase brusc.

- Nu. Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Mary se întoarse spre şirul de magazine şi porni din nou.

- încercam doar să-ţi explic de ce te-am păcălit. Sau, mai dcgraliă, am neglijat să-ţi spun adevărul.

-Apreciez, presupun, având în vedere câţi din vţ rii Căi au fost la petrecerea de aseară. Puteau să-mi spargă nasul. Asta le-ar fi făcut pe fetele de acasă să plângă amarnic.

-O, te rog! pufni ea şi din piept îi izbucni un chicotii.

Gura lui se arcui într-un zâmbet chiar

înainte să apu- ce să-şi dea seama.

- Dar întrebarea pe care o am pentru tine, Lady Marţ' Campbell, este de ce?

Ea chiar păru surprinsă.

- De ce aş vrea să previn o încăierare?

-Da. Mi-am petrecut toată viaţa sperând la o încăierare zdravănă cu un Campbell, un Gerdens sau un Daily. Am şi împărţit destui pumni. Şi ştiu sigur că cei mai mulţi din neamul tău ar dansa voioşi pe mormântul meu.

- Avem un armistiţiu, zise ea, deşi nu îi contrazise vorbele. Fratele tău l-a încheiat cu George Gcrdens-Daily şi bunicul meu a fost de acord.

Arran şi-ar fi dorit să o vadă din faţă ca să ii citească expresia mai bine.

- Deci, dacă te-aş fi întâlnit cu două săptămâni în urmă, m-ai fi călcat pe picior şi m-ai fi trimis naibii?

Mary Campbell se opri din nou şi-şi puse mâinile pe şoldurile zvelte uitându-se încruntată la el cu ochii de un verde-închis.

-Sunt tentată să fac asta chiar «cum, se răsti ea. Nu pentru că eşti un MacLawry, nu. Dar pentru că eşti necioplit şi provocator.

El îşi miji ochii.

-Eu...

- De unde să ştiu ce aş fi făcut cu două săptămâni mai devreme? continuă ea ignorând protestul lui. Totul e diferit acum. Ce ai fi făcut, dacă ai fi dansat cu mine acum două săptămâni şi ţi-ai fi dat seama că sunt nepoata lui Campbell?

Preţ de o clipii lungă, el o privi. Răspunsul ar fi trebuit să fie clar şi simplu. Orice armistiţiu ar fi reuşit

Un scoţian irezistibil

Ranulf, clanul Campbell dăduse foc caselor propriilor arendaşi, îşi intimidase aliaţii să facă acelaşi lucru şi folosise profiturile obţinute din transformarea terenului rămas liber în păşuni pentru a construi noi alianţe în Anglia. Influenţa lor în Ţinuturile înalte scăzuse, dar în altă parte erau la fel de puternici ca întotdeauna. Şi ei erau duşmanul.

Dar era şi ea un duşman? Se uită la cât era de mică, un metru cincizeci şi ceva. Da, era o Campbell şi, de asemenea, una cu temperament. în acelaşi timp, era şi o domnişoară foarte drăguţă, cu un aer încrezător, pe care majoritatea femeilor păreau să-l piardă atunci când se confruntau cu un bărbat din Ţinuturile înalte. Deirdre abia dacă îl privise în ochi în timpul scurtei lor conversaţii de aseară. Nu-şi mai amintea nici măcar culoarea ochilor ei şi avea totuşi un motiv să-şi amin-

-Aş fi dansat cu tine, cred, răspunse el, apoi rânji. Şi apoi aş fi dat de pământ cu câţiva din verii tăi, aşa, de amuzament.

Umerii ei sub rochia ei de stradă drăguţă, albastră se lăsară.

-Bine. Presupun că cumpărăturile de pălării sunt un substitut jalnic pentru o încăierare cu un Campbell, dar dacă ţi-ar plăcea să mă însoţeşti, nu voi obiecta.

Ea făcu semn spre uşa micului magazin din spatele lui.

Mary se aştepta aproape ca Arran MacLawry să anunţe că îi ajungea rimpul petrecut cu un Campbell pentru o zi şi că o căutase de fapt doar pentru a o infor-

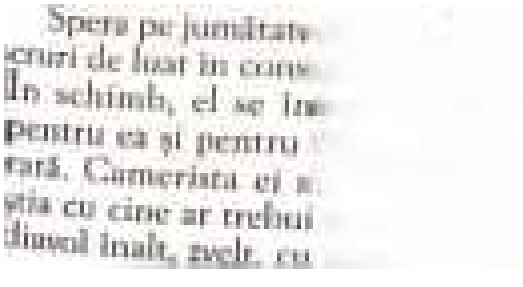

îi că o va face, pentru că avea alte iu- iderarc, iar el... distrăgea atenţia, toarse şi deschise uşa, ţinând-o

Crawford, care era vizibil îngrijo- iti era scoţiană, dar cu siguranţă sau nu să vorbească Mary. Acest părul negru era clar în categoria

ar trebui". De fhpt, el se afla chiar În fruntea lise, respective. » j -

Mary intră pe lângă el în magazin, sperând ca acesta era într-adevăr unul de pălării, şi pentru o clipa îşi dori să-i închidă lui Crawford uşa în nas, astfel încât să-i poată pune lui Arran câteva întrebări fără să se îngrijoreze că fiecare cuvânt al conversaţiei va fi raportat tatălui ei. Dar, pentru Dumnezeu, nu mai întâlnise niciodată un membru al unui clan rival. Fusese crescută în sudul Angliei tocmai din acest motiv. Şi acum descoperea că era excesiv de curioasă, chiar şi atunci când i se ordonase înadins să nu fie.

-Am crezut că bărbaţii MacLawry au copite la picioare şi răsuflă focul iadului, observă ea, oprindu-se să se uite la nişte panglici de păr.

Avusese noroc, pentru că la cât de atentă era, ar fi putut să fie şi un magazin de tacâmuri. Iar ei doi într-un magazin plin cu cuţite nu ar fi fost deloc înţelept

-Nu, replică el. Doar zece degete şi aer pentru toţi

Avea acelaşi accent profund, tărăgănat pe care îl folosise şi în timpul valsului, când nu ştiuse cine era ea Asta însemna că erau iarăşi în termeni amiabili' Ea sDen ră da, pentru că în general nu prea conversa cu bărbaţi *dZ* pre care şna atat de puţin. Sau cu bărbaţi aşa de sălb- HH cum se zvonea că ar fi Arran MacLawry. naţiei

- Informaţia asta m-ar fi scutit de coşmaruri în - ■ lărie, zise ea şi ridică două panglici. Pe care o prefÎsjPl'

- Pe cea verde-deschis, răspunse el prompt. Se ză cu ochii tăi şi scoate în evidenţă roşul din ns„i°rtea'

Ce«a În felul În ere spusese*aa* - J „S *»■ faptul ci acest Utbat nu a»e. „Ici un mS'''« ™ ze sau să îi cânte în strună - îi trimise fiori plâc ■ te" şira spinării. Pe

- Pari să te fi gândit destul de bine la asta, CQ tă ea, punând panglica verde pe braţul lui

CrâwfoJ!?[1]'! renunţând la cea galbenă. îi

- E adevărul. Ţie cât timp iţi trebuie să te găi\ d_e ., Ridică din umeri şi rânji apoi. În afară de asta, son,

spune că eu sunt singurul dintre fraţi cu gust pentru altceva decât ce alunecă pe gât.

Mary râse. El rostise asta aşa de firesc!

-O să vedem cum e asta.

Ea scoase o bucată de muselină în alb cu galben din săculeţ.

-Am nevoie de o pălărie care să se asorteze la asta. E pentru o rochie de stradă. îi aruncă o altă privire. Asta dacă nu cumva nu e destul de bărbătesc pentm tine. Zâmbetul lui se adânci.

- Cu cât mai bărbat eşti, cu atât mai puţin te plângi dacă e să duci săculeţul unei fete.

El luă materialul, iar degetele lor se atinseră când făcu asta. Atingerea o tulbură, asemenea momentelor de dinaintea fulgerelor într-o zi furtunoasă. Simţise asta şi seara trecută când valsaseră, dar astăzi părea mai pronunţat. Poate pentru că acum amândoi ştiau cu cine vorbeau.

în spatele ei, Crawford scoase un sunet gâtuit, şi ea îşi dădu seama că amândoi mai ţineau bucata de muselină.

Ea îi dădu drumul iute, ştergându-şi degetele de fustă, şi se întoarse să o vadă pe cameristă holbându-se la ea.

-Ar trebui să ne întoarcem, milady. zise Crawford pe un ton prea puternic. Draga dumneavoastră mamă, Lady Fendarrow, se întreabă probabil unde sunteţi.

Probabil că Joanna Campbell se va întreba dacă fiica ei nu şi-a pierdut cumva minţile. Dar, judecând după expresia lui Arran, el îşi dădea seama la fel ca ea că asta ar fi o scuză ca să saipe de compania lui. Şi ea cu siguranţă nu dorea să fie văzută ca o laşă. Ea era o Campbell, la urma urmei. Aşa că dorinţa ei de a rămâne nu avea nimic de-a face cu faptul că se simţea bine, cu faptul că majoritatea bărbaţilor din cercul ei de cunoştinţe nu îi provocau inteligenţa şi nu îi puneau raţiunea la încercare, cu faptul că simţea un anumit... fior atât la gândul că vorbea cu un MacLawry,

cât şi că acest bărbat înalt, zvelt şi diabolic de chipeş se străduise să o găsească,

-Mnm. nu mă aiteaptâ dec« dupS ptăne, *e ₐ. Si noi abia am ajuns aici. . , .

-Deci nu te temi de mine? îl auzi ea murmurând şi scutură din cap.

-Dar trebuie să luaţi masa cu lordul Delaveer, mila- dy. Tatăl dumneavoastră ar fi foarte supărat dacă...

-Nu e adevărat, replică ea ferm. Ştii foarte bine că iau prânzul cu lordul Delaveer joi.

- Delaveer? Arran ridică privirea şi se încruntă uşor, Roderick MacAllister. El se opri şi o studie din nou. Ah!

Mary se uită urât la Crawford. Ar trebui să fie furioasă pe cameristă că dezvăluise o alianţă pusă la cale de familia Campbell înainte ca aceasta să fie finalizată, dar în momentul acesta era mai degrabă deranjată de faptul că Arran avea să plece probabil acum.

- Asta se întâmplă joi, zise ea succint cu privirea aţintită pe chipul ei. Nu are nimic de-a face cu ziua de azi.

Arran aruncă o privire de la ea la Crawford şi apoi îsi îndreptă umerii.

r Foarte bine atunci. Hai să-ţi găsim o pălărie, fetito'

Însemna ceva că el alesese să rămână în loc să fugă să îi spună lordului Glengask că familia Campbell şi familia MacAllister negociau o alianţă - pentru că el îsi dăduse clar seama că se întâmpla ceva de pem.l .... '

Putea să vadă asta în ochii lui. Dar el rămăsese ₅i e' î' plăcea asta. Clipi şi se întoarse spre rafturile cu bonete

Ea zări una care îi plăcu aproape imediat, o pălărie 1. paie cu bor îngust şi decorată cu margarete galbene ° mătase, cu frunze verzi. În loc să o aleagă, se apUcâ "y încerce o duzină de alte pălării nepotrivite. sa

- Deci eviţi pălăria aia pentru că vrei să o

des$_{COD,r}$eu, zise Arran până la urmă şi o indică pe cea l$_{a\ C}$!T încercase să nu se uite, sau pentru că nu te poţi găiuţ; u altă metodă să mă ţii aici în dimineaţa asta?

Cu siguranţă nu se jena să-şi spună părerea.

-Te-ai ostenit să mă găseşti. M-am gândit că ar ii nepoliticos să dau impresia că asistenţa ta nu este apreciată.

Mary încercă pălăria în faţa oglinzii mari aflate într-un colţ. La marginea reflexiei ea îl surprinse uitându-se la ea. Preţ de un moment lung... doar se uitară.

Pentru numele lui Dumnezeu, era chipeş cu părul acela negru ciufulit care avea nevoie de o ninsoare şi ochii albaştri-azurii care nu puteau ascunde inteligenţa ascuţită din spatele lor, iar gura lui părea să vrea să zâmbească mai des decât ar fi crezut că e posibil pentru un MacLawry. Vărul ei, Charles Calder, îi acuzase o dată pe fraţii MacLawry că se purtau ca ultimii prinţi din Ţinuturile înalte. Asta şi erau, se gândi ea, admiţând că nici un alt Campbell nu ar putea fi.

La urma urmei, clanul MacLawry avea cea mai mare proprietate din Ţinuturile înalte. Şi, în vreme ce majoritatea clanurilor, chiar şi al ei, fuseseră nevoite să-şi vândă pământurile, să îşi abandoneze gospodăriile şi să îşi dea oamenii la schimb pentru oi Cheviot, clanul MacLawry rezistase. Plătiseră pentru încăpăţânarea lor, desigur, cu moartea tatălui lui Arran, cu şcoli arse şi, desigur, cu ostilităţi între ei şi clanurile dimprejur. Bunicul lui îi numise pe băieţii MacLawry „diavoli aroganţi şi încăpăţânaţi“, care mai degrabă ar vărsa sânge decât să admită că au greşit.

-Ai fost vreodată în Ţinuiurile înalte, fetiţo? întrebă el brusc, clipind şi întorcându-se cu spatele la oglindă.

-Sigur că am fost. Am petrecut două săptămâni acolo acum două primăveri.

Ea ar fi vrut să stea mai mult, dar familia ei considerase că era mult prea periculos.

îşi dădu jos pălăria şi, enervată uşor de propriile gânduri contradictorii, îi întinse obiectul lui Crawford şi îşi aranjă părul.

-Dar ai fost crescută englezoaică.

Ea nu îşi dădea seama dacă el voia să sugereze că

ea nu era cu adevărat scoţiancă sau dacă era pur şi simplu curios. Dar nu-i plăcea, indiferent din ce motiv.

-Am fost crescută departe de Scoţia, zise ea inc«, pentru că părinţii şi bunicul meu erau îngrijoraţi pentru siguranţa mea. Pentru că Alkirk e la doar douăzeci de kilometri de Glcngask.

-Aşadar, Campbell s-a temut că diavolii MacLawrţ ţi-ar putea face rău? replică el, făcând un pas ca să-i blocheze calea.

Mary ii întâlni privirea.

-Am crescut ascultând poveşti înspăimântătoare despre tine şi neamul tău. Unul dintre verii mei mi-a povestit că l-aţi capturat pe fiul uneia dintre căpeteniile noastre şi l-aţi fript şi l-aţi mâncat.

Gura lui senzuală tresări.

- Nu, era prea jigărit. L-am aruncat înapoi.

De pe buzele ei scăpă un râset scurt înainte să se poată controla.

- De acord că povestea era puţin cam absurdă, admise ea zâmbind, dar cu siguranţă aveţi poveşti similare despre clanul Campbell.

-O, da. El îşi scoase ceasul de buzunar, îl deschise şi se încruntă la el. O să-ţi povestesc unele din ele când ne vedem mâine pentru prânz... Unde îţi place să mănânci de prânz?

Restaurantul ei favorit în Londra era o mică brutărie la est de Bond Street, dar probabil că era plină de prieteni şi cunoştinţe. Şi poate avea sâ fie şi Lord Delaveer acolo.

- Hanul Blue Lamb pe EUis Street, *i$_{se\ ea\ în}$ schimb.

Nimeni dintre cunoştinţele ei nu va fi acolo, pentru că era proprietatea unei rude îndepărtate a clanului MacDonald. Clanul CampbeU ii ura aproape l'a fel de mult ca pe cei din clanul MacLawry.

În afară de asta. era la sud de Mayfair, pe $_{TOalu}$, ^ nord al Tamisei. El încuviinţă din cap.

-Atunci ne vedem mâine acolo la ora unu,

Mary Campbell.

înainte ca ea să poată spune ceva sau să-i vină

Suzanne
Enoch

mim !‘ *V ** “ >*“ ™ I«*n mirt,"

™ “S«™l di plUriiii * Seu ncM.ut pe an 11, din Mayfair.

Pentru prima dată, Mary îşi dădu seama că mai erau alte trei doamne în magazin şi că toate trebuie să o fi văzut cu Arran MacLawry. El nu era un bărbat care să treacă neobservat odată ce ¡1 vedeai. Cum de îi scăpase prezenţa acestor trei doamne? Da, Arran era foarte.,, convingător, pentru Dumnezeu. Dacă cineva din prietenii sau din familia ei descoperea cu cine conversase, mai ales după seara trecută, ea nu va mai putea merge nicăieri fără escortă armată.

Ea o văzuse pe sora lui Arran de câteva ori, întotdeauna de la distanţă, dar aşa se plimba Rowena prin Londra - fie cu unul din fraţii ei, fie cu un lacheu sau argat înarmat ori cineva din clanul ei.

Cum întreaga ei copilărie fusese aranjată ca să evite genul acesta de protecţie, să o aducă acum asupra ci era mai rău decât să sfârşească închisă undeva într-o celulă. Grija părinţilor şi a bunicului de a o ţine departe de politica şi de rivalităţile din Ţinuturile înalte păruse mereu ironică, pentru că încă de pe atunci ea ştia că, indiferent cine s-ar fi căsătorit cu ea, o făcea ca să-şi sporească şi să-şi întărească statutul în clanul Campbell sau să se alieze cu clanul. Acum era pentru prima dată când simţea într-adevâr că se afla în mijlocul a ceva. Era palpitant, într-adevăr - sau ar fi fost dacă nu ar fi ştiut despre Roderick MacAllister şi despre faptul că viitorul ei fusese deja decis.

Dar în acest moment era mult mai important să-şi dea seama cât de mari erau încurcăturile în care o puteau băga celelalte cliente. Pe prima femeie, cu trei sau patru ani mai mare decât ea, nu o cunoştea deloc. Judecând după rochia simplă şi pantofii deosebit de practici, putea să fie o cameristă care venise să preia comanda stăpânei ei.

Celelalte două erau mamă şi fiică, doamna John Evans şi... cum era? Flora? , , _

Participaseră de câteva ori la aceleaşi petreceri. da: ea nu credea că ele ştiau ceva despre politica tamilieieL Slavă Domnului pentru asta!

înainte ca vreuna din ele să observe că se ho ba U ele, se întoarse să studieze mărunţişurile, alegând încă două panglici de păr de care nu avea mare nevoie. Gata, Totul era aşa cum trebuia să fie, fără întâlniri şi flirturi cu membri din clanuri rivale sau alte aiureli.

- Milady doreşte să cumpere pălăria preferată de aceL bărbat? întrebă Crawford, întrerupându-i gândurile.

- O să cumpăr pălăria pe care am preferat-o eu, replici ca, încercând să-şi adune gândurile împrăştiate. E doat o coincidenţă fericită că i-a plăcut şi lui.

- Dar vă întâlniţi cu el la prânz mâine, vreau să spun... Camerista se îmbujoră, obrajii ei palizi devenind roşii ca focul. Vreau să spun... ziceţi că nu vă pasă de părerea lui, dar v-aţi promis altcuiva.

Mary se forţă să zâmbească în timp ce se apropia de vânzătoare.

-În momentul acesta am fost promisă. Nu e stabilit mmic Ş, nu aveam de gând să fac aici o scenă, replică ca. Asta nu ar fi servit nimănui.

- Da... milady.

*¿¡xzzttsx&s*** r* tr*

surpriză la cumpărături era deja alta, dar o'întâlnim' la prânz era deja o cu totul altă chestiune

- Sunt conştientă de obiecţiile tale, Crawford zise ea încet. Nu mi-am uitat datoria. Şi am o zi ia dis *'Se ** cântăresc înţelepciunea unei ispoziţie sâ a treia întâlniri. P

- Foarte bine, Lady Mary.

Ceea ce Mary nu putea explica cu voce tar* chiar .şi doar sieşi era de ce intenţiona sâ-l întâlni pe Arran Macl-awry la prânz, indiferent de obţ,. celorlalţi. Camerista vedea necazuri la orizont, o stă| care se comporta contrar dorinţelor bine cunoscut

părinţilor ei. Şi asta era problema. în mare parte oricum. Diavolii MacLatvry ii fuseseră fluturaţi sub nas practic din clipa în care se născuse. Erau motivul pentru care fusese avertizară să nu se împrietenească cu nimeni până când tatăl, unchii sau verii ei nu decideau dacă respectivii era acceptabili. Erau motivul pentru care tatăl ei începuse discuţiile cu familia MacAllister şi penrru care acum se dorea ca ea să se căsătorească cu Roderick.

Uşa magazinului se deschise brusc.

-O. slavă Domnului!

Cu buclele blonde legănându-i-se la fiecare din paşii grăbiţi, Elizabeth Bell traversă magazinul înaintea altei fete şi prin faţa celorlalte cliente curioase şi o îmbrăţişa pe Mary. Mary o îmbrăţişa la rândul ei şi se încruntă văzând expresia uşurată de pe chipul prietenei ei.

-Ce s-a întâmplat, Uz? o întrebă, bătând-o uşurel pe Elizabeth pe umăr şi făcând un pas în spate, apoi con- ducând-o pe prietena ei mai departe de privitorii excesiv de curioşi.

- Te aşteptam la Madame Constanza acum aproape o oră! exclamă prietena ei. Ce faci...? Elizabeth se uită în jur şi se apropie ca să poată vorbi în şoaptă: Ce faci aici? Familia Cyprian îşi cumpără pălăriile de aici, să ştii.

-O, Doamne!

Cum putea să îi explice că ea văzuse doar o pălărie de damă în vitrină şi intrase pentru că nu mai putea risca sâ stea prea mult afară, pe stradă? Nu cu însoţitorul ei aşa de înalt şi care atrăgea atenţia tuturor.

-Aşa e? reuşi ea să chicotească. Ce scandalos!

-Nu mai contează, trebuie să ne grăbim. Kathleen urmează să aştepte până la 11 şi apoi să se ducă să o alerteze pe mama ta de dispariţia ta.

Mary simţi cum se albeşte la faţă.

-Unde e?

-Ne întâlnim cu ea la Biscuit House. Haide!

Dacă Mary nu ar fi fost aşa de îngrijorată că

părinţii ei erau pe cale să descopere cu cine vorbise până în urmă cu câteva minute, s-ar fi felicitat că nu decisese

,i «t MtacS c» Armn a do». ..I» filo. Limb va fi mult mai dmcret. Desigur, mult mi, injelept «I» “ «mini araşi *mKm* ta Pf*' Dar ta» barea era cât de înţeleaptă dorea ea să fie.

capitolul 3

Când Arran se întoarse la Gilden House, vila foarte englezească aşezată chiar în mijlocul cartierului Mayfair, pe care fratele lui considerase potrivit să o cumpere, jumătate din cei din casă se aflau în faţa intrării. Poate că descoperiseră încotro pornise şi intenţionau să-l certe pentru prostia lui evidentă. Ar putea să se apere, dar nu i-ar învinovăţi pentru o asemenea reacţie.

Al doilea gând fu că cineva dăduse din nou foc la ceva. Noile grajduri erau gata pe jumătate, dar Ranulf era în continuare logodit cu o lady englezoaică -, iar unora dintre rivalii englezi nu le plăcea asta.

Nu simţea miros de fum totuşi şi nimeni nu părea teribil de alarmat. Când îl zări pe unul din lacheii aduşi de Ran din Glengask, se îndreptă spre el.

- Owen, de ce e casa goală! întrebă el.
- ainii ‘QpiM, d* fostul sold., doveoi, d.

curând lacheu, l’eter i-a luat la plimbare şi au v' un bursuc. Idiotul l-a adus acasă pentru blană doar'rf s-a trezit din nou la viaţă. ’

Arran ridică dintr-o sprânceană.

- Deci avem un bursuc şi doi ogari liberi crin ™ ->
- Da, domnule. Stăpânul, fratele dumneavoa'r*-’

zis că nu facem decât să înrăutăţim lucrurile $_{c}$, Stra’ * alergătura şi cu toate ţipetele, aşa că ne-a dat pe teri 1°^2 şi a zis că se ocupă el. P to ţ> afară

Deci îl lăsaseră pe şeful clanului MacLaivry, $_{m}$, . zul de Glengask, singur în casă cu un bursuc probau furios şi cu o pereche de ogari scoţieni

surescitaţi p de o clipă, Arran îşi dori ca fratele său mai mic. Mu,.,' să fi fost aici şi nu în Ţinuturile Înalte, ca să P(J°'

şi el să se distreze. Apucă apoi o mătură pe care o ţinea una dintre slujnice şi deschise uşa de la intrare, inchi- zând-o bine în urma lui.

Lătrăturile frenetice ale lui Fergus şi ale Unei se auzeau de undeva de sus, din spatele casei mari, aşa că se îndreptă într-acolo.

-Ranultî strigă el, ridicând mătura şi dorindu-şi să fi avut ceva mai substanpal ca armă.

Nu fusese niciodată muşcat de un bursuc, dar văzuse când se întâmplase altora. Aveau fălci ca nişte menghine şi temperament de demon.

- Blochează uşa dinspre nord a sălii de biliard! răcni fratele lui.

- Da! Stai purin câ sunt încă pe scări!

În secunda în care păşi în holul alăturat, o chestie mică, neagră se năpusti mârâind spre el. Cu o înjurătură, folosi mătura ca să se apere, îndepărtând bursucul de lângă el spre holul principal. O secundă mai târziu Fergus se lori de piciorul lui stâng şi îl răsuci în lateral. Când Una se lori de el, se prăbuşi cu picioarele desfăcute pe un scaun, în timp ce câinii săreau peste el. Apoi, cu un trosnet, un picior al scaunului cedă şi îl trânti la pământ.

Ranulf apăru şi el, îi aruncă o privire dezgustată şi Porni în urma câinilor. Zgomotul înainta în jos pe cori- oor spre dormitoarele din spate, inclusiv al lui.

-La dracu'! înjură el şi se ridică în picioare.

Petrecuse patru afurisiţi de ani în armata britanică. Nu se va lăsa aruncat într-un scaun şi făcut de râs de un afurisit de bursuc.

Apucă iarăşi mătura şi urmă sunetele lătrăturilor, urletelor lui Ran şi lucrurilor care se spărgeau. Desigur, ursucul îşi croise drum în dormitorul lui.

Arran oftă. rf. «'«-"luisc într-un colţ, mârâind, în vreme ce căi- [11] masivi încercau cu rândul să treacă de fălcile lui impresionante.

Oaîafdfk [său av]ca un pistol într-o mână şi o spadă în

- Cum adică, nu ai una cu două tăişuri? se încruntă Arran. Asta nu pare deloc sportiv.

-Zise tipul care s-a lăsat dărâmat de o bestie micuţă.

-N-a fost bursucul, ci elefanţii tăi care aproape m-au omorât. Se apropie prevăzător încercând să nu alarmeze animalul cât să încerce să fugă sau să-şi golească maţele. Şi nu-l împuşca aici, o să am patul plin de resturi de bursuc.

Ranulf îi aruncă o privire dintr-o parte.

-Şi atunci ce sugerezi?

Arran se uită prin încăpere, apoi se duse la coşul de gunoi din alamă care se afla lângă biroul lui micuţ. O tavă de argint se afla pe jos chiar la uşă, ceştile de ceai sparte fiind răspândite în jur.

Întinse tava fratelui său, el luă coşul de gunoi şi începu să avanseze uşor.

- Cheamă-l înapoi pe Fetgus, bine?

Câinii îl ascultau şi pe el, dar nu când era Ranulf de faţă.

- Nu te lăsa mâncat, zise fratele său pe un ton cinic. Fergus, jos, vino aici, băiete!

Lăsându-şi coada în jos, cel mai mare dintre cei doi câini se trase în spate şi apoi se duse să stea lângă marchiz. Arran se mişcă mai aproape şi aşteptă până când Una atrase complet atenţia bursucului.

Apoi se năpusti peste marginea patului culegând animalul cu coşul şi lipindu-l pe acesta tare de perete După o secundă de surprindere, bursucul începu să se zbată, lovindu-se de zid şi de pereţii rotunzi ai coşului

* Îngenunchind, Arran se sprijini de rccipi$_{ent\ ţ}$ du-l bine apăsat de perete.

- Ai de gând să stai acolo şi să arăţi frumos ori i$_{mi}$ dai

mă. Mutându-şi greutatea pe c< peste umăr.

“ ¡¡™» - dinii ,i

Suzanne
Enoch

Ranulf stătea aproape de birou, întro mână cu tava de ceai şi în cealaltă ţinând o bucată de hârtie mototolită.

Arran se încruntă. În coşul lui de gunoi nu fuseseră decât una sau două hârtii, iar una dintre ele era ce îşi notase de dimineaţă când încolţise un negustor de vechituri şi îl întrebase unde era reşedinţa familiei Campbell. Fir-ar să fie!

- Ran? făcu el, decizând să facă pe neştiutorul până nu era obligat să recunoască ceva. Bursucul o să treacă prin perete şi direct în seră cam într-un minut.

Marchizul îşi ridică privirea de pe bucata de hârtie.

- De ce ai aici adresa marchizului de Fendarrow?

- Asta e scris acolo?

în coşul de gunoi, bursucul trebuie să se fi năpustit înapoi pentru că recipientul aproape că îi fu smuls din mâini.

-Pe Sfânta Bridget, Ran, adu-mi afurisita de tavă!

Fratele său nu se mişcă.

- Ştiu că e Mathering House pentru că mi-am notat toate locurile în care să nu calc şi asta era în capul listei, zise el şi se încruntă. Te-ai dus să o vezi pe fata aia, nu-i aşa? Pe afurisita de Mary Campbell?

în sinea lui, Arran îşi adună forţele. Dacă întrebarea ar fi venit de la oricine altcineva, el pur şi simplu ar fi refuzat să răspundă. Dar Ranulf nu era doar capul familiei, era şi căpetenia întregului clan. Şi va primi un răspuns. în acelaşi timp, nu avea nici chef să fie trimis înapoi la Glengask, aşa că trebuia să mintă. Şi nu îi plăcea asta deloc. Fraţii lui erau singura familie pe care o avea, cu excepţia unchiului său, Myles Wilkie, dar contele de Swansley era englez.

-M-a luat de prost, replică el şi se opinti în coşul de gunoi. Voiam să mă asigur că fata ştie că ştiu cine e şi unde o pot găsi.

- Deci i-ai spus toate astea?

- Exact.

-Te-ai gândit la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Fen-arrow sau unul din fraţii ori chiar nepoţii lui era prin

apropiere? încerc să închei o alianţă, nu am nevoie şi încâlci armistiţiul care n-are nici o lună.

-Nu-s tâmpit, replică Arran. Am aşteptat până când am putut vorbi doar cu fata.

Cel puţin partea asta era adevărată.

- Şi dacă îi spune dragului ei tată că ai căutat-o, prostule?

El trase adânc aer în piept, surprins de cât de mult nu voia să vorbească. Clanul în primul rând. Nu o fată dintr-un clan duşman, pe care abia o cunoştea. Nici măcar dacă ceea ce trebuia să spună nu era neapărat în favoarea ei.

-Nu va spune nimic, altfel va trebui să explice cum am descoperit că familia ei vrea să o mărite cu Roderick MacAUister.

Ranulf îl privi o clipă cu ochii mijiţi, ignorând mârâ- ielile, lătrăturile şi săriturile din jurul lui.

-Nu te mai aventura singur pe teritoriul Campbell.

Armistiţiu mstiţiu sau nu.

-

-Nu. Dacă

tră Arran. Nu aveai de unde ştii deja despre MacAUister, c< Stewart,-------

tău, Arran!

-Ai cuvântul meu.

Iar Blue Lamb nu eri Campbell, din fericire.

-Acum vrei să aduci

Dacă

vrem să încercăm acelaşi lucru cu clanul lici prea surprins. Dă-mi cuvântul

lici pe departe în teritoriul

tava aia aici, ci daci nu, o să dau din nou drumul bestiei. Şi miroase destul de unit.

Băgând hârtia în buzunar, În loc să o arunce - fără îndoială ca să indice că rtu avea de gând să dea uitării incidentul Ranulf ridica tava de ceai şi ţinu lipită *Z*ner«e chiar deasupra coşului. Pn a' întrebă Arran, începând şi simtă durerea În

- D"' wiin'a pattM S1IS."

tava în jos, transformând-o în capac. O labă cu gheare masive ţâşni afară şi-l apucă pe Arran de mânecă, iar el închise la loc recipientul.

Mişcându-sc în continuare împreună, puseră coşul în poziţie verticală şi îl aşezară pe podea. Arran se aşează pe tava de ceai cu bursucul mârâind şi zbătându-sc sub el.

-Nişte sfoară, nu crezi?

Ranulf se îndreptă de spate şi aprobă din cap.

- Mă duc să aduc, zise el şi rânji. Să nu pleci nicăieri.

-Mă sfârşesc de râs, ce să spun! la câinii cu tine, acum nu mai ajută la nimic.

Marchizul îşi chemă ambii câini lângă el, şi toţi trei se îndreptară spre scară. Aproape imediat, bursucul începu să se liniştească şi, în afară de câteva mârâituri slabe, păru cât se poate de mulţumit să stea acolo în întuneric.

Bietul animal, ieşit să vâneze şi el ceva şi apoi speriat de ogari scoţieni şi adus Într-o vilă londoneză ca să fie jupuit. Nu era cine ştie ce efort să îşi compare propria situaţie cu cea a bursucului. La urma urmei, el plecase din Glengask abia după ce scrisorile lui Ranulf începuseră să vorbească despre o obsesie îngrijorătoare pentru o englezoaică.

Prezenţa lui nu îl împiedicase pe Ranulf să se îndrăgostească şi să o ceară în căsătorie pe Charlotte Hanover şi nici nu ajutase să consolideze armistiţiul cu clanul Campbell - în afară de a reuşi ca el şi sora lui să fie ameninţaţi cu un pistol; exact lucrul care îl făcuse pe Ranulf să încheie un armistiţi u cu vechii inamici.

Iar acum că îi fusese repartizat şi un rol, el descoperi că nu prea şi-l dorea. Nu i-ar fi plăcut să fie obligat să se căsătorească, indiferent de situaţie, dar acum... Valsase din greşeală cu Mary Campbell. Şi oricare fusese motivul său iniţial pentru a o găsi în dimineaţa asta, zăbovise alături de ea pentru că era... surprinzătoare. Cât ‘-■spre ziua de mâine, deocamdată putea să atribuie asta curiozităţii. Era mai degrabă un test al curajului ei decât ' ,„ UI a v<:a să se gândească mai târziu de ce decisese că

ora ""Portant Nu era ca şi cum o conversaţie sau

două cu ea ¡1 vor împiedica să-şi facă datoria faţă de dan şi să se însoare cu drăgălaşa Deirdre Stewart.

- Deci. meştere Bursuc, zise el tărăgănat, ce să facem cu tine? Bănuiesc că, dacă ţi &ar da de ales, nu ţi-ai dori să fii transformat în manşon sau mânuşi.

Tava de sub fundul lui vibră.

- Nu, nici nu credeam asta. Nu ar fi trebuit să te laşi prins, atunci. Odată ce eşti prins, nu-ţi mai decizi

-Ai terminat de conversat cu bestia, întrebă fratele său din uşă, sau ar trebui să vă lăsăm singuri?

Fără să aştepte un răspuns, se lăsă pe vine lângă coş şi trecu sfoara prin mânerele tăvii.

- li indicam doar riscurile de a-ţi lăsa viata în mâinile altcuiva.

Arran se dădu jos de pe tavă şi o ţinu strâns cu ambele mâini pentru ca fratele său să o poată lega de cos.

- Deirdre Stewart e o fată drăguţă, zise Ranulf ridi- candu-se din nou.

- Da. Ar trebui să te însori cu ea, replică Arran. Păcat că ţi-ai ascultat mima. Pe de altă parte, poţi oricând sâ-d transferi obligaţia altcuiva, aşa că totul e în regulă.

Marchizul îşi înclină capul.

- Inima ta te conduce în altă parte’

sese ÎiSC Arran' SPCrând Că "» *«-

duse pe coridor, pe scări în jos, prin hol şi afară pe uVa principala. ¡1 puse jos pe alee şi se aşează din nou $_{D}e_{f}$|n să îl ţină să nu se răstoarne şi să se rostogolească c i lui se uită la el preţ de o clipă lungă, cu chipul ^5!^ apoi se întoarse spre servitorimea adunată. ^{y}-Agitaţia s-a terminat, anunţă marchizul, deşi e ce de strâns la etaj. eva înapoi în casă cu voi.

Owcn începu să îndemne servitorii să intre Pe

Usa

din. Ce aveţi de gând să faceţi cu el? îi întrebă.

- De ce nu l-aţi împuşcat? întrebă şi Peter, lacheul. Al naibji. m-a speriat de moarte cum s-a trezit la viaţă aşa.

- Îţi aminteşti de unde l-aţi alungat tu şi câinii. Peter? îl întrebă Ranulf pe lacheu.

- Da, cred că da, stăpâne. Vreţi să mă duc să mai găsesc câţiva pentru dumneavoastră? Deşi dacă aveţi de gând să-i plimbaţi în găleţi, nu prea văd de ce i-aţi vrea.

- la o căruţă şi du-l înapoi!

Peter se holbă uluit la marchiz.

-Aţi înnebunit, stăpâne? Dacă nu vreţi să găuriţi blana, îl jupoi eu pentru dumneavoastră.

Ranulf îi aruncă încă o privire lui Arran.

- Nu. Arran s-a apucat şi l-a botezat Munro. Acum nu mai putem să-l omorâm.

-După propriul frate, stăpâne Arran?

Servitorul părea acum de-a dreptul îngrijorat că cel puţin unul din fraţii MacLawry va trebui dus la balamuc.

- Da, răspunse Arran, luat prin surprindere de faptul că Ranulf nu sugerase ca el să fie dus de acolo şi înecat, dar şi uşor amuzat. Dacă nu te superi, du-l, rogu-te, pe micul Munro înapoi de unde l-aţi găsit.

Lacheul oftă.

- O s-o fac pentru dumneavoastră, stăpâne, dar n-aş fi un ajutor de nădejde dacă nu mi-aş spune părerea.

Marchizul aprobă solemn.

-Spune ce ai de spus atunci, Peter.

-Cred că sunteţi de prea multă vreme la Londra, stăpâne. Nebunia acestor englezi vi se prelinge în creier.

-S-ar putea să ai dreptate, replică Ranulf, aruncând o privire spre Arran. Dar nu voi pleca de aici fără Lady Charlotte. Va trebui să ai mare grijă de noi până când ne vom întoarce în siguranţă la Glengask.

Peter se îndreptă şi mai tare de spate.

-Da, stăpâne. Mă voi asigura că respectaţi obiceiurile d'nŢinuturile înalte.

Cu asta, luă coşul şi plecă în direcţia grajdurilor.

-Şi care sunt obiceiurile din Ţinuturile Înalte? în- [re]bă Arran, încercând să decidă dacă să şterpelească

biletul din buzunarul lui Ranulf ar declanşa şi mai multe întrebări dacă era prins.

Probabil că explicase lucrurile destul de bine, iar data viitoare când Ranulf seva uita la bilet, îl va arunca mai degrabă decât să încerce să deschidă din nou subiectul Mary Campbell. Mai bine să lase lucrurile aşa.

- Habar n-am. Kilturi, lupte şi probabil fără salvări de bursuci, mă gândesc.

Arran se uită spre Ranulf în timp ce se îndreptau înapoi spre casă.

- Bursucul nu trebuia să sfârşească în Gildcn House cu ogari scoţieni pe urmele lui. Nu că m-am văzut în locul bursucului. Am ucis destui oameni în Spania şi Franţa, aşa că nu-s gingaş. Ştii că vânez pentru hrană, dar nu aş fi mâncat bursuc. E...

- Ai avut dreptate, Arran, îl întrerupse fratele lui. Probabil că cu ar fi trebuit să fiu cel

Plus că n puţin,
nu până ac

-Cum spui tu.

0»en le ţinu uţe tind intrară tnap„i c>sJ . d cind dupi cum a*, - ,1 n,™. - dQ dintta,« dc !n$i hol, bum,cui urna«, i„ »¡,¡,1 ,i ico]o mulţi lachei şi slujnice se apucaseră deja de treabă în depărtând perne sfâşiate, măturând vase şi bonib ’ sparte. întreaga încăpere era aşa de... englez$«rs Arran avea tendinţa să o evite. Mirosul de urins *A* suc era chiar o îmbunătăţire.

Unnî de bur

-Vei continuă la teatru.

La naiba!

-Toata familia Hanover?

În drum spre biroul lui, Ranulf se opri şi

s,. ,nRM

care se însoară cu o Stewart. Dar nu vreau altă fată în afară de Charlotte.

:a oricum nici o şansă de alianţă. Cel

m zece
zile.

/ei putea să îi spui Rowenei despre asr„ *A*-
inuă Ranulf. Ea şi familia Hanover J?$_{n}$î?,^{eara}:

spre el.

crede că eşti chipeş şi şarmant. Arran miji ochii.

-M-ai blestemai, aşa e? Nu am spus decât că ar trebui să tii sigur că vrei să aduci o lady englezoaică în Ţinuturile înalte.

O considera în continuare o întrebare validă, având în vedere cum decurseseră vieţile lor.

- Şi tot ce am spus eu este că sper că ai găsit o fată care să fie de acord cu fiecare cuvânt al tău şi să nu-ţi facă niciodată probleme. Poate că ar trebui să fii recunoscător că ţi-am găsit pe altcineva.

Nu era o îmbunătăţire. în momentul acela păruse îngrozitor de plicticos. Acum, după ce devenise mai întâi subiectul de interes al tinerei Jane Hanover şi după ce i se prezentase o fată scoţiană la fel de banală, ideea de a se căsători cu o asemenea creatură îi dădea coşmaruri. Coşmaruri care vor deveni curând realitate.

- Eşti un om bun, Ranulf, zise el cu voce tare, pentru că fratele său probabil aştepta un răspuns.

- Un sfat, *brăthair.* nu sfătui niciodată un bărbat să nu se însoare cu femeia fără de care nu poate trăi.

-Atunci Deirdre e o răzbunare?

-Nu. Supravieţuire.

în timp ce Arran se ducea la etaj să studieze daunele din dormitorul lui şi stricăciunea peretelui, trebui să admită pentru sine că ceea ce spusese Ran chiar îl luase prin surprindere. Nu ultima parte, ci partea despre Charlotte. Da, auzise că fratele său mai mare spunea că o iubeşte pe Charlotte Hanover şi o auzise şi pe ea spunând acelaşi lucru despre el. Dar Ranulf avea 31 de ani, era cu patru ani mai mare ca el. Devenise marchiz şi căpetenie de clan când Arran nu avea decât 11 ani.

Toţi fraţii mai tineri ştiau că fratele lor avea o voinţă de fier, era independent şi neclintit. Să îl audă spunând că nu poate trăi fără Charlotte - acesta era un semn de

vulnerabilitate, al unei nevoi la care Arran nu se aşteptase. Într-un fcl era tulburător. Toţi se obişnuiseră aşa de mult să se bazeze pe Ranulf, care nu se baza decât pe sine însuşi. Şi, cu toate astea, după doar câteva săptămâni

gUn01’ d«. având în vedere ce seTnr^* 7*“ Un co$ d<

După ce fam a«,

^^nsssrl^iSSS i

âxi11"u"“'»«1« îs: Cî“ "■'■ >P»PS

"tai** ac,,i. ""n!*reaorioid

tapKdta p. a “St™ « ^.H," [°/d engle2 pămpâlău. Nii lr'r"-'ccl°r cine ştie fel de Mary Campbell. Marv era MI"" însă în nici un *ofer,* unele informaţii dcspre clanu^cT^ ?f « putea * ispu“ e|m începutul, mijlocul, S")Pbf'l- Iar as«

ajutor la îmbrăcat? ' P‘1ne- Aveţi nevoie de

Dacă învăţase ceva despre englezi în • sale în armată era că îşi schimbau hainele . *1* . *'f"1* Kderii când se mutau de ,* un scaun pe altul. I,CC! »* da«

- Nu, Owen, mă descurc.

-Ştiţi că lordul Glengask mi-a dat voie să vă angajez un valet, făcu Owcn încruntat. Sunt sigur că Ginger, care e valetul marchizului, cunoaşte pe alţii aşa ca el. Arian rânji.

- Mă descurc şi aşa. Şi va trebui să te obişnuieşti cu Edward Ginger. O să o avem pe Lady Charlotte în casă şi nu poţi avea doar un singur englez. Se înmulţesc precum ciupercile.

Bătrânul soldat izbucni în râs şi apoi privi brusc în spatele lui şi deveni din nou serios.

-O să mă asigur că trăsura c pregătită, stăpâne.

- Mulţumesc, Owcn, se auzi vocea lui Ranulf în timp ce majordomul dispărea iute.

în timp ce Arran înjură în barbă, marchizul se opri în uşa camerei lui.

-Ciuperci, zici? întrebă el, încrucişându-şi braţele la piept.

-îţi dai seama că am în spatele meu 27 de ani în care am urât pe oricine la sud de Zidul lui Hadrian, nu-i aşa? Orice ţi s-a întâmplat ca să te răzgândeşti, mie nu mi s-a întâmplat.

Iată! O spusese, căci se săturase să mai umble ca pe coji de ouă când venea vorba de Charlotte Hanover. Ranulf păşi în cameră şi închise uşa în urma lui. -Nu-ţi cer să-i iubeşti pe englezi. îţi spun că Charlotte e o MacLawry acum, la fel şi părinţii, şi sora ei. îi vei trata ca atare. Şi dacă nu-ţi place asta, tot te vei purta într-un fel care să nu le sugereze lor sau mie că nu-ţi place. Ai înţeles?

Ar (î fost un prost să nu fie de acord.

-Da, zise el cu voce tare. Familia Manőver e parte din clanul MacLawry. La fel vor fi şi

Stewarţii, presupun.

-Sunt importanţi pentru noi, mai ales acum că Fcndarrow încearcă să se apropie de MacAllisteri.

-Ştiu, Ran. Nu-mi place absolut deloc, dar ştiu.

Cu un semn scurt din cap, fratele său deschise din nou uşa, apoi ezită şi o închise mult mai încet.

-Mă bazez pe înţelepciunea ta, Arran. Să nu dezamăgeşti. Vremurile… totul se mişcă iute ca vântul. Trebuie să înţelegem asta şi să facem schimbările care şi ne ajute să supravieţuim.

Evident una dintre aceste schimbări era ca Ran să se îndrăgostească de o englezoaică, în vreme ce el să danseze cu o Campbell nu era deloc acceptabil. I se păreao mare ipocrizie, dar Arran încuviinţă din cap.

- După cum spui, Ran.

Eratele său nu păru convins.

-Niciodată nu ştiu ce-ţi umblă prin mintea aia deşteaptă a ta, dar pentru Dumnezeu, cunoaşte« mai întâi pe Charlotte înainte să decizi că nu e potrivită pentru mine. Nu eşti aici decât de câteva săptămâni.

Asta măcar părea drept.

-Am spus că o voi face, Ran, şi aşa va fi.

. ' liinc. făcu marchizul şi deschise din nou uşa. Imbracâ-te, atunci. Mă gândesc că vei fi oricum singurul care va savura *Harnici* în seara asta. Ai naibii danezi!

Asta se dorea în mod evident o glumă, aşa că Arran se forţă să zâmbească. După ce Ranulf plecă, el renunţă la expresia de veselie. El întotdeauna, întotdeauna îşi susţinuse fratele şi viziunea acestuia pentru clan. Scoli, ferme, mărfuri care sa fie vândute muntenilor care fuseseră alungaţi de pe pământurile lor până departe în America totul fusese pentru a îmbunătăţi viaţa clanului şi a sra departe de opresiunea englezilor.

Propria lor mamă fusese englezoaică şi înghiţise otra

vs *mi* *«* -i

mmm a M«w

I„ Ţi„„„rnt

înalte cu patru copii. Ani buni după aceea. m. riseră deloc; până în zi ea ca la Eleanor seră

.....->i după aceea, nu 0 amin

SitSSrf

a ia mama lor. Restul ¡j urma.

exemplul.

Iar acum, Ran schimbase regulile pentru că li con nea. Asra era prerogativa sa în calitate de şef de clan. Da din pricina asta, Arran nu simţea nici urmă de vinovăţie pentru întâlnirea de la prânz cu Mary Campbell a zi şi nici pentru că nu spusese nimănui despre asta.

capitolul 4

- Părinţii răi au fost supăraţi? şopti Elizabeth Bell, aşezară lângă Maryşi luându-i mâna.

În spatele ei, două perechi de părinţi sporovăiau, evident amuzaţi că fiicele lor ocupaseră locurile din faţa lojii - de parcă nu ar fi fost mereu încurajare să şadă acolo. La urma urmei, nu puteau fi văzute prea bine în întunericul din spatele lojii.

-Da, făcu Mary pe acelaşi ton şi oftă în timp ce încerca să îşi înăbuşe cinismul tot mai puternic.

Orice se petrecea cu ea nu era foarte sigură că îi plăcea. Le-am explicat că lordul Arran m-a luat prin surprindere şi că încercam să evit o scenă, dar tot voiau

-Nu poţi să le reproşezi asta. Dacă vărul tău Charles şi-ar fi dat seama cu cine valsai?

Ea chiar se gândise la asta şi într-o luptă nu era sigură care dintre cei doi bărbaţi ar fi ieşit învingător. Charles avea o anume răutate tăioasă în atitudine, dar Arran MacLawry părea foarte... capabil. Şi extrem de încrezător. Sau cel puţin aşa se prezentase atât seara trecută, cât şi în dimineaţa asta.

Cu toate astea, nici măcar Liz nu ştia că el o însoţise la magazinul de pălării, iar pe Crawford o pusese să jure că va păstra secretul. Pentru că, deşi el o surprinsese deja de două ori cu prezenţa lui, ea ar fi putut foarte bine să refuze să petreacă timp cu el în dimineaţa asta. Şi nu putea explica defel de ce acceptase să îl întâlnească din nou a doua zi.

-Ţi-am spus eu că sângeriul e culoarea ta, zise Elizabeth, făcând un gest spre rochia grea de mătase brodată pe care Mary alesese să o poarte în seara asta. Arăţi foarte dramatic.

-Mulţumesc. Mama crede că mă face să arăt prea îndrăzneaţă, dar cum nimănui nu-i e permis să se apropie de mine fără aprobarea a jumătate de duzină de oameni, asta nu prea contează.

în afară de asta, rochia o făcea să se simtă decadentă. Dacă era obligată să se mărite cu lordul Delaveer, prob» bil că nu va mai avea ocazia să se răsfeţe astfel.

-Nu e de mirare că toată lumea e panicată de faptul că l-ai cunoscut pe lordul Arran atunci, chicoti Liz. El nu prea avea cum să fie pe lista celor aprobaţi.

Da, intraseră în panică, şi de asta se străduise cât mai mult să fie tolerantă. Dacă nu ar fi fost gândul care o rodea, că familia ei era mai îngrijorată că făcuse ceva scandalos decât că ar fi putut fi în pericol, probabil că ar fi dat dovadă de şi mai multă înţelegere. Desigur, clanul avea întâietate -, dar ea era parte a clanului, pentru Dumnezeu! De ce fusese aleasă drept sacrificiu din partea familiei Campbell? Pentru că bunicul ei nu credea că era o nătângă, aşa cum credea despre aproape toţi ceilalţi nepoţi ai săi?

Elizabeth îi strânse mâna, aducând-o înapoi în prezent.

- O, uite, ducele şi ducesa de Greaves! Nu ştiam că sunt în oraş. Şi contele de Westfall. Cel nou. A fost aşa de trist că fratele său a fost omorât în acel duel caraghios!

Mory se aplecă pentru a se uita spre şirul de loji de vizavi. Cum Greaves era căsâiorit cu o femeie fără sânge albastru, el şi soţia lui îşi petreceau mare parte din timp în York. Sophia Baswich avea părul de un roşu aprins şi reputaţia de a spune ce gândea şi se zvonea că odinioară lucrase la Clubul Tantal - un club de pariuri pentru domni şi cu personal exclusiv feminin Marv se limbi cum mu,«cri cei doi nu do,, ffl * „„i , să se îndrăgostească, ci sa aibă şi curajul de a se Chiar şi cu jumătate din teatru holbându-se la ei pâreni fericiţi, aşezaţi aproape unul de celălalt, ea agăţată de braţul lui.

în timp ce se uita la restul lojilor, Mary simţi că i se taie răsuflarea. În a patra lojă de la scenă, marchizul de Glengask stătea în picioare. saUuănd o femeie blondă drăguţă, despre care ştia ca era Latly Charlotte Hanover' Mary nu o

cunoştea foarte bine - era cu patru ani mai tânără decât fata contelui, la urma urmei dar să se căsătorească cu lordul Glengask, şeful clanului MacLawry, părea excesiv de înspăimântător.

Şi nici nu erau singuri în lojă. Părinţii lui Charlotte, Lord şi Lady Hest, li se alăturaseră şi la fel şi cealaltă fiică, Jane. Alături de ea şedea Lady Rowena MacLawry, care îşi flutura animată mâinile în timp ce discuta despre ceva cu a patra lady prezentă. Mary se încruntă. Cu părul ei negru şi tenul palid, era fără îndoială Lady Deirdre Stewart. Tatăl ei, lordul Allen, era şi el acolo şi vorbea cu Glengask. Ce făcea familia Stewart împreună cu familia MacLawry? Gândul acela însă dispăru când el părăsi întunericul din spatele lojii. Arran MacLawry.

În vreme ce fratele ei avea o anumită prezenţă masivă, Arran părea mai degrabă un lup decât un leu - tăios, prădător şi atent la orice slăbiciune. Doar că el fusese şarmant şi spiritual la balul mascat şi chiar şi în dimineaţa asta, după ce aflase cine era. Da, era prevăzătoare în prezenţa lui, dar dacă ar fi fost cu adevărat înspăimântată, cu adevărat îngrijorată pentru siguranţa ei, ea ar fi comunicat întregii familii activităţile lui. Şi nu ar fi fost niciodată de acord să se vadă a doua zi cu el.

În acel moment el se întoarse şi îi întâlni privirea. Din partea cealaltă a teatrului, ea nu reuşea să îi distingă culoarea ochilor, deşi ştia că erau de un albastru-deschis. Nici nu reuşea să desluşească detalii ale expresiei lui, dar un fior cald îi alunecă pe şira spinării. Dacă ar fi fost oricine altcineva şi nu un MacLawry, ea s-ar fi declarat intrigată şi interesată.

-O, Doamne, şopti Liz lângă ea, scoţând-o din gândurile ei. Lordul Glengask. Şi re-a văzut, cred eu. Lordul Arran, vreau să spun.

-Hi bine, nu prea are cum să mâ atace din partea «alaltâ, replică Mary înrorcându-şi anume şi cu ceva dificultăţi privirea spre scena aflată în partea din faţă [d] sălii imense. Cu siguranţă era aşa de conştientă de Prezenţa lui doar din cauză că i se poruncise să stea epartc de el. Il făcea să pară un

Suzanne
Enoch

bandit periculos,

şi ce femeie nu ar observa pe cineva care se uita fix la Sau o invita la prânz?

- Stewarţii, hm? făcu tatăl ei din spate. Aşadar, clanul MacLawry nu are mai mare încredere în acest armistiţiu decât am eu.

-Stewarţii trebuie să fie disperaţi după resursele MacLawry dacă sunt dispuşi să îşi ofere cea mai drăguţă nestemată unui frate Glcngask, se auzi o voce tot din spatele lui Mary, iar ea se întoarse să se uite, ascunzându-şi cu grijă încruntarea.

Fiul lui Malcolm MacAllister stătea acolo, dând mâna cu tatăl ei şi cu domnul Bell şi complimentându-le pe cele două mame. O, Doamne!

-Mulţumesc pentru invitaţia din seara asta, Fen- darrow, zise Roderick MacAllister cu căldură.

Apoi ea ¡1 observă pe bărbatul care stătea uşor în spatele acestuia şi încruntarea ci se adânci. Charles Calder, fiul celei mai tinere surori a tatălui ei, îi zâmbi şi el, deşi expresia nu i se potrivea deloc pe faţă.

Se gândi că asta nu prea era din vina lui, doar că Charles aşa se născuse mai subţire, îngust. Umeri înguşti, pleoape căzute, buze subţiri - toţi îi spuneau Vidra, asta până când la 16 ani ii însângerase nasul lui Adam, fratele său mai mare, din pricina asta. Ceea ce-l făcea şi îngust la minte Chiar şi aşa, dacă voia să se distanţeze de porecla sa, n-ar mai fi trebuit să-şi poarte părul negru lins pe spate şi să poarte doar haine negre.

-Ştii doar că eşti oricând bine-venit să ni te alături, Roderick, zise tatăl ei.

Lordul Fcndarrow se uită la ea, cu un zâmbet mult prea grăbit.

-Ştiu că-ţi place un Harnici bun. aşa că ţi-am rezervat un loc în rândul din faţă.

Deci de asta sugerase tatăl ei că va putea vedea mai bine de pe scaunul din mijloc

dintre cele trei aflate în primul rând. Pentru ca L-rd Delavcer sa poată «a lângă ca. Cel puţin, nu încerca să o cupleze cu Charle,. Cu siguranţă, ea nu îl vedea pe Roderick într-o luminj...

romantică, dar măcar nu simţea nevoia să se spele după ce vorbea cu ei. De fapt, nu simţea mai nimic. Oare pentru că nu-l văzuse decăt ca parte din potenţialii peţitori? Dacă îşi punea mintea, Roderick putea să-i accelereze pulsul la fel ca... O, nu, nu, nu. Asta... Nu. Ea nu era cucerită de Arian MacLawry. Senzaţia pe care o simţea erau doar emoţiile pentru că ca nu trebuia nici măcar să se apropie de el.

Roderick se aşează pe scaunul gol de alături, iar ea

- Bună seara, Mary. Domnişoară Elizabeth.
- Bună seara, Lord Delaveer, replică Elizabeth zâmbind. Nu ştiam că vă place Shakespeare.
- îmi place compania.
- Mie îmi place Shakespeare, zise Charles direct din spatele lui Mary. În special tragediile.

Accentul lui scoţian aproape absent din glasul lui o enervă. înainte era convinsă că aproape că nu băga asta de seamă, dar în seara asta, avea impresia că el nu se putea decide dacă era englez sau scoţian.

- Ce lucru straniu spui, zise ea.

Poate că indecizia accentului era cea care o făcea să ezite şi în privinţa lui Roderick. Indiferent unde locuia, ca se simţea din Ţinuturile înalte până în vârful degetelor. Arran, chiar dacă nu avea acel accent profund, delicios, nu putea fi luat drept altcineva decât un muntean neînfricat şi cu sânge fierbinte. Nu exista nimic moale sau ezitant la el. De ccalalri

parte, Roderick probabil ci nu speriase în viaţa lui nici măcar un fluture. Iar Charles probabil că le smulgea aripile.

El se lăsă pe spate în scaunul său, dar nu-şi | privirea spre scenă, ci în direcţia lojilor de n$_{e\ Da}$$^{n<}$Sit laltă a sălii.

-Ai valsat cu Arran MacLawry.

Primul ei gând fu să-i spună lui Charles că treaba lui cu cine dansa ea. Nu era, Într-adevăr, d,"[1]' ei avusese deja mai multe altercaţii cu lordul GU,' sezonul acesta, înainte de armistiţiu. Şi nu avea de Jd să strice acest armistiţiu recent spunând ceva provoc,^

- Purtam amândoi măşti de vulpi, şi.el habar nV cine eram. Nu aveam de gând să provoc o scenă. [e]
- Să nu mai dansezi din nou cu el.

Mary trase aer în piept şi tăcu până reuşi să-şi $_{CQntr\&}$leze bătăile inimii.

- Nu ştiu de ce aş face-o, replică ea în cele din urmă. De curiozitate însă, nu suntem la pace cu clanul MacLawry?
- Nu îi omoram. E doar o pauză în bătălie. Nu e pact Ea încă mai se gândea ce să răspundă la asta cânii

Roderick chicoti.

- Nu-l băga în seamă pe vărul tău, Lady Mary. Mic îmi place pacea. îmi oferă ocazii surprinzătoare ţi bine-venite.
- Da, replică Charles cu vocea mai joasă şi inexpresivă. În vreme ce războiul favorizează alte persoane.

Ei, asta era interesant. Şi tulburător. Era oare Charb Calder aşa de pornit împotriva armistiţiului cu clanul MacLawry din pricina a ceea ce amintise tatăl ei - faptul că familia MacAUister va ajuta să le sporească rândurile, dar că nu voiau să fie atraşi într-un conflict? Pentru ci dacă cele două clanuri, Campbell şi MacLawry, se

rărbo iau din nou, clanul va vrea ca ea să se mărite cu CJiarfe- Simţi cum îi alunecă un fior pe spinare.

I rin urmare, părea condamnată în orice situai* cu sau fără armistiţiu, şi exista doar o fereastră ins[11]* tă care făcea ca mirele să fie mai degrabă Roderick * cat Charles. Cine oare încerca să îi apropie pe ea î> î* Roderick? Tatăl sau bunicul ei? Campbell însuşi pi«[4]

forţa mai probabilă, pentru el era cel care fusese de acord cu armistiţiul. Ceea ce însemna, presupuse ea, că mai avea încă un motiv să îi fie recunoscătoare bunicului ei. Pentru că, deşi nici Roderick şi nici Charles nu o interesau, ea prefera în mod evident plictisul cruzimii. Deşi, dacă ar fi avut o a treia opţiune, ar fi preferat să nu se mărite cu nici unul dintre ei.

în timp ce se gândea la asta, cortina se ridică. O piesă mult mai potrivită ar fi fost *Macbeth,* dar ea nu era sigură că toţi muntenii cu sânge fierbinte din public ar fi putut tolera asta.

Pe de altă pane, nu era sigură că ea va putea suporta *Hamlet* în seara asta. în afară de prezenţa tulburătoare a bărbatului aflat de partea cealaltă a sălii, existau intrigi, minciuni, înşelăciuni, minciuni, crime, sinucideri - un haos răscolitor, iar asta era cu siguranţă piesa favorită a lui Charles. După \Teo patruzeci de minute, se trezi că îşi întoarce privirea spre loja întunecată a familiei MacLauTy.

Oare clanul MacLawry îi făceau lui Arran acelaşi lucru pe care clanul Campbell i-l pregătea ei?

Sau el o curta deja pe Deirdre Stewart înainte... Doamne sfinte, oare se cunoscuseră abia seara trecucă? Nepoata lui Stewart era considerată o mare frumuseţe, la urma urmei. Dar dacă Arran o curta pe Deirdre, ce îl apucase să invite o vulpe la dans? Şi cum rămânea cu ce se întâmplase de dimineaţă?

Şi cu prânzul de mâine? -Scuzaţi-mă, şopti ea şi se ridică. Mă întorc imediat.

- O să vin cu tine, zise Roderick, dând să se ridice.

-Nici vorbă. O să ratezi o crimă.

- Mary, o certă mama ei.

-îmi cer scuze. Charles era cel căruia îi plac crimele.

Mă_ întorc imediat.

În mod evident, ea îl convinsese că nu avea nevoie de [a]J'utor ca să găsească o toaletă, pentru că el înclină din "Pţi[se] aşează la loc pe scaun.

Cu încă o scuză şoptită pentru restul celor aflaţi în "[,5]' Mary se îndreptă spre draperia din spate şi ieşi

pe coridorul din spate. Alţi câţiva spectatori trecură ţ* lângă ea, depăşiţi numeric de lacheii care aduceau |% turi şi pleduri - şi chiar un câine mic, pufos.

Marţ' se sprijini de perete şi închise ochii pentru moment. Da, avea 21 de ani şi da, chiar şi cu indulgenţa bunicului ei, ea ştiuse mereu că la un moment dat va fi obligată să se mărite conform voinţei clanului ei. Da[r] încă nu. Pentru Dumnezeu, doar armistiţiul cu clanul MacLawry ar fi trebuit să îndepărteze urgenţa unei uniuni grăbite, nu să o creeze.

Ea trase adânc aer în piept şi deschise ochii din nou - apoi scoase un mic chiţăit cu greu înăbuşit, când îl văzu pe bărbatul care urca scările şi se îndrepta în direcţia ei. El nu era un lacheu şi nici nu ducea un câine în braţe. Purta, în schimb, un kilt splendid cu negru, alb şi roşu. înainte ca el să poată ajunge la loja părinţilor ei, ea îşi îndreptă spatele şi se grăbi spre el.

-Ce faci aici, Arran? şopti ea, dând să îl apuce de braţ şi apoi oprindu-se în ultima clipă.

Nu erau prieteni; erau... erau cunoştinţe

noi care nu ar fi trebuit să se întâlnească niciodată. Şi din întâmplare, ea îl găsea cumva aproape atrăgător.

- Hamlet pare să fie un pic prea aproape de viaţa mea, zise el cu accentul lui profund, bogat. Şi îmi tot vine să strig la Hamlet să-şi omoare unchiul şi să înceteze nebunia cu vorbitul singur şi tâmpenia cu piesa din piesă, Se uită la ea cu ochii lui albaştri. Pe tine ce te-a făcut să fugi, fetiţo?

- Presupun că acelaşi lucru. Prea multe subterfugii. Prefer comediile.

- D, 0 * JU dnţb tle ca ,piţ draperül, |n bp familiei Campbell. Calder nu ţi-a făcut reproşuri sper că ai dansat cu mine. ' 1 '

Ocolise oare jumătate de teatru şi se aventurase pe teritoriu inamic doar ca să vadă dacă ea era bine'

- Tu ai dat vina pe mine, din câte îmi amintesc

Pe buzele lui se lăţi iarăşi acel zâmbet obraznic.

-Nu eşti o fată prea timidă, nu-i aşa?

Ea se apropie mai mult, dorindu-şi ca el să coboare şi mai mult vocea. Pentru Dumnezeu, vărul ei Charles era la câţiva metri distanţă. Şi aproape logodnicul ei doar un pic mai departe.

-Pot să fiu diplomată. Dar prefer să fiu directă. Aşa există mai puţine neinţelcger..

- Direct să fie atunci. Delaveer te-a cerut deja.[7] Mary ridică dintr-o sprânceană.

- Dar tu ai cerut-o pe Deirdre Stewart?

-Nu. El se foi de pe un picior pe altul, privind dincolo de ea spre loja părinţilor ei. între noi doi fie vorba, fetiţo?

El îi cerea discreţie. Ea ar fi trebuit să fie şocată şi surprinsă, dar nu era. Tot timpul cât vorbiseră fusese doar pentru ei doi.

- Da, intre noi doi.

-Atunci, o s-o cer de îndată ce tatăl şi unchiul ei decid câtă păşune de-a lor o să dea înapoi ţăranilor şi Ranulf decide că e o concesie suficientă.

-Vrei să te căsătoreşti cu ea?

Era o întrebare stupidă şi caraghioasă, dar ea o puse oricum.

-Nu. E... plăcută, presupun, dar nu are sângele destul de fierbinte pentru mine, făcu el şi se uită în jos. Şi Delaveer? Ridică apoi din nou privirea spre ea. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- El şi tata încă mai negociază, zise ea încet. Dimpreună cu tatăl lui şi bunicul meu.

-Vrei să te măriri cu el?

- Nu, replică ca pe acelaşi ton pe care ¡1 folosise şi el, dându-şi seama că nu exista nimeni altcineva pe lume cu care ar putea - sau ar vrea - să poarte această conversaţie anume. Nu are sângele destul de fierbinte pentru mine. i-iicâ clanurile Campbell şi MacLawry încă ar fi fost în rf>oi, atunci Charles Calder încă ar mai vrea să mă amâ şi asta ar fi chiar mai rău.

'Calder? se încruntă Arran. Câinele ăla ar trebui omorât.

Mary se uită la el. Cu haina cenuşie care nu PUto să-i ascundă umerii laţi, vesta strâmtă neagră şi tartanul îndrăzneţ al clanului MacLawry în kilt, el arăta magnific, indiferent ce nume purta. Se întrebă ce gândea e)

-Nu-mi place Charles, dar e vărul meu.

Arran ridică din umeri.

-Ştiu cine eşti. îmi dau şi seama că e posibil să-ţi fifj, cut necazuri fără să vreau. Cu toate astea, nu intenţiona să-mi cer scuze pentru asta. Făcu un pas mai aproape spre ea. Ce zici de asta?

- Nu ştiu ce să zic. Şi nici nu cred că mai contează. Ne căsătorim cu cine ni se spune, nu-i aşa, Arran MacLawry? Pentru binele clanurilor noastre?

El îşi înclină capul. Apoi, înainte ca ea să se poată mişca, el parcurse scurta distanţă dintre ei, se aplecă şi îşi atinse buzele de ale ei. Avea gust de căldură, de whisky şi de păcat. Era surprinzător de delicios.

Dându-şi scama că avea o palmă desfăcută pe pieptul lui, Mary şi-o lăsă repede jos şi îşi strânse degetele în pumn.

-Ai... ai sărutat o Campbell, şopti ea, cu vocea răguşită chiar şi pentru urechile ci. Ar putea să te trăsnească pe loc.

El scuturâ din cap, o buclă din părul lui ondulat că- zându-i pe frunte.

- Nu am sărutat o Mary. Cu un zâmbet pe un călcâi. Şi zic că sunt încă însurat.

Y , .v.,.aac, apoi se întoarse

Şi peste umăr la ea. Ni i,an«uU™d«,,avmâ.Nu

ii nici tu nu eşti măritată. Se re degetele la uită vedem mâine la prânz, buze. Campbell. fetiţo

Nu erau începuse prieteni. Dar orice erau brusc să i i acum' ei ie pară foarte interesant. ’

Ranulf îl aşteptă pe Arran pe aleea din faţa când
întoarseră după partida de călărie de
dimineaţă cu câinii

şi cu armăsarul pursânge negru şi iute, Duffy. Deşi să o numească o partidă de călărie era o exagerare, deoarece chiar şi Rotten Row fusese plin de domni în căutare de aer proaspăt de dimineaţă. Sau să fie văzuţi în echipamentul scump de călărie. Nu era sigur care din cele două.

-La White va trebui să porţi altceva, zise Ranulf luându-l pe Duffy de căpăstru. Să ştii că nu permit intrarea grăjdarilor.

în timp ce Arran descăleca, aproape la fel de fără suflare ca şi animalele, studie un moment expresia relaxată a fratelui său. Orice ar fi simţit cu privire la faptul că şeful clanului - propriul frate - care se căsătorea cu o englezoaică, Charlotte îl făcea fericit pe fratele lui. Şi pentru asta putea fi recunoscător.

-Nu vin la White, replică el. Mă întâlnesc cu Fordham la prânz.

Cel puţin asta va afirma fostul său tovarăş de armată, pentru că aranjase asta în timpul plimbării matinale.

- Adu-l şi pe el. Tatăl lui Charlotte a lansat invitaţia şi unchiul Myles va fi şi el acolo. Vine şi Allen. Şi Tollifsen. Sunt tentat să prezint un front unit.

-Am alte planuri, repetă Arran mai furios decât intenţionase. Poţi să fii manierat şi englez şi fără mine. Şi pencru Allen nu ai nevoie de mine până nu stabiliţi cât de mult pământ valorez.

îi întinse frâiele lui Duffy lui Debny, grăjdarul-şef pe care Ran îl adusese cu el din Glengask.

Ranulf îi blocă drumul spre casă.

-Allen şi Tollifsen au contacte bune cu negustorii din^Londra şi nu fac afaceri cu munteni care se luptă

-Cine? Stewartii? Sau negustorii?

-Nici unii dintre ei.

. -Ei bine, e norocul tău atunci că te-ai transformat ■ntr-un englez în ultimele două luni, nu-i aşa? Arran îl ocoli pe fratele său, dându-şi jos mănuşile de călărie în lmP 06 ^cea asta. îmi amintesc că acum câteva luni nu-ti pasa cc gândeau englezii despre tine. Şi când d* nul MacLawry era destul de puternic sa se opună oria roi familii din Ţinuturile Înalte fiiră sa aiba nevoie d* susţinerea unor băutori delicaţi de ceai.

-Care băutori de ceai? Stewarţn sau familia lui Charlotte?

-Ambii.

-Arran. . ... .

- Dacă \Tei să dovedeşti că eşti civilizat, de ce nu iei masa cu familia Campbell? Sau cu lordul Fendarrow? -Ajunge!

El continuă să meargă.

-Atunci inchidc-mi gura cu pumnii, Ran.

-Nu gura vreau să ţi-o conving, Arran. Ci mintea. -Atunci nu te osteni. Nu eu sunt şeful. Fă aşa

Dacă Ranulf voia să uite sau să ierte secole de conflict cu englezii, să ierte faptul că muntenilor li se interzisese să poarte arme sau kilturi sau să cânte la afurisitele lor de cimpoaie, sau chiar să ierte că fuseseră alungaţi de pe pământurile lor de alţi munteni, era dreptul lui să o facă. Dar în clipa asta, Arran era moştenitorul de la Glengask - cel puţin până când Ran se va căsători cu Charlotte, şi aceasta ii va da un fiu -, iar el refuza să îl lase să uite cine plătea preţul pentru noul său stil de viaţă manierat. Se părea că lui nu i se va oferi acelaşi lux şi ce era drept era drept.

Owcn deschise uşa din faţă când ajunse la ea -Aţi avut o partidă hună de călărie’ hoidului. « «• ■« lin diurnul

Lacheul-majordom chicoti.

- Dacă decideţi să faceţi asta, aveţi grijă sS ni j iUîlti şi pe mine.

Aşadar, el nu era singurul care începuse .« i . neliniştit la Londra -, iar Owen era deja de m.li eV,n f te săptămâni decât el acolo. Intinzându-i pju !W . mănuşile, Arran urcă scările. Ieri după-amiază nu *ţ.* 1“ tl sigur dacă Mary va veni azi la întâlnire. Şi apoi sfidase ordinele fratelui său şi propriile instincte şi nu doar că o căutase ieri-seară, dar o şi sărutase.

De ce o făcuse, de asta nu era sigur, doar că ea arăta minunată şi păcătoasă în roşu-sângeriu şi el simţise că voia să o facă. Se găseau în situaţii foarte asemănătoare, dar acel sărut nu fusese despre compasiune. Adevăratul motiv va trebui să aştepte până când îl va descifra. Pentru că ce ştia sigur în momentul acesta era doar că intenţiona să se ducă la întâlnirea de la Blue Lamb şi că minp'se şi îşi insultase fratele ca să o facă. Totul pentru un prânz cu o Campbell. Când de fapt ar fi trebuit să planifice prânzuri cu Lady Deirdre.

în continuare fără valet, el îşi dezbrăcă hainele de călărie transpirate şi păşi în baia cu apă rece pe care o ceruse. Aşa rece cum era, tot li tăia răsuflarea mai puţin decât o baie în Loch Shinaig. Apoi se îmbrăcă într-un sacou cenuşiu simplu şi vestă maro şi pantaloni din piele băgaţi în cizme uşoare de cavalerie, impresionant de bine lustruite. Iată! Foarte englezesc, dar nu suficient de elegant ca să merite o a doua privire.

Sau cel puţin aşa spera.

-Cheamă-mi o trăsură, Owen, te rog, îi ceru el majordomului în timp ce cobora scara.

- Da, stăpâne. Nu vreţi să-l luaţi pe unul din băieţi,

-Nu,

Arran îşi luă jobenul şi şi-l puse pe cap. Până săptămâna trecută nu purtase niciodată o

chestie aşa de inutilă.

-Doaravem armistiţiu, n-ai auzit?

-Am auzit. Nu cred că va dura, totuşi.

7 Bine. Ţine-o tot aşa, Owen.

■1 urmă pe noul majordom afară, aşteptând pe trepte în timp ce Owen ieşi pe stradă şi făcu semn unei birje aflate în trecere.

O clipă mai târziu se întorcea, cu birja pe urmele lui.

-Fratele dumneavoastră, marchizul, zice să avem un «multă încredere decât am avut, zise el, în timp

deschidea uşa trăsurii. în englezi, vreau să spun.

-Atunci fă asta. Eu o să-mi ţin ambii ochi deschisj Cu un zâmbet pc care nu-l simţea, Arran se urcă în (¡¡i' îngustă şi scurtă. Crane House, pe Maddox Street, el destul de tare ca Owen să audă, numind adresa lui William Crane, viconte de Fordham pentru efect.

De acolo va lua altă birjă care să-l ducă pe Ellis Street la Blue Limb.

Dacă Ranulf afla ceva despre asta, fratele lui va în. cerca să-i însângereze nasul şi să-i tragă un şut în fund, apoi îi va porunci să se întoarcă la Glengask şi să aştepte

să-i fie livrată mireasa.

Dar Ran nu putea să aibă ambele variante - fie erau clanul MacLawry care se baza doar pe ai lor sau erau băieţi pe jumătate englezi care făceau alianţe şi prietenii cu fiecare muntean care nu era un Campbell şi cu fiecare englez care le dădea bineţe.

Şi până când marchizul de Glengask decidea cine erau ei şi când trebuia el să se însoare cu o Stewart, Arran intenţiona să facă ce dorea. Cum o sărutase pe Mary Campbell seara trecută, acum dorea să o vadă. Era, de asemenea, necesar, în cazul în care ea poate se supărase şi îi spusese tatălui ei sau lui Charles Calder. Asta ar însemna sfârşitul armistiţiului. Dacă ea nu se supărase, asta va face lucrurile mult mai interesante.

-Nu doresc să fiu dată afară, milady, făcu Crawford frângându-şi mâinile în timp ce stăteau lângă curtea grajdului de la Hanul Blue Lamb.

- Faci ceea ce-ţi cer eu. Nimeni nu o să te dea afară. Nu voi permite asta,

Mary abia dacă era atentă la conversaţie. Era mai preocupată să asculte clopotele bisericii, aşteptând să sune

- Nu partea cu să fac ce-mi cereţi mă macină, răspunse camerista. Ci că nu ¡-am anunţat pe părinţii dumneavoastră că faceţi ceva periculos. Sunteţi practic logodită cu un alt bărbat, Lady Mary.

U unison peste tot în Londra, clopotele începură să sune într-un singur ton, discordant. Ora unu.

Ultima ei şansă de a-şi regăsi minţile şi de a se întoarce. Să fie o fiică obedientă şi cuminte, care să nu aibă nici un gând carnal cu privire la un MacLawry - nici măcar cu privare la unul aşa de chipeş precum Arran.

- Practic înseamnă încă nu. Şi nu fac nimic periculos, Crawford. Acum, te rog, du-te şi cumpără ceva drăguţ pentru tine. Ne vedem iarăşi aici la ora două şi jumătate sau poţi intra să mă iei.

Camerista părea gata să izbucnească în plâns, dar aprobă din cap.

- Foarte bine, milady. Vă rog, vă rog să fiţi prevăzătoare.

Ea se uită după cameristă, care traversa strada, îndrep- tându-se spre prăvăliile ponosite care se aliniau acolo. Crawford se uită în urmă peste umăr la fiecare câţiva paşi, ca un căţeluş trist căruia i se poruncise să iasă din casă fără mâncare. Când dispăru în prăvălia de pălării, Marţ' trase adânc aer în piept.

Londra - desigur, nu cea mai bună parte a ei - se agita în jurul ei, dar pentru prima dată în viaţa ei probabil, se uita la ea de una singură. Camerista îi spusese să fie prevăzătoare, iar aici chiar trebuia să fie.

Poate că în general nu avea gărzi în jurul ei, dar nu fusese niciodată singură în afara Mathering House. Acum ar trebui să fie agitată sau chiar speriată. Dar nu era. Ce simţea cel mai tare era o nerăbdare neliniştită.

Sigur, dacă nu intra la Blue Limb, toate astea vor fi fost pentru nimic. Un inamic o aştepta înăuntru. Un inamic foarte atrăgător, cu reputaţie vie diavol, căruia încă trebuia să-i găsească un motiv adevărat ca să nu-l placă. Un bărbat care îi ocupa

gândurile într-atât încât nu mai avea loc să se gândească şi la pedeapsa care o Putea aştepta. Pentru ca aşa simţea faţă de căsătoria cu Roderick. O considera o pedeapsă.

Mary îşi îndreptă umerii şi se duse la uşa hanului, de Pe care se cojea vopseaua albastră, o deschise şi intră.

r

La mesele de lemn din sala mare şedeau o duzină 4 bărbaţi şi o jumătate de duzină de femei, li amin. tea puţin de hanurile unde schimbau caii în dru$_m$ spre Scoţia, doar că în jur se auzeau doar accente londc nezc puternice.

Spre spatele sălii o siluetă se ridică în picioare, iar inima ci tresări, gura i se arcui într-un zâmbet înainte să se poată controla şi să-l oprească. Acesta era momentul, îşi dădu ea seama. Momentul când alesese să se poane greşit, când alesese să pună propriile interese înaintea intereselor clanului Campbell - cel puţin, în după-amia-

Mişcându-se cât de graţios putea fără să leşine de emoţie, ea se alătură lui Arran la masă.

-Ai venit, zise ea şi se aşează pe banca de vizavi de el.

El se aşează la loc.

-Şi tu la fel.

Preţ de o clipă scurtă, el îşi privi mâinile, şi ea se întrebă dacă intenţiona să îi spună că provoca soarta din simplul motiv că întâlnirea lor însemna necazuri şi că prânzul acesta nu merita riscul de a fi descoperiţi. Toate astea erau adevărate, darea nu voia să le audă. Nu când situaţia o făcea să se simtă aşa de rea şi de îndrăzneaţă pentru faptul că era aici.

Când el ridică din nou privirea, faţa lui afişa un zâmbet uşor, care îi făcu genunchii să tremure un pic.

-Am o idee, zise el tărăgănat.

- Care ar fi aceea?

-Ce-ar fi dacă o luăm de la început, de parcă nu am fi auzit niciodată unul despre celălalt, despre familiile noastre? Cum ar li dacă eu sunt Arran un băiat din Ţinuturile Înalte, iar tu eşti Mnry $_0$ f,$_r$* J.-' Wiltshire, nici

unul dintre noi nu are obligaţii şi ttiemai ne-am cunoscut?

Ea îi întinse mâna. Fără ezitare, el i-o luă şi stTăn_ se. Ar fi putut jura că acolo unde pielea lor se atinsese simţise electricitate, deşi ar fi putut fi doar emoţiile ej

-Sunt de acord, zise ea. Eu sunt Mary. Mă bucur să te cunosc, Arran.

Zâmbetul lui se adânci.

- Aşadar, spune-mi despre tine, fetiţo!

capitolul 5

- Nu-mi pot imagina cum e să îţi pierzi tatăl la o vârstă aşa de fragedă, zise Mary, alegând încă o prăjiturică incredibil de fină şi delicioasă dintre cele pe care Arran le comandase după prânzul lor.

-A întors totul pe dos, replică el, apoi făcu semn hangiului să mai aducă nişte cea:.

Ea se întrebă dacă el mai fusese la Blue Lamb înainte, pentru că părea să ştie foarte bine ce mâncăruri să comande. Pe de altă parte, el petrecuse probabil mai mult timp în astfel de hanuri dărăpănate decât ea.

-Trebuie să fi fost aşa de supărat, pe buni...

-Nu, zise el, ridicând mâr.a. Nu vorbim de asta.

Având în vedere cât de profund erau interconectate istoriile familiilor lor, fusese surprinzător de uşor să se abţină să nu pomenească de familiile Campbell sau MacLaivry ori de familiile MacAllister sau Stetvart. Ea ştia asupra cui se îndreptase mare parte din suspiciunea şi furia lui în cei 27 de ani de viaţă, la fel cum şi el ştia prea bine de câte ori numele familiei lui fusese blestemat de familia ei. Iar cuvintele erau cea mai neînsemnată parte din asta. Mary aprobă din cap.

- Prin urmare, te afli prima dată la Londra? întrebă «a, decizând să schimbe subiectul înainte ca lucrurile să devină neplăcute.

Privirea pe care el i-o aruncă pe sub genele lungi şi negre era amuzată.

J.~ Nu- T°t> am studiat la Oxford, deşi există oarece ven U'| ^acă- ^rsu^ c^iar a deschis vreodată o carte. Am ni “ dc mai multe ori cu ptietenii aici, dar n-

am stat
odată prea mult. Şi a trebuit să mărşâluiesc într-o

paradă dinaintea prinţului George o dată, când ren. mentul meu s-a întors din peninsulă.

-Aşadar, ai fost în armată.

Amândoi se întinseră după aceeaşi bucată de prjjj. tură, iar degetele li se atinseră. Nici unul nu se retrase Dacă acesta era doar începutul unei prietenii, atunci era destul de stranie; ea nu simţea fiori când se ţinea de mână cu Liz sau cu Kathleen. în cele din urmă, el n întoarse palma şi puse prăjitura în ea.

- Da, timp de patru ani.

- Dar Mac... voi, adică, aţi rămas în Ţinuturile înalte ca să-i evitaţi pe englezi, credeam eu. De ce să te lupţi

El ridică din umeri.

-Am fost încurajaţi să mergem, ca o dovadă de loialitate faţă de Coroană. Dacă nu mă duceam eu, ar fi trebuit să meargă Ursul. Iar capul lui serveşte mai bine ca berbec decât ca instrument de gândire şi sunt destul de sigur că ar fi reuşit să-şi piardă viaţa.

- Eşti foarte apropiat de fraţii şi de sora ta, nu-i aşa?

Marţ' ştia că erau un clan unit şi de temut, dar din
cine ştie ce motiv, ideea că ei ţineau unii la alţii nu-i trecuse prin minte, nu că ar fi petrecut prea muît timp gândindu-se la clanul MacLawry. Pentru ca fuseseră doat cei care o împiedicau să-şi viziteze bunicul în Scoţia, cu mici excepţii foarte rare şi scurte.

- Aşa am lăsat impresia? întrebă el cu un zâmbet lent- Da, n-am fi supravieţuit unul fără celălalt. Sunt prietenii mei cei mai dragi. Tu şi verii tăi sunteţi apropiaţi? Pari să ai cel puţin patruzeci.

Mary chicoti.

-Tatăl meu are doi fraţi şi trei surori mai mici. Ultima dată când am numărat, aveam treisprezece veri primari.

- Dar tu eşti singură ia părinţi?

- Da, zise ea ronţâind din prăjitură şi oprindu-se o clipă. Am avut un frate mai mare, Willi$_{am}$, botezat după bunicul meu, dar a murit înainte să mă nasc eu. Avea doar

câteva zile, cred. Nu vorbeşte nimeni urea

mult despre el. Şi pentru cil mama s-a îmbolnăvit după naşterea mea, n-au vrut să nnai rişte cu încă un copil.

-Ştii, având în vedere cât credeam că ştiu despre tine, Mary, aproape tot ce-mi povesteşti e o surpriză.

EI se apropie mai mult de masă şi se întinse să o atingă cu degetul mare pe mână. Gestul părea destul de inocent, dar când o privi, acei ochi ai lui de un albas- tru-deschis păreau surprinzător de senzuali. O, Doamne!

-Acelaşi lucru e valabil şi despre tine, răspunse ea încercând să se concentreze asupra conversaţiei. Tu şi fraţii tăi eraţi poveşti de culcare pe care unchii şi verii mei mi Ic spuneau ca să mă ţină trează şi tremurând sub plapumă. Se zvoneşte că ai un pumnal subţire ca un ac în cizmă, de pildă, care are încă pe el sângele... neamului meu.

-O, da, aşa e.

-Poftim? clipi ea.

El se întinse sub masă şi scoase un cuţit vechi şi foarte ascuţit. Arăta foarte curat, genul de unealtă pe care un muntean o folosea ca să jupoaie o căprioară pe care o vânase.

-Mai mult sau mai puţin, oricum. Privirea lui deveni serioasă şi puse lama la loc. N-a vărsat nici o picătură din sângele clanului tău. Pumnul meu, în schimb, da. ham spart buza lui Charles Calder săptămâna trecu- îă. din câte îmi amintesc. Dar cuţitul meu, nu. Şi nici Puşca mea,

-Te cred, zise ea, înrrebându-se de ce voia el în mod t**™ evid ,<inlısă 0 asigure că nu făcuse nici un rău

încerca să îi spună că era În siguranţă cu el? Pentru că, j T era convinsă că el nu i-ar face rău, ea nu se simţea siguranţă. Se simţea rea şi neascultătoare. Jiului se deschise clin nou, aşa cum se desclu- na * 'lccare câteva minute de când se aşezaseră să mă- cuJHT Pui Mpt foarte bun şi să ben Madeira îndoit la ceiV c Ptufctase Madeira. Arrnn trecuse de la whisky

[1] ««a mare părea un loc popular pentru prânz

printre negustori şi bancheri, ceea ce ei îi conven foarte bine. Pentru că, deşi ea şi Arran găseau p$_{Urc}$^ comune mai multe decât se aşteptase vreunul dintre et dacă i-ar fi văzut cineva dintre cunoştinţele lor imp$_{reil}$. nă, acest mic tête-à-tête avea să se sfârşească, iar ziua sj se încheie cu ea măritată ori cu Roderick MacAIIister ori cu Charles Calder, în funcţie de ce decidea tatăl ei, dacă să declare război deschis cu clanul MacLawry din

Arran se uită peste umărul ei. încruntarea lui bruscă o alarmă din cap până în picioare.

- Camerista ta a intrat, murmură el, ridicându-se în picioare. O să te strige pe nume?

O, nu! Era aşa de târziu?

- Da, nu i-am dat alt...

- Doamnă Crawford, strigă el, făcând semn cameristei să se apropie.

-O, slavă Domnului, mii...

- Doamna Fox vă aştepta, zise el tărăgănat. O veţi conduce pe fiica dumneavoastră acasă da[7]

M.„ 11 W un .âmbei ta*. Aci* m* „ matnl falsa **,1** un nume fols. Îi sine,a, dm motive evidente, dat et. de asemenea ,, ujotd. uit«. $_{C}$e=, ce fusese evident intenţia lui.

Ea se ridică şi
îi î tisment ca să
nu se să se audă.

- Da, da, desigur, se bâlbâi Crawford p . mergem acasă, fiica mea. ' remea sa

Arran aruncă nişte monede pe masă, ij f-hangiului şi luă mâna lui Mary într-a ¡ui î„ ^{C}if ^{un} ^{semn} îndreptau spre uşă. ^{lm}P $^{ce\ se}$

- Mă gândesc că ar trebui să mai fecem asm ,
accentul lui profund. “«..»..leu

- Ei, domnule Fox, încerci să mă duci pe căi „ .

întrebă ea, cu răsuflarea în mod evident tăiată. 8re?lte'

- Da, se pare că da, doamnă Fox.
- Eşti un bandit, domnule.
- Da, rânji el, chiar sunt. Ai vreo obiecţie?

- Doar că amândoi suntem pe cale să ne căsătorim cu alte persoane şi că familiile noastre ne vor ucide dacă ne descoperă.

Şi încă un milion de alte argumente de care logica îi dicta să ţină cont, dar la asta ea se va gândi mai târziu. Acum era momentul pentru curaj. Până în urmă cu câteva zile, nici nu s-ar fi gândit că primejdia putea fi aşa de atrăgătoare. Acum aproape că nu se putea abţine să nu râdă de încântare.

-Atunci ne vom opri după ce ne vom fi rostit jurămintele, iar între timp nu îi lăsăm să afle.

O strânse la piept şi îşi plecă faţa spre ea.

De data asta ea se aştepta la atingerea caldă a gurii lui şi a atracţiei dintre ei, dar sărutul o lăsă fără suflare şi îi trimise fiori de electricitate pe şira spinării.

O, asta, el... era, însemna necazuri, necazuri, necazuri. Şi nu putea ieşi nimic bun din atracţia pe care o simţea pentru el. Cu toate astea, abia reuşea să se gândească la altceva.

-O să particip la dineul dat de Lord şi Lady Penrose vineri seară, murmură ea aproape de gura lui.

El o sărută din nou, apoi îi luă mâna şi o puse pe braţul lui Crawford, care afişa o expresie severă.

-Ei, ce coincidenţă, zise el tărăgănat, cred că am fost şi eu invitat, de fapt, fratele meu, dar asta e cam acelaşi lucru. , „ , ,

Ea ar fi vrut să-l mai sărute o dată, dar acum Crawford o ţinea bine şi camerista nu pierdu vremea să o tragă ala- ri Pe uşă şi pe Ellis Street

-Dumneavoastră... asta., eu... dumneavoastră...

-Crawford, n-ai voie să spui nimic, ¡nterven. Mary sever, alarmată brusc de faptul că servitoarea ei ar putea s5 sufere un atac de apoplexie. ...

-Dar... v-a sărutat, milady! izbucni femeia, apoi ÎŞI °use mâna la gură.

-Doamne sfinte! Taci din gurii! Eu sunt doamna

F® în momentul ăsta, şi tu eşti mama mea.

Mary ridică mâna să facă semn unei birje.

-Nu mi-aş face datoria dacă nu v-aş spune că acest bărbat c un... bandit şi un ticălos, şi un *MacLawry.* Cea; spune tatăl - o, Doamne, sau bunicul dumneavoastră! Nu vă vrea binele, să ştiţi.

-Nimeni nu va şti, şi noi suntem discrete. Familiile noastre se războiesc de secole. Nu crezi că a venit timpul să se şi cunoască?

- Cred că ar fi bine să vă cunoaşteţi mai bine cu Lord Delavccr, nu vă supăraţi. Acest MacLawry ar putea să vrea să vă dezonoreze şi apoi să spună lumii! Doamne sfinte, asta ar ucide-o pe mama dumneavoastră!

Ar face mai mult de-atât. Ar duce la anularea armistiţiului şi ar deschide calea spre un război total între clanuri. Oare ăsta să fie scopul său? Să o seducă şi apoi să o umilească în public? Să rupă alianţa dintre familia ei şi clanul MacAllistcr?

Din ce aflase despre el până acum, părea foarte puţin probabil; mai mult, Arran cel cu care vorbise părea să fie om de onoare şi nu doar pentru un MacLawry. Cu toate astea, chiar dacă se simţea nebunatică şi necuviincioasă în prezenţa lui, nu era proastă. Sau măcar încerca să nu fie. Înainte ca lucrurile să meargă prea departe - asta dacă nu merseseră deja -, ea va trebui să le oprească. Amândoi aveau obligaţii faţă de clanurile lor.

Dar nimeni nu o va împiedica să meargă la dineul acela vineri seară.

Pentru cineva care petrecea aşa de mult timp asigurăm du-se că proteja diferitele politici progresiste şi inovaţii ale lui Ranulf, analizând care aveau să fie reacţiile vecinilor şi prevenind cele nvn multe dintre necazuri, Arran nici nu putea începe să explice ce făcea. Nici măcar

'“'în Ţinuturile Înalte, când o fată drăguţă îl «trăgea,

accepta, iar după o noapte sau două el găsea că se plictisise şi o trimitea să-şi vadă de drum. Amândoi voiau un pic de distracţie, să îşi satisfacă dorinţa şi să-şi vadă apoi de viaţă.

Metoda funcţionase foarte bine pentru el până acum şi de cele mai multe ori evita plicticoasa sarcină de a trebui să converseze cu fetele în afară de câteva complimente. Toate crescuseră în aceleaşi văi, auziseră aceleaşi bârfe, şi nici una dintre ele nu văzuse în viaţa ei o aşezare mai mare decât satul în care trăiau.

Şi mai era Mary. Da, o sărutase deja de două ori şi, de când cu magazinul de pălării, el se tot imagina des- făcând nasturii rochiei ei drăgălaşe de muselină ca să îi lingă pielea moale. Se foi, brusc inconfortabil în birja cu arcuri proaste.

Nu era doar atracţie fizică. Stătuseră de vorbă. Vorbiseră, amândoi - şi el o ştia probabil mai bine decât pe oricare fată în afară de propria soră. Mai mult, îi plăcuse să stea de vorbă cu ea. Îi plăcuse felul în care vedea ea lumea, chiar dacă era diferit de gândirea lui. Îi plăcea de ea. Şi la asta, chiar nu se aşteptase.

Ea îl interesa de o mie de ori mai mult decât Deirdre Stewart şi răspunsurile acesteia politicoase cu „Da, Lord Arran“ şi „Nu, Lord Arran“. Se spunea că Deirdre era o mare frumuseţe, dar el nu vedea asta; presupunea că era adevărat, în stilul unei păpuşi de porţelan. Dar păpuşile de porţelan nu aveau o pasiune pe care el să o simtă - mai ales când erau comparate cu o vulpiţă isteaţă şi cu păr în culorile toamnei.

Când ajunse înapoi la Gilden House era bine trecut de ora trei şi aproape că se aştepta ca Ranulf să fie pe alee să-l certe că întârziase. La cât de frustrat se simţea după doar un sărut cu Mary, când el îşi imaginase mult ¡dai multe, o altercaţie era numai bună. Sau ar putea să-l acă să-i vină mintea la cap ca să o uite pe fată înainte să * S[nt]âmple ceva ce vor regreta cu toţii, li.i [u]* lui Ranulf însă, în hol îl aştepta chipul fami- [lar] »1 surorii sale, Rowena.

r - Iată-te, zise ca cu un zâmbet vesel, încâ ascunzându<j accentul drăguţ de Ţinuturile înalte sub accentul endt. zcsc de sud pe care îl preluase de la surorile Hanover.

- Nu ţi-a spus Owen că am ieşit la prânz? întrebă ei sărutând-o pe obraz şi folosind toată voinţa de care pe- tea da dovadă ca să nu se uite în încăperea alăturată după Jane Hanover. Ce te aduce aici, Winnie?

-Tu.

Ea îl luă de braţ şi îl trase în camera de dimineaţă.

Arran îşi ţinu răsuflarea până reuşi să se convingă ti nu era nimeni acolo.în afară de ea.

Când ea se aşează cuviincios pe canapea, el i se alături înainte să fogă din Glengask pentru sezonul londone:, cea mai mică dintre fraţii MacLawry i se confesa destul de des. Chiar şi cu haosul din ultimele săptămâni, lui ti lipsise asta.

- Ei bine, aici sunt, rosti el tărăgănat. Ce ai pe suflet, piuthar?

Umerii ei se ridicară şi se coborâtă odată cu gura de aer pe care o trase în piept.

- în primul rând, de ce nu-ţi place Jane? Ea te adoră şi, dacă te-ai căsători cu ea, am putea fi surori.

- Nu pui aşa o întrebare direct, să ştii, o iei cu bîni- şorul, făcu el cu un zâmbet scurt. Ceva de genul - „Cum ai petrecut ziua? Şi ce vreme frumoasă avem astăzi" mai întâi.

Ea făcu o grimasă.

- Nu cu tine, nici vorbă. Răspunde la întrebare!

- Cum doreşti. îmi /dace Jane Hanover. Pare o fată bună, prietenoasă şi ţp-a convins familia să te primească după ce ai fugit de la Glengask şi ai apărut în pragul lor.

- De fapt, asta a fost Charlotte, dar continuă!

Aşa fusese? Logodnica lui Ranulf? Asta era interesant.

-Nu ştiam că o cunoştea! pe Charlotte înainte să

-N-o cunoşteam. Nu corespondasem niciodată cu Dar a fost aşa de drăguţă când Ran a dat buzna

şi mă târască înapoi acasă şi s-a dus direct la el, şi-a pus mâinile în şolduri şi a zis nu.

- Şi s-au îndrăgostit pentru că ea s-a certat cu el?

- Asta cred că doar în parte, răspunse ea, dar ar trebui să-l întrebi pe Ranulf. Vorbesc acum despre tine şi Jane.

-Fată dragă, lăsând complet la o parte politica de clan, nu pot să mă căsătoresc cu prietena ta doar pentru că ar fi drăguţ să o numeşti soră, sper. O vei avea pe Charlotte pentru asta.

Ea se posomori.

- Dar e drăguţă!

- Da, este. De asemenea, n-are decât 18 am.

-Şi eu am tot 18 ani. Ranulf voia să mă căsătoresc cu idiotul de Lachlan, aşa că 18 ani nu înseamnă prea tânără. , . . , . j.

Deci Lachlan devenise în doar câteva săptămâni din cavalerul în armură strălucitoare un idiot Va trebui să vorbească cu Ranulf despre asta - daca inca mai - beau. Dar poate că Lachlan MacTier ar putea sa fie d

■ ' " ! t t U * ᵘ i E s

lîrgi în direc,,« opu» cit dc «fdc U d««..
Pi-°Sk„„pmpido^.Hl.leld«.nal,«..i»e,

cd.,, Ine. 1,1 m» plec. de «l Aruncându-i o privire enervata, e- . ţn « » « Plimba de I, e.nape. b f1"" J„'««Si timP « el îşi dorea să poată cine'» P * fap(u| conversaţie cu el despre Mary şi să-i an ^cea e| că nu mai trebuia să provoace soarta aşa ci ■ . ™ta ar fi însemnat să spună cuiva despre ea, • ca nu trebuia să o facă. , _ tntâr-
. -Nu-mi place dc Lachlan, replică Rowena *J ***■* Nu M ostenit să-mi scrie nici o scrisoare de am plecat din Ţinuturile înalte. Stabileam pur şi simplu un fapt, şi anume că e înalt.

Ea se opri lângă şemineu ca să îşi treacă degetul pt spinarea unui câine de porţelan de pe poliţă. Arran nu ştia de unde apăruse - pe de altă parte, Ranulf cumpâ- rase casa complet mobilată, ca să nu trebuiască să se ostenească să caute mărunţişuri englezeşti. Personal, Arran ar fi preferat să se uite la pereţi goi şi rafturi goale, dar el nu încerca să devină englez.

-înţelegi ce vreau să spun, totuşi, continuă ei. Jane mă vânează de parcă aş fi ultimul iepure în iarnă. E prea tânără, prea agreabilă şi prea naivă. Şi cred că ştii că amândoi am fi nefericiţi împreună, chiar dacă Ranulf nu ar fi decis că avem nevoie de Stewarţi ca aliaţi ca să o ţină în siguranţă pe Charlotte a lui.

- Da, oftă ea, presupun că da. Dar tot ar fi fost amuzant.

- Nu pentru mine. Şi nici pentru ea, după ce îşi va fi dat seama că nu sunt aşa de drăguţ cum credea ea.

În timp ce vorbea, în ochii minţii îi apăru o altă tânără şi nu era aproape-logodnica lui. Abia o cunoştea pe Mary. Şi dacă un Maclawry se căsătorea cu un Campbell, pământul avea să se deschidă şi să înghită toate Ţinuturile înalte. Asta era legenda cel puţin.

Se scutură şi alungă gândurile care îl făceau să viseze cu ochii desch.ş.. Desigur mintea continua să îl cupleze cu U.™ de,, era absurd. Oricum nu era nimic i$_{t}$ional şi era departe de ce avea viitorul pregătit pentru el

-Ai spus - în primul rând. Mai era şi altceva?

orke^{T}ăr$^{!}$fl **" ^{N}“"”' “!* =* taceea|i -

-Nu e aşa de simplu, *piuihar.* Tu poţi pretinde că nu eşti scoţiană, dar eu nu pot. Nu vreau să fiu englez Iar Ranulf... De când ţinem cont de părerile englezilor ¡ni- inte să facem ceva? De când facem alianţe cu clanuri cu care n-am avut dc-a fiice de peste trei sute

de ani, doar pentru că să sporim numărul în Mayfair?
- Vremurile se schimbă, Arra...

- Da, aşa c, o Întrerupse el, ambalându«. Pentru câ Ranulf şi tu Ic schimbaţi! Singura diferenţa dintre acum şi acum şase săptămâni este câ ai plecat din Glcnga.sk, Winnie, iar el te-a urmat.

Sora lui mai mică se holbă la el. Apoi îşi puse mâinile în şolduri şi se duse spre el.

- Deci ai prefera să fii în continuare singur în Ţinuturile înalte, fără alţi aliaţi decât cei care ne datorează loialitate pentru că străbunii lor au îngenuncheat în faţa alor noştri? Ai prefera să nu avem prieteni şi aliaţi în afara satului An Soadh? Poate că Maggie de la brutărie ar trebui să îl înveţe pe Ran cum să se descurce cu politica englezilor?

-Winnie, tu...

-Poate câ ai prefera ca l-ord Berlingsă te fi împuşcat săptămâna trecută, când ţi-a pus pistolul la cap, dar eu mă bucur că Ran a aranjat un armistiţiu. Vremurile se schimbă, Arran. Şi pentru că Ran c la Londra şi nu departe în munţi, poate să aibă grijă să profităm şi să nu pierim. Aici sau acasă.

Ea rămase acolo respirând sacadat şi uitându-se încruntată la el, cu lacrimi în ochii ei frumoşi negri-cenuşii.

-Ţi-ai spus punctul de vedere, se răsti el.

Să asculte o predică de la o fată cu nouă ani mai mică decât el nu era ceva ce ar fi tolerat pe vremuri. Unele lucruri se părea că se schimbau, într-adevăr.

Dar alte lucruri nu se schimbau. Ranulf putea să cineze cu englezi sclifosiţi, dar lui nu i se permitea nici măcar să danseze cu o fată din clanul Campbell. Nici măcar când întâlnirea lor fusese absolut întâmplătoa- ţc. bir el nu putea să îi explice nimic clin toate astea lui Winnie.

Dar oare nu ar putea? Preţ de un moment lung se uită la ca.

■Dacă ţi-aş spune ceva? continuă el pe un ton mai [c:,]m. Pot să am încredere în tine cu asta?

Suzanne
Enoch

'Sigur că poţi. Eşti fratele meu.

Summe
Enoch

Ea trebuie să fi terminat cu morala că accentul scoţian dispăruse din nou. Mare păcat!

Ea se va ţine de cuvânt faţă de el, indiferent ce iivj spune. Dar să spună ceva cu voce tare altcuiva i se pâre, că dădea glas la ceva prea nebulos pentru a fi atins. Dacă devenea real, solid, se putea sparge şi strica - ca o bucaa de sticlă răcită prea repede.

Iar el o văzuse pe Mary Campbell - Sfântă Bridget, doar de patru ori până acum? - şi nu era sigur că exista ceva de mărturisit. Să o împovăreze pe sora lui cu o ase- menea informaţie, fără nici un motiv întemeiat, nu ar fi corect faţă de nici unul din ei.

-Altă dată, zise el cu voce tare şi se ridică în picioare.

- Eşti sigur? Jane nu voia să-ţi spun nimic, dar Deirdre Stewart te place, să ştii. Mi-a spus că eşti foarte chipeş şi ai un aer de scoţian.

- Ce naiba înseamnă asta? Sunt din Ţinuturile înalte. Sigur că mă port ca un scoţian.

Pe de altă parte, Deirdre avea sânge scoţian, deşi al naibii să fie dacă îl vedea în ea. Mary Campbell în schimb... Oriunde fusese crescută, ea era din Ţinuturile înalte.

-Nu ştiu, răspunse sora lui. Nu vrei să o întreb?

-Nu. Acum, eşti aşteptată înapoi la Hanover House sau ai vrea să te pui cu mine la biliard?

Rowena îi oferi zâmbetul ei obişnuit de fermecător.

-Am timp pentru o partidă, iar apoi poţi să mă conduci înapoi la familia Hanover după ce te bat.

El o urmă până la uşă, dorindu-şi ca toate necazurile şi grijile lui să se poată rezolva la fel de uşor ca supărarea surorii lui.

-Aşa spui tu. Dar am îndoielile mele.

Cu un blestem înăbuşit, Ranulf se retrase înapoi în biroul lui şi se ascunse în spatele uşii pe jumătate deschise unde rămase tăcut şi fără să respire până când fraţii lui trecură spre etaj. Nu era obişnuit să se furişeze şi să spioneze şi putea să recunoască faptul

că nu o făcea prea bine. Dar familia lui trebuia să vină la el cu necazurile. Aşa fusese dintotdeauna. Nu el trebuia să îi caute şi să îi spioneze ca să afle ce îi necăjea.

Dacă mai avea dubii că Rowena devenea o tânără cu minte ageră, argumentul ei în favoarea ideii de a învăţa mai multe despre englezi îl convinsese. Acum nu mai trebuia să se teamă decât de faptul că ea va folosi aceeaşi logică a vremurilor care se schimbă împotriva lui şi să anunţe că a găsit un lorzişor englez cu care voia să se căsătorească.

Poate că să îi poruncească lui Lachlan MacTier, Lord Cray, să rămână la Glengask ca locotenent al Ursului fusese o greşeală. Dar lipsa de interes a vicontelui fusese unul dintre motivele pentru care Rowena decisese că avea nevoie de un sezon englezesc adevărat la Londra. Şi el acceptase în cele din urmă, pentru că sora lui avea nevoie să-i vadă pe oamenii împotriva cărora clanul lor se luptase de secole. Şi, desigur, pentru că o cunoscuse pe Charlotte.

Ideea fusese că distanţa va înmuia inima Rowenei - la urma urmei, ea îşi petrecuse şaptesprezece ani din viaţă spunând cui voia să o asculte că se va mărita cu Lachlan, până când îşi dăduse brusc seama că ea era cea care umbla după el şi nu invers. Pentru numele lui Luciter, el sperase că asta era o problemă ce avea să se rezolve de la sine.

Arran era cel care îl îngrijora cel mai tare în momentul ăsta. Ceva se întâmpla, şi lui nu-i plăcea că nu Ştia ce era. Se coborâse până într-acolo încât să o con- '¡mgâ pe Rowena să vină să discute cu fratele ei, şi oricât pe puţin spusese Arran, însemna totuşi că el nu voia să [1] se confeseze nici măcar surorii sale. Orice îl preocupa era foarte serios.

Şi orice îl preocupa, Arrar, nu putea să se plimbe prin [B] j să spună nimănui destinaţia. Armistiţiu sau în 'i [1]i f [nu] [avea] încredere în clanul Campbell sau Arr[a] [anU] [ori] Gerdens nici cât negru sub unghie.

Un scoţian
irezistibil

Putea să se descurce singur foarte bine, dar clanul

MacLawTyşi aliaţii lor erau mult în inferioritate. Arr$_{an}$ ştia asta cu siguranţă şi cu toate astea continua să dispară în mod regular.

încerca să provoace necazuri? Asta nu avea nici un sens, doar dacă nu intenţiona să scape de câsăto. ria cu Deirdre Stewart stârnind clanurile Campbell $j MacLawry unul împotriva celuilalt din nou. Toţi ştiau că doar un prost s-ar alia cu un clan în mijlocul unei vrăjmăşii vechi de secole, iar Stewart nu era prost. Dar asta nu avea sens. Da, Arran detesta clanul Campbell, dar era şi un om destul de logic. Aveau nevoie de pace şi cu siguranţă puteau să se folosească de Stewarţi, atât pentru legăturile lor comerciale, cât şi ca să îi oprească pe afurisiţii de Campbelli să încerce ceva prea puţin înţelept, acum că se părea că familia MacLawry va petrece mai mult timp la Londra.

Ultima opţiune era să îl trimită pe Arran înapoi la Glengask pentru propria siguranţă şi să-l facă să aştepte acolo până când Deirdre Stewart îi putea fi trimisă. Înainte de orice surghiun însă, care să provoace o ceartă cu Rowena ce nu s-ar vindeca, el avea nevoie de mai multe informaţii. Iar asta cât mai curând, înainte ca unul din ei să spună ceva de neiertat.

-Cr.wford, |M a „liţi ridicol, comentă M.ry, Intorcându-,, mp„. Alb,, «rc MM h jurul *i* meristei. Doar nu crezi ca nţă poţi escorta pe jos. vă Escorta$^{măCilrîn\ apr\circ pierc\cdot răs|)unse}$ aceasta. Davis mn spre argatul aflat la ci

... --«nul Jin numeroşii cai pe care Mary u ţinea în grajdurile sale din Londra.

- Davis mă însoţeşte întotdeauna când ies să

•delalte daţi >e pentru o partidă de când încă nu Hyde Park călărit pe îl cunoscuse MacLawry. Acum că o făcuse, dmtr-odată Crawford

trebuia să fie prezentă. Iar Mary tolera asta pentru că cel puţin camerista nu o pârâse cu privire la prânzul ei cu el.

- Bucuraţi-vă de această dimineaţă, milady. O să fiu în apropiere.

înainte ca Mary să decidă dacă mai merita să iasă la călărie în dimineaţa asta cu camerista după ea, o văzu pe Elizabeth Bell, însoţită de sora ei mai mare, Annabeth.

- Liz, strigă ea şi o îndemnă pe Alba pe alee.
- Bună dimineaţa, Mary. E Crawford acolo?

Mary oftă.

- Da, detestă caii, dar a decis să mă urmeze oricum.

-Ai putea să-i spui să plece.

- Da, dar îmi aruncă privirea aia de căţel pierdut. Are intenţii bune.

Ea se încadră în trap lângă ele.

Parcul era aglomerat în dimineaţa asta, probabil pentru că era aşa o vreme frumoasă. După zece minute, simţea că îi obosiseră obrajii de atâta zâmbit prietenilor şi cunoştinţelor şi de rostit cuvinte politicoase tuturor tinerilor tăuraşi care tropoteau pe acolo, decişi să-şi prezinte talentele de călăreţ şi costumele elegante de călărie. Era ca o mare paradă, unde fiecare persoană îşi ştia rolul şi îl juca de fiecare dată când vremea era agreabilă şi potrivită pentru cavalcadă.

Apoi zări pe cineva care călărea contra curentului. Un pursânge superb care ocoli un landou şi continuă să înainteze spre ea. Iar bărbatul care îl călărea nu Părea să dorească a fi parte dintr-un spectacol repetat dinainte. Părul negru, ciufulit, vânturat tle briză, ochii [a]Şeri, albaştri sclipind de umor şi inteligenţă, bărbie [e]legantă, puternică, privirea fermă care radia încredere, putere şi mândrie. Mândrie de scoţian.

m timp ce Liz şi sora ei se opriră să stea de vorbă cu o [c]unoştinţă în faeton, Mary o dădu pe Alba cu spatele şi '' întoarse spre un ccptcze. pâlc des de

copaci. Armăsarul negru Stlllmlsi n-
.....i _ . . . , [1]

1 voce scăzută, aplecându-se

-ii observ po cuplezi, răspunse Arran cu un rj^ Arăţi splendid în dimineaţa asta.

Obrajii ei se încinseră.

-Mulţumesc. Şi tu arăţi foarte frumos.

-Aşa să fie.' Winnic zice că ar trebui să port mai des pălărie, dar nu am văzut niciodată ceva mai inutil a acele chestii înalte, cu boruri subţiri pe care fandosiţi! k poartă cu plăcere.

-Nu poartă doar fandosiţii pălării, replică ea, dar personal era de acord cu el.

Nu doar că pălăriile erau inutile, dar el arăta foarte bine fără. Pentru un MacLawry, desigur.

-Spune-mi ceva, zise el şi-şi îndemnă calul mai aproape. E doar în capul meu?

-Ce e doar în capul tău?

-Noi. E doar în capul meu? Pentru că atunci când nvam trezit de dimineaţă, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că ar fi grozav dacă te-aş vedea astăzi. Se întinse şi-şi trecu degeti I pe braţul ei în jos. La ce te-ai gândit de dimineaţă când te-ai trezit?

Având în vedere că ea se trezise dintr-un vis cu Arran MacLawry care stătea într-o pădure şi o săruta ameţitor, nu era sigură că ar trebui să răspundă la întrebare. Pe de altă parte, atunci el ar fi singurul curajos, iar ea ar fi... ei bine, doar cine trebuia să fie.

- M-nm gândit şi eu că ar fi drăguţ dacă aş reuşi să te văd în dimineaţa asta, zise ea cu voce tare. Şi că poate m-ai săruta.

Arran se ridică în scări, se aplecă un pic şi îi captură gura cu a lui. Căldura ii năvăli în vene. excitantă şi ameţitoare. Gura lui toarte pricepută se mulâ pe a ei, făcând-o să se gândească la lucruri pe care tinerele domnişoare n-ar trebui să le gândească.

- încep să-mi doresc să nu fii un MacLawry, murmură ea.

El se dădu un pic în spate şi. pentru un momenr, ea crezu că îl insultase. Apoi pe buzele lui apăru un u_ zhet uşor.

Un scoţian irezistibil

- Noi suntem Campbell şi MacLwry doar pentru restul lumii, tetiţo. rise el cu accentul lui moale. Pentru mine eşti Mary. Şi dacă vei ieşi să călăreşti mâine, te voi aştepta aici din nou. Şi în fiecare ti, până vineri când ne vom vedea la dineu.

-Şi cum rămâne cu... ceilalţi cu care ar trebui să petrecem timp' întrebă ea, nevrând să vorbească deloc de ei, cu atât mai puţin să le rostească numele.

Pe trăsăturile lui apăru o scurtă expresie de frustrare.

- Eşti căsătorită deja, fetiţo?

-Nu, sigur că nu.

-Nici eu nu sunt. Câtă vreme răspunzi la fel, te voi săruta în continuare.

Ea oftă şi îl sorbi din priviri.

-Atunci sper că mâine nu va ploua.

Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă ar fi plouat, tunat şi ar fi dat cu grindină, dar, în acelaşi timp, ce rău puteau face câteva sărutări delicioase? Mai ales când erau păcătoase şi interzise şi foarte, foarte excitante.

capitolul 6

'Ce fel de întrebare e asta? întrebă Lord Fendarrow [fl] U [nC]∗ [t]∗într'° sprânceană.

™ary se sprijinea de pernele umflate din trăsură, con- [să] păstreze pe faţă un zâmbet uşor şi curios, ri îu [m tor] gândit, de când cu armistiţiul şi cu Rode- , MacAllister. Aşa că ştii? Cum a început vrajba asta? [n]'âini|^ - [u]^'j[TOW]' [a]Şczată lângă soţul ei, îşi împreună

,,.;,V°P[0] de Roderick, am auzit că a chemat un biju- J[a]

[d] "cum două zile.

cj toai71[51]"[1]?[1] cm i se nşază o piatră în stomac. Sigur Itiain,.. [Un,ea] era grăbită, hotărâtă să cimenteze alianţe găti» .f [ar]mi*tiţiul să cadă din nou. Darea nu era pre* 'nins sj j[ăruiîlsi:] I[51]-[-] A iran în fiecare zi deja ile o sâptă- • [cu] toate astea, nu era

nici pe departe de ajuns.

D»d cineva nu îi amintea de ce trebuia ,*i* îl »«,, intenţiona să îl mai sărute şi tn seara asţ .

Delavccr poate să cumpere cate bijuterii vrea.d,, să facă bine să nu-i ofere nici una lu, Mary până când utăl lui nu trimite vorbă că a agreat condiţiile pe ca« ie-arn^ditţi ^ ^ Q -nţe,egere? întrebă Mary încet.

când să-şi tină vocea neutră. .....

-A, deci acum eşti interesată? făcu tatăl ei şi 11 aruncă o privire cinică.

-De ce nu aş fi?

-Ţi-ai petrecut aproape fiecare zi de când am propus uniunea călărind şi făcând cumpărături cu prietenele tale. Ştiu că Roderick a venit cel puţin de două ori să te viziteze *ţ* nu erai acasă. Te-ai ostenit măcar să-i trans-

Ea intenţionase să facă asta. Dar să îi aştearnă numele pe hârtie făcea ca uniunea să pară foarte reală. Ea prefera deocamdată să viseze cu ochii deschişi.

te alte dispute pe subiectul ăsta. Dar cum rămâne cu vrăjmăşia? A provocat atâtea necazuri, şi eu mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre cum a început.

Marchizul îşi miji ochii.

-Vei primi un răspuns mai detaliat de la bunicul tău. De ce nu-i scrii când ne întoarcem acasă?

La naiba!

- Da, o să îi scriu. Dar tu faci să pară că nu ştii.

- Nu mă tot împunse. Mary, replică el cu ochii miji i. N-a fost o singură ceartă sau o neînţelegere care a

ţtersagc

de regi şi de pământuri au provocat ce avem | "cp să fii recunoscătoare că nu ai trăit acum *o*

Suzanne
Enoch

surtH^'.n- când clanurile Campbell şi MacLawry porneau ,ă s ‘ vâneze reciproc în loc să se contreze doar când se tnrâl nesc întâmplător. u,u'

-Dar oare unele din aceste lucruri nu s-au rezolvat

sau n-au fost uitate?

- Nu uităm niciodată, făcu tatăl ei şi trase aer în piept. La fel de sigur cum răsare soarele, o ceartă veche e înlocuită de una nouă. Ei au cea mai mare armată din Ţinuturile înalte. Şi îi agită în mod constant pe ţărani cu ideile lor absurde despre şcoală şi muncă pentru ai lor. Fac să pară de parcă noi ne bucurăm să ne transformăm în păşuni pământurile străbune pe care se făcea agricultură şi vânătoare. Dar Anglia are nevoie de lână şi asta e ce cumpără Anglia - nu iarbă, peşte şi cimpoaie. Şi încearcă să se considere mai buni decât oricine altcineva, când toată lumea ştie că sunt nişte bandiţi şi ticăloşi. Cu toţii.

Poate că ar fi trebuit să-şi păstreze întrebările pentru bunicul ei, până la urmă. Nimic din glasul tatălui ei sau din cuvintele lui nu îi indica faptul că ar fi dispus să-şi schimbe părerea despre clantl MacLawry chiar dacă i-ar fi fost prezentate dovezi clare că erau cu toţii sfinţi. Şi erau departe de a fi sfinţi.

- Mi-aş fi dorit ca toţi să fi rămas în Ţinuturile înalte. Până ne dezmeticim, poate ne trezim şi cu uriaşul ăla, căruia îi spun Ursul, că vine aici, şi nici unul dintre noi nu va mai fi în siguranţă.

Cu un fior exagerat, mama ei îşi strânse şalul în jurul umerilor.

Lui Mary îi stătea pe limbă să îi apere pe cei din clanul MacLawry sau măcar pe Arran. Clanul Gerdens, rudele lor şi aliaţii cei mai apropiaţi instigaseră la cel puţin două bătăi cu marchizul de GÎengask în ultimele două

săptămâni. Cineva chiar le dăduse foc la grajduri Şi, din câte ştia ea, nici măcar duşmanii nu credeau că făcuse singur asta.

În ultimele zile, ea începuse să se întrebe

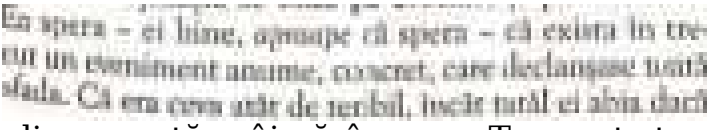

cât din această vrâimăsîc se ne Tunnurt st ne mândrie.

trebuia să amintească de el şi că ca va înţelege p, ^ de cc se detestau cele două clanuri. Că ea nu se va J gândi deloc la Arran MacLnvvry, cu atât mai p„ti* dorească să îl sărute şi să se bucure de sunetul vo^' de râsul lui. Că va fi mândră şi mulţumită să se mi*, cu Rodcrick MacAllister şi să ofere clanului Campbell sj mai multă influenţă în Ţinuturile (nalte.

- Fapt este, draga mea, zise marchizul pe un r0„ mai blând, că tu eşti nepoata favorită a tatălui meu. Vei fi răsfăţată cu bani şi pământuri când el nu va mai fi. Asta te face o partidă foarte bună. Dar asta dictează şi cine este în urmărirea pământurilor tale. Familia Campbell nu vrea ca proprietăţile tale să iasă din mii-nile clanului. Dar acest armistiţiu oferă o ocazie care nu poate fi neglijată.
- Da, familia MacAllister.
- Da, familia MacAllister. Altfel ar fî unul dintre verii tăi. Nu eşti moştenitoarea titlului şi averii mele şi a bunicului tău, dar ai mare importanţă ca parte din linii directă a familiei Campbell.

Ea ştia toate astea - pentru că se întâmpla să fie femeie, titlurile de Alkirk şi Fendarrow şi şefia clanului se vor duce la unul din fraţii tatălui ei sau la vărul ei cel mai mare, Gerard. Pentru Dumnezeu, ea nu voia nimic din toate astea; în mod evident avea suficientă importanţă ca să ii garanteze o viaţă nefericită cu un bărbat pe care nu îl alegea ea.

-Mai bine Roderick decât Charles, Mary, zise mama ei, întotdeauna foarte practică, mai practică decât tatăl ci. Şi mai bine Charles decât cineva care nu ne aduce nici un avantaj. Sau mai rău, ai putea să rămâi netă 1t ritl nu ar profita nimeni.

Mary chicoti, deşi nu se simţea prea amuzată.

- Ei bine, asta nu se poate.

- Nu, Într-adevăr. La fel de bine ai putea să te căsătoreşti cu... un MacLnwry! Marchiza se cutremură. Pot să-ţi imaginezi scandalul? Dumnezeule mare!

Un scoţian irezistibil

înainte să apuce măcar să descifreze toată nebunia asta, trăsura se opri şi un lacheu în livrea în negru cu roşu o ajută să coboare pe strada pietruită. Toate ferestrele de la Penrose House străluceau în lumină gal- benă-aurie. Ideea contelui - sau, mai degrabă, a soţiei sale - despre un dineu intim nu se prea potrivea cu definiţia din dicţionar, dar era totuşi destul de exclusivist pentru ca invitaţiile să fie foarte dorite.

Având în vedere reputaţia lordului Glengask de a se bate la evenimente sociale, ea fu destul de surprinsă să vadă că şi el, şi fratele lui fuseseră invitaţi, dar, pe de altă parte, Penrose - nu soţia lui - avea o plăcere pentru compania persoanelor „interesante". Chiar şi tatăl ei ar fi nevoit să admită că Glengask era interesant. Iar fratele lui, credea ea, chiar mai mult.

Intrară în casă şi urcară pe scara largă la etajul întâi, unde salonul şi sufrageria oficială erau luminate feeric de lumina a sute de lumânări. Mary se trezi dorind să îşi netezească rochia violet şi să găsească o oglindă în care să verifice dacă părul ei castaniu-deschis stătea bine prins în coc, dar rezistă ambelor dorinţe. Arran fie era aici, fie nu şi, în orice caz, ea nu va putea să îl salute. De fapt, era chiar posibil ca să nu poată să schimbe nici o vorbă cu el toată seara - chiar dacă tatăl ei nu îşi va scuza familia şi nu îi va duce pe toţi acasă de îndată ce-şi va da seama că fraţii MacLawry participau şi ei la dineu.

Anul acesta se înghesuiau cel puţin şaizeci de aristocraţi bine îmbrăcaţi în salonul mare şi se revărsau Şi pe holul de afară. în timp ce îşi croia drum printre numeroşii oaspeţi, Mary începu să se întrebe [da]că va putea măcar să-şi vadă picioarele, darămite să r[131] Ş‘ desluşească pe cineva aflat la mai mult de un [bra]î distanţă.

^ Dazda lor, contesa de Penrose, folosea un lacheu ca |[uj] w[Cro,aseă] drum prin mulţime, pentru ca ea şi mama rochiih[5]?[3 se] P°[ată] îmbrăţişa cu grijă fără să-şi şifoneze cep[Ur]* 3'[U] [5ă’?i] deranjeze

coafurile. Cele două femei în* sa sP°rovăiască, aşa cum făceau de obicei, despre

moda de la Paris. Luaseră prânzul împreună cu rr$_{ti}$.., în urmă, aşa că Mary nu ştia ce noi inovaţii de m,*u le-ar fi punir atrage atenţia între timp, dar ea îşi ^ zâmbet pe faţă şi rămase acolo, încercând să nu se |$_S$ J călcată în picioare.

Nici Karhlccn şi nici *Uz* nu participau în seara $_{Jţt4}$ dar alte prietene ale ei, da. La fel şi lordul Delaveer. $, foarte probabil şi Ladv Deirdre Stcwart. Intrebânduse câte conversaţii despre modă poate asculta o persoană înainte să-i pice capul, ea se întoarse şi privi direct în ochii albaştri ai unui MacLawry care se uita la ea.

- Lord Glcngask, zise ea înghiţindu-şi surprinderea. Marchizul şi Arran erau în mod clar fraţi, dar chipul

lui Arran era mai suplu, liniile şi unghiurile mai pun'n... dure. Cât despre care frate era mai chipeş, asta fiisesc dezbaterea sezonului, dar era o dispută care avea loc, din motive-evidente, în secret. Dacă ar *fi* întrebat-o cineva, ca ar fi pariat pe Arran.

- Lady Mary Campbell, zise marchizul cu vocea sa profundă cu accent scoţian.

O mână o atinse pe umăr şi o trase cu un pas în spate.

- Glcngask, zise tatăl ei cu voce clară şi rece.

O, Doamne!

Dacă era ceva mai râu decât un clan ignorându-l pe celălalt, atunci asta era o dispută intre ei. Cei doi bărbaţi nu aveau de gând să vorbească despre modă. Amândoi stăteau nu chiar încordaţi, dar cu partea dreaptă uşor în faţă, ca doi duelişti, dar cu mâinile goale.

Să fie atrasă de Arran era destul de dificil.

Asta putea să facă lucrurile mult mai complicate.

- Lord Fcndarrow, se auzi o voce cu accent scoţian mai cunoscută, şi Arran păşi în faţa fratelui său. Nu cred că nc-am cunoscut, zise el şi îi întinse mâna. Eu sunt Arran Maclawry.

Mary îşi ţinu răsuflarea. Tatăl ei nu era un om nepoliticos, clar era un Campbell. Într-o bună zi el va fi acel Campbell, şeful de dan, aşa cum Glcngask era şeful clanului său. Arran îşi ţinu privirea aţintită asupra tatălui

lui calmi, la zâmbetul uşor fi deschis ce pe raţa ¡ui. În acel moment nu arau deloc ca banditul care se zvonea că ar fi. .Arăta ca un muntean inaiu puternic şi neînfricat.

După o ezitare pe care toată lumea din jur trebuie *şi o* ti observat, tatăl ei se întinse şi ii strânse mâna lui Arran.

-MacLawry. mării el şi ii dădu drumul cât de repede putea tată să pară că nu-i făcuse plăcere. Haide, Mary, continuă el. apucând-o de braţ. Mama ta te caută.

- Mulţumesc că aţi dansat cu mine deunăzi seara, Ladv Marş', continuă Arran, iar tatăl ei încremeni. Trebuie să vă fi luat prin surprindere, dar nici unul dintre noi nu vrea să pună în pericol armistiţiul din pricina unei măşti de vulpe.

Ea aprobă din cap, încercând să-şi ascundă aprobarea. Ce încerca el să facă... Doamne sfinte, nu avea idee. Să il impresionez pe tatăl ei.' Să anunţe că familia MacLawry era hotărâtă să apere armistiţiul? Poate să sugerete că nu era catul să se grăbească să încheie noi alianţe? Iar acum trebuia să spună ceva în faţa tatălui ei şi a fratelui lui Arran care să nu provoace o

bătaie deschisă în salonul Penrose. Asta ar însemna moarte din mândrie şi pe ea împinsă spre Charles Calder.

- Dansaţi foarte bine valsul, Lord Anan.

Tatăl ei o strânse suficient de tare de braţ cât să îi lase o vânătaie.

-Pe aici, Mary.

Ea fu nevoită să plece cu el, altfel ar fi fost trasă de pv picioare. Când reuşi să arunce o privire de despărţire spre Arran, el se uita ţintă la ea. Şi zâmbea.

Mary purtase o rochie mov-închis care ii îmbrăca rotunjimile frumoase şi, oricâtă voinţă avea. Arran nu şi-ar 'Putut lua privirea de la legănarea şoldurilor ei în timp “ wtăl ei o zorea de acolo. Părul el de culoarea toamnei ra strâns într-un coc complicat cu împletituri şi măigelc ■Pul ii era mărginit de laude uşoare, care îi scoteau

în evidenţă verdele ochilor. îl făcea să simtă f_{oam}, , nu de mâncare, ci de ceva primordial.

Ranulf îl apucă de umăr.

- Ce naiba a fost asta? murmură el întorcându-se ca - stea cu faţa direct la Arran.

Numai vreo trei centimetri îi despărţeau în $inălţi_{m}$, ceea ce era ciudat, pentru că în mintea lui, Ranulf fu*, se întotdeauna un uriaş. Doar că în faţa lui stătea de® un... bărbat. Un bărbat înalt, dar şi el era înalt Iar Ursul era mai mare decât amândoi. El urma legea clanului pentru că Ranulf îi ceruse să o facă. Dar acum, pentru prima dată, el constată că nu era sigur dacă fratele luise afla pe calea cea bună. însemna asta că avea cale liberă să îşi construiască propriul drum?

- Ţi-am pus o întrebare, şuieră Ranulf şi îşi întări strânsoarea.

-Avem un armistiţiu, zise Arran ridicând din umeri. Arătai gata să-l bumbăceşti, aşa că am intervenit.

-Nu vorbesc despre asta. I-ai mulţumit fetei pentru

-Ar fi trebuit să o scuip, în schimb?

Fratele său făcu un pas mai aproape de el.

-Mi-ai spus că ai căutat-o în ziua de după balul mascat şi ai avertizat-o să nu te ia de prost.

La naiba cu toate!

- Da, aşa e. Iar acum ea şi tatăl ei ştiu că putem fi dri- uzaţi, replica el, gândind iute.

De când îl orbise aşa de tare dorinţa de a o vedea?

- Doar asta încercăm să facem zilele astea nu i aşa[7] Să

c“n“t * “Mi MM k .igiinnp în preajma noastră? Că suntem negustori acum şi nu războinici?

- ţ* “ improi. ci . , ,„i bi,* cl„|

MacLawry n-are nici o legătură cu asta?

-Nu ştiu, Ranulf. l-an strâns mâna omului pentru ca tu să nu trebuiască să ofaci.cn să arătăm çă vrem să păstrăm armistiţiul şi să arătăm În continuare ameninţători Sau tu şi Fendarrow aţi fi putut să vă încruntaţi unui

|0 altul toată seara. El făcu un pas în spate, clibcrându-se din .«ninsoarea fratelui său. Pentru mine nu contează.

..Asta ar fi de ajuns, replică fratele lui cu voce joasă şi egală. dacă aş crede că nu ai altceva în gând. Să rupi un armistiţiu e o metodă dată dracului ca să scapi de o căsătorie.

Arran scutură din cap.

-Nu doresc să mă lupt cu familia Campbell.

. Şi de ce asta, *băthair!* Cu o săptămână şi ceva în urmă erai de cu totul altă părere.

Venise vremea ori să mărturisească faptul că se împrietenise cu Mary Campbell, ori să mintă în privinţa asta. -Tu eşti şeful clanului. N-ai decât să ghiceşti.

Dacă Ranulf nu ar fi decis unilateral că trebuiau să-şi schimbe felul de viaţă în funcţie de cine îi erau rudele prin alianţă, Arran poate că ar fi răspuns diferit. După cum stăteau lucrurile, îl privi pe fratele său în ochi, cu pumnii strânşi în aşteptarea inevitabilei confruntări. Dar, înainte ca vreunul din ei să poată arunca primul pumn, unchiul lor Myles păşi între ei.

- Bună seara, băieţi, zise contele de Swansley cu un tâmbet cald. Voiam să vă avertizez că Lady Penrose este toarte bună prietenă cu Lady Fendarrovv, aşa că probabil că sunt şi Campbell» pe aici. Se pare că am venit prea târziu cu vestea asta.

Ranulf îi aruncă lui Arran o privire enervată.

-Da. Data viitoare poate ne avertizezi înainte să acceptăm invitaţia. Arran i-a strâns mâna lui Fendarrovv. Myles ridică ambele sprâncene.

-Aşa… aşa ai făcut?

- Da. Ran zice că acum trebuie să fim civilizaţi.

-Ei bine, apropo de asta, Ranulf, am reuşit să

Suzanne
Enoch

aranjez întâlnirea pe care o voiai cu Kerns-
Stanley şi Dryden.
O să luăm prânzul împreună, aşa că dacă poţi să-l aduci pe Allcn la masă, am putea avea acordul pe care-l doreai. E...
Arran profită de moment ca să se strecoare în mulţimea de englezi. Ranulf va fi în siguranţă
cu unchiul

Myies aiiruri. iar cei doi puteau să discute dupj ^ inimii strategia lor de a se împrieteni cu bancheri eng^ şi scoţieni anelicirati. Existau o mulţime de alţi er, gle:i cu bărbii moi şi umeri rotunti cu care să cochet^ în seara asta. dacă bancherii nu le ajungeau.

Măcar Rowena avea alte pianuri; ea şi Jane Har«*- imitaseră jumătate din debutantele setonului la Har* ver House pentru o cină şi şarade. Suna ca un coşmar a danteluţe. Chiar şi Ranulf păruse uşurat când Charlors îl informase că bărbaţii nu erau imitări.

Dacă asta îl va împiedica pe fratele lui să iasă mai târciu şi să urce pe spalierul de sub dormitorul lui Charlotte era cu totul altceva. El, personal, spera că aaa îl va ţine pe Ranulf acasă, pentru că se săturase să doarmă iepureşte ca să îl audă pe fratele său srrecurândiHe din casă. Dacă Ranulf ar fi ştiut că serile sale clandestine nu erau nici un secret, ba chiar că era urmărit de fiecare dată când ieşea seara din casă, ar fi fost furios. Chiar dacă nu era de acord cu el, tot erau fraţi. Şi orice s-ar întâmpla, el tot îşi va proteja fratele chiar şi cu ultima suflare.

Un lacheu îşi croia drum spre el cu o tavă cu băuturi în mână. Arran luă un pahar şi-l dădu pe gât fără măcar să-I guste. Voia să se ducă să radă unde ar putea fi Marş- şi dacă tatăl ei era suficient de departe ca să rişte să vorbească o clipă cu ea. Era ridicol, desigur, cel puţin o jumătate de duzină de

fete de aici ar fi fost fericite «3 găsească o cameră privită doar cu el. Şi nici una dintre ele nu era din clanul Campbell.

O,te nebunie il TO, ei nu ,e ,im,e, a se lupte împorriva ei. li plăcea să se afle în compania ei şi, în ceea ce l privea, :iu petrecuse suficient timp cu ea. Nişte mici tachinări o gustare care doar serviseră să ii stârnească apetitul. Dincolo de asta - ei bine nimeni nu părea Înclinat să il lase un moment în pace Cil sJ ¡şi dea seama ce se întâmpla.

- Bună seara. Lord Arran. se auzi o şoapt* u?oarâi abia perceptibilă peste ¡gomotul dm încăpere.

El încercă să nu tresară când se întoarse.

- Lady Deirdre, răspunse cl înclinând din cap

Părul ei negru era strâns într-un coc, tenul palid fiind aproape translucid deasupra unei rochii de un albastru-închis.

-Arătaţi încântător, continuă el, forţându-se să înceteze să mai scruteze camera în căutarea lui Mary.

Ea făcu o mică reverenţă.

-Mulţumesc. Am auzit că mai târziu va fi muzică. Veţi sta cu mine să ascultaţi?

Asta părea ca unul din nivelurile inferioare din Infernul lui Dante. Arran îşi ascunse încruntarea. Nimic din toace astea nu era vina ei. El presupuse că îi datora măcar o încercare de conversaţie amabilă.

-Ce părere aveţi de faptul că suntem împinşi laolaltă?

Ochii mari, căprui îi întâlniră pe ai lui, apoi ea îşi plecă din nou privirea.

-Sunteţi foarte chipeş, milord, şi desigur că trebuie să facem aşa cum cred familiile noastre că este mai bine.

- Da, dar care e părerea dumneavoastră? întrebă el, accentuând ultimul cuvânt. Aveţi alte dorinţe?

Ea îi oferi un zâmbet modest.

-Doresc să fac ce e mai bine, replică ea.

-Cum ar fi?

-Ce doresc femiliaşi soţul meu de la mine.

Desigur, [ar acum el simţi nevoia să se împungă cu o furculiţă.

-Vreţi să mă scuzaţi pentru o clipă? reuşi el să rostească.

-O, desigur, Lord Arran.

Doamne sfinte! Doar cinci minute de aşa ceva aveau să îl omoare. O viaţă întreagă ar fi inimaginabilă. Pentru prima dată simţi cum nu enervarea şi frustrarea îl râcâ- iau în timp ce se gândea că va fi astfel încătuşat. Era spai- ma. ba chiar un pic de groază. Se întoarse şi se îndreptă sPrc partea cealaltă a încăperii.

în cele din urmă, o zări pe Mary stând cu un mic 6ruP ue tineri, toţi vorbind tare despre ceva şi strânsoa- ta din pieptul lui slăbi. Spre deosebire de prietenii ei,

ea nu vorbea. în schimb, ochii ei verzi cercetau inCjw rea în căutarea cuiva. în căutarea lui, spera. F*'

Mai luă o băutură de la un lacheu şi ocoli camtrj pe margine, până când ajunse lângă o fereastră caredj. dea spre strada de dedesubt. Un pas în spatele lui stătea Marş-, uitându-se în direcţia opusă.

Trase aer în piept.

-Nu asta am avut în gând pentru seara asta, murmu- râ el.

Tăcere. Din partea ei, cel puţin. încăperea vibra de un amestec de voci. Trase adânc aer în piept şi se întrebă cât de tare putea vorbi spre fereastră înainte ca oamenii să înceapă să bage de seamă. Sau dacă ea îl auzise şi decisese câ nu era dispusă sâ rişte să fie văzuţi amândoi vorbind unul în apropierea celuilalt.

- Da, e foarte aglomerat anul acesta, se auzi vocea lui Mary uşoară şi dulce în

mijlocul haosului. Lordul Penrose a achiziţionat o sculptură de Donatello luna trecută şi cred că vrea să se asigure că toată lumea o vede şi o admiră.

- Aşa că se dă mare? Toţi oamenii ăştia ştiu asta?

-Cei mai mulţi dintre ei. Dar o invitaţie la dineul lui e în general greu de obţinut. Aşa că, atunci când eşti invitat, accepţi,

- Eu n-am venit aici să văd o bucată de marmură.

Un lord tânăr din apropiere îi aruncă o privire piezişă, apoi îşi găsi brusc altceva de făcut când Arran se uită la el.

- E un iaz cu peşti în grădină, răspunse ea, cu vocea doar o şoaptă uşoară. O să încerc să fac o plimbare acolo după cină.

Slavă Domnului.[1]

-Atunci mă vei găsi şi pe mine acolo.

-Speram că vei spune... Vine fratele tău! Şi, o Doamne, vine şi lordul Delaveer.

- Du-te, fetiţo, zise el. N-ai de ce să te îngrijorezi.

El în schimb trebui să se lupte cu dorinţa de a-l pocni pe blândul Roderick în faţă.

u

Dădu draperiile la o parte cu degetele şi mai luă o înghiţitură din pahar. Pentru prima dată îşi dădu seama că era votcă în pahar. El detesta votca. Whisky-ul măcar avea caracter.

-Ce e aşa de interesant acolo în întuneric? întrebă Ranulf, oprindu-se lângă el.

-Acolo afară c aer, replică Arran. Mai mult decât pot

Fratele lui aprobă din cap.

- Seri ca astea mă fac să-mi fie dor de Ţinuturile înalte.

Arran se întoarse spre el.

-Atunci hai să mergem acasă! Adu-o pe Charlotte cu tine - adu toată familia Hanover, dacă e - şi hai să plecăm de aici înainte să se întâmple ceva, răspunse el cu o bruscă disperare răzbătând din glas.

Dezastrul ameninţa din toate direcţiile şi mai ales din direcţia în care ar fi vrut cel mai mult să pornească. Spre un Campbell, în mod şocant.

-Nu purtăm conversaţia asta aici, *brăthair.* Iar eu nu fug de necazuri.

-Ce necazuri? E armistiţiu. Şi nu ar trebui să fim aşa de departe de Glengask când se va rupe.

Avea senzaţia clară că, dacă nu părăseau Londra, preferabil în acea seară, el va fi cel care va pune capăt armistiţiului. Pentru că nu părea să poată sta departe de Mary Campbell, deşi o cunoştea doar de o săptămână. Pentru că voia mai multe săruturi, O voia pe ea.

-Nu sunt pregătit să plec, răspunse fratele său rece. Dacă ţi-e dor de casă, atunci du-te! Nit am nevoie de 'ine aici dacă nu vrei să faci ce-ţi cer. Dar să nu crezi că, j«că pleci, vei fi scutit să-ti faci datoria faţă de clanul MacLawry.

lî :J)[en], [t] [ru] [numlde] diavolului, Ranulf, ai vorbit cu eirdrc. întrebă Arran cu voce scăzută. Are mintea unei "Tplt-Auraiptortcdo.

nun*.?-'y* [răsună] în capătul celălalt al încăperii,

mai nic decât clopotele apocalipsei.

-Cina c servită, doamnelor şi domnilor, zise |or(|u| Penrose maiestuos, de parcă nimeni nu ar mai fi cat vreodată. Nu punem preţ pe ceremonie aici, aşa că aşezati-vă unde doriţi. Singura regulă e să nu vă aşeati lângă un partener de viaţă sau membru de familie.

Din cine ştie ce motiv, oaspeţii găsiră asta foarte amuzant. în experienţa puţină a lui Arran privind ci- nele englezeşti, asta nu era neobişnuit. Evident, era un aranjament la care toată lumea trebuia să fie spirituală şi să râdă la glumele gazdei ca să mai fie invitată şi anul următor.

El nu intenţiona să fie la Londra anul viitor, indiferent ce se întâmpla cu Stewarţii, iar acum venise oricum doar ca să o vadă pe Mary, aşa că nu trebuia să se ostenească să pretindă că e amuzat.

în timp ce oaspeţii se revărsau din salon în sufrageria cu masa lungă, Ranulf ii puse o mână pe umăr.

-Nici să nu te gândeşti să te aşezi lângă familia Campbell, şopti el. Nu accept să rişti să strici aranjamentul cu Stewarţii. Fie că are mintea cât o pietricică sau nu. Poate o să întreb dacă Stewart are vreo nepoată mai deşteaptă pentru tine.

Arran se eliberă de sub mâna fratelui său.

-Ai grijă! Există mai multe feluri de a te face de râs.

-Noi doi o să avem o discuţie când ne întoarcem la Gilden House în seara asta.

De data asta, vocea lui Ranulf era plată şi fără intonaţie - un semn clar că marchizul nu era amuzat.

-Abia aştept.

Fără să se mai uite în urmă, Arran se duse în capătul >1 maţi,,« « pc im «mm ra blondă drăguţă şi o doamnă în vârstă cu părul prins într-un coc aşa de strâns, că scopul lui părea

să fie să ii ţină ochii deschişi. Bine. Nu se simţea înclinat să facă paradă de inteligenţă sau răbdare în timp ce li se ¿nvâ raţă friptă şi budincă de vară. Toată atenţia lui era concentrată asupra fetei cu părul ca toamna aflate mult mai departe în lungul mesei, aşezată Între un domn rotofei

fi chel lin bătrân cu fiiţil de topor. Dani nr fi fost lângă lorJul Delavecr nu era sigur ce ar li făcut - ilar ştia că nu i-ar li plăcut.

Deloc.

-Ar trebui să ne prezentăm singuri? întrebă fata mai tânără, cu vocea subfire fi întretăiată.

Ea îşi plecă fruntea ca să se uite la el pe sub gene.

- Eu nu m-aţf deranja, răspunse femeia cu faţa încordată. aplecându-se cu pieptul generos în faţa lui Arran ca să îi spună asta. Ai venit aici ca să fii privită. Lasă isteţimea pentru cei urâţi.

- Dar...

- N-o băgaţi în seamă, zise bărbatul aflat în partea cealaltă a fetei şi îi întinse mâna. Thomas, Lord Addent.

-Oh! Părând îmbunată, făta blondă îi strânse mâna. Lady Constance Overton.

Arran îşi întoarse atenţia spre femeia cu părul alb.

- Nu sunt înclinat să mă prezint, zise el tărăgănat, pentru că mă gândesc că o să-mi spuneţi că sunt urât.

Ea izbucni în răs.

- Eşti excepţia, tinere. Cu o privire răutăcioasă spre individul fără bărbie din partea cealaltă a ei, ea întinse o mână, cu încheietura moale.

Luându-i degetele, Arran se înclină deasupra lor. - Arran MacLavvry, rosti el.

-Ah, fratele lui Glengask. De ce nu *Lord* Arran?

-Sună pretenţios. Nu simt nevoia să impresionez pe nimeni în seara asta.

Retrăgându-şi mâna, ea chicoti din nou.

- Imi place de tine. Lady Forsythe-Hendley, şi eu chiar fata' *>re,cn]l'ua"' Dacă oamenii nu fac plecăciuni în r„;a.U| ce rost mai are să ai titlu nobiliar şi să plăteşti '^impozitele alea?

'Ba ^r ^Umncavoas[ră recunoaşteţi asta, rânji el.

Con§M rem ®ce 'ordul Ud r 0vcrton, Ar u contesa văduvă, Addent o fermeca pe

Suzanne
Enoch

Lady ■ran petrecu mai toată cina vor- cea cu limbă ascuţită. Ştia exact

unde era aşezat Iralelc său, aproape de capul rnc^j £ lunci, cu unchiul Mylcs la doar câteva semne distanţi)■ localizase şi pe părinţii lui Mary, care o flancaţi p_{Cp} [1] tea opusă a mesei, la fel de atenţi la familia MacUiL pe cât erau şi ei la familia Campbell. Iar Deirdre stătea mai aproape de el decât ¡-ar fi plăcut şi doar la un scaun distanţă de Roderick MacAllister - doi pioni nedoriţi într-un joc nedorit.

- Eşti necăsătorit, după câte aud, zise Lady F, după cum insistase să ii spună.

-Aşa este. Pentru moment, cel puţin. De ce, aveţi o nepoată de pus pe urmele mele?

Ea pocni cu palma în masă.

-Sfinte Doamne, nu! Fata e complet imbecilă, la fel ca părinţii ei. Intenţionez să o mărit cu Lord Pettigrcw. Asta o să-l înveţe minte.

-Ce femeie crudă sunteţi, Lady F.

-Chiar sunt. Deci ea cine e?

- Mă scuzaţi? ridică el din sprânceană.

-Eşti tânăr, necăsătorit, aşezat lângă una din frumuseţile sezonului şi stai la poveşti cu mine. Fie iţi plac bărboşii, fie cineva ţi-a captat atenţia.

Dacă era evident pentru o străină, va trebui să fie mai atent. Să se întoarcă acum să flirteze cu Lady Constance ar *fi* mult prea evident, aşa că îşi păstră zâmbetul pe faţă.

-Sunt un băiat din Ţinuturile înalte. Nu-mi plac decât fetele din Ţinuturile înalte.

-Atunci te afli unde nu trebuie, Arran MacLawry Aici nu vei găsi aşa ceva.

Erau, de fapt, două, dar fuseseră crescute în Anglia. Dar doar una avea spiritul din Ţinuturile înalte Cu una nu avea chef să converseze, de cealaltă ii era interzis să se

apropie.

- De aceea stau la poveşti cu dumneavoastră, milady.

Şi m-aţi ajutat să nu adorm cu nasul în supa de ceapă.

- Asemenea, b mare păcat că nu sunt cu cincizeci de ani mai tânără, altfel n-aş li arătat meritele unei fete

englezoaice. Ea îşi puse mâna peste a lui, dar gestul era mai degrabă prietenos decât amoros. Am fost şi eu la serata Lansfield, când tu şi Giengask aţi apărut în straie scoţiene din cap până-n picioare. Chiar şi inima mea a început să bată mai tare, cred. Străbunica mea a fost o MacDonald. M-aţi făcut să mă simt mândră de asta.

Arran nu era sigur că ar trebui să te lauzi cu faptul că erai din clanul MacDonald, dar înţelegea sentimentul şi aprobă din cap.

-Alba gu *brach.* Scoţia pentru totdeauna.

Doar cu câţiva ani în urmă, să rostească asta l-ar fi aruncat în închisoare, dar Lady F. doar zâmbi şi aprobă din cap. Foarte bine, poate nu fiecare englez era şi prost. Avea şi prieteni printre ei - bărbaţi precum William Crane, viconte Fordham, cu care servise împreună în armată. Dar, în afară de asta, nu se ostenise măcar să ia în considerare faptul că ar putea descoperi o faţă prietenoasă. Cu atât mai puţin pe cineva interesant. Desigur, ea avea sânge scoţian, ceea ce explica unele lucruri.

În afară de asta, se strădui să nu se grăbească la fiecare fel de mâncare. Nu putea să forţeze pe nimeni să mănânce mai repede, pentru ca el să se poată plimba apoi prin grădină.

Oricine spusese că anticipaţia era cea mai bună parte a unei recompense merita să fie pocnit în cap. El şi Mary ocoliseră deja o sumedenie de porunci şi de reguli, l-ar sfida pe faţă pe patriarhii familiei dacă se duceau să se întâlnească lângă iaz - şi dacă ea va apărea sau nu nu era singura grijă care îl frământa. Iar el ştia ce însemna asta. Devenea obsedat de ultima femeie din lume pe «re ar trebui să o abordeze şi era dispus să îşi rişte propria siguranţă şi pe cea a clanului doar ca să o vadă.

Deirdre Stewart se uită de la Arran MacLawry, aflat P de aproape reuşise ea să se aşeze, la Lady Mary, timpbeil aflată la jumătatea lungimii mesei. Nu avea 'ti un sens. Ea făcuse tot ce trebuia, exact aşa cum ,Us«e învăţată. Să îi arare unui bărbat că era interesată,

Un scoţian irezistibil

să zâmbească, să râdă, să flirteze şi să fie doar plăcu«
şi blândă. . ... . .
' în plus, tatăl ei ii spusese ca mariajul cu Lord Air,, le va aduce Stcwarzilor mai multe nave comerciali, mai multe recolte de vândut, mai multă stabilitate fo Ţinuturile înalte, fără ca ei să trebuiască să fie acolo. Ce ea ar fi trebuit să şuşotească în spatele mulţimii în seara asta. Cu ca ar fi trebuit să se întâlnească la iaz pentni_ orice trebuiau să facă acolo.

Ea îsi putea imagina, desigur. El ar săruta-o, şi ea kt zâmbi şi i-ar spune cât e de chipeş şi băiat rau - cel pu- ţin, aşa credea ca că ar trebui să fie când el ar invita-o să îl întâlnească într-un loc retras. O, aproape că ii venea să leşine când se gândea la asta.

Doar că nu avea să fie ea. Din felul în care se uita la Lady Mary când credea că nu îl observă nimeni, el probabil că ar fi de acord să se căsătorească cu altcineva - cu ea dar ar fi o căsnicie nefericită. Ea era făcută să cadă de proastă şi de un Campbell, şi de un MacLavvry. Clanul Stewart şi clanul MacLavvry ar trebui să formeze o alianţă, prin intermediul ei şi al lui Arran. Cum puteau să facă asta, când el se furişa să se întâlnească cu cineva despre care se presupunea că îi era duşman.'

Dacă lordul Fendarrovv ar descoperi că erau undeva împreună, Mary Campbell ar fi trimisă acasă la Fendarrovv pentru tot restul sezonului. Şi atunci poate că Arran ar face aşa cum i se cerca şi s-ar uita la ea. Ea era una dintre frumuseţile sezonului, la urma urmei. Toată lumea spunea asta. Mary Campbell debutase în societate cu trei ani în urmă, şi Deirdre nu îşi amintea să o fi numit cineva o frumuseţe.

în timp ce doamnele se ridicau să plece de

la masă. ea îl găsi pe lordul Fendarrovv, aşezat la câteva scaune distanţă. Lord Clengask fusese aşa de hotărât ca nimic să nu tulbure armistiţiul pe care ¡1 aranjaseră cumva, că ea ar putea sâ-i spună lui, desigur, dar atunci l-ar putea trimite pe Arran de acolo. Toţi cei din clanul MacLavvry ar dispărea din nou în munţi şi nu ar mai avea nevoie

de clanul Stewart. Nu, marchizul de Fendarrow va şti exact ce să facă - iar ea îi va ajuta pe cei din clanurile Stewart, MacLawry, MacAllister şi Campbell în acelaşi timp. Şi când mai reuşise cineva aşa ceva?

capitolul 7

Mary o urmă pe mama ei afară din sufragerie, în timp ce toate doamnele îi lăsau pe domni în urmă să-şi fumeze trabucurile şi să bea brandy. Servitorii deschiseseră uşile duble din capătul îndepărtat al salonului unde se afla încă o încăpere, un alt salon cu fotolii şi canapele. De ce nu făcuseră asta mai devreme, când toţi erau înghesuiţi ca nişte cartofi în sac, nu îşi dădea seama. Desigur, ea nu intenţiona să petreacă prea mult timp aici, indiferent dacă era loc de respirat sau nu.

- Mamă, zise ea şi atinse mâneca albascră-deschis a marchizei, scuză-mă puţin. Mă întorc repede.

Mama ei aprobă din cap, atenţia ei fiind îndreptată complet asupra poveştii spuse de Lady Penrose despre masa uriaşă din sufragerie.

- O să-ţi păstrez un loc, draga mea. Să nu întârzii.

Cu inima bubuindu-i în piept, ea se retrase la parter şi ieşi din casă pe ieşirea servitorilor de vizavi de grajduri. Va avea aşa de multe necazuri dacă părinţii ei descopereau cu cine

se întâlnea! O incita şi o îngrozea în acelaşi timp. O combinaţie ameţitoare, Într-adevăr, şi asta fără să-l mai adauge pe Arian, cu vocea şi săruturile lui năucitoare.

Aleile din grădină erau mărginite de torţe, şi ea găsi jazul fără nici o dificultate. Solzi aurii sclipeau portocalii ■n lumina focului, şi ea se aşeză pe o bancă în umbrii să observe. Crawford era convinsă că Arran intenţiona [sa] aştepte până când rămânea singură şi apoi să aţăţe jumătate din clanul MacLawry pe ea ca lupii. Ei bine,

[cra s]'ngură acum, iar el ştia asta. Dacă intenţiona să [OVOace] necazuri, ea prefera să ştie.

Doar că simţea că ştia deja, altminteri nu ^ aventurat deloc afară. Sieşi putea să-şi admită 3 i**' i cum era să fie înconjurată de pericol, lucru careoÎ^ şi cu toate astea, se simţea în siguranţă. Pe[nrru c]%, încredere în Arran. Dar oare senzaţia de pericol || *u*** să fie aşa de atrăgător sau bărbatul însuşi.' Cu că nu erau gânduri de viitor, pentru că ei doi nu puJJ* avea un viitor. Nu împreună.

6111

Nu ¡1 auzi când se apropie.

-Cum ai reuşit să scapi până la urmă?

-M-am ridicat, i-am făcut semn din cap fratelui şi am ieşit pe uşă. El e civilizat, aşa că n-o să-şi lase ^ prieteni ca să vină să mă caute.

El îi luă mâna dreaptă şi i-o ridică pentru a se uita fc degetele ei. Le împleti apoi încet cu ale lui.

-I-ai strâns mâna tatălui meu.

Arran zâmbi, expresia lui făcând-o să se încingă în interior.

- Nu voiam ca el şi Ranulf să ajungă să

se certe. Plus că are o fiică frumoasă.

Ei bine, ce drăguţ că spunea asta! Dar ea tot mai avea anumite îngrijorări, iar dacă el începea sâ o sărute, în ciuda faptului că nu era genul de femeie care să leşine la ideea de romantism, probabil că le va uita.

- Îmi dau seama, zise ea încet, că nu facem decât sâ ne pregătim pentru durere. Mai multă durere.

El îşi înclină capul în felul acela atrăgător al lui.

- Delaveer te-a cerut până la urmă?

-Nu, dar se pare că a chemat un bijutier la el. Iar tatăl lui va sosi duminică la Londra.

-Asta e peste două zile.

-Ştiu. Cum e cu tine şi cu Stewarţii?

-Avem un prânz mâine. E aproape stabilit.

Ea simţi cum ii alunecă un fior rece pe spinare

- Nu sunt pregătită să închei... asta.

Preţ de o clipă, el ii întâlni privirea, ochii albaştri întunecaţi în lumina torţelor. Acolo afară, chiar şi l_n h_{ai}. nele engfezeşti elegante, el {Sta sălbatic - un muiirm,.

până în măduva oaselor, purtând doar o jachetă şi 0 vestă civilizate pentru că îi convenea să o facă. Cineva căruia nu-i păsa de aprobarea clanului Campbell sau de gustul puterii acestora pentru că o avea pe a lui. Iar asta era într-adevăr îmbătător.

-Nici eu nu-mi doresc ca asta să fie ultima dată când re zăresc, frumoasă Mary. Nu vreau să fie ultima dată când vorbim sau ultima dată când ne sărutăm. îşi întări strânsoarea pe mâna ei. Delaveer va fi bun cu tiñe?

Mary aprobă din cap.

- Cred că va fi. Nu e genul rău, doar... plicticos.

-Nu ţi-aş da drumul în braţele cuiva care să nu-ţi placă sau de care să te temi. Indiferent de consecinţe.

Ea ştia ce voia el să spună şi simţea adevărul celor rostite în inimă. Iar gândul că el va fi curând însurat cu Deirdre Stewart o tulbura la fel de mult ca şi gândul propriei apropiate căsătorii. Oare se va gândi la ea? îi va fi dor de ea? Ea ar fi vrut să îl întrebe, dar găsi că era inutil de crud faţă de amândoi.

-Ei bine, aş zice că amândoi cunoaştem oameni căsătoriţi care duc vieţi complet separate, zise ea, încercând să pară relaxată. Asta va fi tolerabil, presupun.

-Tolerabil, repetă el mult mai aspru. Te cunosc doar de puţină vreme şi nu reuşesc să te alung din gânduri. Mă simt... mă simt ca un trădător faţă de fratele meu, dar apoi îmi spun că, dacă el se poate împrieteni cu englezii şi să considere asta rezonabil, şi eu pot săruta o Campbell şi să numesc asta dorinţă. Zâmbetul lui lcnt îi apăru din nou pe chipul aflat în umbră. Ne vom mulţumi de mâine cu „tolerabil".

ta ar fi vrut să-şi sprijine capul pe umărul lui puter- 'l'c’darsc opri cu severitate. Asta nu ar face

despărţirea «n mai dificilă. I se părea incredibil că în urmă ttra săPtămâni el era doar un nume, un libertin ticea C3re seducea Şi abandona femei şi care contrn- mon ^ ®usfinea clanul Campbell. Poveşti despre un se temuse e C^*P Care în persoanii nu era c^oc aısa cum

-Ştiu exact cum tc simţi, Arran, pentru ci 5j ej aceeaşi conversaţie cu mine însămi. îmi doresc.. doresc— ceva. kt

-Ei bine, atunci...

EI ii ridică uşor bărbia cu degetele şi o sărută. Ea ,im, cum ii alunecă pe spinare un fior fierbinte, delicios Î bine-venit. Parte din ce se povestise despre el trebui, să fi fost adevărat, pentru că el săruta asemenea pş^ tului însuşi. Dar nu erau săruturile ei. Ea le fura de k altă femeie.

Marş- clipi şi deschise ochii, apoi îşi puse palma pe pieptul lui ca să-l dea la o parte.

- Fără alte săruturi, decretă ea, deşi privirea ei nu * desprinse de gura lui, de buzele lui uşor întredeschis». Nu fac decât să înrăutăţească situaţia.

-Ştiu. El îşi miji un ochi. Sunt al naibii de frustrau Marş-. Aşa că dacă ai o idee, o ascult.

Ea avea mai multe idei, dar cele mai multe păreau să se termine cu el fiind împuşcat pe treptele casei ei şi ea obligată să se mărite cu Charles Calder.

-Ne strângem mâinile şi ne urâm fericire.

-Am o altă idee, rosti el tărăgănat. Amânăm despărţirea pe mâine şi acum re sărut din nou. Ai gust de miere.

-Asta e probabil de la cin...

Ea nu reuşi să termine de vorbit, că el îi acoperi gura cu a lui. Mmm. Marş- ii cuprinse umerii cu mâinile, vrând să se apropie mai mult de el. Brusc, el o ridică în poala lui şi ea se sprijini de corpul lui musculos. Sub fundul ei, el se agită şi ea se simţi din nou străbătută de un curent fierbinte. Arran MacLawry nu o voia pentru renumele ei, o suia în ciuda

acestuia. Iar asta era foarte excitant. El era foarte excitant. Şi el avea dreptate; despărţirea putea aştepta până mâine.

- Naiba să te ia, Arran MacLawry! la-ţi mâinile afurisite de pe fiica mea!

Arran o aşează pe Mary în picioare şi pjjţ Infre . vocea pe care o auzise chiar înainte să-şi dea seama cine

«oH»- Cu o mână dusă ia cuţitul din ciimă. el se întoarse spre marchizul de Fendarrow - şi spre pi5tpl;il djn mâna acestuia. Armistiţiul rusesc aşadar rupt. Din cauza lui. Se îndreptă încet. La felul în care tremura mâna marchizului. Marţ- putea fi rănită din greşeală.

-Marţ-, şuieră Fendarrow, făcându-i semn cu mâna liberă. Vino încoace! Acum.

-Tată. te rog pune pistolul jos înainte să se întâmple ceva teribil, :ise ea cu vocea încordată.

Arran simţi cum ea îl atinge pe umăr, apoi îşi retrage mâna când îl vede pe tatăl ei tresărind.

-Fetiţo, trebuie să te îndepărtezi, zise el calm.

Cel puţin, spera că suna calm; mintea îi zbura spre o duzină de deznodăminte diferite, multe din ele sfârşind cu el mort în iazul cu peşti.

-Nu are rost să fim amândoi împuşcări.

-Nu are rost să fie nimeni împuşcat. Tară, pentru Dumnezeu, pune pistolul la loc! De ce ai adus unul

Marţ- se mişcă, dar doar ca să stea chiar lângă Arran. El aprecie frontul unit, dar în acelaşi timp se gândi că ea probabil nu îmbunătăţea situaţia. Asta nu era rolul pe care familia ei voia să ¡1 joace. Când pe aleea pentru trăsuri începură să se audă strigăte, Arran strânse din dinţi. Mai rău decât să fie descoperit de târâi ei era să îl mai amestece şi pe fratele lui în treaba asta. Preţ de o clipă se gândi să o ia la fugă. Fendarrow probabil că nu mai împuşcase de ani buni decât potârnichi şi niri pe alea cu un pistol. Dat asta ar fî însemnat să o lase pe Marţ singură cu toată tevatura asta. Iar un MacLawry nu fugea din calea unei lupte.

-Arran! bubui vocea lui Ranulf, care apăru

în goană în grădină cu unchiul Myles pe urmele lui. întreaga "stă de oaspeţi apăru înşirându-se sau agitându-se în "rota lui, lordul Allen şi Deitdre împreună cu ei. Şi lor- "1 Delaveer. Absolut minunat.

-Ce e toată asta' vru să ştie contele de $P_{enr(Xf}$ severă a gardei lor un pic îndepărtată, pentru că '''"'ţ se la câţiva metri distanţă de toată agitaţia. * *°h.*

- Pune afurisitul ăla de pistol jos, Fendarrow' ,v, Ranulf.

Spre deosebire de garda lor. el se plasă direct în]• de tragere. Privirea lui se mută de la Arran la $_{ne}\_5^{ii!}$ lui Campbell şi înapoi.

-Arran. murmură el, ce prost...

- Dă-te la o parte, Glengask, îl întrerupse Arran.

De unul singur probabil că-I putea dezarma Fendarrow, înainte ca marchizul să poată apăsa pe jl/ gaci, dar Ranulf ar interveni dacă s-ar mişca şi al $_{n}$âi. bii să fie dacă îi risca viaţa fratelui său. Deşi, având în vedere că tocmai călcase în picioare fragilul armistiţiu probabil că îi pusese deja viaţa lui Ranulf în pericol.

- Nu dau doi bani pe nici unul dintre voi, mirai Fendarrow. Marţi vino încoace, acum.

- Îmi pare foarte rău, Arran, se auzi şoapta uşoară a vocii ei lângă umărul ei. Nu ştiu cine...

- Du-te la tatăl tău, fetiţo! Nu putem rezolva nimic în seara asta, murmură el, ţinându-şi mâinile lângă corp şi privirea aţintită asupra tatălui ei.

Brusc îşi dori să fi ştiut mai mult despre acel bâr- bat; odata ce un muntean pleca din Ţinuturile înalte ca să trăiască după regulile mai blânde din Anglia, clanul MacLawry avea

tendinţa să îl ignore.

încet, Marţ- se mişcă din spatele lui şi păşi spre tatăl ei. Arran citise despre scandaluri similare în ziarele Ion-

Îi^re/^K^^fâişesm cu^^caîe îl împusc»[11]^"^*
ditul ce încerca să-i dezonoreze te sau cuT Î' rapidă între cele două părţi ca să înăbuşe aîr^™'îri* Ultima '■ariantâ nu avea să se întâmple, nu între el

Riscă o privire iute în lateral la umerii i • . încordaţi ai lui Mary. El ii adusese în situaţia îs, rep!' S' ,la as« pentru nutea să gândească limpede sau să se gândească ^Tlrceva decât să o ţină în braţe şi să îi asculte râsul [18] L ¡tor. Iar acum cel mai bun lucru pe care îl putea fl*[011]" să salvcze măcar întratât situaţia ca Roderick UacAllister să nu se retragă din negocieri.

M Vrei ai-mi utói (>•»!; «cum. .n faţa anunţ mature,! n, sa atle Ranulf Pe ««el««' ton m care ! l fecuae odirn- * un Adam Daily inamat no * b goani pe deal °s lţf să-. înfrunte.

" ¡Jndareow ¥ li!i p'!toluli0*' ,po1 d “ buzunar. n . > nu vreau ca această...

'nuit s'^ne afecte«* negocierile. În achimb, ceţ ST,¿inse “1 un deget apte Are.. - di.p.ta din Londra. Ranulf probabil, să accepte po-

Oricât de funos era RanuU pr .. ^ runci cu privire la famU.a *im* ^ fiului cel ui S albjfcampbell- Arean a. inconfâ, pregitinduee a, pitească între «i do. bărbaţi dând scurt din -Sunt de acord cu asta, zise ™ cap. Va pleca până -ssău. Maxilarul încor- Arran se uită la profilul frate u de gheatJ.

^“JÎSSSv-S*“

pui apt, cai Se îndreptări În direc,,« lu. War eere depana „„chi.ul ar fi intenţionat >» ™ p'‘“j lui Roderidc atunci pe loc. Vicontele Jn cap şj se îndepărtă. La naiba. Acum er<
Obrajii palizi ai lui Mary se albiră şi mal, î cu nu se luptă cu strânsoarea tatălui său. În s ’ gH^i aţintiţi pe chipul lui Arran, ea se iniiep.

Odată cc avea să intre pc uşă în Penrose H avea să o mai vadă niciodată. Ştia asta cu 0 c °Uţe' *1tu, de gheaţă, care ii făcea plămânii să pară^1'1"1^ cu nisip.

Urn Pliiţj

Se va întâmpla curând, dar încă nu. HI nu -Ranulf. Pr %t

-Nici măcar nu vreau să mă uit la tine. Sui trăsură şi intoarce-te la Gilden House! e h

- Ran...

Cu un blestem, Arran se întoarse pe călcâie şi *se* fo. dreptă spre grajduri şi strada de dincolo. Trecu de tri- sură şi ignoră încercarea lui Debny de a-i atrage atenţia, continuând să meargă în jos pe Hill Street. Dacă stătea în trăsură ca un băiat neascultător trimis la el în cameră pentru că nu se purtase frumos, avea să explodeze.

În timp ce lua colţul, o altă trăsură trecu hurducâin- du-se, caii fiind îndemnaţi cu biciul. Blazonul familiei Campbell sclipi pe uşă în lumina felinarelor. Mary fusese trimisă acasă şi ea ca să îşi asume responsabilitatea pentru... pentru orice aveau să o acuze că făcuse. Primul lui

instinct fu să alerge după ei şi să îşi asume el responsabilitatea pentru orice fapte rele alegeau să arunce în direcţia lui. Dar, dacă îşi arăta faţa la Mathering House, ar face mai mult rău decât bine.

Şi, în mod realist, ce ar putea face, oricum? Să promită că nu va mai face necazuri, pentru ca ea să se căsătorească totuşi cu plicticosul Dclaveer? El nu voia ca ea să se mărite cu vicontele. Ei nu voia ca ea să se mărite cu nimeni - măcar până când reuşea să îşi dea seama ce naiba îşi dorea.

La naiba cu roate.

Cam atât cu reputaţia lui ca fiind fratele .deştept“ din clanul MncLawry. Nici măcar Ursul nu fusese prins de părinţii vreunei fere. Şi cel mai rău era că $î_n$ ultimele zile, mai ales În seara asra, începuseră ceva, se aflau

pc manîinca [a] ceva [cc ilr] *f'* putut *fi* -ar *fi* fost - extraordinar, asta dacii ca nu ar fi fost o Campbell şi el un MacLawry.

Acum, pentru că pc ls'»n«ă toate celelalte era şi fratele lui Ranulf şi moştenitor al şefului clanului, va accepta ce dojană îi va *fi* dară şi apoi va pleca acasă. Se va duce spre nord, în Ţinuturile înalte, şi se va întoarce la Glengask. Incidentul se va termina şi va fi uitat şi nu va mai fi discutat niciodată. Ranulf, maestrul negociator, va mai face o concesie în plus Stewarţilor şi va obţine alianţa. Restul vieţii lui va fi plin de sporovăială plicticoasă a lui Deirdrc Stewart. Mary însă probabil că va avea de înfruntat ceva mult mai rău. Şi era doar vina lui, pentru că frísese arogant.

încruntându-se şi aproape sperând ca vreun bandit să-l acosteze, Arran ajunse la Union Street, ezită, apoi o coti spre nord când ar fi trebuit să o ia spre sud. Dacă greşea în privinţa a ceea ce o aştepta pe Mary, avea să îşi provoace şi mai multe necazuri. Dar trebuia să ştie. Trebuia să ştie că ea va fi bine.

Aşa că merse mai departe. Luă colţul, urcă scările unei case de dimensiuni modeste clin faţa lui şi bătu la uşă cu ciocanul din alamă de forma unui cap de leu. Nu prea avusese idei bune în seara asta. Şi nu putea decât spera că asta va fi excepţia. Sau putea să fie ultimul cui din sicriul lui.

Uşa se deschise şi un bărbat mai în vârstă, în livrea, apăru în cadrul ei.

-Lord Arran, zise el, plecându-şi capul. Lordul Ford- ham vă aştepta cumva? Nu e aici în seara asta, mă tem.

Arran aprobă din cap, încercând în continuare să-şi [3 U]\Ü-[8]- [Uri]*e ca să formeze ceva coerent.

'Mă întrebam dacă pot să îi las vicontelui un bilet.

Ds ^[igUr' mi]*orci_

şi ¡1[n] , [e] k [0] parte, majordomul îi făcu loc să intre

ceai? [Sl]^ [™rt'e] fi foc în birou. Pot să vă aduc nişte

B şi-ar fi dorit nişte whisky, dar în următoarele 0lţ. trebui sâ fie foarte atent.

-Ti-aş fi recunoscător pentru nişte ceai.

Asta ii va lua ceva din timpul pe care probabil că ny il avea, dar în momentul acesta terminase să-şi mai J mere regretele. Şi să acţioneze cântărea mai puţin deci, să lase toate întrebările şi speranţele sale fără răspuns.

-Ar fi trebuit să pun să fie arestat, asta ar fi trebuitţ, fac, zise lordul Fendarrow, plimbându-se încordat pn'n biroul său.

Mary şi mama ei stăteau pe scaunele din faţa biroului, marchiza urmărindu-şi soţul cu privirea, iar Mary străduindu-se foarte tare să-şi ţină ochii aplecaţi asupra mâinilor prinse în poală.

Era singurul fel în care putea sâ le ţină să nu se strângă şi singurul fel în care se putea abţine să nu facă ceva prostesc precum să bată din picioare şi să strige că oricine ar sta să asculte ar putea înţelege.

-Să-mi acosteze fiica, continuă tatăl ei cu vocea tot mai puternică în timp ce se monta. Nepoata ducelui de Aikirk! Bandiţi cu toţii! O să trimit vorbă la AJkirk! Asta inscamnă război.

- Nu! interveni ea, albindu-se complet la fată. Nu pod face asta, tată! L-am sărutat şi eu la fel de mult cât m-a sărutat şi el, pentru Dumnezeu! Doar ţi-am spus asta.

-Ajunge, Mary! zise mama ei pe un ton aspru. El c bărbatul; asta e doar responsabilitatea lui Te-a păcălit. Te-a indus în eroare. Eşti aproape logodită. Asta c... impardonabil.

-Mama, am...

-Asta e, nud aşa? Finalul armistiţiului?

făcu tatăl ei pocnind din degete. Asta a fost scopul lui Maclawry. De ce l-ar fi trimis altfel Glengask pe fratele lui după tine'

Şi d„ a „ // rnitf» d~,r I,

oportun şi la un eveniment aşa de aglomerat? Nu ca familia Campbell şi se alieze cu clanul MacAllister

-Ar putea avea oameni pregătiţi, aşteptând doar un cuvânt că armistiţiul a fost rupt ca să ne omoare pe toţi.

Se duse la geam şi se uită afară, apoi trase draperiile de parcă s-ar fi temut că asasinii pândeau acum din fiecare tufiş.

-Eu şi Arran ne-am cunoscut întâmplător şi ne-am împrietenit, insistă Mary, ridicând vocea când mama ei încercă să o focă din nou să tacă. Există un armistiţiu, deci care e dificultatea.[7]

-Dificultatea, aşa cum îi spui tu, Mary, este că tu eşti Lady Mary Campbell, pentru Dumnezeu. Chiar trebuie să-ţi spun că nu săruţi bărbaţi la întâmplare.[7] Mai ales bărbaţi din clanuri rivale.[7] N-ai făcut decât să îl săruţi, nu-i aşa? Nu te-a dezvirginat? Nu un MacLawry?

-Ce? Sigur că nu - abia ne cunoaştem de o săptămână.

-Ceea ce în mod evident e de ajuns ca să ne faci de ruşine şi să ne rişti tuturor viitorul. Roderick nici n-a vrut să se uite la noi când am plecat şi ce crezi că va spune Charles când o să audă că Arran MacLawry te-a sărutat[7]

Lui Mary începu să i se facă rău. Nu pentru ceea ce făcuse, ci pentru că o opriseră. Pentru că Charles Calder devenise în mod evident aşa de apropiat de părinţii ei, mai apropiat decât îşi dăduse seama până acum, tocmai Pentru cazul unui asemenea fiasco. Pentru că lordul . lengask spusese că Arran va pleca până mâine înapoi ,n Scoţia, fără îndoială cu Deirdre Stewart pe urmele lui. J-nici

măcar nu putea sâ explice. Pentru Dumnezeu, .C[8].[2].[1]. [de] ani- El nu era Romeo, şi ea cu siguranţă nu [e] Jnlieta. Asta nu era dragoste la prima vedere. Dar Sp„[C n eVa'] începuseră ceva, atinseseră ceva, ea şi Arran. dar aJ*[aU]|[Că aveau sa'f] pună capăt când venea vremea, ista, [în vedcre] felul în care se simţea în momentul ~bn "[u era] sigură că s-ar fi putut despărţi de el. din [,a cu]lcare, Mary, îi porunci tatăl ei în cele 'ft-agj oprindu-se din mers. Pentru lumea în- [0] da vina pe MacLawry. în privat însă sunt

foarte dezamăgit de tine. Şi unele lucruri se vor schi ba. Indulgenţa pe care am arătat-o pentru că bunicul« tine la tine se va încheia. În mod clar nu se poate [3Vf], încredere în tine să nu pui în pericol familia.

Asta suna chiar mai ameninţător. Să protesteze acu[m] după ce deja afirmase că se împrietenise cu Arcan nu avea să-l facă pe tatăl ei decât şi mai furios. Dând scurt din cap, ea se ridică şi se îndreptă spre uşă.

-Seară bună, tata, mama.

Ei nu îi răspunseră. Toată viaţa ei nu îi văzuse nici- odată aşa de supăraţi. Cu siguranţă nu le oferise până acum motive să se simtă dezamăgiţi sau chiar enervaţi pe ea. Dar asta era vina ei. Ea nu putea să spună câ era mândră să fie parte din clanul Campbell, pentru că nu se simţise niciodată cu adevărat provocată până acum. Ea era mândră de bunicul ei şi de cât de respectat era el şi era mândră să fie nepoata lui. în mare parte părinţii ci făceau aşa cum le cerea el, ceea ce îi făcea să para aproape ca o extensie a lui. Oare Campbell ar fi |[a] fel de furios ca şi ei? Era el oare cu adevărat cel care insistase

pentru alianţa cu clanul MacAJIister? Ce ar spune el acum că ea distrusese asta? Nu şi-ar mai dori el să o

C*“”” “ “Î™ d™<* ».puni *a* ¡o”«* zase, dar Mary nu 11 oferi ocazia să o facă Siu - asta. Riscul părea să merite. De fant înr* gUr Ca ea ?tia

îşi petrecu mare parte din noapte rând ca Arran să apară la fereastra came •? roaPe sPe" dezvirgineze sau să o ajute să fugă, ¸j doar' 61 ~ ntl să 0 cineva cu care să discute ce se întâmplase r*Să ailjă Pe să înţeleagă evenimentele şi să îşi dea seani Să ,ncerce repara lucrurile. * CUn> puteau

El nu apăru, şi apoi Crawford veni să d draperiile, CM puţin timp înainte de ora , a 0 Parte

Ţ p,d|mineaţa.

-Trebuie să ne grăbim, milady, r:=e cameri;-â scoase o rochie simplă din muselină verde cu maro din dulap-

- De ce ne grăbim? întrebă Mary, pieptănându-şi dele încurcate de peste noapte. Nimeni nu se s-a trtri
încă ore bune.

-Nu ştiu. milady. Tatăl dumneavoastră, marchmiL a as să veniţi la micul dejun de îndată.

Aşadar, îşi va petrece ziua riindu-i amintită genealogia şi datoria ei faţă de familie şi istoria rivalităţii cu clanul MacLawry. Sau poate *ci* reuşise să-i convingă pe Roderick că armistiţiul, chiar şi aşa şubred, era încă în picioare şi că cele două clanuri încă mai ctau aliate. Se încruntă. Roderick. Da, el probabil că o aştepta jos. Asta după ce ea se sărutase şi vorbise cu Arran. O viaţă de plictis şi fără aventuri, cu o sută de gânduri despre ce ar fi putut să *fíe,* pe care să le analizeze la nesfârşit.

Chiar şi cu toare astea, nu regreta că îl cunoscuse pe Arran. Fără el ar fi rămas fără câteva dintre cele mai interesante conversaţii din viaţa ei. Nu ar fi cunoscut senzaţia de plutire când el îi zâmbea. Şi nu l-ar fi cunoscut, şi asta ar fi fost o tragedie mult mai mare decât cea care se deschidea acum la picioarele ei.

- 0, aveţi o scrisoare, exclamă Cravvford, fâcând-o

Camerista scoase o misivă frumos împăturită din buzunar şi io întinse.

-Aproape că uitasem cu totul ee se întâmplă în dimineaţa asta.

Marţ' se încruntă în timp ce întorcea scrisoarea.

-Lady Joan Crane, citi ea cu voce tare, fără să recu- noască numele.

ridVi^-2 Cra una resPectak'*i Pe Reeves's Mews, aşa că lca din umeri şi rupse sigiliul, despăturind misiva.

V'W Udy Mar), citi ea pentru sine. Deşi nu cunoaştem foarte bine, mi-ar plăcea

foarte mult !“u că înţeleşti bine. Dacă, din cine ştie ce motiv.

circumstanţele dis. actuale *se schimbd,* vă rog sa ni(ţ. sfiiţi *să mă informaţi.*

Cc naiba era asta? Ea desfăcu ultima bucată din h$ ria împăturită şi o bucată mică de muselină în alb ^ galben căni pe jos.

’ Simţi cum se încinge de emoţie când înţelese desp-. ce era vorba. Se aplecă iute să ridice bucata de muselinj şi îşi strânse degetele în jurul ei. Arran o păstrase, din acea dimineaţă din magazinul cu pălării. Ea nici măcar nu-şi dăduse seama. Şi el reuşise să găsească o cale să o contacteze. El încă se mai gândea la ea, încă se mai preocupa de soarta ei - aşa cum şi pe ea o preocupa soarta lui.

Aproape imediat un frison alungă căldura acelor gân- duri. Pentru că, indiferent dacă putea sau nu să ia legătura cu ea, el era un MacLawry. Şi pleca până la apus din Londra, şi ea încă îl mai avea pe Roderick MacAllister aşteptând la parter. Aşa că ii va scrie prin intermediul acestei Lady joan şi îi va spune că

După cc Crawford termină să îi strângă pârul. Marţ puse scrisoarea şi bucata de muselină în sertarul biroului şi coborî la parter să fie muştruluită.

în uşa salonului de mic dejun se opri brusc. Părinţii ei şedeau pe locurile lor obişnuite cu expresiile sumbre şi supărate pe care le aştepta. Dar motivul pentru care nu reuşi să-şi recapete răsuflarea era aşezat în locul ei obişnuit în dreapta tatălui ei. Şi nu era lordul Delaveer.

- Bună dimineaţa, Marţ, zise Charles Calder cu un zâmbet.

Faptul câ zâmbea când ar fi trebuit să pună la cale răzbunarea împotriva ticăloşilor MacLawry o îngrozi. Pentru că nu exista decât un lucru care să-l facă să zâmbească în dimineaţa asta. Clanul MacAllister se retrăsese până la urmă din alianţă.

era bine şi că îi dorea... că îi dorea să fie bine şi câ asta - indiferent ce ar fi putut deveni - se terminase.

_ la loc, Mary, zise tatăl ci pe un ton plat. Avem lucruri de discutat.

capitolul 8

-Nu te osteni, Winnie. E hotărât.

Arran aruncă perechea nouă de cizme de călărie pe care le achiziţionase într-un cufăr de voiaj dimpreună cu caraghiosul joben pe care englezii îl purtau în aer liber.

Sosise la Londra cu patru săptămâni în urmă cu aşa o grabă că nu împachetase nimic altceva în afară de o cămaşă curată. Tot ce intra acum în cufăr fusese cumpărat aici. Probabil că nu va mai avea nevoie niciodată de ele, dar poate că biserica din An Soadh putea să folosească hainele ca să pună în scenă o piesă de teatru englezească.

- Dar el îşi pregăteşte nunta, replică sora lui, cu lacrimi alunecându-i pe obraji. Vom pleca toţi spre casă în şase săptămâni. Lui Ran i-ar fi mai bine cu tine aici.

Arran ridică o vulpe mică de porţelan care ajunsese cumva pe măsuţa lui de toaletă.

-Asta e de la tine sau de la Ranulf? întrebă el.

- De la mine.

-Atunci îţi mulţumesc.

El o înveli într-un teanc mic de lavaliere pe care Ic cumpărase, de asemenea, şi o puse într-un colţ al cufărului.

-Nu ai putea să-ţi ceri scuze, pur şi simplu? insistă «owena. Spune-i că îi spionai pe Campbelli ca să afli dacă intenţionează să respecte armistiţiul sau nu.

ti scutură din cap şi alungă gânduÎcă îi venise ideea fie sP ună aceeaşi minciună ca să poată avea o scuză ca să funii- Ut în com P ania lui Mary. Dacă povestea era să fi ^ouat vreodată, momentul trecuse. p ace .*H A Ulhar ı* Doar R -anu ^ poate decide să facă restul k^iUHll

pentru că doreşte o femeie. Noi, rebuie să ne căsătorim cu cine ni se spune.

Aşa că ai grijă, Rowcna! Aud că în familia Camer$_{0}$„ tă un fiu neînsurat. Şi nu are dccăt 57 de ani. doar cu 29 de ani mai marc decât tine. ’

- N-ar trebui să spui aşa ceva, Arran. Mai ales des$_{D}$. Charlottc. Iar familia Hanover e foarte drăguţă. ^{prt}

- Da, aşa c. Şi eu nu am o problemă în privinţa nici cu ei. Mă deranjează că Glengask dă mâna cu cng|$_{c}$. zii şi cu toţi scoţienii care au fugit din Ţinuturile înalte. Asta mă deranjează. Dar el poate să facă ce doreşte. E* desigur, nu pot asta.

-Asta c ridicol! se supără ea, bătând din picior. Vorbeşte cu el! Suntem din aceeaşi familie! Nu ne alungăm unii pe alţii.

-Aici greşeşti, Winnie, replică Arran, aşteptând ca sora lui să se întoarcă cu spatele înainte să strecoare un pistol în buzunarul hainei agăţate şi să-I pună pe celălalt în cufăr.

Indiferent ce simţea pentru Mary, printre membrii familiei Campbell nu era tocmai popular zilele astea. Probabil că deja majoritatea făceau spume la gură din pricina lui.

- Ran l-a exilat pe unchiul Myles timp de trei ani pentru că a fost amabil cu familia Donnelly.

- Pentru că asta a dus la incidentul în care Ursul a fost împuşcat. Nu e acelaşi lucru. Şi l-a iertat pe unchiul Myles.

- Da, aşa e. în momentul În care Ranulf a avut nevoie de el ca să socializeze cu englezii.

Ea îşi încrucişâ braţele pe piept.

- Deci pleci din Londra. Fugi ca un câine plouat. Arran ocoli patul şi se aşează pe marginea lui ca să stea faţă în faţă cu sora lui.

-Orice ar crede cineva, cu nu vreau necazuri cu clanul Campbell. Nu am vrat să se întâmple asta. Asa că da, plec. Ca un câine plouat.

mai radicale ale lui Ranulf. Ca atunci când decisese să construiască şcoli în cele două sate de pe pământurile Glengask şi să oblige fiecare copil sub vârsta de 12 ani să participe la cursuri. Ei bine, la dispoziţia pe care el o avea acum, Ranulf n-avea decât să se poarte singur cu diplomaţie.

-Singurul care are voie să aprobe felul în care merg lucrurile e Ranulf. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum? Crezi că eu m-aş însura cu Deirdre Stewart dacă aş avea de ales? Sfântă Bridget! Am purtat conversaţii mai interesante cu un ciocan.

Rowena se încruntă, ochii ei cenuşii cercetându-i pe ai lui.

-Arran, doar nu eşti îndrăgostit de Mary Campbell?

Cum accentul ei se făcea din nou auzit, probabil că era foarte surprinsă şi cu adevărat necăjită. În alte circumstanţe, ar fi tachinat-o pentru asta, dar în dimineaţa asta nu se simţea foarte vesel. Voia să ştie că Mary nu plătea chiar un preţ mai mare decât el pentru dezastrul ăsta. Acesta era singurul lucru care ar face plecarea lui din Londra să fie cât de cât acceptabilă - dacă o făcea ca să o ajute pe ea. Desigur, să îl ajute pe Delaveer să ajungă la ea asta nu îi tihnea foarte tare, dar era mai bine decât ca ea să ajungă pe mâinile lui Calder.

Făcuse tot ce putuse când îl rugase pe Fordham să îi trimită scrisoarea. Acum depindea de ea dacă răspundea sau nu. Şi dacă ea nu răspundea, el nu va şti niciodată dacă ea era pur şi simplu uşurată că decizia a ce vor trebui să facă în continuare nu mai depindea de

.------ ,1. <11 II II .....

sti" î Să ?tim nicicx*ată, nu't aşa? zise Cu ™*~ lu!n C5 sora *ui se a Ştepta la un răspuns. Sunt promis - D a ' - _ c¡cstu^ aProaPe a fi-

ei sau dacă se simţea la fel de pierdută ca el. Curenţi subterani, "•ntimente contradictorii, acea senzaţie de pierdere fără [51]" "Pucatsă înţeleagă ce ar fi putut fi între ei doi.

-N-o să ştim niciodată, nu-i asa? zise el cu voce tare,

[u] utaiui UL aproape uc a ii.
■ai spus lui Ran? Dacă ar şti, poate ai...

-Cu cine crezi că vorbeşti, Rowcna? Acum d$_{u}$.,$_{t}$i parter şi fii drăguţă cu fratele nostru, înainte să deci* să te trimită şi pe tine acasă.

Asta în mod evident avu efect asupra.ei, pentru $_{C}$j după ce îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă şi în|j$_{Cr}$j. mată, ea fugi din camera lui. Arran răsuflă adânc şi ^ apucă din nou de împachetat. Probabil că ar fi putu$_{(}$ fi mai optimist, mai circumspect. Ar fi putut să-i $_{0}$f$_{ere}$ surorii sale măcar speranţa că el şi Ranulf se vor împăca,

Doar că el nu credea că asta se va întâmpla. Ranulf nu schimbase cu el nici măcar o vorbă de când sc despărţiseră seara trecută la dineul Penrose. Ba mai mult, călătoria asta la Londra ¡1 schimbase pe marchiz Indiferent ce era, Arran nu înţelegea ce se întâmpla, nu îi plăcea şi nu înţelegea rostul acestei schimbări, plus că nu credea că era în interesul clanului MncLawry, indiferent ce alte beneficii obţineau.

în cele din urmă închise cufărul şi legă curelele de piele ca să ţină capacul închis. Se luptă cu toată voinţa pe care o poseda, cu dorinţa şi cu nevoia de a merge ia Mathering House, ca să afle personal cum îi mergea lui Mary. Dar aranjase ca ea să primească biletul său. Dacă se ducea în persoană să o caute, mai mulţi oameni ar sfârşi morţi.

- Stăpâne, zise Owen din uşă.
- Da, intră!

Majordomul râmase în hol, de parcă s-ar fi temut să nu ia ciumă dacă intra în cameră.

-Am fost trimis să vă spun că Debny pregăteşte trăsura mare pentru dumneavoastră şi dl trebuie să plecaţi în jumătate de oră. O să vă ducă acasă.

- L-am trimis pe Peter să închirieze o trăsură pentru mine. N-aş lua monstrul ăla de trăsură cu blazonul MacLawry pe portieră nici de frică. Şi $_{n}$-am nevoie de gărzi. Arran

se încruntă uşor. O să dorm asa cum mi-am aşternut.

Desigur, curând cl şi Lady Dcirdrc vor dormi în natul pregătit de Ranulf pentru ci.

-Eu... aşa cum spuneţi, stăpâne. îl informez pe lordul Glengask. Servitorul aprobă din cap şi apoi îşi drese glasul. Mai aveţi şi o scrisoare de la lordul Fordham.

Ârran rezistă tentaţiei să se năpustească spre uşă şi să io smulgă lui Owen din mână.

-Serios? I-am lăsat un bilet aseară ca să îi spun că plec din Londra. Se duse la uşă şi întinse mâna. Ai voie să mio dai sau va trebui să ceri permisiunea lui Glengask mai întâi?

Owen se îndreptă de spate.

-Am sarcină să opresc doar biletele pe care le expediaţi.

Ranulf nu avea aşadar încredere în el că nu va provoca necazuri. Nu era surprins şi era mai mult decât recunoscător că se oprise la casa lui William Crane seara trecută. Arran luă misiva din mâinile majordomului şi apoi se retrase la birou ca să o citească.

Trase aer în piept şi îşi spuse că mâinile îi tremurau de furie, nu de emoţie, apoi deschise scrisoarea. Pe prima pagină sus era scrisul distinctiv al lui Fordham:

Asta a sosit la ora 14:17 în după-amiaza asta.
Şi scrie-mi că ai ajuns cu bine înapoi la Glengask,
idiotule!

Restul scrisorii era scris într-un scris diferit, mai elegant Preţ de o clipă îşi închise ochii. Mary îi trimisese

tăspuns, iar el nu avea idee ce spera să fie. Sau, mai

"u ţua ce voia s “*? iese6 Ź'^' ?u ^t‘a ce voia să

nimic bun din asta. citească, dar în mod clar

din nou ochi nu

“«¡se din nou ochii.

JU po£ cunoaşte, (Ieşi mi-aş nori pune we$_m$V^{ol}J^{ace}- Părinţii mei au decis că a venit Hm(j$_e$ |$^{S\ m}$° căsătoresc. Voi pleca de lu Muthering Prima oră a dimineţii şi mă voi întoarce

la Fendarrow în Wiltshirt pe drumul principal, fa, mă wi căsători peste două săptămâni cu vărul>¿7 domnul Charles Calder.

Arran se opri din citit. în el începu să pulseze fu$_{r}$j, Clanul MacAllister se retrăsese iar asta era vi$_{na}$ k Chiar dacă nu ar fi ştiut cât de tare îl displăcea Mary $_{w}$ vărul ei Charles Calder, acesta era oricum un individ viclean şi crud, cu care nu şi-ar fi dorit să-l ştie căsătorii nici pe cel mai aprig duşman al său - ceea ce Mary $_{Se}$ presupunea că este. Nu o simţea însă ca pe un duşmaa Şi dacă în următoarele rânduri ea nu îl convingea că se împăcase cu ideea de a se mărita cu Calder, el nu avea să permită ca asta să se întâmple.

Puterea acelui gând îl surprinse. Dar intenţiona să ¡1 pună în aplicare.

Se uită din nou la scrisoare.

Dacă aveţi cuvinte de speranţă sau înţelepciune pentru mine, Lady Joan, le primesc cu drag. Şi vă rog să fiţi asigurată, nu vă fac nici o vină din faptul că nu am reuşii să ne cunoaştem mai bine. Într-adevăr, prietenia noastră abia începuse şi, din punctul meu de şedere, sentimentele de prietenie sunt mutuale. Sau aşa aleg să cred.

- La naiba, bombăni el doar pentru sine. La naiba, la naiba, la naiba!

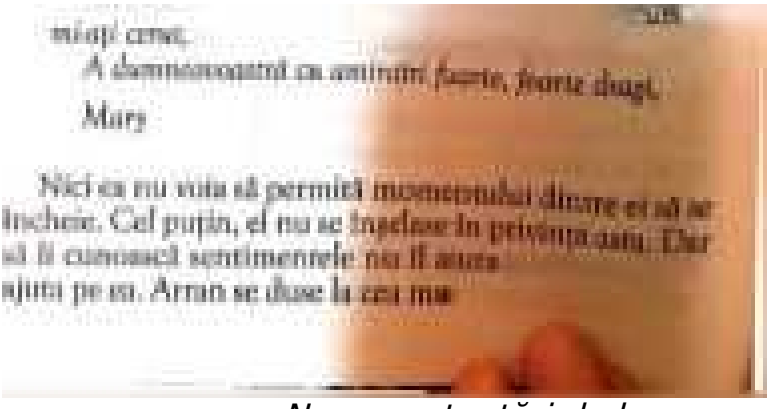
mișcă cerul.
A dumneavoastră cu amintiri foarte, foarte dragi.
Mary
Nici eu nu voiu să permiteă momentului dintre ei să se încheie. Cel puțin, el nu se înțelese în privința asta. Dar să îi cunoască sentimentele nu îi ajuta pe ei. Arran se duse la cei ma

Nu am aşteptări de la dumneavoastră, dar aşa, “mmit să răspund complet şi deschis

Calder, Allisler, Slewari - mi voia *vi* ,||4 ,|
face cu unul dintre ei. *(All* 'l>a ii păsa da
câştigau • persoane încrunte din
tea văii la clanul II? Mai ale-, ,.ţ
clanul iheil nu se mai clanul
Tot il ăsta fusese limfe. Iar el ţi
tot mai iau să plătească i ăsta.

Cadrul de lemn al ferestrei de sul) degetele lui mm... El îşi desprinse degetele de pe lemn, dar furia ţi frustrarea continuării să îi sfredelească pieptul. Arran netezi hârtia mototolită ţi o citi din nou.

Mary fusese foarte clară cu privire la momentul plecării ţi destinaţia. Nu ceruse chiar să fie salvată, dar ceruse ca el - sau mai degrabă, Lady Joan - să îi facă o sugestie pentru că era pe cale să devină disperat de nefericită. La fel ţi el.

0 bătaie se auzi la uţa întredeschisă ţi el se întoarse. -A venit momentul, presupun? făcu el tărăgănat. -Da, răspunse Owen, expresia lui fiind mai severă decât mai devreme. Trăsura pe care aţi închiriat-o a sosit Debny |-a înţeuar pe Duffy, în caz că vreţi să călăriţi.

Arran aprobă din cap, apoi făcu semn celor doi lachei de lângă Owen.

-Doar cufărul, băieţi, ţi sacul meu.

-Am primit oidin să-l trimit pe Petcr Gilling cu dumneavoastră, stăpâne, ca să aibă grijă de dumneavoastră Piiâ ajungeţi înapoi la Glengask ţi apoi să se asigure că sunteţi... cuminte până soseţte Lady Deirdre.

-Nu. Voi pleca singur. M-am bătut patru ani cu fran- (. *'■'?* lei ca rine ţi ca Petcr. Pot să mă descurc cu câţiva

o!?*111 d:,cii e "«*>*■

^ei* *e încruntă ţi mai rare.

'^«Pânuiui Glengask nu-i va plăcea asta. $sd_{u,|}$ $r''';^{>ll}|$"du-sc de majordom, cu mintea învârrejitâ de u'[5] de.scenarii diferite, care ar fi imposibile dacă 'Pre„Jf *1 Pe cineva din casă, Arran arătă cu degetu ^'"ndurilc- casei.

-Atunci, stăpânul Glengask poate să vină sâ-$_{m}$, nă singur Pentru că nu dau doi bani pe ce-i pl$_{a}$™ ce nu.

-Eu... da, stăpâne.

Lacheii dispărură cu bagajul, şi Atran ma. făcu $_{Un}$ tur al camerei pe care o ocupase în ultimele câteva săp. tămâni. Zidul rămăsese stricat acolo unde încolţise but- sucul, dar în rest ar fi putut fi oricare cameră englezească dintr-o casă englezească Nu era acasă Acasă nu era de cât Glengask. Iar dacă temperamentul lui Ranulf nu se domolea, probabil că nu va mai fi bine-vemt acolo dupi ce se întorcea restul familiei.

Desigur, dacă făcea ce se gândea să facă, ar putea să descopere că se ridică împotriva lui jumătate din Ţinuturile înalte. îşi puse încetişor vechea haină de vânătoare pe care o purtase când pornise călare spre Londra. Se grăbise foarte tare atunci, îngrijorat ci Ranulf îşi pierduse minţile pentru o englezoaică şi risca să fie omorât. Ha! Ar Ti trebuit să rămână în Glengask.

- Peter merge cu tine, zise Ranulf din uşă. Ai făcut destule necazuri cu clanul Campbell. Nu vreau să fii omorât pentru că asta ar însemna război deschis. Şi nici nu vreau să te însori cu vreo fată de fermier doar ca să-ţi eviţi obligaţiile.

La naiba!

Dacă protesta acum, Ranulf va presupune, pe bună dreptate, că el nu terminase cu provocarea de necazuri. Aşa că, în schimb, aprobă scurt din cap.

Toate lucrurile pe care ar fi vrut să le spună, explicaţiile, deciziile, intenţiile sale, Ranulf nu ar fi mit să le asculte. De fapt, având în vedere că Mary pleca din Londra

a doua zi, nici el nu mai voia să rămână, aşadar nu mui avea motive să protesteze.

N-are decât sJ călătorească cu vizitiul, atunci

Ce, doi câini -c împinseră pc lângă Ranulf ¡n Cllmer> cu cozile lăsate, de parcă ar f, simţit ,ensiu$_{nea\ d}$" i: ,u,. „ ne amândoi. 1H

-Păzip'-l pe Glengasic, ii instrui ei pe amândoi şi treci pe lângă fratele lui fără să-l atingă şi fără să <e uite la ei.

La parter, lacheii încărcaseră cufărul în trăsură şi prinseseră sacul lui de şaua lui Duffy. Arran se opri pentru o clipă, aşteptând... La naiba, nu ştia ce aştepta. Pământul se va deschide şi îi va înghiţi pe toţi înainte ca Ranulf să cedeze.

Pe când păşea afară, Rowena ieşi alergând din camera de zi şi se aruncă în braţele lui.

- îmi pare aşa de rău, Arran, suspină ea. Nu vreau să pleci.

El îi ridică bărbia cu degetele.

- Să nu plângi, *piuthar.* Nu sunr pe moarte, doar plec acasă în Ţinuturile înalte.

-Ştiu asta. Dar Ran e aşa de furios pe tine.

Rămânea un hău adânc între ce voia el să-i spună lui Ranulf şi ce i-ar spune Roivenei.

-Ca în fiecare ceartă, zise el tărăgănat, eiiberându-se din strânsoarea ei şi ducându-se să îl încalece pe Duffy, cred că există mai multe variante. El o are pe a lui. Nu sunt sigur că e cea corectă. Nu mai pare genul de bărbat care îşi pune familia pe primul plan. Aşa că poate că a '«nit timpul să am grijă de mine.

- Ce înseamnă asta, Arran? Mă îngrijorezi.

El se forţă să zâmbească uşor.

-Nu înseamnă nimic. Presupun că voi fi bosumflat o 'teme şi apoi voi face ce spune Glengask.

Sau poate că nu. Cu asta dădu din cap spre Peter care «a cocoţat lângă vizitiul cu un ochi şi ¡1 îndemnă pe [ul]frsă pornească. Lui Ranulf nu îi plăceau alegerile s[e] c?[re e] [^ăcuse]- Dar cu această pedeapsă, Ran ii oleri-

"uniifâ'p ,[nC] o*n [timp]- [Chiar dacâ] ** «P [didaia] Iu; [sj] .[r]

Dilling. Dar Arran putea garanta că trate- jaitsi n" !''‘,[r] l’lâcea ce intenţiona să facă el cu această tra.ii [at]f I“' Nlary Camphell îi \-a plăcea Sau nu, asta [0] '"trebare pentru ziua de mâine.

Ce diferenţă puteau însemna câteva ore. Doar no, tea trecută, Mary se bucura de cele mai intere^ şi excitante momente din viaţa ei, chiar dacă nu că aveau să fie scurte. Parte din ea rămăsese uluită ^ fiecare moment mersese aşa de prost. îşi ţinea privire aţintită asupra peisajului de pe geamul trăsurii, dar ar fi putut la fel de bine să fie o noapte fără lună la câtde atentă era. Arran plecase din Londra cu şaisprezece ore mai înainte, îndreptându-se în direcţia opusă destinaţiei ei. Dezastru pentru amândoi.

- Domnul Calder părea foarte plăcut în dimineaţa asta, zise Crawford, foindu-se pe locul din faţa ei.

- Sigur că era, replică ea, simţind cum i se revoltă din nou stomacul la menţionarea noului ei logodnic. A obţinut exact ce a vrut, şi nu aş fi surprinsă dacă el a fost cei care i-a spus tatălui meu că eram afară lângă iaz.

Fie că părinţii ei erau supăraţi pe ea sau nu, Mary nu reuşea să înţeleagă de ce deciseseră ca ea să se mărite cu Charles. Ei nu îi plăcea în mod deosebit nici unul din verii ei, dar asta nu o putea vedea decât ca o pedeapsă - una care va dura literalmente o viaţă întreagă.

- Poate că vor înţelege după ce vor vedea că odată cu plecarea lui Arran MacLawry din Londra, bârfele s-au stins, zise Crawford cu un zâmbet nesigur, care era menit să fie plin de speranţă. Şi fără vărsare de sânge, aşa că poate lordul Delaveer se va întoarce la negocieri.

- Chiar dacă tata nu ar fi pus deja anunţul în ziar, conform scrisorii lui Koderick, el nu vrea să aibă nimic de-a face cu o femeie cu caracter aşa de prost ca al meu indiferent de motivaţie.

-Asta nu pare să fie o exprimare de gentleman.

-Da, dar argumentul lui Charles după aceea

a fost că, dacă nu sunt de acord să mă mărit cu el, el ar curea simţi nevoia să obţină de la familia MacUwrv nrerul daunelor produse de mine şi de Arran clanului Câmp- beli. Nici un gentleman nicăieri. s-amp-

Ea strânse din dinţi. Charles anticipa*. în . dent ruperea a&lştiţiului şi apoi, Tn timp ce acesta

atârna de un fir de păr, ameninţase să-l arunce chiar el în hău. Iar părinţii ei păreau aproape recunoscători pentru „oferta“ făcută fiicei lor dezonorate. Dacă nu ar fi fost aşa de tragic, ar fi fost de-a dreptul ridicol.

Dar aşa, părinţii ci plasaseră deja anunţul la ziar şi stabiliseră data. Iar ea ştia de ce făcuseră asta. Cu cât mai repede se făceau aranjamentele, cu atât mai puţine şanse erau ca bunicul ei să poată interveni. Desigur, ea nu avea idee dacă bunicul Campbell ar face ceva ca să o salveze, dacă avea ocazia; el ar fi vrut ca ea să se căsătorească cu Roderick, dar ea călcase acea dorinţă în picioare. Dincolo de asta, Charles Calder linsese cizmele bunicului ei ani la rând, iar ducele de Alkirk nu avea cum să vadă dezastrul acesta mai puţin serios decât o făcea marchizul de Glengask. Iar Glengask îşi alungase fratele din Londra. Ducele avea mai multe nepoate. Poate că Beatrice sau Mavis îi vor lua locul ca favorită a lui.

Sunetul roţilor se schimbă, iar ea clipi, revenind la realitate, în timp ce trăsura intra în curtea unui han. Hanul Giant's Pipe, deja. înaintau rapid, probabil pen- jp> că ea ura fiecare clipă care o aducea mai aproape de rendarrow Park.

Thomas, lacheul, deschise portiera trăsurii şi coborî scăriţa.

■ Gordon spune că drumurile au fost bune, aşa că *vt!' timp o oră pentru prânz şi ca să vă dezmorţiţi, în
'™P ce schimbăm caii, milady.

7/V luă mâna care i se oferi şi coborî din trăsuri.

‘Mulţumesc, Thomas. , . . v.

(;tw Întoarse spre han, în timp ce lacheul o ajutaj ea u ?r^ S|1 coboare. Trecuseră doar două

,â luni de
>
începutul
st

iiJuiî | [n]tii ci se opriseră la acest han la u
Ins, *[)ărea că trecuseră ani. Decenii, a p>"u. Crawlord ceru un platou cu şuncă Harţi Scul^P*« î' *>c aşezară la una dintre nis [x]..»hanului
sg| „n,,.[nci]; R*nd u localnici
""erat ă, ...- călători, cât şi cu jiu Data treci,« Ti pilc“"

ora prânzului, sal;

jurul ci. Acum, aceasta nu se prea potrivea cu st de spirit.

Era pe cale să ceară o cameră privată unde Sj bosumflată ţi să închidă ţi obloanele când îl ^rj bătui aşezat în spatele încăperii, cu o pălărie moaîed paie pe cap şi o bere în mână, ochii albaştri pătrun-jJ* uitându-se direct la ea. I se tăie răsuflarea. 1 0111

Pe lângă pălăria de fermier, Arran mai purta şi o h • nă uzată, peticită, dar ea îl recunoscu pe dată. Ini^ începu să îi bubuie, nodul răsucit din pieptul ei înce_ să se slăbească. Poate că momentul lor încă nu se tenni. naşe. Oare citise biletul ei de răspuns? Voia doar să aibă ocazia să-şi ia râmas-bun între patru ochi? Să spună că şi-ar fi dorit ca ea să refuze să danseze cu el în seara aceea? Ea aproape că îşi dorise asta - abia apucase să gnj. te din pasiune şi posibilităţi, doar atât cât să tânjească după lucruri imposibile.

Arran îşi înclină capul spre uşa din spate, apoi se ndică şi ieşi din sala mare. Mary se trezi că se ridică în picioare înainte ca mintea ei să decidă că trebuie să

- Mă duc să mă plimb
până la răi limpezesc
mintea.

- Nu e iiuali. tun « ,I lord| n curte. Ea de "t“ 01

fiu înt

nevoie. Rămâi
i zâmbească. Am multe la ca

de părere că era prea târziu să începâ',3

iscă, din simplul motiv al numelor
ie lnl'l ebui sa 1 seră.
născu seră. ,Qr< fefemili
> ec

erorile în mod logic acum. Avea drept * ˚. a na,,zeze'u- nimic în privinţa lui Arran şi felul în care' desigu f' dar o furtună nu era logic. !n mod logic, ea ° CUcer'se ca bat nici un cuvânt cu el. În mod logic »¡nU ar ^ sc him- M trebui să se

Un scoţian irezistibil

Vfary «cyi *¿fort* |i" mână căiţii " trase după colţul hanului’

.Ce faci *nici! îl întrebi* ea cu voce joasă, luptându-se cu dorinţa de a-l săruta acolo, pe loc _Mu aici, murmură el cu accentul lui fermecător, pe care crezuse că nu avea să îl rnai audă niciodată. Pe aici, risc el şi ii lui mâna într-a lui, conducând-o spre un pâlc de copaci clin Spatele hanului.

În jos pe malul erodat al râului, peste un pod nesigur din piatră ţi apoi în sus pe partea cealaltă, în sfârşit, se întoarse din nou spre ea.

-Am făcut' un mic ocol în drum spre nord, zise el tărăgănat. Voiam să am o discuţie cu tine, fetiţa Când gura lui se curbă într-un zâmbet uşor şi trist, ea nu reuşi să mai stea departe de el. îl apucă de revere şi ii trase faţa în jos, ca să îl sărute. înfometată. Ea fusese înfometată, şi asta - el aici - era singurul lucru care reuşea sâ-i astâmpere foamea.

-Ţi-arn citit scrisoarea, zise el, apucându-i faţa în mâini şi sârurând-o din nou. Mi-ai cerut sfatul.

-Sfat care să nu includă să mă căsătoresc cu vărul meu, replică ea, un pic *alarmată* de sclipirea hotărâtă (lin ochii lui.

El sc dădu un pic înapoi.

-Ai fost de acord să te măriţi cu el?

-Eu... da. Sa folosit de îngrijorarea părinţilor mei. Şi, desigur, a amintit că va face fărâme armistiţiul, şi pe tine nu îi accept aşa-zisa propunere.

^rran se uită în ochii ei preţ de un moment lung.

eS nil Ştia *rn* /•Siit.i „mi .... cw,rA o* *i/iils /Iar* în rrif

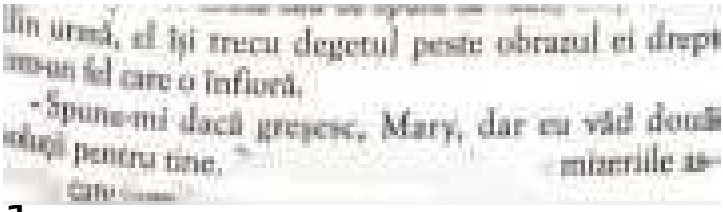
Din urmă, el îşi trecu degetul peste obrazul ei drept
un fel care o înfioră.
- Spune-mi dacă greşesc, Mary, dar eu văd două
pentru tine.

1

n°i am provocat;

[a]l>c r . J rlma e sa acceP!'toate •StTrt . ^la ta le'a decis pentru tine. [1] eâ noi am Drovnraf acra

chciat un armistiţiu,uai "« •«■ <™i de-a armistiţiu, ^ cu alţii. în schimb, ambele părţi îşi petrec rimp,,i tăntl şi mai mulţi soldaţi pentru oştile lor. Nimeni"' m,i întrebat de ce te-am sărutat. Ţie ţi-a p ^'' întrebare rezonabilă!

-Nu, nimeni n-a făcut-o. Şi s-au asigurat că bunicul meu nu află nimic despre posibilitate.

căsătorie până va fi p 0 ziu, zise Mary şi-şi înclină uşor capul. Carg este a dog!, posibilitate!

- Dispariţia ta de la Giant's Pipe. Şi n :. îMU tăndu-se spremord că să vedem ce se întâmplă fără

n* doi îndrep.

- Da. Aş zice c!i mi ar fi trebuii sil ne cu,,,,, ci sil (ieciciem cil ne place să fim împreună. El* «.¡iu nn armistiţiu. dar tot nu vor să aibă de*i c.. * *r

.....Ju-se spre nord ca sa vedem ce se î n t _ . ,

alţi MacLawry, Campbell, MacAllister sau Stewart prin preajmă.

Ea aproape că se gândise că el va spune ceva în sensul ăsta, dar cuvintele sunau aşa de scandalos în urechile ei că nu reuşi să-şi înăbuşe un frison.

-Cum rămâne cu Lady Dcirdre? S-au retras Stewarţii?

El făcu o grimasă.

- Nu. Vor o bucată din ce posedă clanul MacLawry. Nu sunt înclinat să le-o ofer. Nu

dacă avem cumva o şansă, Mary.

-Aş fi compromisă, ştii asta. Mai compromisă.

- Da, aşa e, cât priveşte lumea. Dar între noi doi fie vor ja, nu sunt aici pentru o dupâ-amiază de desfrâu, feteam cunoscut o doamnă sau două, şi niciodată... sunt un pic nebun când sunt cu rin,. uC. i

legată de Calder. qtl înamtc saf"

Inima ei se strânse Niciodată t_n toată viata „„ „ gândise să fugă. Da, de câteva ori, când era' ■ -

îşi imaginase că ia poştalionul spre

Timin.J31 [a]\""i ca să îşi vadă seniorul, cum 11 numea A^n i [C ,na te] sese cu ani în urmă. Mai tâniu, consecinţele”[ar asta]

[ei sc]Pâruseră

mereu mai grave decât momentele de supărare sau de frustrare. . .

Mary şi închise ochii, necarc părticică din ea ştia că asta nu era o decizie pe care să o ia logic. Era despre speranţă, atracţie şi pasiune. Şi indiferent cărui clan aparţinea Arran, el era în continuare cel la care se oăndea. singurul ei regret. Era şi singurul care făcuse ceva ca să o scape dintr-o situaţie insuportabilă.

- Dacă plec cu rine, Charles va încerca să te omoare, ase ea şi deschise ochii din nou.

- Ultimele două săptămâni au fost singurele din ultimii zece ani când nu a încercat să mă omoare. Aş zice chiar că m-am obişnuit să fiu aproape omorât.

Ea îl trase din nou de revere.

-Sunt aici, nu-i aşa? Vreau să fii cu mine, fetiţo. Ştiu că pare o nebunie, dar nu obişnuiesc mereu să rog femei să fugă cu mine. Dar fiecare părticică din mine îmi spune să nu renunţ. Nu fără vorbe şi nu fără luptă.

Auzind asta, inima ei o luă din nou la goană.

-Şi dacă ne potrivim?

Arran o sărută din nou, încet, apăsat.

-Atunci la naiba cu restul lumii, zise el şi-şi lăsă mâinile să alunece pe şoldurile ei. Poţi spune că toate astea sunt un păcat, dar aş zice că am comite un păcat şi mai mare dacă nu ieşim împreună pe uşa celei de-a doua Posibilităţi. împreună.

- Dar e decizia mea.

El aprobă din cap.

-Da. Nu pot să te răpesc, dacă nu doreşti să fii răpită.

Dacă el ar fi insistat, ea ar fi refuzat. Dar el îi oferise ““[2]'a să aleagă. Şi cu certitudinea lui

0

Charles Calder £ [partc] Şi o şansă cu Arran pe

cealaltă - sau măcar j şansa de a putea vorbi cu bunicul ei despre asta -, cJ?"** era foarte simplă. De fapt, ea era pe jumătate ”1™. *», o, ,ă„„ pni U dornică.

-r\ UlÎŞ'' tlî rog să mă răpeşti, Arran MacLawry.

• '-<> plăcere, Mary Campbell.

capitolul 9

Arran răsuflă uşurat, sigur că îşi ţinea răsuflarea d ieri de după-amiază. Doamne sfinte, ea se decl$_{a[}$"' de acord să vină cu el. Şi din punctul lui de ved^ Deirdre şi toţi Stewarţii puteau să se ducă naibii Iar dacă Ranulf nu-şi dădea jos ochelarii de cal, p$_{Uftj}$ să-i urmeze.

-Nu prea avem mult timp, zise el şi o luă de mini, conducând-o spre locul unde aştepta trăsura închiriata - asta dacă Peter nu îl convinsese pe vizitiu să se întoarcă la Londra ca să ii poată raporta lui Glengask.

Când zări trăsura, fu de-a dreptul surprins.

-Ştiam eu!

înjurând, Arran se răsuci iute pe călcâie. Cu fostele sumeţite până la genunchi, camerista, Crawford, galopa pe pajişte spre ei.

- Hai să plecăm, gemu el şi se mişcă mai iute.

-O să alarmeze pe toată lumea cu ţipetele ei, replici Marş', trăgând de el. Taci, Crawford!

Servitoarea se opri din ţipat, dar nu îşi încetini avansul. în schimb, arătă cu degetul spre Arran.

- Ştiam eu că tu eşti fermierul, MacLawry! Ştiam eu.

El se îndreptă de spate.

- Lord Arran! o corectă el.

Indiferent ce alegea Mary să facă cu servitoarea ei, el nu va permite să fie muştruluit de o slujnică englezoaică.

Păru să aibă efectul dorit, pentru că ea se opri chiar inainte să îl răstoarne. Şi deşi era o femeie masivă, el era mult mai mare ca ea.

- Lord Arran, se răsti ea. Îi veţi da drumul pe loc lui Lady Mary, altminteri ţip până vine toată lumea.

-Crawford, nu o să faci asta, zise Mary şi continuă să-i strângă mâna, ceea ce el considera mai semnificativ decât orice altceva.

Ea voia să plece cu el.

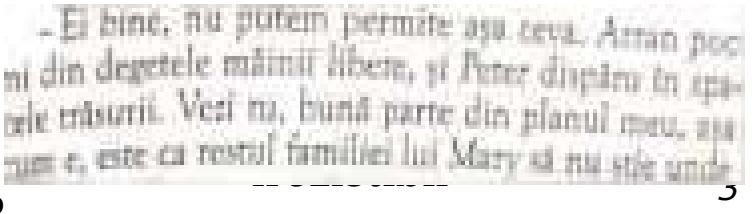
să o 3
caute. Dacă începi şi ţipi că ea e cu mine, nu 3o şi-i Hei nici o favoare.

-Să nu plece nicăieri cu tine va fi o mare favoare pentru ea.

Peter ieşi la marginea pâlcului *de* copaci în spatele lor. Lacheul nu uitase ce învăţase în timpul petrecut în armată. Cu o fâşie de pânză în mâini, *el se* apropie pe furiş pe la spate şi, la un semn al lui Arran, atacă.

Pânza ajunse pe gura cameristei şi cei doi o apucară de mâini şi de picioare şi o întinseră pe jos.

- Mai adu funie, zise Arran gemând în timp ce camerista il lovi în burtă. La naiba.' O *so* legăm de un copac.

-Opriţi-vă imediat.[1] strigă Mary, impingăndu-l de umeri.

-Dacă nu obţinem un pic de *timp* ca şi dispărem spre nord, aş putea foarte bine să te duc eu la Fendarro»' şi să te predau lui Calder. Şi asta n-am de gând să fac.

Mary îngenunche la capul servitoarei.

-Atunci Crawford va veni cu noi.

Arran clipi, ignorând blestemele care se auzeau lângă genunchiul lui.

-Ai înnebunit, fetiţo? Cum putem să fugim cu ea Ppind în fiecare moment?

-Pentru că va conferi un pic de

ftlcr începu să înfăşoare funia în jurul picioarelor, “8*™ Şi fustele cu ele.

respectabilitate grupului nostru.

^Asta a fost o idee proastă de la început, stăpâne,

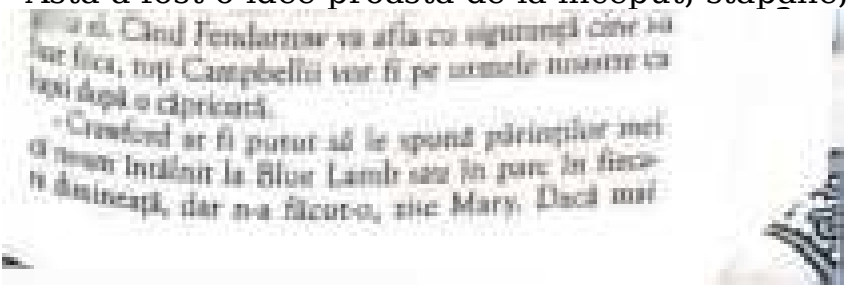

vrei să vin, atunci nu poţi să-mi tratezi servi$_{to}$, în felul acesta. Ea ridică privirea spre el cu ochiir* mijiţi. Doarmi-ai spus că ai dat drumul bursucului ^ tru Dumnezeu! '

- Bursu... începu el şi se opri „Afurisitul de bursuc Las-o să se ridice, zise e! şi se îndepărtă.

- Pot să-i număr pe aliaţii noştri pe un deget, conti$_{nu}$. Marş'. Dacă ea ni se alătură, atunci ne dublăm şansele

- Sau le înjumătăţim, dacă nu cooperează. Am zis ^ laşi să se ridice, Peter.

Pcter îi aruncă o privire acră şi îi dezlegă picioarele
cameristei.

- Aş vrea să precizez că nici eu nu sunt un aliat. Fratele dumneavoastră a zis Să stau cu ochii pe dumneavoastră şi să ţin orice Campbell departe. Şi ele sunt Campbell amândouă. 0 să reuşiţi să fiu dat afară.

- Ştiu foarte bine cine sunt şi cine nu, n-o să fii dat afară. Nu pentru că ai făcut aşa cum am cerut, replică Arran.

El îî întinse mâna cameristei, dar ea se uită doar urât ia el şi făcu semn că se lidică singură din iarbă.

¡şi trase pânza de pe gură şi i-o aruncă lui Perer.

- Nu vreau să fiu parte la compromiterea lui Lady Marş'.

- Nu o compromit. Vreau să mă însor cu ea.

În spatele lui, Mary scoase o exclamaţie surprinsă, şi el se întoarse spre ea.

- Nu poţi să fii surprinsă, fetiţo. Sunt aproape sigur că suntem compatibili, altfel nu mi-ai fi trimis scrisoarea aia. Şi ţi-am mai spus că nu trec prin toate astea doar pentru o noapte în patul tău.

- Dar... Nu vreau să sar de la o căsătorie la

alta doar de dragul convenienţelor, zise ea încruntată. Nu că noi doi am respecta vreo convenienţă.

El o apucă de talie şi o trase spre el.

-Atunci, deocamdată re salvăm, zise el cu şi ii cuprinse gura cu a lui.

Pe Sfânta Bridgct, nu părea să poată rezista să nu o să rute nici măcar cât *şi* reuşească ăă fiigtt lm pr e Ună e „ ea

. $i dacă nu o convingi să accepte o căsătorie complet nepotrivită? tise Crawford reuşind cu greu să se ridice de pe'ios- Arunci, ce?

- Deja i-am dat cuvântul meu stăpânei tale. replică Arran şi îşi menţinu privirea aţintită asupra lui Mary. 0 voi escorta direct la Campbell. Chiar daci ea nu mă va dori. nu o să permit ea ea să se mărite cu Charles Caider, doar pentru că *el* e convenabil.

Camerista îşi scutură fustele de praf.

- Arunci o voi însoţi pe mibdy, doar ca să văd cum te biciuieşte ducele de AlkirL

.Ei bine. asta va fi vesel.'" EI îi dădu drumul lui Mary cuun zâmbet scurt.

- Foarte bine. Hai să pornim, atunci!

Duffy va trebui să rămână legac în spatele trăsurii deocamdată. Oricât de tentant era să plece călare cu Mary aşezată dinaintea lui, ea era îmbrăcată ca o lady şi el, ca un fermier. Oamenii ar observa asta. Şi ca să evite asta, va tolera să călătorească în trăsură o vreme, împreună cu frumoasa şi cu bestia.

-Mulţumesc, Arran, şopti Mary, sărurându-l peobraz în timp ce el o ajuta să se urce în trăsură.

Şi pentru încă o şoaptă şi o sărutare, el s-ar preda singur lui Campbell. Ştia că ea ii va conduce; rămânea doar de văzut dacă vraja pe care o aruncase asupra lui va fi fatală.

Cu întârziere, îi oferi mâna lui Crawford, dar ea îl «vită din nou şi *se* sui singură în trăsură.

Arran se urcă în vehicul şi apoi se sprijini de cadrul Portierei, ţinându-se de fereastră, în cazul în care came- rista ar decide să-i tragă un sut în fund şi să dispară cu Mary.

- Howard, du-ne o vreme spre vest şi spre sud, bine? se,;‘ziti jul cu un ochi îşi ridică pălăria, în timp ce Peter 7*™ nou lângă el.

QI Poziţia dumneavoastră, domnule Fox. po^« trăsura se puse în mişcare, Arran închise ra Şi se aşeză ca să descopere două perechi de ochi

aţintite asupra lui de pe bancheta din faţă. s3 e o fată şi să o ia şi pe cameristă cu el! Ursul ar râ^V11 acum - iar apoi fratele lui ar încerca să-i trag* Un fund. Iar Munro ar avea dreptate să o facă. AIia'n. !r' şi loialitatea pentru familie aruncate în şanţ din ' na unei fete cu părul roşcat, promisă altui bărbat măcar Ursul nu ar încerca ceva aşa de nebunesc u de periculos.

Măcar Mary zâmbea.

- Din nou domnul Fox[1]? întrebă ea.

-Ni se potriveşte, am impresia. Iar tu vei fi doam. na Fox.

Aruncă o privire spre servitoarea încruntată.

-Deocamdată, cel puţin. De dragul respectabilităţii.

-Respectabilitate, pufni Crawford. Ne-ai lăsat toate cuierele cu haine în urmă, să ştii.

- Deci eşti de partea noastră? făcu el tărăgănat şi o luă pe Mary de mână ca să o tragă lângă el pe banchetă. Ea nu se poate îmbrăca la fel ca Lady Mary Campbell dacă oamenii o vor căuta pe Lady Mary Campbell.

-O să ne descurcăm, zise Mary. Am nişte bani în săculeţ.

Ea aruncă săculeţul micuţ pe banchetă lângă Crawfoid.

-O să cumpăr nişte haine. Şi un cal. Arran îi aruncă servitoarei o privire grăitoare, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre Mary. Doar

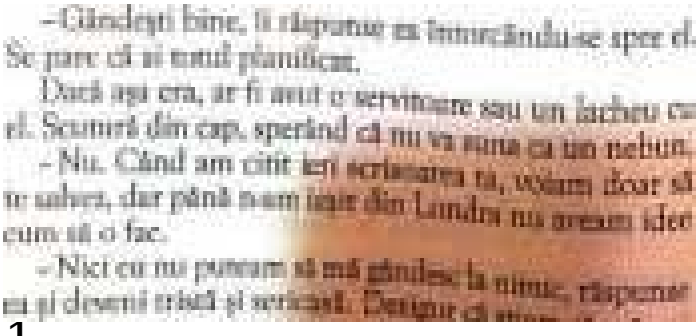
–Gândeşti bine, îi răspunse ea încurcându-se apoi el.
Se pare că ai totul planificat.
Dacă aşa era, ar fi avut o servitoare sau un lacheu cu
el. Scutură din cap, sperând că nu va suna ca un nebun.
– Nu. Când am citit ieri scrisoarea ta, voiam doar să
te salvez, dar până n-am ieşit din Londra nu aveam idee
cum să o fac.
– Nici eu nu puteam să mă gândesc la nimic, răspunse
ea şi deveni tristă şi serioasă. Desigur că

1 Vulpe

nu o să vrei să stai închisă aici tot drumul spre nord.

căsători, dar niciodată n-am crezut cu adevărat că pă- rinţii mei ¡1 vor accepta pe Charles din clipa în care Roderick s-a retras. Ea îşi închise ochii pentru moment. Orice s-ar întâmpla, mi-ai oferit o şansă, Arran.

-Vreţi să spuneţi că dumneavoastră i-aţi oferit lui o şansă. O şansă să vă căsătoriţi cu el în locul' unui bărbat respectabil precum Charles Calder, interveni camerista cu faţa spre geam, de parcă asta i-ar fi făcut pe ei să fie invizibili. Chiar dacă lordul Delaveer s-a retras, aţi fi putut put şi simplu să vă petreceri timpul separat de domnul Calder. Participanţii într-o căsătorie aranjată fac asta tot timpul. Acum veţi fi departe de toţi cei pe care îi iubiţi.

-Sunt pe cale să-ţi pun din nou căluş, Crawford.

El ar fi continuat, dar Mary îi puse palma pe obraz şi îl sărută. Măcar ea nu lua în serios vorbele furioase ale cameristei, deşi poate că ar fi trebuit. Toţi, inclusiv el, ştiau că el nu făcuse asta din cavalerism. O voia. Şi cum ea era o lady din nobilime, cu o ascendenţă problematică, iar el un aristocrat cu o povară familială similară, lucrurile trebuiau să se întâmple într-un anumit fel. El deja făcuse toate greşelile posibile fără a strica iremediabil lucrurile.

-Cam cu trei ore în urmă am decis să mă deghizez ca un bandit la drumul mare şi să-ţi jefuiesc trăsura şi să te răpesc, admise el.

Păruse prea nesăbuit, dar ar fi scos camerista din ecuaţie.

_ -Apoi ra-am gândit că probabil vă veţi opri la han ca [s]ă schimbaţi caii.

Ea îi oferi un zâmbet scurt.

- Mă bucur că nu ai recurs la pistoale şi la măşti, «cheul care călătorea cu mine - Thomas - c înarmat.

[1] ‘ Putut fi împuşcat. .

. -aper să provocăm aşa mai multă confuzie. U să o ¡a [em] [s]P[re] sud şi spre vest şi apoi mâine ne vom îndrep-

-Nu vi. wiij Pte od evident ii pune cSlu, sau

“«cisese că efl cel puţin

eTn

nord, evitând drumul principal, North Road.

Mary nu va permite asta. Thomas şi Gordon vor după garda locală care va chema miliţia, sunt ş Jfî^ri'^t răpit-o pe nepoata ducelui de Alkirlc, banditule ^^

-N-am fost răpită, o contrazise Mary. Doar «BJ La bunicul meu. Şi în afară de asta, Arran ¡mi oferi mai îndrăzneaţă aventură din viaţa mea. Ea ¡i degetele cu ale ei. îmi oferi cel mai palpitant lucru dă! viaţa mea, să ştii.

Deci ea nu voia să accepte că el intenţiona să se căsătorească cu ea. Poate că ardea prea multe punţi în

- Am fost crescuţi să fim bănuitori unii faţă de ceilalţi, fetiţo. Şi zece zile cântăresc destul de puţin în balanţă în comparaţie cu asta. Din fericire, sunt un tip răbdător.

Iar ea era o fată practică, cu minte ageră şi gândire logică. Dacă trebuia să o seducă ca să se decidă că a se mărita cu el era cea mai bună soluţie pentru necazurile ei, atunci el era mai mult decât dispus să o facă.

Arran se scutură. Oricât de mult dădea din guri camerista, el nu-şi putea permite să o ignore complet.

-Crawford vorbeşte prostii sau oamenii tăi vor alerta armata inainte să trimită vorbă tatălui tău la Londra.' Ce crezi?

Pentru că, dacă vor fi căutaţi până seara de soldaţi înarmaţi, el trebuia să schimbe nişte planuri.

- Nu, nu cred că o vor face. Cum Crawford a dispărut şi ea, nu-şi vor da seama ce s-a întâmplat. Thomas îl va trimite până la urmă pe Gordon - vizitiul - înapoi la Londra ca să-I informeze pe tata că am dispărut.

- Iar biata dumneavoastră mamă va fi teribil de îngrijorată, completă camerista. La

fel şi tatăl dumneavoastră.

-Taci, Crawford! Au fost de acord să mă căsătoresc cu Charles, chiar dacă ştiind ce fel de om e. Da, i-am făcut de ruşine. Dar sunt totuşi fiica lor. Aşa că nu mă simt prea înţelegătoare faţă de ei. Ea îşi întoarse atenţia spre Arran. Tata va veni la han şi va începe să ciute el însuşi. Când nu va găsi nici urmă de mine, va trimite probabil vorbă spre nord, la Campbell. Făcu o pauză, părând

îngrijorată. Vor bănui că tu eşti implicat. Iar apoi tata îl
va căuta pe fratele tău. ...
Acesta era lucrul care il făcea să ezite. îşi petrecuse întreaga viaţă de adult protejându-şi şi apărându-şi fa- jnilia. ldeea că el ar fi vinovat pentru ruperea primului armistiţiu dintr-un secol dintre clanurile MacLawry şi Campbell îl bântuia. Dar pentru moment putea să jea vina pe Ranulf care îl împinsese spre asta. Şi, având în vedere propria alegere între clan şi familie, Lord Glengask va face ce va fi nevoie ca să îşi protejeze noul
stil de viaţă.
„Ranulf oricum aproape ca m-a dezmoştenit, zise el cu voce tare. Bănuiesc că mă va blestema şi va spune că nu are nimic de-a face cu toate astea şi apoi va trimite vorbă lui Munro la Glengask să nu fiu primit înapoi pe pământurile MacLawry. Iar Stewarţilor le va trimite un mesaj asemănător.
De dragul Ursului, spera că Ranulf nu va încerca sâ-l însoare pe fratele lor mai mic cu Deirdre. Puteau să-l tachineze pe Munro pentru capul său tare, dar nu era prost. Şi ar fi nevoie de un prost ca să o tolereze pe fata aia.
-încă mai crezi că e o idee bună? întrebă Crawford cu mâinile în poală şi chipul la fel de plin de compasiune ca un fierăstrău. Nu aveţi unde să mergeţi, milady - nu aveţi un venit, nu aveţi haine şi nici un viitor. Şi asta dacă vă căsătoriţi cu el. Dacă nu, soarta vă va fi şi mai crudă, milady. Pentru Dumnezeu, trebuie să ne întoarcem la han înainte să fie prea târziu.
Chiar şj Mary începu să pară alarmară. Dacă nu voia ca asta să se transforme într-o răpire,

el trebuia să îi explice nişte lucruri lui Mary - şi fără ca afurisita de came- ¡“•ăsâ pândească lângă ei ca im gargui încruntat. Arian Mtu în plafonul trăsurii cu pumnul.

ţ Preşte-nc aici!

w n i'nmentul în care trăsura sărăcăcioasă se clătină şi

"Pti. Mary se întinse peste Arran spre mânerul uşii.

-Am nevoie de aer, murmură ea, făcând «n mare până jos ¡a drumul cu hârtoape fi apoi dllcâ * du-se la marginea lui şi spre pâlcul de copaci de dincciţ, de elin dimineaţa asta fusese disperată. Aparitia lui Arran la han ar fi părut un dar de la Dumnezeu chiar dacă nu ar fi fost îndrăgostită de el. Dar realitatea era că ea nu îşj dădea seama dacă se afla într-o situaţie mai bună decât fusese cu o oră în urmă.

Nu reuşea să tragă destul aer în plămâni. Oare înnebunise, alegând să togă de toace doar pentru că ii plăcea sunetul vocii lui Anan MacLmvry? Alesese oare compromiterea şi sărăcia şi un chip diabolic de frumos în loc de şansa slabă că ar putea sâ-l convingă pe Roderick să se întoarcă şi ar putea fi fericită cu ceva... banal?

-Marv.

Arran o urmă la adăpostul copacilor.

-Pleacă, rise ea fără patos. Am nevoie de câteva minute ca să mă gândesc.

- O să-ţi dau câte minute viei, răspunse el cu accentul lui ameţitor, trăgând de umerii hainei ponosite care era în mod evident prea mică pentru el.

De ce nu observase asta mai devreme? Cât de ridicolă era?

-Atunci pleacă, insistă ea când el nu se

mişcă. -Trebuie să-ţi spun ceva mai întâi.

El se sprijini de trunchiul unui stejar şi îşi încrucişă gleznele, privind-o calm.

Aici era locul lui, îşi dădu ea seama brusc. Nu sub candelabre şi cornişe aurite, d în aer liber, acolo unde înălţimea şi umerii lui laţi aveau loc să se mişte, unde vântul ¡1 putea ridica pârul negru ca tăciunele de
pe tâmple.

-Am decis să vin cu tine, Arran. Cântăresc doar consecinţele. Ar fi trebuitsă o fac mai devreme, dar am
fost aşa de recunoscătoare»! te văd.

Un scojian irezistibil

Recunoscătoare nu era cuvântul potrivit, de faDt să admita ca fusese încântată, incitată şi uşurată nu,, p făcut-o să pară prea inteligentă.

Şi nu mai eşti aşa de recunoscătoare acum că Madam Acritură a poluat aerul? ca

-Are dreptate în nişte privinţe.

-Da, presupun că da. Iar acum îţi mai spun şi eu câte ceva. Smulse o frunză de pe o creangă mai joasă şi începu să o rupă între degete. Chiar dacă mai nou sunt în dezacord cu Glengask în privinţa majorităţii lucrurilor, el tot a avut grijă ca toată lumea din familie să fie protejată, indiferent ce i s-ar întâmpla lui sau clanului. De aceea, chiar şi dacă suntem amândoi exilaţi din familiile şi din clanurile noastre, eu am destui bani ca să-ţi asigur o garderobă nouă, un cal, o casă şi o trăsură sau două dacă doreşti.

- M-ai salvat de la căsătoria cu Charles.

- Da, după ce te-am sărutat şi l-am alungat astfel pe Delaveer.

-Asta cu sărutatu! nu ai făcut-o doar tu, fu ea nevoită să admită, de dragul onestităţii. Dar nu vreau să fiu o femeie care sare de la braţul unui bărbat la braţul altuia. Crawford m-a făcut să mă gândesc ce se va întâmpla dacă bunicul meu nu va dori să mă vadă. Sau dacă decide că ar trebui totuşi să mă căsătoresc cu Charles.

-Aş fi mai îngrijorat dacă nu ai avea mari reţineri, '«iţe. Nu vreau însă nici să mă vezi ca pe diavolul în Persoană. Te vreau şi cred că şi tu mă vrei pe mine.

9 pornim de aici. Până în Ţinuturile înalte e cale lungâ Şi vom avea timp să ne dăm seama dacă suntem...

“»mpatibili.

~Te Porţi foarte rezonabil. , . .

Un scojian
irezistibil

¡„a Sen erai, sunt un bărbat rezonabil, zise *el* şi se ¡¡*P* Mă voi căsători cu tine, Mary OimpbeMa S" «nlt. Dacă mă vrd aajm, v> ircbul <ă m» ™

tr4stir?n '' aruncă un zâmbet vesel şi se duse înapoi

Marv îşi ţinu privirea aţintită asupra posterior său, apoi clipi ţi-Şi mura pnvirea în altă parte. nu putea contesta că Arran MacLawry era un W* deosebit de chipeş, dar atracţia ei *fizici* faţă de eU* avea nici o legătură cu felul în care intenţiona să rezok situaţia ei. Apariţia lui provocase necazurile ei. Şi^ plăcea, mult mai mult decât pe Rodenck sau pe Charles Dar, dacă decidea să focă o greşeală aşa de mare, avea voie de mai mult de zece zile de când se cunoscuseră, de un chip frumos şi de o inteligenţă sclipitoare. La unna urmei, şi el fugise tot din calea unei căsătorii aranjate.

Aşa că, pentru moment, avea mult mai mult sens să spună doar că el o escorta spre nord ca să îl vadă pe bunicul ei. Pentru că totul fusese cât se poate de._ plăcut înainte ca el să apară la Londra. Previzibil, da, şi chiar plicticos, dar plăcut. Şi ar putea fi din nou, dacă ea ar putea să-l convingă pe Campbell să renunţe la ideea măritişului ei cu Charles.

în momentul acesta se simţea mai binevoitoare faţă de un duşman decât faţă de propriul clan, dar singura ei speranţă de a se întoarce la viaţa ei de dinainte era să nu cedeze farmecelor lui Arran şi să focă ceva aşa de ridicol cum ar fi să-l ceară de bărbat şi să ajungă la Alkirlc unde să se lase la mila bunicului ei.

Ea trase adânc aer în piept şi se îndreptă înapoi spre trăsură. Să insiste ca Crawford să îi însoţească fusese cel mai strălucit gând care putea să îi fi venit. Camerista îi va salva reputaţia şi, ca bonus, va folosi cu siguranţă fiecare ocazie să îi indice ce greşeală făcuse să îi cedeze lui Arran. Chiar şi să îl sărute. Deşi ea îl sărutase deja de mai multe ori chiar în acea zi şi nu vedea deloc ce rău făcea prin

ca el să nu ştie că ea decisese să nu se lase fermecată de el. Ar putea decide că să lase deoparte interesele Mac- Lawry ca să fugă cu ea în Ţinuturile înalte nu merita recompensa. Sau lipsa acesteia, mai degrabă. O, Dumnezeule, el avea cel puţin la fel de multe necazuri ca şi ea. Şi, cu toate astea, el şedea acolo şi se uita expec- tativ la ea.

-Mergem înainte, zise ea şi simţi cum se încinge în interior la vederea zâmbetului său de răspuns.

Probabil că era mai degrabă o indigestie.

Călătoriră spre sud-vest până după-amiază târziu. Apoi Arran îl instrui pe vizitiu să le găsească un han respectabil undeva mai departe de drumul principal şi, curând după lăsarea nopţii, trăsura intră în curtea hanului Twice-Struck Oak.

-Peter, închiriază-ne camere pentru la noapte, zise Arran şi îi aruncă o monedă lacheului cu faţa aspră.

- Da, stăpâne.

-Nu-mi mai spune aşa. Aici nu sunt stăpân.

Servitorul se înroşi.

-Da, domnule Fox, se corectă el.

Mary luă mâna lui Arran şi păşi pe pământul moale lângă el. Iniţial se gândise să-i spună să-şi păstreze banii Şi să nu îi cheltuiască pentru a-i cumpăra un cal; să stea jn trăsură cu Crawford părea mai sigur pentru inima ei. ■Jar după cinci ore în care era serios zdruncinată de fie- dată când trăsura trecea peste un bolovan sau un

--■.•IMua sa o ţina de degete. " sa ma rl$_{MC}$
dimineaţă în sat să vă găsesc niste hai-
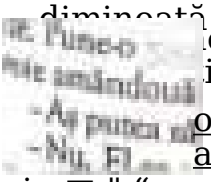

critură să-mi facă o listă cu ce
i ne-

o trimit pe Crawford să facă
asta.

«seri,. ■ " “propie de ea şi vorbi cu voce joasă. Ştie
_P ?i să citească, da?

o s-o ţin tot timpul sub supraveghere.

Strângând mâna în jurul mânecii lui as$_{pre}$ w sprijini de corpul lui tare. La urma urmei, nu -- * să fie nepoliticoasă. ’ ' ’ ^

- Crezi că ar încerca să trimită vorba tatălui m, i

- Da, doamnă Fox. Aşa cred. mtu

-Cu Peter cum rămâne? Lai trimis singur la drum

- Peter nu ştie să scrie şi să citească. Şi e de părere ü cel mai rău lucru în afară de ce fac e să mă vadă prinsă o cavalerie de Campbeili furioşi.

Oricât era de obişnuită să audă poveşti îngrozitoare despre războaiele între clanuri şi mai ales despre clanul Macl-awry, tor o mai surprindea că el putea vorbi aşa de

- Dacă Peter şi Crawford nu ar fi fost cu noi, care

nonşalant despre o astfel de situaţie care ar putea duce

- Una. Suntem căsătoriţi, fetiţo. Aminteşte-ţi de asta, sau oamenii îşi vor aminti de noi dacă va veni cineva mai târziu să întrebe de noi. El se încruntă. Crawford o să-şi amintească de faptul că e mama ta, da? Dacă va veni cineva aici să ne caute, se va uita după un muntean, o lady şi camerista ei.

- Va accepta de dragul meu. Dar orice ai face, tu tot muntean rămâi.

- Di fel şi tu, fetiţo, cu accentul tău ciudat. .

Mai nimeni nu îi spunea că c din Ţinuturile înalte.

Doar bunicul ei li spunea pe numele ei scoţian - cel cu care se născuse. Toată lumea ¡1 anglicizase în Mary, dar în inima ei simţise întotdeauna că ea era Műire. îşi

adună (¡nodurile.

- Ce vreau să spun, cum ar putea cineva să creadă că
eşti altceva decât un muntean?

Zâmltetiil lui atrăgător se întoarse.

-Am câteva idei.

Doamne, el ar fi la fel de memorabil şi mânjit cu noroi şi purtând straie preoţeşti. Spera că nu vor fi femei la han, Acum avea şi imaginea cu el acoperit cu noroi şi
atât care să îi zăbovească în minte, Bravo, Mary!

u

Lacheul îi întâmpină la uşă.

-Am rezervat două camere în capătul scărilor, stă... domnule Fox.

- Excelent. Adu-nc cufărul aici sus, bine, Peter, băiete.' ziseArran cu un remarcabil accent londonez.

Până şi Crawford se holbă la el.

-Cei.' murmură el în urechea lui Mary, făcând-o să tremure. Crezi că nu am ascultat cum vorbesc englezii' -Nu. Eu... hm. Bravo, şopti ea.

-Mulţumesc. Se întoarse pe jumătate, o luă pe Crawford de braţ şi o trase în partea cealaltă a sa. Haide, mamă Graves. Să mergem să te instalăm, draga mea.

Mary transformă un acces de râs într-unui de tuse. Cu expresia ei încruntată, Crawford chiar arăta ca o soacră dezaprobatoare. Pentru prima dată, Mary începu să creadă că ar putea avea o şansă să izbândească.

Hangiul îl ajută pe Peter să care cufărul greu la etaj şi să îl pună într-una din camerele mici şi curate pe care le închiriaseră. Desigur, nici unul din lucrurile lui Mary nu era acolo, dar nimeni de la han nu avea cum să-şi dea seama de asta. Per total, chiar dacă avusese doar câteva ore în care să se pregătească, Arran făcuse o treabă surprinzător de bună.

-Soţia mea a pregătit o friptură la tavă, zise domnul Jessup, hangiul, clătinând din cap. O să servim cina jos într-o oră.

-Sună perfect, răspunse ea. Suntem cu toţii

bine, e destul pentru toată lumea, tride
singurii care evitau drumurile principa- Pica
că aceste hanuri la marginea unor sate
oaspeţi fugeau
fi nedorită. Luase doar o turnură
poveste spusă de fierarul satului. Cât

înfo- «aţi în seara asta.

de straniu că un MacLawry n provocase ambele neca^ desigur, cu ajutorul ei substanţial - şi se dovedise apo; *fi* singurul preocupat să o ajute să scape de ele. a Şi cât de bine se potrivea el aici - cu siguranţă mu|. mai bine decât o făcea ea, de asta Mary era sigUrj Oamenii aceştia erau mult prea departe de societate londoneză. Erau obişnuiţi să aibă grijă singuri de ei, *a* îşi conducă singuri căruţa şi să îşi repare singuri hainele. Nobilimea i-ar considera mase ignorante şi nespălate, dar într-un anume fel se bucurau de libertate. Un mod de viaţă pe care Arran însuşi părea să îl personifice. Şi era foarte, foarte atrăgător pentru o lady care îşi cunoscuse rolul din... ei bine, dintotdeauna, chiar dacă în ultima vreme începuse să o jeneze.

Dar aici era vorba despre mai mult decât despre ea care se lăsa pradă unui basm. Bieţii Thomas şi Gordon erau probabil disperaţi la Giant s Pipe, şi dacă Gordon împrumutase un cal şi nu luase trăsura, probabil că reuşise deja să ajungă la Londra. Părinţii ei probabil că aflaseră că ea dispăruse. Vor crede că a fugit? Că a fost răpită? Dacă nu ar fi fost aşa de supărată pe felul în care refuzaseră să îi asculte explicaţiile, pe felul în care folosiseră singura ci indiscreţie drept scuză ca să o dea unui lingău crud şi viclean, ea poate că ar fi putut simţi compasiune pentru ei.

în schimb, ea stătea aşezată lângă Arran şi chicotea la povestea pe care o spunea domnul Billings, fermierul, despre un porc foarte încăpăţânat şi napii soţiei lui. Cântă împreună cu ceilalţi *Barbara Allen* şi ascultă vocea frumoasă de bariton a lui Arran cântând şi el. Desigur că el ştia melodia; era o baladă scoţiană, la urma

urmei. În seara asta era foarte simplu să crezi că ei erau meniţi să fie împreună.

Aici nu era nici Lady Mary şi nici nepoata lui Campbell sau chiar o Campbell. Nimeni nu încerca şi îi intre în graţii sau să încerce să o mărite din pricina statutului ei, şi când doamna Jessup, soţia hangiului,

o complimentă pentru părul ei, ea putu crede că era un compliment sincer.

În cele din urmă, Arran se ridică şi îi oferi mâna.

_Ar trebui să mergem sus, zise el cu falsul lui accent englezesc. Mâine-dimineaţă ne trezim devreme. Mergem, doamnă Fox?

Ea simţi un fior de excitaţie pe şira spinării.

- Desigur, domnule Fox.

În seara asta nu voia nimic mai mult decât să îi simtă gura şi mâinile pe pielea dezgolită - ceea ce nu contribuia deloc la decizia ei de a rezista farmecelor lui. Dacă el va întreba dacă să împartă un pat ca soţ şi soţie, ea ştia că nu va putea să îi reziste.

Crawford se ridică şi ea de la masă.

-Dormi cu mine, în seara asta, draga mea, zise ea cu voce tare, deşi o ţinu pe Mary între ea şi Arran. Ştii că nu mă simt bine când călătoresc.

-Oh! Mary se poticni, nu atât de recunoscătoare pentru intervenţia salvatoare pe cât şi-ar fi dorit. Desigur, mamă.

Cu Arran pe urmele lor, urcară scările la etaj. Mary parcă simţea dogoarea lui în spatele ei, când se opriră la prima uşă. Nimeni nu părea să vrea să facă prima mişcare, dar nu puteau rămâne acolo toată noaptea să se încrunte unul la celălalt, fir-ar să fie! în cele din urmă, Marţ' se întinse peste cameristă şi deschise uşa.

-Intră, mamă, zise ea. O să vin şi eu imediat.

Camerista nu făcu nici o mişcare.

-Sunt aici ca să vă apăr reputaţia, milady, şi inten- îlonezsâ-mi fac datoria.

pişcându-se brusc, cu graţia lui letală, Arran făcu un la fPu[mte' 0 r'dică Pe camerista cu forme ample pe sus interi [6] l*[?or] de parcă ar fi fost un fulg şi o depuse în 'ri°rul camerei.

^ford se înroşi la faţă.

.[IN]U OCrmir

diise uşa peste comentariul ei.

[la] asta îmi pune răbdarea la încercare.

Ideca dc a fi cu el era un alt basm, îşi sp Nimic bun nu putea ieşi din a fi compromit siguranţă nu de un MacLawry. Nici măcar de ac ’5i

- E mai bine aşa, Arran, replică ea. Noi - împărţim patul, atunci opţiunile noastre vor deven i te limitate. '"*>•

Ochii lui albaştri precum cerul o studiară.

- Nu te voi atinge decât dacă vei dori, murmură în cele din urmă, ridicându-şi mâna ca să îşi treacă u deget pe obrazul ei. Doar dacă vei dori. Nu dau doi ¡w pe ce vrea Crawford. Asta e între noi doi, fata mea fiu! moaşă. Aşa că deschide oricare uşă vrei în seara asta. Dacă servitoarea mai încearcă să se bage o s-o legd e plafonul trăsurii.

Oricât de serios era tonul lui, imaginea cu Crawford ţipând pe plafonul trăsurii vechi şi ponosite o făcu să ri de pufnească. ru

- încerc să te aduc la mine în pat, Mary, fetiţo.

O, Doamne!

- Crawford are dreptate, să ştii, murmură ea, tră- gându-l de mânecă, indiferent dacă îşi depăşeşte sau

El o împinse spre perete şi îi ridică faţa pentru a o săruta apăsat şi fierbinte. Doamne sfinte - deşi nu avea nici o legătură cu felul în care săruta el. Gura aceea a lui era făcută pentru păcat, iar ea voia să fie păcătoasă.

O servitoare porni să urce scările. Mary tar fi împins pe Arran la o parte, dar el continuă să o ţină lipită între perete şi corpul lui tare. Femeia chicoti şi se strecura pe lângă ei. În timp ce aceasta se îndepărta pe coridor, Arran îi ronţăi lobul urechii,

T .....

[jl] maxilarul^. şTacum

Genunchii ei începură Să se înmoaie C. pe jos, ea îşi puse braţele*» jurul umerilor luijyîmm

Fiecare parte a lui o lăsa cu sufletul la gură. Îşi împleti deltele în părul lui des şi negru şi o trase mai aproape de el.

Uşa de lângă umărul ei se deschise din nou cu un scârţâit.

- Nu se poate aşa ceva! exclamă Crawford.

Arran îşi eliberă o mână şi închise din nou uşa.

-Vino cu mine în cameră, Mary, murmură el.

0, asta nu era calea prin care să ia decizii logice şi bine informate cu privire la viitorul ei. Pasiunea pentru el o împinsese deja să facă lucruri pe care în trecut nu şi le-ar fi putut imagina. Iar acum nu putea să îi rezolve problemele.

-Ar trebui să mă duc cu Crawford în cameră, şopti ea, auzind ezitarea din propriul glas.

El trase în jos gulerul înalt al rochiei ca să-şi apese buzele la baza gâtului ei.

- N-ar trebui.

Scoţând un chicotit aproape isteric, ea căută clanţa cu mâna la spate şi o apăsă.

-Noapte bună, domnule Fox, reuşi ea să spună şi închise uşa în urma ei înainte să se poată răzgândi.

capitolul 10

, Pţeţ de un moment lung, Arran Îşi sprijini fruntea ,i'[)latra rece din care era făcut peretele holului. Era un Ziua Sîl< k muntean- pentru Dumnezeu! Un MacLawry. n care o fată minionă şi o cameristă puteau să-l - nKăva fi i... , v

fer «i. ■
idv în hol *f'astea'* Mary era dincolo de uşa ei, şi el era lnmlîeara I asta. «ceste circumstanţe nu se xor zer, r „~ fi chh,. evK ent- Deşi alesese să-şi rişte propriul îcNÎlntn V,afa- ' P*"'11 ea- !n decursul a c aiulr r/S?SC' întrca«a existenţă cu susul în jos. Hui v°ia să dorL'a să ° albă întinsă sub el, oricât ' Purfi sim ţeven dice drept a lui, în seara asta va s,fT>plu, să aibă răbdare.

- Data viitoare, *cărnii* ii transmise mădularului <<

Nici unul dintre ei nu părea convins, dar el refoy
stea în hol cu un cort intre picioare.
Bombănind în«'[5] dată. tăcu o jumătate de duzină de paşi şi deschise u ° învecinată. Nu era un afurisit de englez, dar putea sâ ff - - ~an. Orice altceva se întâmpla, ea va avea n' voie de ajutor, iar el nu va cere un preţ pentru ajutorul oferit, indiferent care va fi costul final pentru el.

- Iatâ-vă. stăpâne, zise Peter şi se ridică din scaunul de la fereastră. V-am făcut patul şi v-am găsit nişte haine noi pentru mâine. Mă gândesc că aş putea deveni un valet onorabil.

-Mulţumesc, Peter. Ultimele două nopţi nedormite începeau să ¡1 apese pe umeri, iar Arran se lăsă pe margi- nea patului. Ştiu că nu-p place ce se întâmplă. Nici mâ- car eu nu pot sâ-mi explic mie ce se întâmplă. Dar nu voi accepta sâ o văd oferită lui Charles Calder.

Peter se aşează la loc în scaun.

- Eu sunt cu totul de acord să salvăm o fată de un ticălos netrebnic, zise el. Dar aţi zis că vă veţi căsători cu ea. Pentru asta e posibil ca fratele dvs. să vă omoare cu mâna

Arran putea sâ încerce sâ îşi explice propriile frustrări în privinţa lui Ranulf, dar din clipa în care Mary avusese încredere în el cât sâ se suie în trăsura lui, nu mai era despre el, ci totul era doar despre ea.

-Atunci sâ se însoare el cu Deirdre.

- N-o sâ renunţe la Lady Charlotte

„ ,Î şi. srjKi’ftîî!?*. I-P«.

Dar spune-m ¡... ___ M
ceva fără să mâ gândesc bine înainte?

Lacheul scutură din cap.

- Nu, niciodată. Şi mâ aştept că acum o să am încredere în dumneavoastră, iar la ¿2?' Sp"ne,l ne că v-aţi pierdut mintile şi că, dacă nu , VQI SpU7 u va aşteptaţi

lui. El zice câ trebuie sâ vă însuraţi cu Lady Deirdre.

să vâ spun câte probleme aţi creat, atunci vi le-aţi pierdut de două ori.

Chiar dacă ar fi fost plăcut să aibă pe cineva care să fie de acord cu el, Arran nu se aşteptase la asta. Nu din partea unui muntean care îşi petrecuse întreaga viaţă urându-i pe Campbelli.

-Nu pot să contrazic asta. Jură-mi doar că mă vei ajuta să o ţin în siguranţă, zise el şi făcu o pauză, adăugând apoi: Chiar şi faţă de mine, presupun. Nu vreau să păţească nimic.

-Asta pot să vă promit. Câtă vreme nu vă aşteptaţi să vă întorc spatele ca să o fac.

Arran se îndoia că Ranulf va fi aşa de rezonabil.

- De acord.

Cu un semn din cap, Peter se ridică în picioare.

-Atunci o să plec. Argatul a zis că la grajduri este o pătură pentru mine. Să sperăm că nu e prea aproape de Howard. Are omul ăla o duhoare...

Ascunzându-şi un rânjet la tonul jalnic al bărbatului, Arran ridică un picior încălţat cu cizmă.

- Ajută-mă să dau chestiile astea jos şi-ţi cedez jumătate de pat. N-am nevoie de spaţiu în seara asta.

În momentul acela, o jumătate de aliat era probabil Nai bun decât nici unul.

Inse!? ^'minea fă se trezi înaintea tuturor, puse să-l as tnr,'. Ze Pt 5' se duse în sus pe deal în micuţa Sc din r i i'1Un ?e Cr° wlcy. Dacă ar fi ştiut când pleca- Pcninj 1 “en House că va plăti cheltuieli de călătorie cu d. |>| l.a,ru .oanil-'ni' ar fi atins mai mulţi bani lichizi l-ondra | ta f* trim,tă facturile la Glengask sau înapoi la Pe toţi / '“'fiur, tlar atunci să îl găsească - să-i găsească Cu 0 chestiune foarte simplă.

CJ..J, !l?rt'a> dacă erau atenţi, puteau să se des-}!l* anr,.... 1,1 câteva lire pe rochii şi pe o perie de pâr p "'lord L toate celelalte lucruri de pe lista pe care J‘ scr'sese pentru el. Dar iapa drăguţă din via să îl ai toţi hanii pe ne care îi aveai c;

Putea să renunţe să o cumpere şi să iasă călare pe r> când nu mai putea să o suporte pe Crawford, vărul era că o voia pe Maţ7 aproape de el. Un băl, nu putea să convingă o fată de nimic dacă nu reuşea[31] schimbe o vorbă sau două cu ea. ' 53

în cele din urmă, găsi soluţia şi puse să trimită pentru animal lui William Crane. Lordul Fordham$_0$va plăti fără ezitare, şi apoi Arran va putea să-i înapoi^ banii prietenului său când va avea ocazia. Iar când vtj. tea despre dispariţia lui Mary va ajunge la urechile lui Ranulf, spera ca fratele lui să nu îl caute pe William şi să-l întrebe despre facturi.

Când se întoarse la Twice-Struck Oak, duse cei doi saci cu cele cumpărate la etaj şi bătu la uşa lui Mary. Aceasta se întredeschise şi un ochi furios se uită spre el. - Domnule Fox.

-Mamă Graves, replică el. V-am adus nişte lucruri. Pregăteşte-o pe Mary să coboare la micul dejun în treizeci de minute. Aş vrea să pornim devreme.

-Lady... vreau să spun, doamna Fox nu se poate îmbrăca aşa de repede. Sunt sigură că unele lucruri nici măcar nu i se vor potrivi.

-Voi coborî în treizeci de minute, se auzi vocea lui Mary din cameră. Mulţumesc.

-Cu marc plăcere, zise el şi îşi întoarse privirea spre cameristă. Ţi-am cumpărat şi de câte ceva, dar asta nu înseamnă că te plac.

-Hmpf, făcu servitoarea, apucă sacii şi închise din

- Băbătie, bombăni el pentru sine, apoi se întoarse în camera lui ca să-l trezească pe Pcter şi să îşi împacheteze lucrurile.

Era prea devreme ca să declare fuga lor un succes, dar supravic(uiscră primei nopţi fără să fie atacaţi de o hoardă de Campbelli sau de

MacLawry. Şi îşi jură până a doua :i de dimineaţă nu va mai fi un lacheu în patul său. Intenţiona să o convingă pe Mary că erau meniţi să fie împreună. Ştia doar o singură cale prin
care să-i demonstreze că aşa era, iar asta nu implica să doarmă în camere separate.

Lady Charlotte Hanover îi aruncă logodnicului ei o privire, cei puţin a cincisprezecea din acea dimineaţă. Ranulf MacLawry nu era genul de bărbat care să afişeze mereu un zâmbet pe faţă, dar ştia să zâmbească uneori - mai ales ei. Dar astăzi nu era cazul. Nu era cazul de patru zile încoace.

-Nu trebuia să vii cu mine, să ştii, zise ea în cele din urmă, cu vocea mult şoptită faţă de cea a preotului cate se afla în amvon la câţiva metri mai în faţă şi deasupra locurilor lor.

-Un bărbat civilizat merge la biserică, nu-i aşa? replică el pe acelaşi ton. '

-Da, aşa este. Dar cred că te-am informat că părintele Gregory e mai înclinat spre tortură decât spre altceva.

-Taci, Charlotte, şopti mama ei aşezată în stânga ei.

De partea cealaltă a lui Ranulf, sora lui şi a ei făceau şi mai multă gălăgie, dar Winnie şi Jane nu erau logodite cu un diavol din Ţinuturile înalte.

-încerc să găsesc informaţii despre iertare, continuă Ranulf cu voce şi mai joasă.

Desigur, ea ştiu imediat la ce se referea; se îndoia câ era cineva în Londra care să nu fi aflat că Arran MacLawry fusese descoperit la dineul Penrose cu fii- ® marchizului de Fendarrow în poală. La început ea nici măcar nu crezuse că era posibil. Nu din partea raţionalului şi logicului Arran. Dar Ranulf îi confirmase [el] «Muşi informaţia.

-Nu o cunosc pe Mary foarte bine, dar ea întot- kwte frjţ f°a,ıte drăguţă, şopti ea ca răspuns. Şi

râ t,iscut ascai zise el pe un ton plat. Arran se însoa-
^DeirdreStewart.
nesiun - e Gregry îi aruncă marchizului o privire
cese r, ’ reluandu-şi apoi predica despre păcate şi ex-
U Voce de stentor. Charlotte trase aer în piept,

decizând că, dacă Ranulf roia să se certe, era ruj b, să aştepte până ajungeau Într-un loc privat. Şi cu izolaţi fonic

. .... .

Jane se aplecă peste cei doi MacLawry, una deli$_{Qd}$ şi minionă, celălalt cât un munte şi cu muşchi de *fi^*

- Eiizabeth mi-a spus că Lady Mary a plecat deja *dc* două zile din Londra, şopti ea. Şi am văzut anunţul ¡n ziar azi-dimineaţă. E logodită cu Charles Calder. E vărul ei primar,

-Ştiu cine e, mârâi Ranulf. Fără îndoială că Delav«r a dat bir cu fugiţii - clanul MacAllister e unul de fricoşi. Iar tatăl ei a avut dreptate să trimită o fată aşa de lipsită de maniere din Londra înainte să poată provoca mai multe necazuri.

- Dar Arran o place, zise Rowena, expresia ei fiind mult mai puţin fericită decât era obişnuită Charlotte. Şi a zis că Charles Calder e un individ mizer...

- Nu-mi pasă ce a zis Arran, interveni Ranulf. încă un cuvânt despre el şi poţi să te duci după el în Ţinuturile înalte.

Rowena, cu o expresie şocată, îşi împreună mâinile în poală şi privi înainte. Jane făcu acelaşi lucru, mai degrabă din spirit de solidaritate, nu pentru că ar putea fi expediată din Londra de către viitorul ei cumnat.

-Asta a fost o răutate, zise Charlotte. Dacă avea impresia că ar putea să o exileze şi pe ea, atunci se înşela amarnic. Winnie îşi iubeşte fratele.

Ea îl văzu practic scrâşnind din dinţi, aşa de tare îşi încleştase maxilarele.

-Crezi că aş risca să te duc la Glengask, ştiind că ani da dinrr-o hărţuinlă în război deschis cu Campbell».' Arran aproape că a reuşit asta, după doar două săptămâni de pace. Şi asta nu mă face să fiu Într-o dispoziţie prea iertătoare.

Părintele Gregory îşi drese glasul. Cu

putere. Preţ de o clipă, Charlotte avu impresia că Ranulf se va ridica şi va ieşi din biserică. În mod evident insă, el puse în balanţă satisfacţia de a scăpa de tirada nazala, fără sens

a preotului cu reînnoirea zvonurilor despre comco-a- mentui lui necivilizat şi se lăsă la ioc pe bancă, fâcându-i preotului un semn elegant, fluturat din degete ° ";

-Continuaţi, intona el. Apele tulburi ale plăcerii.

Cumva în tot acest dialog, el reuşise să urmărească şi predica.

Charlotte se uită la profilul lui liniştit cu un zâmbet uşor.

-Eşti un bărbat remarcabil, Ranulf.

Expresia gurii lui se mai îmblânzi.

- Dacă preotul ar şti ce gândesc eu chiar acum despre plăcere, ar avea un atac de apoplexie.

Asta reuşi să o facă să nu mai poată sta liniştită pentru restul predicii. La urma urmei, Ranulf fusese cel care o învăţase despre plăcere.

în cele din urmă, recitară cu toţii *Tatăl* nostru, şi părintele Gregory încheie slujba, admonestându-i să se gândească şi la alţii înainte să cedeze plăcerilor proprii. Ranulf se ridică şi îi întinse mâna să o ajute. Când îi oferi mâna şi surorii lui, Winnieo luă, dar îi dădu drumul la fel de repede cum o luase.

-Putem să plecăm acum? întrebă ea uitându-se în orice altă parte, doar la fratele ei, nu.

- Da, mi-am cam pierdut şi eu răbdarea.

în timp ce ieşeau din biserică şi se îndreptau spre trăsura lui Ranulf, un călăreţ intră în galop în curtea bisericii şi se opri cu greu în faţa lor. Ranult păşi între fi şi călăreţ înainte ca Charlotte să ii înţeles măcar că ar Putea fi

în pericol.

-Stăpâne!

Spre surpriza lui Charlotte, Owen, majordomul lui Ranulf, sări de pe cal şi alergă spre ei, tară să ţină cont de ceilalţi enoriaşi care ieşeau din curtea bisericii. lccare dintre ei se opri să se uite la el.

. 'Ce este, Owen? lătra Ranulf, întâmpinându-şi ser- ^ torul în mijlocul curţii. Campbell» nu l-au vânat pe AtIan, sper?

Vocea lui era încordată şi dură, un amestec de furie şi
îngrijorare.
-Nu, stăpâne. Nu cred, cel puţin. Dar trebuie « veniţi repede înapoi la Gilden House ca să aflaţi. Su$_n$ acolo. Campbellii, adică.
în spatele lor, Rowena scoase o exclamaţie de surpri- ză. Charlotte simţi cum îi alunecă un fior rece pe spin,, re. Nu acum. Nu 3cum când în sfârşit îl convinsese p$_c$ Ranulf că Ţinuturile înalte nu o speriau şi câ va fi £ siguranţă acolo.
-Care Campbelli? vru să ştie Ranulf îndreptându-se
spre trăsura lui.
- Lordul Fendarrow. Şi Charles Caldcr. Nu le-am permis sâ intre în casă, dar nu sunt foarte fericiţi câ au fost lăsaţi să aştepte pe alee. Am decis să vin eu însumi sâ vă aduc.
Aprobând din cap, marchizul se întoarse să o ia pe Charlotte de mână.
- Puteţi găsi altă modalitate să ajungeţi acasă?
- Da, pentru ceilalţi. Dar eu vin cu tine.
-Serios, aşa zici?
- Da. Vin cu tine. Dacă intenţionează să fie violenţi, un martor îi va pune pe gânduri.
-Vin şi eu, anunţă Winnie, ocolind ca să se suie în trăsură şi trăgând-o pe Jane după ea.
- Nu. Nu vreau să fiţi în pericol. Nici una dintre voi.
Tatăl lui Charlotte păşi în faţă ca să îşi ajute soţia
să urce în trăsură.
- Nc-ai făcut parte din clanul tău, Glengask. Iar eu prefer să aflu de necazuri de la prima mână.
Cu o aprobare scurtă din cap, Ranulf o ajută pe Charlotte sâ urce în trăsură. *-M*
-Aşa să fie atunci. N-am timp să mă cert cu voi.

Vizitiul, Debny, îi duse iute, într-un ritm mult prea rapid pc stradă, dar tot li se păru prea încet. Anunţul din ziar despre logodna lui Lndy Mary Campbell ¡1 indicase pe Charles Caldcr drept mire. Indiferent cum ajunsese Calder în poziţia aceea, oare se supărase câ Arran

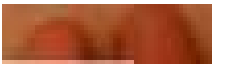

- sărutase logodnica? îl vânase oare pe isteţul frate mai

,1 lui talul? . . .

Charlotte simţi cum 1 se strânge inima. Daca 1 se întâmplase ceva lui Arran, asta avea să-l distrugă pe Ranulf- El putea să fie teribil de supărat pe fratele lui, dar tot rămâneau fraţi ţi cei mai apropiaţi prieteni. Iar asta însemna totul pentru el.

Doi bărbaţi călare aşteptau pe aleea de la Gilden House când trăsura o coti pe ea. Ea îi recunoscu pe dată pe lordul Fendarrow cu părul de culoarea piperului şi pe Calder, îmbrăcat tot în negru. Erau singuri, dar asta nu îi spunea dacă era un semn promiţător sau nu.

- Fendarrow, zise Ranulf ţeapăn în timp ce cobora din trăsură. Ce te aduce la uşa mea?

Marchizul mai în vârstă descălecă.

-Nu aici afară.

-Acesta este clanul meu, nu am nimic de ascuns faţă de ei.

-Atunci unde ţi-e fratele, Glengask? întrebă Calder.

El rămăsese călare, probabil pentru ca Ranulf să fie

-Nu e aici. Ranulf făcu un pas încet înainte. Eu şi Fendarrow ne-am ţinut de acordul stabilit. Nu este trea-

-Ba e a mea, se răsti Calder, cu calul agitându-se sub el.

-Fiica mea şi însoţitorii ei s-au oprit acum două du- Pă-amiezi la hanul Giant’s Pipe, interveni Fendarrow, fără fanfaronada lui obişnuită. Ea şi camerista ei nu s-au întors la trăsură.

Charlotte rămase cu răsuflarea tăiată, dar Ranulf “oaDşi miji privirea.

sc pe fiica ta, dar am citit despre logodna -a

,a e D e|aveer A acceptat să se mărite

ai Calder, profitat de ocazie la momentul

s; descăleca şi se îndreptă cu

paşi mari :ru câ R$_{2nil}$if ^{ngas}!$^{<}$- Asta se dovedi a fi o greşeală, pen- ^{er}a şi mult mai înalt, şi mai lat în umeri.

-Asta nu-i treaba ta, mârâi el, imitându-l n» D

- Fratele meu a plecat de aici la apus, acum t_r "Inexact cum am spus că o va (ace. Am trimis un om'^ ca să fie în siguranţă şi să se îndrepte spre nord r?** fiica ta a dispărut, te voi ajuta să o cauţi, dar IM» i ^ tură cu noi.

- N-am nevoie de ajutorul tău, Glengask, zise fiul d celui de Alkirk. Am deja oameni care o caută. N_u £ decât onestitate.

- Iar asta e ceea ce ţi-am oferit.

Fendarrow aprobă din cap şi apoi încălecă din nou

-Nu voi încălca armistiţiul, zise el. încă. Dar dacă fratele tău este implicat în dispariţia fiicei mele, clanul Campbell va cădea asupra voastră ca tunetul.

Cu asta, el şi Calder porniră cu caii tropăind pe alee. Chipul lui Winnie devenise cenuşiu, iar Jane arăta de parcă urma să i se facă rău în orice clipă. Pe de altă parte, ea avea o slăbiciune pentru Arran. Joi plânsese la plecarea lui. Părinţii lui Charlotte păreau la fél de tulburaţi ca şi fiica lor - până atunci avuseseră impresia că era amuzant să fie adoptaţi de clanul MacLawry. Se pare că nu mai aveau impresia asta.

- Ranulf? zise ea încet, neputând să îi descifreze expresia.

El se urni.

-Nu sunt preocupat de tunet, zise el tărăgănat, făcându-lc semn lui Owen şi Debny să se apropie.

E doar gălăgie.

- Da, stăpâne?

- Debny, du-te şi adud pe Myles, îl instrui el, numin- du-l pe unchiul său. Owen, găseşte un mesager pe care să-l pot trimite în nord. Unul rapid.

Bărbaţii se răspândiră, şi Ranulf se Îndreptă spre casă. Charlotte îşi adună fustele şi se grăbi după el.

- Cc-ai de gând să faci? Crezi că Arran e implicat? Ar trebui să le cerem ajutorul Stewarţilor? Au mai mulţi oameni în Londra decât noi.

El se întoarse în uşă spre ea.

jfttiirik

-îmi place când spui „noi", leannan.

-N'u ocoli subiectul, Rnnulfl -O, dar ce fată războinică eşti! Nu trimitei Stewarţi. Dacă Arran chiar e implicat, nu vre; afle că a renunţat la aranjamentul cu Deirdrc.

Charlotte se uită scrutător la el, încercând să afle ce gândea.

- Ce vei fiice dacă Arran chiar a răpit-o pe Lady Mary? -O să-l omor înainte să aibă Campbellii şansa să o facă.

Cu un blestem întunecat, el dispăru în casă, lăsându-i pe ceilalţi să stea pe alee.

Sigur că nu intenţiona literalmente să îl omoare pe Arran - cel puţin aşa credea ea -, dar alternativa va fi pentru toţi cel puţin la fel de dureroasă. El îl exilase pe unchiul său, Myles Wilkic, din familie cu trei ani în urmă pentru crima de a fi vorbit cu clanul Donnelly. Dacă Arran fugise într-adevăr cu Mary Campbell, consecinţele vor fi mult, mult mai rele.

Rowena se grăbi să intre în casă după fratele ei, dar părinţii lui Charlotte rămaseră pe alee.

-Ar trebui să plecăm, zise Charlotte, pentru ca ei să nu trebuiască să o spună. Ranulf trebuie să se gândească la ce e de făcut.

Tatăl ei încuviinţă din cap, ajutând-o pe marchiză să se suie la loc în trăsură.

-Foarte bine spus. O să trimit un bilet mai târziu ca să întreb dacă arc nevoie de ajutorul meu. Jane?

Janc scoase un suspin reţinut.

-Nu voiam ca Arran să se căsătorească cu Deirdre, dar asta e mult mai rău. Dc ce n-a putut să mă placă Pe mine?

-N-ai vrea toate astea pe capul tău, Jane, replică - harlorte cât se poate de realist. Totul se va termina aşa ᶜ"»' trebuie. O să vezi.

Îndreptă un zămbet tandru spre Gilden Hoţise. ..." '"Unele săptămâni căpătase mare încredere în fi- "ʻʳⁱ,ᶜ fcridtc. Aşa cum credea şi În

Un sco/iaii irezistibil

ideea de a-ţi găsi

perechea perfectă şi nu putea să nu spere că seva p!a ceva miraculos care îi va salva pe toţi. [în]%

- Bună seara, domnule Fox, doamnă Fox, zi*, k.
cu un zâmbet larg. SM

Fie era jovial din fire, fie vizitatorii erau rari în *y* more. Herefordshire, şi sosirea *lor,* după-amiază *a J** poate şi banii lui Arran erau motiv de sărbătoare. [U']

- Mulţumesc, răspunse Arran cu accentul lui feb ^ te englezesc. Am auzit că aveţi aici coaste de vită la tavj foarte bune.

Mary continuă să zâmbească, deşi în momentul acela se întreba dacă el minţea despre orice cu aceeaşi uşurinţă ca despre mâncarea de la han. Nu ştiau niri măcar cum se chema locul când dăduseră peste el. Hangiul însă se bătu pe burtă.

- Dacă pot să mă laud, doamna Castleman, nevas- tă-mea, face într-adevăr coaste la tavă delicioase. Şi o friptură de curcan şi mai bună.

- Ce părere ai, doamnă *Fox!* întrebă Arran, uitându-se pieziş spre ea, cu ochii sclipind de amuzament. Coaste

- Curcanul sună splendid.

- Ah, minunată alegere! Aşezaţi-vă cât mai aproape de foc; asră-seară o şă se pornească vânt rece, ascultaţi-mă ce spun. Dacă sunteţi aici pentru dans, mai bine să vă aduceţi şalul, doamnă Fox.

Arran se încruntă uşor, iar ea aproape că-l putea auzi spunând că erau prea obosiţi ca să participe Li aşa ceva. ia ta u un pas în (aţă.

- O, un dans! Sunteţi sigur câ nu se vor

supăra că vin Şl străini, i mnule Castleman.'

- Nu, nu. Cu cât mai mulţi, cu arăt mai bine. începe

•: 7 7 5* »“H «v»? I<un promis doamnei C.astlein.în un dan» aşa ci osă vă conducem acolo. Sala i un pic mai greu de gâs:r pe întuneric, mai ales că se afla în spatele cimitirului.

-Acceptăm cu bucur»,M.ry, ¡gnotânc| rea mâinii lui Arran sub a ei.

Hangiul chicoti.

_ Excelenţi Face bine să mai vedem şi feţe noi pe aici

Pomi legănat să dea comanda pentru cina lor. În mod evident, Arran era pe cale să se opună deciziei ei, aşa că ea ii dădu drumul braţului şi se întoarse spre el.'

- Da, ştiu că ar fi mai sigur şi mai înţelept să stăm ascunşi şi să plecăm în zori. Dar aş vrea să dansez cu tine.

Arran deschise gura şi o închise din nou.

- Dacă suntem prinşi, asta e, zise el în cele din urmă, un zâmbet lent dansându-i până în ochii albaştri. Măcar te voi avea în braţe într-un fel sau altul.

-Am crezut că n-ai considera o adunare ca asta nesigură din punct de vedere strategic.

-Toată aventura asta e nesigură din punct de vedere strategic, fetiţo. Asta nu înseamnă că n-ar trebui încercată.

în spatele lor, Crawford şi Peter coborâră scările, iar ea îsi înăbuşi un oftat. Da, Crawford conferea grupului lor o anume respectabilitate - ceva ce s-ar putea dovedi util, dacă Mary s-ar găsi în pragul casei bunicului ei. în acelaşi timp, să o aibă pe cameristă cu ea făcea ca aventura ei să se termine mai degrabă la Alkirk şi nu în braţele lui Arran.

în ultimele două zile, Crawford stătuse în aşteptare ca un păianjen, folosindu-se de fiecare ocazie pentru a-i aminti tot ce ar putea pierde dacă mai continua această călătorie. Spunea multe despre răbdarea lui Arran faptul că el nu o legase pe cameristă de spatele trăsurii lângă Căii lor, dar bombardamentul constant probabil că î .Prima şi pe el. Deocamdată, Crawford avea un rol

acestă piesă, dar Mary nu avea nevoie să i se

spună cŞ a $_{m}e_{rge}$ direct la bunicul ei şi a-l ţine pe Arran la

să ¡1 $^{ta\ crczusc}$ Şi ea iniţial, desigur, dar cu cat ajungea $_{re!t}$ $^{c“noasc}$ă mai bine, cu atât mai puţin sens aveau $^{t\ c\ ei}$- Da, o viaţă întreagă de prejudecăţi era greu

de depăşit. Dar căsătoria... O şansă la ceva ce . hrătîn considerare înainte să îl cunoască pe c| jcş'itş dmp împreună când nu erau călare în vfaţ B ««, drumurile vechi, desfundate. Şl, cu siguranţă, "> timp decât ar avea călătorind în Msură cu C0»J uitându-se urât la cl- Arran îi lui degetele şi le sărută.

-O să dansez cu tine, *fato.* Nu există nici un 0n, R lumea asta care să mă oprească, zise el şi arunci 0 pm£ peste umărul ei. Sau femeie.

Se scuză ca să se ducă să vorbească cu Peter, în vreme ce Crawford se aşeză la masa din lemn direct iâj. gă Mary.

- încerci să mă izolezi din nou. întrebă Mary, mutic, du-se mai încolo spre marginea băncii, pentru a avea mai mult loc, doar pentru ca Crawford *şi* rină după ea.

-Sunt camerista unei lady, zise servitoarea. Daci el\j distruge reputaţia, eu devin inutilă.

-Apreciez sârguinţa ta, Crawford. Serios. Dar nu mi poţi opri să vorbesc cu el. Asta nu e doar o fugi din calea lui Charles şi a dictatelor clanului Campbell; e o şansă la o viaţă diferită.

O viaţă neaşteptată.

Ochii căprui cu expresie aspră îi întâlniră pe ai ei.

- E o şansă slabă la orice, dacă mă întrebaţi pe mine.

Cu clanurile MacLawryşi Campbell pe urmele noastre, vă va face văduvă din clipa căsătoriei.

-El este singurul pe care îl interesează să afle *ce*

-Sunt sigură că asta nu e treaba mea, milady.

Nu, nu era treaba lui Crawford. Dar era

rreaba şi. Sâ descopere cine ţinea cu adevărat la ea şi la bunăstarea u oameni şi lucruri pe c.ire I* considerase fireşti înainte Delfin *7 , Mary ;l''ea"evo"-- sa descifreze toare P 5 e dm puzzle înainte să fie prea târziu Sau poate că ea anali-[1]

!°a* d r?bă'ia ci"e era Sn 5? . «ţa ei şi o studia re Craretora cu P* un ochi mijit.

-Am c întrebare^ pentru rine, mamă Grave el îndreptânau-şi spatele în timp ce garda ¡or aducea-i'-- caldă şi proaspăta la masă. *■

-Şi are ar ti aceea? întrebi¡camerista încruntată.

Mar> nu era sigură ce ii displăcea servitoarei mai mult - să i se spună „mamă sau ca Arran să îi vorbeas- că politicos.

-N-ai dansat la nunta noastră, zise el cu un zâmbet cald şi se întinse peste masă a să îi ia mâna lui Marc din pricina gutei. Dar nu ai vrea să dansezi cu ginerele

-Ah, zise domnul Castleman oprindu-se lângă masa lor, e înţelept bărbatul care face pace cu soacră. Puse nişte pahare desperecheate pe masă. A mea a încercat să plătească nişte golani să jefuiască hanul şi să mă împuşte pe mine.

-Doamne sfinte! exclamă Marş-, sperând că nu-i dădea idei lui Crawford. A încetat să mai încerce.'

- Da, o femeie trebuie să se gândească de două ori înainte să se asocieze cu golani, zise hangiul şi îi făcu semn cu ochiul.

-Glumiţi! zise ea cu un zâmbet.

- Nu pot să mint o doamnă fermecătoare, doamnă fox. Ea e cea care a copt pâinea.

Arran râse.

Şi oricât de bun era accentul lui englezesc, din cine ştie "motiv, el sună a scoţian. Poate că era bucuria proaspâ- râsul lui sau completa absenţă a fricii. Orice ar fi *ui Mary îi plăcea. Voia să îl audă mereu în jurul ei. i C*licoti'iar privirile li se întâlniră. Hi doi singuri un<l ntrun clan sau altul- Pe Pamant Strămoşesc sau ln <«va într-un loc nou - ideea de a păstra veselia şi râsul de *? ei Pârea deosebit de atrăgătoare. El era deosebit 'tâgător.

«iul se duce : zâmbet frumos, fetiţo, zise el în timp

ce han- lcea să salute noi oaspeţi. îmi încălzeşte mima.

-Nu, nu voi dansa în seara asta, declară Crawf făcând« pe Mary să tresară. _ H

Doamne, aproape că uitase că mai era cineva acol

- Crawford, e cât se poate de în regulă. '°-

-Nu, nu este, milady. Nu este nici pentru dum$_{nc}$,
voastră. O adunare într-un sat? Sunteţi nepoata ducJT de Alkirk.

Cel puţin, camerista vorbea în şoaptă.

- Nu, răspunse Mary, în seara asta nu sunt. î$_{n}$ sea„ asta sunt doamna Fox. Şi poate că ar fi bine să rămâi în cameră, să-ţi odihneşti piciorul, mamă.

-Cum rămâne cu mine, stă... domnule Fox? intenţia Peter de lângă Arran în timp ce Crawford continua să ii ţintuiască cu privirea. Eu nu sunt parte din familia asta, dar îmi place să dansez o giga. Nu că am fi îmbrăcaţi pentru asta, desigur. Un bărbat nu poate să danseze o giga adevărată fără un kilt.

-Ajunge, Peter! interveni Arran. Dacă îţi aminteşti, în momentul ăsta sunt englez.

Lacheul se încruntă.

- Da, îmi amintesc Dar nu-mi place. Nu pot să vorbesc ca ei.

- De asta eşti şi lacheul meu scoţian. Şi aş prefera să stai aici de pază să nu apară necazuri.

- Asta pot să fac, domnule Fox.

în ciuda faptului că necazul ar fi să se uite după rudele ei şi aliaţii lor, Mary fu uşurată că cineva era hotărât să îi ajute, fie că era sau nu de acord cu ce făceau. Era mai mult decât putea spune despre Crawford, cu siguranţă.

După ce terminară cina, Arran trimise de mâncare lui Howard afară, care insistase să doarmă în trăsură în seara aceea. în mod

clar se temea că cineva ar putea pleca cu ea. Se întrebă ce credea vizitiul lor cu un ochi despre toată treaba asia, dar deocamdată el nu se plânsese niciodată cu privire la drumurile alese de ei.

Bucătăreasa rotundă apăru din bucătărie |i îşi dădu şorţul pătat jos ca şi dezvăluie privirii o rochie drăguţă de mătase. Mary se simţi brusc recunoscătoare

dusese din nou sus ca să îşi pună rochia verde j * átase cu dantelă pe care Arran o procurase cumva de 1 ea. Era mult mai simplă decât orice ar fi purtat

Londra, dar aici în Wigmore era perfectă.
* Să pornim, aşadar, zise domnul Castleman şi îi con- afară şi P e a'eea în g usra mărginită de trandafiri de wí cu parfum puternic.

Cu mâna pe braţul lui Arran, cu pasul lui lung redus ca să păşească în ritm cu ea şi cu soţii Castleman, ' nU se putea abţine să nu zâmbească. Acesta era ge- ul de seară pe care ar fi putut să o trăiască în Ţinuturile ¡nalte dacă i s-ar fi permis să petreacă timp acolo. Şi să fie în acest loc mic şi plăcut cu un bărbat care se dovedea a fi orice altceva, dar nu un duşman, o făcea să-şi simtă sufletul uşor, de parcă picioarele nu ¡-ar fi atins cu
totul pământul.

-Un penny pentru gândurile tale, frumoasă Mary, murmură el.

Ea se scutură din visurile ei.

-Nu cred că gândurile mele merită chiar atât.

- Zâmbeai ca lumina lunii.

-Şi cum exact arată lumina lunii când zâmbeşte? întrebă ea, decizând să vorbească şi să lase gândurile deoparte.

-Misterioasă, cu o atingere magică uşoară, veni răspunsul prompt.

Iar acum el o făcu din nou să ofteze. Era nedrept să fie curtată de un bărbat aşa de şarmant ca Arran. Cum Putea să îi reziste, indiferent cât de mult ar fi fost în interesul ei?

^Mi-aş dori să nu fii un MacLawry.
5¡ celsy(tini j Un pic mai mu*t' Pooâod distanţă între ei
-N f ne^m întors la asta?
Campbell şi MacLawry? da Câ <u>întâmpla ajung</u>
pi® , sa[-o niciodată în urmă. <u>din urmă?</u>

Ştii ™ înf5ml
32S*şi ceila, t¡ veri ai *»* np *
tt cu adevărat la asta?

-Mary, ţi-nm urât familia toatâ viaţa mea, | 3 f,
«i ci m-au urât pe mine. Se zvoneşte că rata a U Cu*> 'rât de aliaţi ni clanului Campbell. Dar din clip, ^ re-am văzut, totul M schimbat. El îş. pus«: mâna J* a Cj acolo unde se sprijinea de braţul Im. Deci, a răspund la întrebare, da, ştiu ce s-ar întâmpla dacăT" din clanul Campbell ne-ar descoperi. Mă gândesc că *,! încerca să mă omoare, caz în care aş încerca să îi 0mor, eu Iar dacă cei din clanul MacLawry ne-ar găsi, mi ■ lupta cu ei înainte să-i las să se bage între noi,

O spusese aşa de realist. Preţ de un moment lung, ea se uită la profilul lui, la părul lung şi negru pâni aproape de umăr, care se ridica de pe tâmple în briza uşoară, la pasul lui sigur de sine şi la privirea rece care părea să observe totul în jur şi totuşi să stea concentra« şi asupra ei.

. Nu te temi absolut deloc, nu-i aşa.[7]

Gura lui senzuală se curbă în sus la colţuri.

- De familii? Nu. De faptul că ai putea găsi un motiv pentru care să nu fim împreună? Da.

Işi reluată mersul şi, câteva momente mai târziu, în lumina lunii apăru în raza lor vizuală biserica, o formă întunecată cu pietre de mormânt luminate în jurul ei. Soţii Castleman traversară pe la marginea cimitirului, dar Arran o coti în jurul zidului scund de piatră.

- Nu are rost să călcăm peste un biet om care nu nea făcut nimic, zise el ca o explicaţie. Hangiul e probabil

- Deci spiritele furioase şi eu te îngrijorăm.

Muntenii erau un soi aparte, într-adevăr.

părâÎeT* d<! *enUl f - e l ?i l?i lipi obrazul de

Intimitatea gestului o încălzi până în

Vârfurile pi- - “ra dacâ “M ,n“tca să ij

dlstragil atenpa de

- Bărbaţii din jurii meu călătoresc În haite, să ştii, :,sc ea cu voce tare. Ca lupii. Nu ar recunoaşte nicio dară, dar se tem să nu fie surprinşi singur, dc vreun

M,cDon.ld sau MaaUm,. şj ja-t. p. Itn„d a cel puţin cincizeci de Utmpbclli ar putea sa te caute sS ne caute, iar tu mă conduci la dans.

_Nu se vor aştepta la aşa o strategie, trebuie să recunoşti, rosti el tărăgănat, cu un zâmbet iute. Apoi expresia îi redeveni serioasă. O să-ţi spun adevărul, Marş-, Sunt îngrijorat. Sunt îngrijorat că ne vor găsi şi te vor târî înapoi să te căsătoreşti cu Calder, şi asta ar fi şi mai rău pentru tine din cauza a ceea ce ai făcut. .Mă tem că o vei asculta pe Crawford şi nu-ţi vei asculta propria inimă. Şi sunt îngrozit că, atunci când vom ajunge în Ţinuturile ¡nalte, tot mă vei mai ruga să te duc la Campbell şi nu vei alege să stai cu mine. Trase aer în piept şi ridică din umeri. Dar dacă mă tem de Campbclli? Nu.

O uşă se deschise în faţa lor, lumina revărsându-se afară şi sunetul muzicii umplu aerul. Părea aproape simbolic. Dacă intra acolo cu Arran, nu va mai exista cale de întoarcere. însemna ceva. însemna că ea putea să facă ceea ce el făcuse deja şi să îi aleagă pe ei doi în defavoarea propriului clan. Dacă se întorcea la han, atunci incă îşi mai putea revendica fosta viaţă, fie că ¡1 includea pe Charles Calder sau pe Roderick MacAllister. Dar să se întoarcă la vechea ei viaţă însemna să accepte orice decidea familia ei pentru ea. Şi pe oricine îi alegea familia drept soţ.

Sau putea să lase toate astea în urmă pentru ceva necunoscut.

Mary îşi întări strânsoarea pe braţul lui Arran şi păşi În gălăgia şi veselia adunării săteşti.

capitolul 11

privirea de pe locul lui de la masă l*Boa!?Crvîmei'a corpolentă intră în sala comună aproa- ridicat şi

¿?.ar ^ ^>sr un gentleman, probabil că s-ar fi nu Cra;
ar" invitat-o la o bere, dar în primul rând că n
gentleman şi în al doilea rând nu îi plăcea

felul în care strâmba din nas la vederea lordului Familia MacLawry putea sa iş, urmărească genealj până înainte de Hadrian, la v.k.ngn ş, la celţii cu g albastre, iar camerista se uita urat a lordul Arran pe$_{ntru}$ că îsi luase fata pe care o voia şi plecase cu ea.

Sigur, alesese o Campbell, ceea ce era şi prostesc, $_{şi}$ nericulos, dar Peter intenţiona sa urmeze: instrucţiunile lordului Olengask: să îl protejeze pe Lord Arran $ş_{isă}$, aducă în siguranţă înapoi în Ţinuturile înalte. Tot restul era pe planul secund. Ei bine, aproape tot. Dacă ar fi putut să-l informeze pe marchiz despre rapirea Iu, Udy Marv şi despre traseul pe care il urmau, ar fi facut-o, dat el nu putea trimite informaţia fara sa roage pe cineva să o scrie pe hârtie. Iar Lord Arran era foarte decis ca nimeni altcineva să nu ştie ce puneau la cale - şi pe ^{bU}TerS berea exact când Crawford ieşi din sală şi se întoarse la etaj. Venise vremea sa laşa şi sa pazeasca dru- mul de clanul Campbell, Gerdens sau Daily. Ocoli barul lat şi aşteptă până când una dintre slujnice e care serveau se întoarse cu spatele. Apoi se întinse şi luă scrisoarea pe care Crawford o lăsase acolo pentru poştalionul de dimineaţă. ,

O puse în buzunarul hainei în timp ce ieşea din nan. Habar nu avea ce era în scrisoare, dar putea să ghicească. Şi indiferent dacă găsea sau nu o cale să îl contacteze pe şeful clanului MacLawry, el nu avea de gând să le spună Campbellilor unde erau sau să permită cuiva să o facă. Nu câtă vreme avea şi el un cuvânt de spus.

Din felul în care căpitanul Evers de la miliţia locală sălta din picioare la dansul

ţărănesc, Arran se gândi că ar putea avea ceva sânge scoţian în el. AI cui şi din care clan nu avea habar, aşa că păstră cât de multă distanţă putea între el şi jumătatea de duzină de haine roşii din sala de bal.

- Doamna Fox cred că e dintr-o familie cu bani, zise doamna Castlcman de la câţiva metri distanţă. \-am

_____/m v

plătit doamnei Noiand un şiling ca să-mi împletească pârul şi tot nu e a$a de e'al>orat ca al ei.

v Arran afişă un zâmbet şi îşi întoarse privirea de la jYlary care dansa cu brutarul satului.

_ Ea şi mama ei au fost amândouă cameriste, zise el pe un ton de conversaţie în murmurul bârfelor şi încercând să nu pară rigid în pronunţia vocalelor englezeşti. Stăpâna ei nu le permitea servitorilor să se căsătorească, aşa că iată-ne aici.

Asta părea cea mai bună bârfă pe care doamna Castlcman o auzise vreodată pentru că se apropie ca să-l apuce pe Arran de braţ.

-Asta e oribil! exclamă ea cu vizibilă încântare. Aţi lucrat şi dumneavoastră pentru familie?

- într-un fel mai ocolit, zise el, de fapt mulţumit că putea folosi povestea pe care o însăilase pe drum în acea zi. Lucram ca avocat al lor.

în sate aşa de mici precum Wigmore, avocatul era adesea cel mai educat şi mai bogat om, iar el avea nevoie să explice caii, tTâsura şi vizitiul, dar şi lacheul. Câtă vreme nimeni nu-l ruga să-l reprezinte în vreo chestiune, se gândea că povestea era de ajuns. Şi era destul de departe de adevăr ca să nu îi ajute pe eventualii urmăritori şi să creeze şi mai multă confuzie.

O femeie înaltă, frumoasă îl apucă de celălalt braţ. -Care familie era? întrebă ea, clipind din gene spre el.

- Familia Morrison, pot să pun pariu. Lady Ludlow a fugărit odată petitorii fiicei ei cu toporul pe stradă. Cel Pu!‘n, aşa am auzit.

■Nu poate să spună, Fanny, cu siguranţă, interveni ~Pa hangiului. Dacă familia ar afla,

biata doamnă Fox j"! mai unde să se angajeze.

Jgj . 0artc adevărat, doamnă Castleman, zise Arran, ajun^j^u-se dintre femei în timp ce dansul popular

Cel puţin unul dintre scripcari privise prea , în paharul cu bere şi ie lipsea, din nefericire ms c un cântăreţ la cimpoi, dacă nu doi.

' măcar

-Acum, dacă mă scuzaţi, mă voi duce să dans e2ciJ sopa mea. , . ,

Maryîl întâlni la marginea ringului de dans. Respira greu şi zâmbea, iar la vederea ei şi a ochilor ei verzi st* lucitori, el decise că să participe la dansul din seara asta meritase riscul. Once risc. .

-O seduceai pe doamna Castleman: întrebă ea, luând paharul de limonadă pe care el i-l oferi şi dând jumătate pe gât.

-Nu. Ea găteşte foarte bine, dar pe mine m-a fermecat o singură fată, răspunse el, netezind dantela de pe mâneca ei stângă pentru a avea o scuză ca să o atingă. -De asta nu ai dansat.'

Deci ea voia să vorbească de fapte. Poate că era preocupată că nu va putea să îi reziste dacă îi asculta cuvintele curtenitoare. Lui îi plăcea oricum explicaţia asta mai mult

-Eram gelos că brutarul te-a invitat la dans, zise el cu voce tare. Mi-ai zdrobit visul despre farfurii pline de biscuiţi gratis.

Mary râse.

- Habar n-aveam că ai pus ochii pe el.

Doamne, voia să o sărute aşa de tare pe gura ei zâmbitoare. Dar într-un sătuc englezesc ca acesta un astfel de comportament scandalos - chiar şi între soţ şi soţie - ar *face* să fie remarcaţi şi de neuitat.

-De fapt, unele dintre femei speculau

dacă nu eşti cumva o lady cu pârul şi cu vorba ta elegante.

- Aşadar, le-ai spus povestea.’ făcu ea o grimasă.

- Da, m-am gândit câ ar trebui să spun ceva înainte să se apropie prea mult de adevăr.

- Crezi că Crawford mi-a aranjat pârul anume prea elegant.’ Ea e obi-nuiră şi se ţină de ultima modă.

Mai tăcu o grimasă. *At* fi trebuit să-mi dau seama, îmi pare rău.

.Nu ai de ce să te scuzi, fată frumoasă. Toată seara mi-am imaginat cum ar fi să-ţi scot toate agrafele şi să-mi trec degetele prin părul tău de culoarea toamnei.

Ca răspuns, Marţ' găsi o scamă pe mâneca lui care brusc trebuia culeasă.

-Adevărat? murmură ea, îmbujorându-se drăguţ.

- Dacă nu ştii încă faptul că eşti foarte importantă pentru mine, n-am nici o şansă să te conving să te căsătoreşti cu mine.

-încep să-mi dau seama că-mi place când flirtezi cu mine, admise ea în obişnuita ei manieră directă.

-Şi-ţi place şi să mă săruţi, Mary? întrebă el, apropiin- du-se o jumătate de pas în timp ce bună parte din satul Wigmore se învârtea în jurul lor.

-Ştii că da, doar că nu ştiu dacă cu eşti cea mai bună soluţie la problemele mele.

- Dacă nu sari, ieannan, nu vei afla niciodată dacă poţi să zbori.

Parcă în răspuns la declaraţia sa, orchestra improvizată se lansă într-un vals. Ârran îi întinse mâna, ţinându-şi răsuflarea până când Marţ' îşi strânse degetele peste ale lui.

Poate că să discute în contradictoriu cu ea nu era cea mai înţeleaptă cale, dar ea punea preţ pe onestitate şi el punea preţ pe ea.

-Ăsta nu e un salt, comentă ea şi îi puse mâna cealaltă pe umăr.

-Este, dacă facem lucrurile cum trebuie, con cracară d cu un zâmbet şi o cuprinse pe după talie cu mâna iberă, apoi f§cu un pas mare ca să o dezechilibreze. ^

Cu o exclamaţie de uimire, ea se ţinu strâns de mâna ,!• [câ]nd el o lăsă pe spate şi o ridică din nou într-un ''k plin de energie?

-Credeam că nu ar trebui să facem nimic

care sa Whf [at]?[n]f‘[a] asupra noastră, Arran, îl certă ea, zânv nou f [8] [care] [lui] î‘ ^ia răsuflarea cuprinzându-i din

-La naiba cu toate! Valsez cu fata care pretindecj mi-e soţie.

Sau, mai degrabă, cu fata care va fi soţia lui dacă simţea pentru el măcar jumătate din ce simţea el pen.

în timp ce se învârteau prin încăpere în ritmul alert pe care îl impusese orchestra, totul în jurul lor păru să se estompeze. Totul în afară de fata din braţele lui. Când se întâlniseră prima oară, ea avea toate motivele să se teamă de el şi să-l dispreţuiască. Nu ar fi trebuit să poată niciodată conversa destul de mult ca să descopere dacă aveau ceva în comun, cu atât mai puţin că se plăceau.

- Descrie-mi Glengask, te rog, zise Mary, privirea ei coborând pe gura lui. Casa, nu pe fratele tău.

- A început ca o fortăreaţă, răspunse el, întrebându-se în treacăt dacă îşi va mai vedea vreodată locul natal, aşa că zidurile sunt destul de groase. E înaltă de patru etaje, cenuşie cu alb, cu privelişte asupra râului Dee. Bunicul a poruncit să se cioplească ferestre la parter şi etajul întâi după bătălia de la Culloden. A zis că, dacă tot am pierdut războiul cu englezii, am putea admira apusul.

-Asta e foarte scoţian, zise ea, şi zâmbetul i se mări.

- Da. Fie că a intenţionat sau nu, el a făcut Glengask un loc mai aerisit şi afară, şi în interior. Ne-au luat abilitatea de a lupta, dar nu ne-au luat şi vederea, zise el cu un zâmbet scurt. Bunicul avea multe astfel de ziceri măreţe. În fine, să fie obligat să stea locului l-a făcut să îşi

îndrepte atenţia spre lucrurile de acasă. De exemplu, spre fermierii noştri.

Ezită. Felul în care. clanul lui se ocupase de cei dependenţi de ei rămânea un subiect major de dispută între clanul MacLawry» clanul Campbell. Să amintească despre asta acum, în timp ce ea se legăna în braţele lui, părea deosebit de prostesc.

- În fine, ca să-ţi răspund direct, Glengask e o casă veche mare. fermecătoare şi Întinsă.

nt .

- Dar bunicul tău nu a decis sa' se *lupte* împotriva evacuărilor din pricina unor ferestre, *Arr*an. Ce s-a întâmplat?

Cam atât cu diplomaţia! Dar, pe de altă parte, Mary avea tendinţa să meargă direcţia subiect - mai puţin cu chestiunile care îi priveau direct inima.

-Cred că nu a putut accepta că am pierdut. Şi, spre deosebire de celelalte clanuri, el investise o avere în afaceri scoţiene în Aberdeen şi Edinburgh. Asta ne-a adus atât bani peşin, cât şi pământ. Nu aveam nevoie să lăsăm oile să pască pentru a ne plăti taxele către englezi. *El* spunea mereu că doar clanul ne-a ţinut puternici, iar acum noi am fost aleşi să ţinem clanul puternic.

-Chiar că avea multe ziceri măreţe, nu-i aşa?

-Ce mi-ai spus tu e o versiune foarte diferită de po-

- Aşa să fie? Ce ai auzit despre diavolii MacLawry? -Că aţi dezgropat o veche comoară vîkingă şi aţi folositaurul ca să ţineţi armata în jurul vostru ca să alungaţi clanurile vecine. Că fratele tău a înfiinţat şcoli şi afaceri pe pământul vostru ca să încurajeze fermierii altor clanuri să se revolte împotriva căpeteniilor lor.

-Suntem diabolici, aşadar. Ca să vezi.

El o trase un pic mai aproape.

- Dar trebuie să mai fie şi altceva în afară de zvonurile “re ne face duşmani.

-Cauţi motive pentru care să nu te căsătoreşti [a] mine?

Ea se încruntă, apoi îsi ascunse repede expresia. La

Urm

'„te. ¡Î*rc să descifrez de ce clanurile noastre sunt cercă c|, ? e doar pentru că danul MacLawry a speculat mierii Cam Pbell nu i-ar plăcea să-i vadă pe toţi fer- da nu| w ma . nai, d Pe loc şi apoi Campbellii spunând că "un ponr awr y intenţionează să ruineze celelalte cin- ru că au păstrat o armată în Ţinuturile înalte.

f

urmei, n

atunci... Ei bine, o sumedenie de oameni au murit fj.

Arran începu să răspundă că desigur existau şi p bleme adevărate între clanuri după mai bine de d™ secole de dispute, dar se opri înainte să rostească vorbj le. Poate că ea avea dreptate.^ Poate că toată animozita- tea începuse când stră-stră-stră-stră-străbunicul ei călcase din greşeală pe piciorul stră-stră-stră-stră-străbuniculuj lui şi apoi presupusese că va exista o răzbunare. Poate cş tatăl lui fusese ucis din cauza unor strămoşi cu picioare

P - Arran? Nu eşti supărat pe mine? Nu vreau să pun la îndoială raţionamentul.

' -Nu sunt supărat, Mary.

-Vreau să spun, chiar dacă asta a început din pricina a ceva absurd, există motive adevărate acum pentru bănuieli reciproce şi supărare.

El scutură din cap.

-Nu între noi, fetiţo. Nu folosi asta drept scuză. Dacă nu mă vrei, spune-mi pentru numele lui Dumnezeu! Tot te-aş duce în siguranţă la Campbell. Ţi-am dat cuvântul.

- Nu pot să spun că nu te vreau, Arran, pentru că te vreau. Doar că nu sunt sigură că noi...

-Nu mai vorbi, îi porunci el şi o conduse la marginea ringului de dans, strângându-i mâna şi ieşind iute pe cea mai apropiată uşă.

- Ce s-a-ntâmplat? Ce faci?

- Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine, aşa că am vorbit Ai spus că vrei să dansezi cu mine, aşa că am dansat. El

deschise uşa şi o conduse M aerul răcoros de afară. Ai spus că mă vrei, aşa că ne întoarcem la han ca să mă

Ea scoase un sunet care putea să fie emoţie sau excitaţie. Iar el era un prost că o ţâra aşa, ca un nebun, când de fapt răbdarea luilîiadusese până aici. Arran se opri la marginea cimitirului. ..... . K

-Poţi să te răzgândeşSjH mea frumoasă, se forţă să spună. Dacă vrei să mă întorc însă trebuie să o spui

acum, pe Sfânta Bridget! Pentru că odată ce te aduc în camera aia cu mine, nu-ţi mai dau drumul.

Mary se ţinu în continuare strâns de mâna lui.

- Hai să mergem atunci! Dar nu călca pe vreun sătean mort pe drum. N-avem nevoie de ghinion.

Nu, chiar nu avea. Ocoliră curtea bisericii şi continuată în sus pe drum spre Fox and Grapes[1]. Dacă îşi amintea bine de literatura clasică, povestea cu vulpea şi strugurii era de Esop, ceva despre o vulpe pofticioasă care nu-şi putea astâmpăra foamea.

Ei bine, în seara asta, nu avea de gând să fie acea vulpe.

Intrară pe intrarea laterală şi se strecurară pe scări în sus cât de încet putură. El, cel puţin, nu intenţiona să îi permită cameristei să intervină între ei, având în vedere că ea fusese surprinzător de eficientă până acum în privinţa asta. Mai bine să nu trezească bătrânul buzdugan. El deschise încet uşa de la camera lui, şi Mary se strecură pe lângă el, fustele înfăşurându-i-se în jurul picioarelor lui în timp ce păşea pe vârfuri. Mădularul lui tresăltă, dar pe de altă parte el fusese alert cam toată seara. în momentul în care păşi şi el peste prag, Arran închise uşa, o încuie şi propti un scaun sub mânerul uşii.

-Doamne sfinte! chicoti Mary încet. Doar nu e urs.

-Nu, e mai rău. Un urs poţi să-l împuşti când te ata- tâ. Aici trebuie să-i oferi un loc în trăsura ta.

-Doar dacă îţi vrei viaţa veche înapoi. Mary îşi îndreptă umerii. ' ‘u eŞti cel care mi-a răsturnat cu totu

-Era important ca ea să vină.

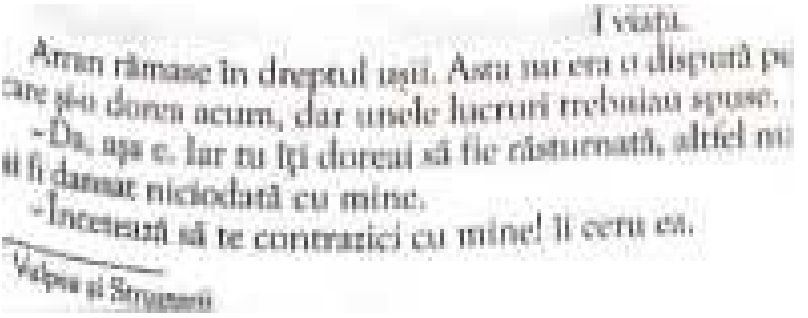
I vrăji.
Arran rămase în dreptul uşii. Asta nu era o dispută pe
care şi-o doreau acum, dar unele lucruri trebuiau spuse.
- Da, aşa e. Iar tu îţi doreai să fie căsătorită, altfel nu
ai fi dansat niciodată cu mine.
- Încercată să te contrazici cu mine! îi ceru ea.
Vulpea şi Strugurii

- încetează să te mai agăţi de toate cele şi decide L> ce vrei să renunţi. îi răspunse el, trimiţând ¡n SUs mică rugăciune ca să nu fie el cel la care x-a renunţa. °

îi câştigase suficient încrederea oare.’ 0 imp’m$_{gea}$ cumva într-o situaţie pe care ea cu adevărat nu şi-o dorea? Nu credea asta.

- Familia ta a încercat să te încătuşeze mai întâi de un individ plicticos şi apoi de un nebun însetat de sânge în decursul unei singure zile. Iar familia mea vrea să ml însor cu un cartof frumos, doar pentru că are familie în Londra. Le datorăm ceva?

Ea se uită la el timp de o clipă lungă. Apoi se îndreptă spre el. Arran se încorda pentru eventualitatea în care ea ar vrea să-l pocnească. în schimb, ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi îl sărută înfometată.

-Tu mi-ai oferit şansa de a-mi schimba viaţa, murmură ea cu gura lipiră de a lui.

El ii cuprinse talia cu mâinile şi o ridică pentru a putea să îi întâlnească gura mai direct.

Nu făcuse decât să o oprească de la a se căsători cu un bărbat despre care ştia că e crud şi neplăcut în acelaşi timp, o luase pentru el.

- Iar tu mi-ai schimbat-o pe a mea.

Când ea se împinse în umerii lui, el o puse înapoi jos şi îşi scoase haina veche, peticită. Pe jumătate convins că ca se va răzgândi dacă îi dădea măcar o secundă şansa, el îşi ţinu gura peste a ei, tachinând-o cu limba şi cu dinţii, până când ea gemu.

Limbi împletite, mâini trăgând frenetic de haine, trosnetul focului din şemineul mic - aceste senzaţii se implântară în mintea lui, ca să nu le uite niciodată.

El o ridici din nou în braţe, ducând« la pat şi cobo- r.inJ deasupra ci.

- Trage-mi cămaşa jos, fotă frumoasă,

reuşi el şi spună, folosindu-se de ultimul dram de răbdare şi de voinţă
!«■ care ii mai poseda.^,..

Ea râse încântată lângă gura lui şi îşi cobor! braţele ca sâ ii scoată cămaşa din

pantaloni. Arran îşi ridică braţele

deasupra capului, despnnzându-se de ea până când materialul aspru de bumbac îi alunecă deasupra capului şi ea îi dădu drumul lângă pat.

_Ridică-te, porunci ea, împingându-l cu ambele mâini în piept. Vreau să te t-ăd.

Mijindu-şi un ochi într-o jumătate de grimasă, el se conformă. Ea ar fi putut fi la fel de bine un flunire bătând din aripi spre el, el tot nu ar fi reuşit să îi respingă

Se aşeză călare pe coapsele ei şi se sprijini în genunchii Mary stătea întinsă pe pat sub el, părul ei de culoarea toamnei desfăcându-se din agrafe, iar faţa îi era îmbujorată.

-Cu siguranţă ai mai văzut un piept de bărbat până acum, zise el tărăgănat.

-Nu l-am văzut pe al tău.

Cu mâinile tremurând uşor, ea îşi trecu degetele de la gâtul lui în jos spre stern şi dincolo de abdomen, acolo unde pantalonii îi obturau vederea.

-Am doi fraţi. Şi am petrecut ceva vreme luptân- du-mă cu francezii, zise el ridicând din umeri. Nimic care să mă încetinească. Iar acum e rândul meu să mă uit la tine, Mary.

El apucă mătasea rochiei şi o împinse deasupra genunchilor ei, iar când ea îşi mişcă şoldurile, el îşi luă «mp să se uite la coapsele ei dezvelite, la părul castaniu, [c]ţcţ. dintre picioarele ei, la abdomenul ei neted şi la Pielea de găină pe care privirea lui părea să o provoace. -Sus braţele, fetiţo. Vreau să te văd toată.

[0] scurtă expresie de nesiguranţă îi traversă chipul, [a]P[oi] fără ezitare, ea îşi ridică braţele şi îşi arcui spa- cca[Ca Să ^ase mater]iaiul să alunece de sub ea. După adm'[Uncfl roc'lia] deoparte, el se aşeză pe călcâie ca să ta,sp Priveliştea. Ea avea o piele albă ca laptele, sâru- tcntaJ,[co]*° de câţiva

pistrui. Pieptul ei era rotund şi Un a i de mărimea potrivită pentru mâinile lui. t»u et, el se lăsă pe braţe şi pe genunchi deasupra

nmun Iii indi *Sll7*
.ll

ci. Mădularul lui se încorda în pantaloni di dată el îl ignoră - pe căi putea un IUrbat«*"[6] dorinţei pentru o femeie fiiră să ameţească, Se i i'*'[11]' o sărută încet şi adiinc, cu gura deschisă. ' ’Pccj }i

în alte circumstanţe, cu altă femeie, ar fi arunc, pat, i-ar fi împins fustele în sus şi s-ar fi îngropa, Momentul acela era scopul. Dar, aici, cu ea era */¡¡fa'* Fie că ea se simţea suficient de confortabil a şi rc[£ noască, fie nu, Mary Campbell avea să fie mireasa lui Scopul era să îi ofere plăcere, să o facă să-l dorească la f_c| de mult cât o dorea el deja şi să o revendice drept a lui, Pentru totdeauna.

încetişor, o sărută, o linse şi o muşcă de gât spre umeri. Se uită la ea să vadă că ea avea capul ridicat suficient cât să-l privească şi îi linse un sfârc dulce şi rozaliu.

Cu o exclamaţie de surpriză, ea îşi afundă degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape de ea.

- Arran, zise ea oftând şi sunetul se adânci, devenind un geamăt, când el îşi puse gura peste sânul ei şi supse.

Doamne sfinte, cât o dorea! Şi avea nevoie ca şi ea să îl dorească. Se mută un pic, ca să îşi sprijine greutatea pe un cot şi îşi strecură degetele mâinii libere în jos pe abdomenul ei, dansă uşor peste coapsele ei, apoi îi desfăcu faldurile şi se adânci în ea. Ea tresări, dar el îşi ţinu gura pe sânul ei şi degetele acolo jos, mişcându-se în acelaşi ritm. Şi, Sfântă Bridget, ea era caldă şi umedă - pentru el.

Respiraţia ei se acceleră şi deveni mai superficială, iar ea se foi delicios sub mâinile lui, până când ajunse ia orgasm cu un geamăt

tremurat. Cu mâinile înfipte în scalpul lui, el se gândi că probabil îl însângerase, dar nu-i păsa.

-¡mi pare rău, răsuflă ea -sacadat. Te-am rănit?

Presupun că ri-a plăcut. -O, da!

- Nu, răspunse el, ridicându-şi În cele din urmă capul.

- Bine, pentru că mai multe mu -Eu... Doamne!

Mai multe? 1

insulte altele.

. Da, abia am început.
-Atunci ar trebui să te dezbraci şi tu de restul hainelor, zise ea cu un zâmbet asemănător cu al lui. Mă simt
foarte păcătoasă.
El îngenunche din nou şi o trase în fund în faţa lui.
-Vino aici, zise el şi îi luă mâinile, punându-i-le pe talia lui-
Marş- ezită o clipă, de parcă nu ar fi ştiut ce să focă.
Apoi scoase o mică exclamaţie şi îi desfăcu prohabul.
Felul în care trăgea în timp ce desfăcea nasturii nefo- miliari îl făcu să strângă din dinţi.
-Vreau să foc asta corect, zise ea cu o expresie serioasă pe chip, în timp ce se lupta cu încă un nasture.
-Nu cred că trebuie să-ţi foci griji din pricina asta, răspunse el, ascunzând cu grijă orice urmă de amuzament din vocea şi din expresia lui.
-Nu-mi place să nu ştiu ce trebuie să foc.
-Ei bine, asta e treaba minunată în privinţa sexului, fetiţo. Dacă încetezi să te gândeşti prea mult, corpul tău ştie ce să focă. Sexul există pe lumea asta de mult mai mult timp decât noi doi.
Mâinile i se opriră, şi ea îşi ridică faţa spre el.
-Cum poate cineva să se oprească din gândit?
-Va trebui să ţi-I prezint pe fratele meu Munro. El e un foarte bun exemplu în sensul âsra.

El îi acoperi mâinile cu ale lui.
- Fă doar ce ţi se pare în regulă şi pentru tine, ™ry. Suntem aici şi suntem împreună.
Nimic altceva au contează.

0 trase în braţele lui şi îi sărută din nou faţa. În seara “la ta avea gust de păcat, dulce şi condimentat, şi mult pr<? fermecător pentru liniştea lui sufletească.
Bă«ă mâna între ei şi deschise ultimul nasture, îm- ^n8ind pantalonii în jos pe coapse. Slavă Domnului!
'ide o clipă avusese senzaţia că va rămâne curbat pcn-
1,1 totdeauna.

..«a

Man-, cu în jurul umerilor lui *"Oi, jos între ei.

- Deci asta tace chestia aia.
- Face mai mult decât atât.

Ea întinse mâna şi îl mângâie pe toată lungimea

- Cred că ar trebui sâ-mi arăţi, murmură ea.
- Cu plăcere, doamnă Fox. El se trase mai ¡n sp ate să se aşeze în tund. Ajută-mâ cu cizmele, te rog. Q

Ea îşi aruncă propriii pantofi de dans la o partt . îngcnunche apucându-i călcâiul şi crase. După ce fjCy acelaşi lucru şi cu celălalt picior, ea puse cizmele deopat. te şi îi dădu pantalonii jos complet.

Ei, asta era o senzaţie mult mai plăcută.

Şi aici le era locul, împreună. Orice jenă de început pe care o simţise ea trebuia să fi dispărut, pentru că se întinse cu o expresie plină de curiozitate între picioarele lui ca să-i atingă mădularul şi boaşele.

-Toate astea încap în pantaloni, cugetă ea cu voce tare. Nu pare să fie prea confortabil.

- Ei, în stare de repaos nu e chiar aşa impresionant, comentă el, începând să se întrpbe cât putea suporta un bărbat înainte să-şi piardă controlul şi să stTice restul serii. Dar dacă loveşti un bărbat acolo, o să simtă cu siguranţă. O să cadă în genunchi mai repede decât după un pumn în falcă.

- Dacă nu te superi, fetiţo, hai să lăsăm întrebările despre anatomie pe mai târziu, după ce te-am avut, bine? Am senzaţia că am aşteptat o veşnicie pentru asta.

Mary ii dădu drumul şi se lipi din nou

de pieptul lui ca să-l sărute.

- Atund, ia-mă, zise ea şoptit.

Nu era nevoie să îi spună de două ori. Îi cuprinse spatele şi o întinse din nou pe patul acoperir de pătura. O sărută, trecându-şi mâinile peste corpul ei neted şi zvelt până când simţi că era pe cale să se sloboze.iscă atunci pe loc. Se potrivi între coapsele ei, desftcându-i

•, până când vârful mădularului li $_{at}$¡n- i. Il îndemn« ca, r«Miflând tot mai pentru *n* clip*li,* fetiţa Dar apoi nu o

-Sunt pregatira. n-rog.

Mişcândii-se cu cat de multă grijă putea, el îşi Împinse coapsele înainte ţi alunecă în ea, care era fierbinte ţi strâmtă. Când întâmpină rezistenţă se opri, uitându-se în ochii ei verzi şi apoi se mişcă mai în adâncime. Mary scoase o exclamaţie de şoc, iar el îi prin.se sunetul într-o sărutare. Degetele ei se adânciră în umerii lui, dar el rămase nemişcat, învăluit complet în ea. Acum îi aparţinea. - Relaxează-te, fetiţo! Simte-mă în tine. încetişor, ochii ei se închiseră pe jumătate.

- Doamne sfinte, murmură ea.

Cu degetele ei frămăntându-i nelinişţite spatele, el se lăsă să alunece afară, apoi se împinse la loc.

-încă te mai doare, frumoasa mea?

Ea scutură din cap.

-Nu. Simt... Mai fă o dată.

Asta îl făcu să zâmbească.

- Cu plăcere.

îşi mişcă şoldurile în ea, încet la început, apoi mai repede şi mai tare în timp ce ea îşi încrucişă gleznele în jurul coapselor lui. Fiecare mişcare se simţea ca o declaraţie - că ea îi aparţinea, că el nu avea de gând să îi dea drumul.

-Mai mult, gemu ea, arcuindu-şi spatele.

El îi făcu pe plac, iar şi iar, apoi îşi mută greutatea, "să poată să îi frământe şi să-i ciupească sfârcurile. ^{Un}d *a ajunse la climax, el o simţi şi i se alătură cu un «"măt. Preţ de un moment lung, el o ţinu, şi se cutre- ^{mu}«,ă amândoi.

$_{tca}$ ^{i}i^{ncer}J$^{:e}$ Campbellii să îi oprească acum dacă pu-

capitolul 12

Mary se uită în ochii albaştri oţeliţi de deasupra t- şi încercă să îşi adune măcar un singur gând. Singurele cuvinte care păreau să ajungă la gura ei constau din >mai mult“, „Doamne, Dumnezeule!“ şi o rugăminte ca el g rămână exact acolo unde era, anume afundat în ca. Ea nu se simţise niciodată aşa de păcătoasă şi aşa de delirant de fericită.

Cu un zâmbet uşor, satisfăcut, Arran îşi coborî capul ca să îi mai taie răsuflarea cu unul dintre săruturile lui copleşitoare. Se sprijini pe coate, apoi îşi mută greutatea pe ea - în ea - delicios şi se întinse ca să îi scoată agrafele din păr una câte una.

- Tu... E întotdeauna aşa? reuşi ea să rostească tremurat, în vreme ce fiori de plăcere îi alunecau pe spinare în continuare, iar el îi despletea părul lung.

-Nu, răspunse el, accentul lui profund vibrând prin el şi prin ea. Tu mă copleşeşti, frumoasă Mary. Trup şi suflet

Ea nu ştia să fi auzit vreodată ceva mai romantic. Şi asta de la un bărbat aşa de sigur pe sine cum era el; simţi că se cutremură până în străfunduri.

-Sunt şi eu la fel de copleşită, zise ea.

Zâmbetul lui se adânci.

- Bine. Ai nevoie să fii copleşită.

Măcar ştia ce dorise el să spună când îi recomandase să nu se mai gândească aşa de mult.

Fiecare senzaţie, fiecare dezmierdare... Totul era copleşitor. Şi în acelaşi timp nu putea să-şi amintească de ce ţi rezistase la început. Din prima seară în care se cunoscuseră, când el nu ştiuse decât că ea era Domnişoara Vulpiţă, îl percepuse ca

exotic, interzis şi foarte ademenitor. ,

- La ce te gândeşti, fetiro? se auzi vocea lui profundă, în timp ce îşi strecură un braţ sub ea ca să îi întoarcă pe amândoi, ca şi poată sta pe spate, cu ca privind spre el. **Doar nu regreţi** astă, sper.

Rorrci? Nu voia altcevn decât să mai repete totul cu el. nr Cr.wlord va Şti, şi atunci totul s-ar schimba. Totul schimbase deja. Har ca nu putea să spună că în mai

»**f,1*ì'*'s1*"*1*'

_Nu cred că o fac. rosti ea cu voce tare.

-Am ! spui asm. să ştii. proclamaţia iubii ' :ă am aşteptat o veşnicie ca tu să tise el cu un chicotit. Că e sau nu ii talc nemuritoare, va fi de ajuns pentru seara asta.

¡şi lăsă mâna să alunece peste spatele ei, cuprinzându-i posteriorul. .

-Vreau să mai facem asta o dată, zise Mary şi u sărută bărbia, aşa cum o făcuse şi el.

-0,o vom face, cu siguranţă. O ridică de parcă ar fi cântărit doar cât un fulg şi o aşeză lângă el pe pat. Dar nu în seara asta.

-Nu? întrebă ea, ridicându-se în timp ce el se mişca spre marginea patului. De ce nu? :i, zvelt, n

El îşi ridică pantalonii şi se îmbrăcă cu ■ culos şi perfect.

- Pentru că mă vrei.

Mary se încruntă.

-Ce afurisită de logică mai e şi asta?

Cu un rânjet, el îşi luă şi fru- cămaşa şi şi-o -Mâine, în timp ce călărim, vreau să t fisă ştiu că tânjeşti după atingerea mea, moaşă. Vreau să mă doreşti la fel cum te-am dorit "că de dinainte să înceapă această călătorie. Şi vreau .. te Bândeşti la seara de mâine, când te voi avea ®n nou.

^Jn fior cald Îi alunecă pe şira spinării şi se instală...

Dar dacă mă răzgândesc În privinţa ta?

0° [s]<> faci.

«să*u* [Ce Se încăl]tă cu cizmele, el se întoarse la pat gâ, l[en]«[Uprinc∗ă] ceafa şi să îi ofere o sărutare prelun-

-Te voi avea în fiecare noapte de aici până în S™ Şi apoi poţi să decizi dacă încă mai vrei să alergi la {j nicul tău şi la viaţa ta de dinainte sau dacă vrei ovi atj nouă cu mine.

El dădu la o parte scaunul care bloca uşa şi o descuie păşind pe coridor. Cu uşa aproape închisă, el se maj aplecă din nou înăuntru.

-Să nu laşi buzduganul să spună ceva urât despre asta. Dă vina pe mine dacă vrei; umerii mei sunt destul de laţi. Ne vedem de dimineaţă, fetiţo.

Cu asta, el închise uşa. Cu siguranţă că doar o tachina; se va întoarce într-o clipă şi îşi va da jos hainele ca să i se alăture în patul lui. Ea îşi aranja poziţia pe un şold, trăgându-şi părul desfăcut peste umăr. Se simţea destrăbălată, aşa că spera să arate chiar aşa şi nu ridicolă sau caraghioasă.

Paşii lui se îndepărtară spre scara care ducea în sala mare a hanului şi nu se întoarse. Mary se încruntă. Doar nu intenţiona să o lase în starea asta. Da, ea se simţea delicios de satisfăcută, dar în acelaşi timp simţea sub piele un fel de nelinişte. Cum putea să ia acum o decizie logică despre viitorul ei când nu se putea gândi decât la asta?

Pufnind uşor, ea se rostogoli la marginea patului şi se ridică să îşi întoarcă rochia pe faţă şi să o îmbrace. Cum camera ei era chiar vizavi pe coridor şi toată lumea era încă la bal, ea nu se osteni să o încheie sau să încerce să-şi aranjeze părul. Crawford era singura care ar fi meritat păcălită, iar camerista va şti oricum pe dată ce se petrecuse. Şi în momentul ăsta nici măcar nu se simţea vinovată din cauza asta.

Se încălţâ şi apoi traversă spre camera ei. Crawford se ridică de la măsuţa unde

avea o carte deschisă.

- MilaJv. nu vă aşteptam... Ea se opri, expresia ei oricum sumbri, devenind chiar mai întunecată. Părinţii dumneav^triffiSffi aşa de-dezamăgiţi, Lady Mary. Nici nu vreau să mă gândesc

cum va reacţiona domnul Calder. jji

.Hu-i aparţin lui Charles Calder, Crawford.

Nu-i aparţin- încetează să mă dojeneşti. Vreau să mă culc

Ţuguindu-şi buzele, camerista o ajută să se dezbrace de rochie. ...

_ Ati putea sa-i spuneţi tatălui dumneavoastră că va violat,'presupun, zise ea după o clipă. Va trebui şi să-i spuneţi că el ne-a răpit pe amândouă. Desigur, soi sta mărturie pentru asta Şi să sperăm că nu va rezulta nici un copil din asta. MacLawry va... Ei bine, nu trebuie şi discutăm asta cu el, dar am mai putea încă să vă salvăm repu...

-Ajunge! Pentru Dumnezeu, să fiu nevoită să ascult asta e ca şi cum aş lăsa un păianjen sâ mi se plimbe pe cap. Nimeni în afară de noi nu ştie nimic. Nici ei nu vor şti. Nu până nu voi vorbi cu bunicul şi voi rezolva toată situaţia asta. Şi nimeni nu o să-i focă rău lui Arran.

Această ultimă parte devenise cumva cea mai importantă. Să se asigure că Charles Calder şi ceilalţi veri ai ei să nu se atingă de nici măcar un fir de păr de pe capul frumos al lui Arran. Desigur, el era cât se poate de capabil să aibă grijă de el însuşi, dar nu asta era ideea. Ideea că el ar putea fi rănit... îi făcea inima să stea în loc.

Şi un copil? De ce nu se gândise şi ea la asta? Nu şi-l dorise decât pe Arran. Să îl atingă, să ii simtă mâinile pe pielea ei. Nu mai conta nimic altceva. Dar un copil? Dacă era însărcinată, vor trebui să găsească o cale să trăiască în pace. Ea va putea să aibă o familie alături de el. Să se trezească în fiecare dimineaţă şi să nud vadă doar pe el, ci şi ochii, chipul lui într-o fiică sau un fiu.

Ea se scutură. Dimineaţa părea foarte

departe. Până »junei se va mulţumi să nu aibă gânduri destrăbălate şi se roage ca un final de poveste să fie posibil pentru un [M]»cLawry şi o Campbell.

'[D]aţi-mi voie să vă cumpăr o bere... dragă... dragă “"»uiie Fox, se auzi vocea lui Peter din adâncimile ta-

[VWn]« aproape goale.

Arran se îndreptă spre masa acestuia. Era bi$_{neri}$, cheul vorbise - el aproape uitase că aici nu era jJ? '

- Ba îti voi cumpăra eu o bere, bunul $_{meu}$ replică efşi făcu semn unei slujnice.

-Sunteţi un gentleman adevărat, să ştip, rfep Peter cu vorbele uşor nesigure.

Pentru ca un muntean să fie aşa de ameţit, probai că bea deja de ceva vreme.

-Am crezut că stai de pază, zise el cu voce joasă, $_{w}$ gând, banca de vizavi mai aproape şi aşezându-se.

- îmi încălzesc un pic măruntaiele. V-aţi întors devreme de la dans.

-Da.

Peter ridică privirea spre el.

- N-ar trebui să întreb atunci nimic?

-Nu, n-ar trebui.

Să pună totul în cuvinte nu ar face decât să minima lizeze evenimentele serii. El fusese primul iubit al lui Maryşi intenţiona să rămână singurul. Ea chiar lăsase logica deoparte pentru o clipă, ceea ce îl făcea să spere că va putea să îl aleagă pe el şi nu clanul ei când va veni vremea.

Să iasă din cameră când ea era întinsă goală, ciufuliră şi fermecătoare pe pat fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Dar, câtă vreme el era răpitorul, rămânea nesigur în privinţa nivelului ei de dăruire. Şi cu ce îi aştepta de acum încolo, ea trebuia să deci da singură cât de departe era dispusă şi meargă, cât era dis- pusă să facă, dar va fi nevoie de amândoi, nu doar ca să supravieţuiască acestei aventuri, ci şi să îşi construiască un viitor împreună.

Pentru Dumnezeu, el nu îşi luase în ■nod intenţionat precauţii cu ea. Putea deja să fi râma- grcacuopiru-im.

Un scoţian

[1] nalbă şi el J dădu pe cât clip[in]^

irezistibil

«-CSW..V

clanul MacLuwry - li;','™ [n]

MacLawry din [y 5 nu] P[u,ea] permite să fie aşa

¡făcut. Aceasta era calea pe c;

"’enît'S'păŞeasM, şi el era cu femeia care va păşi alături j’e el- Singura incertitudine era dacă ea îşi dăduse deja

Se3!sunteţi tăcut, domnule Fox, comentă Peter, ocuându-se mult mai atent de halba lui. L-am instalat pe Howard în podul grajdului ca să ţină drumul sub supra- ţohcre cât sunt eu aici. O să ies din nou în câteva clipe. v îndoiesc că cineva şi-a dat deja seama unde suntem, Peter. Dar tot nu sunt pregătit să încetez a mă uita

peste umăr. .....

-Atunci poate că ar trebui sa priviţi în faţa voastră, să ştiţi. Ea e o Campbell. Da, e drăguţă, dar nu poţi avea încredere în Campbelli. Poate să vă înfigă zâmbind pumnalul în burtă.

-Burta mea e în siguranţă, Mary nu o să-mi facă rău. Cel puţin, nu fizic.

-Dacă ziceţi dumneavoastră. N-am încredere în nici una din femeile alea. Se aşează mai bine şi mai luă o înghiţitură. Deci o să ne plimbăm prin afurisita asta de ţară blândă şi o să stăm la hanurile astea drăguţe până o să vină moartea să vă caute? Pentru că o să ne dea de urmă la un moment dat,

-Moartea poate să mă caute, dar pariez că încă mai caută pe unde nu trebuie.

De asta decisese să evite Drumul Nordului; odată ce danul Campbell - şi Ranulf - îşi vor da seama ce se Pcirecuse, vor căuta pe cea mai rapidă rută spre nord. oar că mica trupă se afla cam la 150 de kilometri la de asta.

■i j??'3 z‘ceţi. îl cunosc pe fratele dumneavoastră însă, c0n if CUnoa$te- Pe cât pariem că va ajunge la aceeaşi Sprenor(P anume că nu at' luat"0 Pe drumul uşor

'Ha'i'lîII®u"lent bun, la na ¡ba! hi siguranri’^.kim mâine pasul un pic, doar ca să fim nfa> Zlse Arran. Nu vrem să pară că fugim, dar

suficient ca să ajungem în Ţinuturile înalte la f, săptămânii. s'âr Şitu]

- Da. Asta e cea mai bună veste pe care am au* , două săptămâni încoace. Odată ce ajungem acol mai vreţi să vă însuraţi cu fata Campbell? °'inQ

- Da, dacă mă vrea. Presupun că depinde dacă D f să fie nepoata lui Alkirfe sau nevasta mea. eii

- Pfuai!

- Pfuai?

-Aţi devenit civilizat, stăpâne. Un MacLawry nu perniţe nimănui să îi decidă cursul vieţii. El vede ce vrea şi găseşte o cale să revendice ce-şi doreşte. Cu dinţii cu ghearele, cu sabia, cu puşca sau cu mintea, făcu Peter şi se bătu cu degetele la tâmplă. Aşa cum face şi fratele dumneavoastră. Dacă vreţi să o luaţi, atunci o luaţi.

Arran se încruntă chiar în timp ce a doua halbă sosea să o înlocuiască pe prima. Conţinutul acesteia dispăru la fel de iute.

- Ranulf se transformă într-un englez, bombăni el. Nu vreau să mă înrudesc cu asta. Pentru că o revendici pe Charlotte, ci se schimbă ca să se transforme în ce

- Ea l-a cerut pe el, să ştiţi. Nu s-a pus într-un genunchi şi nici nu şi-a plecat capul, din ce am auzit.

- Şi-l pleacă acum.

- De ce? Pentru că vorbeşte cu Stewarţii şi cu lorzii ăia englezi? Cum altfel ar putea să le cumpere pământurile din Ţinuturile Înalte? Mă gândesc că lorzii ăia fandosiţi sunt cei care se pleacă dinaintea lui. Până la sfârşitul lunii va deţine mai mult din Scoţia decât prinţul Georgie. Cel puţin,

aşa spune Owen.

Poftim? De ce el nil ştia că Ranulf cumpăra pământ? El era, de regulă, cel în care fratele lui se încredea. Da, Ran îi ceruse ajutorul dâf Arran crezuse că marchizul voia să se împrieteneaţi 1°™' englezi pentru că **asta** ar mulţumi-o pe ('harbete. Aşa cum decisese să se alieze cu Stewarţii ca s® obţină contactele lor de negoţ-

„ iJ« CS Ranulf cumpăra pin,i„, m
,.j 5i de Stewarţi- ' teer
începu fă arate îngrijorat.

S-ar fi trebuit să spun nimic despre asta.’ Ştiu *ci* .'¡nul nu voia să vi certaţi legat de cit de răspândiţi ne fermierii, dar Owen n-a spus că era secret. Şi ştim S, rotii că avem nevoie de pământ, acum că acceptăm fermieri de la clanurile Campbell, şi Gerdens, şi Daily.

regulă. Peter, îl întrerupse Arran. Orice ratase, se petrecuse din vina lui. Fusese aşa de distras de Londra.’ De Mary? Şi el îl acuzase pe Ranult . ¡jj pjcrdu5e minţile după Charlotte. Se pare ci nu era chiar aşa. Fratele său folosise timpul petrecut ia Londra a să facă loc pentru mai mulţi oameni, chiar şi pentru cei proaspăt adoptaţi. Şi acum el se apucase şi distrusese armistiţiul cu Campbellii - într-un moment cum nu se putea mai prost.

-Mulţumesc că îmi spuneţi asta, domnule *Fox,* rosti Peter tărăgănat, părând uşurat.

-Nu, eu îţi mulţumesc, Peter. Se pare că am fost un idiot şi nici măcar nu mi-am dat seama de asta.

Şi probabil că nu va fi iertat niciodată pentru asta. Dar oare meritase? Putea să răspundă ia asta într-o *clipă.* Dacă ea îl iubea, atunci meritase.

-Ei bine, cred că mă întorc să păzesc drumul, zise lacheul şi se ridică, puţin nesigur pe picioare. Cu singurul tău ochi, Howard stă doar pe jumătate de pază, în cel

Arran se forţă să zâmbească.

-Ai grijă să nu cazi din pod! Altfel o să *jelească* toate Ţinuturile înalte.

rij? I jumătate din cele englezoaice. Peter se în- *hOz...* "?[ini] *>'“*oase o pereche *de* mănuşi aspre din să uit, comenră el şi scoase un plic lanuşi. Am văzut-o pe femeia aia adu- [1] poşta de mâine şi m-am gândit că aţi

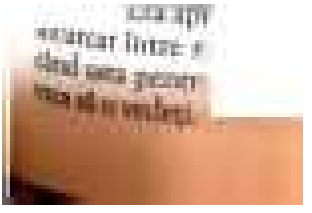

- Ce femeie? întrebă Arran şi luă scrisoarea înt$_0$ doar ca să vadă adresa Mathering House scrisă
din faţă. pePa'tea

-Cea cu bărbie pătrată, Crawfbrd. M-am gândi de veste Campbellilor unde ne aflăm sau aşa ceva -Da, aşa ceva.

Elnidmica,nu «M mamB.I rupi.Wi„| din ceara. Orice ar fi fost, Crawford nu va trimite sori părinţilor lui Mary.

O despături iute.

o furie crescândă, care'îi făcea degetelTsă'se încleşteze pe hârtie. Pentru *că există şansa* ca seri-

vă informez că lordul Arran MacLawr/ ne-a răpi t pe mine şi pe Lady Mary de la hanul Giant's Pipe. Acum ne aflăm în satul Wigmore şi vom pomi din nou spre nord măinc-dimineaţă. încă o dată voi face tot ce pot să innSrtii fuga noastră, Jar răpitorul nostru e decis să ne ducă în Ţinuturile înalte. După aceea va fi prea târziu să prevenim aflarea catastrofei. Sar putea să fie deja prea târziu. Vă rogsd veniţi cât de repede!

Eunice Crawford

- Peter, zise el cu voce joasă şi regulată, tu şi Howard luaţi o pereche de cai odihniţi. După aia veniţi să mă ajutaţi să duc bagajele jos. Plecăm în douăzeci de minute.

- Da, stăpâne. Pot să întreb...

-Asta e ajjdoua scrisoare. Campbellii ştiu unde suntem. Sau pe aproape.

Chipul rumen al lacheului se mai albi un pic.

-O să mSocup.

în timp **ce Peter se gribtt să execute** ordinele, Arran se îndreptă spre scări. Ajuns la uşa lui Mary, încercă

jj o deschidă, dar zăvorul era tras. Strângând pumnul.
S,biii tare în uşă.

-Mary! Deschide uşa!

înăuntru auzi o conversaţie pe un ton ridicat şi apoi .isa se deschise.

' - Ce s-a întâmplat? făcu Mary cu ochi adormiţi şi în cămaşa de noapte pe care o cumpărase pentru ca.

Dacă ar fi fost mai puţin furios, felul în care arăta ¡-ar fi distras complet atenţia. Dar aşa, el fi întinse scrisoarea *fin* vreun cuvânt şi apoi trecu de silueta ei zveltă şi intră în cameră. , . . . , ,

-Tu, mârâi el şt întinse un deget spre buzduganul cu scufie şi cămaşă de noapte încheiată pânâ sus care stătea pe latura apropiată a patului. Ce scria în prima scrisoare?

Trăsăturile ei palide deveniră cenuşii, dar ea îşi ţinu bărbia ridicată.

-Nu vorbesc cu tine, banditule.

-N-ai decât să mă numeşti cum vrei, dar îmi vei spune despre cealaltă scrisoare.

Arran făcu un pas lung în faţă şi îşi folosi înălţimea ca să o oblige să se uite şi mai sus, schimbându-i atitudinea din sfidătoare în supusă.

Dar nu păru să aibă efect.

-Nu lucrez pentru tine, declară ea.

-Eu nu...

Mary trecu pe lângă el.

-Ce ai făcut Crawford? întrebă ea şi plesni cu scrierea în palmă. Ce ai scris în prima

amerista nu îşi schimbă expresia, abse, [n]î[în] [servic]'ul marchizului de Fendarrow. În [,ui]> [v]°i face tot ce e necesar ca să îi protejez [l|>]5'[a]? ipeceaafami...

‘"’oarsp[3"’] [ai te rog] ^ouS *[ire]- ° întrerupse Mary şi se , Pârj v [spatele] la ea ca să întindă palma spre el.

^[Uiu]nar^[Un CUvânr]. [e]I îi puse cele două monede din [n] Palmă. Dacă intenţiona să fie puse peste

scrisoare pe care [31] trimis?

ochii cameristei, ar fi preferat să folosească şj|,ngj , nu putea să dezaprobe gestul.

Dar, în loc să le arunce lui Crawford, Mary se ¡moa şi ieşi din cameră. Imediat, camerista dădu să pornea« dar Arran făcu un pas în lateral şi îi blocă drumul,^

-Nu pleci nicăieri.

-O să ţip, replică ea.

- Poţi să ţipi până o să cada ciorile din cer, vrăjitoa. reo! Tot nu vei ieşi din camera asta până nu decidem ce să facem cu tine. Şi eu aş cam vrea să te bag într-o groapă în pământ şi să arunc ţărână pe tine.

-Nu-mi fac decât datoria. Cum îndrăzneşti!

- Datorie pe naiba! Ai pus un grup de bărbaţi (ii. rioşi pe urmele noastre. Ce, ai impresia că nu se vor gândi că Mary e compromisă? Crezi că ea se va întoarce la Londra, şi totul va fi aşa cum era?

-Cred că toată aventura asta e ideea ta şi vina ta.

- Poate că da, dar acum ea e implicată. Şi e aici pentru că nu voia ca viaţa să-i fie decisă de tatăl ei.

-Asta nu e decizia ei.

Mary urcă iar scările cu o expresie mai întunecată ca inainte.

-Cred că te înşeli în privinţa asta, Crawford, răspunse el şi se intoarse spre iubita lui.

- E totul în regulă, Mary?

-Da, ajută-mă să îmi adun lucrurile, te rog, Arran.

-Da. Trebuie să plecăm de aici înainte să ne prindă.

În timp ce Crawford stătea cu braţele încrucişate şi se uita urât la ei dintr-un colţ, ei aruncară hainele noi ale lui Mary şi obiectele de toaletă în micul cufăr pe care el

il c umpărase pentru ea. Ea reţinu doar o rochie simplă, verde, din muselină şi traversă camera ca să îşi
J'Y‘"T * £* ° P. e.. Oricât J.
mult i-ar fi plăcut să privească, nu avea de gând să o lase pe cameristă nesupravegheată. Acum nu era momentul să încercegfc convingă pe Mary să se întoarcă la Londra sau sa aştepte aici la han sosirea tatălui ei

p$_{ete}$r urcă scările, şi Arran îl puse să o pălească pe Crawford în timp ce el îşi împacheta în grabă propriul cufăr. ÎI scoase în hol şi-l puse jos.

-Uite, Peter, încarcă-le cât de iute poţi!

- Da, stăpâne.

Marş' se apropie din nou şi el se duse în spatele ei ca $_{s}$5 îi închidă nasturii de la spatele rochiei.

_Ai vreo preferinţă cu privire la ce să facem cu buzduganul? întrebă el, aruncându-i lui Crawford o privire urâtă.

Dacă Mary încă mai voia să o ia pe cameristă cu ei, el va fi de acord, dar doar dacă călătorea legată, cu căluş şi încătuşată de stâlpul patului în fiecare seară. Şi în privinţa asta nu avea de gând să accepte compromisuri.

- M'-am ocupat, zise ea pe un tot întunecat şi ferm, pe care nu-l mai auzise niciodată.

- Dacă veţi continua cu el, milady, veţi fi ruinată dincolo de abilitatea oricui de a vă mai salva. El nu e doar duşmanul familiei dumneavoastră, mai e şi scoţian, pentru Dumnezeu! Un barbar. E datoria mea să vă păzesc şi să vă apăr repu...

-Nu mai e, Crawford. Consideră slujba ta ca fiind Încheiată. Ea trase aer în piept. Şi poate că ar fi trebuit să te gândeşti că şi eu sunt scoţiană, înainte să te [a]Puci să ne insulţi.

Camerista deschise şi închise din nou gura, ca un P^'e pe moarte, pe malul unui râu.

-Tatăl dumneavoastră m-a angajat, reuşi ea să rosteas- *[a] urmă. Nu puteţi să mă concediaţi.

1^1 [ocmai] am făcut-o.

[Sj]sc m'-!? [întoarse] tocmai când fierarul cu care dan- I" mâini[devrcmc urca] scările cu un ciocan şi scânduri

Crawfif' ”^'[ornas]-

de fetîşS [î?i ridică] ocinile la piept, un gest straniu '"“deviden [pentru] cineva aşa de masiv cum era ea. în [nt era] jenată să fie văzută în cămaşă de noapte

dc un străin, deşi nici măcar nu trcsârise când *Ar*$_t$ năpustise în cameră.

-Asta... cc credeţi că faceţi?

- Mă asigur că nu vei mai provoca şi alte ncca:$_{Ur}$j Apăru acum şi slujnica din tavernă cu o tăvi $_c$,,,

pâine şi cu o carafă cu apă şi un pahar în mâini. .Vf$_{ar}$. o luă şi o puse în cameră.

- Rămas-bun, mamă Graves.

Fierarul dădu să închidă uşa, dar Arran îl opri o, o mână. Nu era surprins că fata lui cea logică se gândise la o modalitate de a scăpa de femeie, dar era totuşi impresionat.

- Un moment, zise el, fără să se ostenească să îşi mai ascundă accentul scoţian.

Fendarrow ştia unde erau.

Păşi în cameră cu un ochi prevăzător asupra cameristei furioase şi deschise dulapul, luând de acolo rochia severă din muselină neagră care rămăsese acolo. Cu un strigăt, ea sări spre el, dar el ajunse înaintea ei la uşă şi o trase după el. încă ţipând, Crawford se împinse în ea din interior. Arran se opinti cu umărul în lemn, în timp ce Thomas bătea scânduri peste cadrul uşii.

-Ce să facem cu ea? întrebă slujnica, aruncând uşii care se clătina o privire agitată.

- Nimic, răspunse Arran. Nu are bani să vă dea şi nici haine cu care să se îmbrace. Mă gândesc că va veni cineva mâine sau poimâine să întrebe despre noi. Pot să-i dea drumul, dacă vor vrea. Noi vom fi deja În Ţara Galilor până atunci.

Era evidentă încercarea de a-i induce în eroare, dar spera ca slujnica şi fierarul să fie prea distraşi ca să obser- **ve.** Mary il luă de braţ şi coborârii împreună scările, plecând de

la Fox and.Grapes. El rămăsese la fel de fascinat precum vulpea dlapoveste, deşi în povestea lui nimeni nu îl împiedica să ajungă la premiul său.

Lângă trăsură tl prinse pe Peter de braf.

—Ştiu că nu eşti dc acord cu nebun
,„re joasă, dar e posibil ca tocmai : pe
să m toţi.
mulţumesc. Minj

'Vlary se desprinse de el şi se duse să depună un săi „c obrazul îmbujorat al lui Peter.

, Mulţumesc, Percr, făcu şi ea. Ne-ai oferit o şansă.

Lacheul îşi scoase pălăria moale.

-Nu puteam să-i las pe Campbelli să ne găsească, r0„ să mă scuzaţi, milady.

-Nici eu nu aş fi putut, răspunse ea şi se urcă

^Du-ne spre nord, cât de repede poţi, bombăni Arran. Nu mai avem timp să fim subtili.

-O să vă duc pe amândoi în Ţinuturile înalte, Lord Arran, sau voi muri încercând. Să mă blestemaţi dacă nu o fac.

Aşa că, cu Duffy şi Juno legaţi în spatele trăsurii, porniră scuturându-se în noapte. Cele câteva zile de călătorie relaxată se terminaseră. Dacă nu puteau să păstreze avansul faţă de Campbelli, aveau să piardă şansa unui viitor împreună şi el probabil că îşi va pierde viaţa. Şi în momentul acela, sincer, nu ştia care soartă era mai rea.

-îmi pare rău, zise Mary din întuneric, lângă el.

El se întinse şi o apucă de mână, trăgând-o spre el.

- De ce, frumoasa mea Mary?

Mâna ei tremura într-a lui.

-Tu nu ai vrut-o pe Crawford cu noi de la bun început. Presupun... Presupun că am vrut să mă agăţ de şansa de a-mi recupera viaţa. Dar nu am crezut că va face aşa ceva pe la spatele meu.

-Nu ne-am răscolit doar vieţile noastre, răspunse el Ş' *1 ridică bărbia.

ărul ei încă ciufulit mirosea a lămâi, puternic parfu- nat n întunericul din trăsură.
|a iT9m răscolit-o şi pe a ei. Ea încerca să pună lucrurile cum îi era ei mai bine.
vrea,| ,z1 că o să ne ajungă din urmă? Tata şi Charles, 4a spun?

-Nu sunt sigur. Depinde de vreme şi de mom$_{enn}$ în care au primit prima scrisoare şi cât de multe • Crawford despre drumul pe care voiam să o luăm. $^{5'la}$

- Cred că ştia destul de multe, zise Mary şi ¡| de mână. Nu vreau să fii rănit, Arran.

-Nu-mi doresc nici eu asta, fota mea. Şi nu vreau şi fac rău cuiva din neamul tău.

- Nu simţeai la fel în urmă cu câteva săptămâni. Arran zâmbi sumbru în întuneric.

-Acum câteva săptămâni îi ştiam pe Campbclli doar din capătul spadei mele. Şi orice aş simţi pentru neamul tău, sunt totuşi rudele tale.

El nu se îndoia că putea să facă faţă foarte bine dacă se lăsa cu o luptă; anii din armată nu fuseseră degeaba, la urma urmei. Dar viitorul pe care şi-l dorea pentru ei doi probabil că nu ar rezista, dacă ar înfige un glonţ în tatăl ei. Aşadar, această situaţie trebuia evitată.

- I-ai luat rochia lui Crawford, zise ea, o clipă mai târziu, cu voce mai puternică şi mai sigură.

- Da, m-am gândit că se va gândi de două ori înainte să încerce să iasă pe fereastră. A fost o idee deşteaptă să o baricadezi în cameră.

-Voiam să-i trag un pumn în nas. Ea se foi, şi el mai mult simţi decât zări cum se uita ea la el. Mă întreb acum dacă eu şi sora ta suntem chiar aşa de diferite. Ştiu că mereu aţi păzit-o şi că în clanul vostru e numită cea mai frumoasă floare din Ţinuturile înalte. Tata a angajat-o pe Crawford, deşi asta ar fi fost treaba mamei. Poate că ea era paznicul meu.

El se gândi la asta o clipă.

- Cu siguranţă nu acţiona în felul în care

o face camerista surorii mele, Mitchell, zise el încet.

Poate că Crawford fusese o ameninţare mai mare decât îşi dăduse el seama. Va fi un gând care il va ţine trca: nopţile.

Mary oftă şi respiraţia ei uşoară şi caldă îi atinse obrazul.

-Ce o,să facem, Arran?

.Vom sta împreună, asta vom face.
. E un sentiment foarte frumos, dar ca plan e cam „ebulos, nu creai?
Cu un chicotit, el n găsi gura pentru un sărut moale şi lent- Ar putea să se hrănească doar din săruturile alea,
începea să creada.
_N'u, murmura el. t singurul lucru care contează.

capitolul 13

Munro MacLawry descălecă de pe juganul lui mare, cenuşiu, Saturn. Nu avea nevoie să se uite la cer ca să ştie că vremea se va schimba, pentru că părul de pe braţe i se electrizase. Chiar şi aşa, de pe aleea din faţa conacului Glengask, norii cenuşii se vedeau limpede până peste vale.
- Furtună la apus, ce zici? întrebă bărbatul slab care stătea lângă el, cu privirea aţintită asupra aceleiaşi privelişti.
-Chiar mai devreme. Rămâi la cină, Lachlan?
Lord Gray aprobă din cap.
-Aş putea. Nu pot să te las să bântui pe coridoare ca o stafie mare şi plângăcioasă.
-Nu sunt plângăcios.
-Ranul'f şi Winnie sunt plecaţi de mai bine de şase săptămâni, şi Arran, de patru. Ai măcar veşti de la ei?
-Da, când şi când. Arran era singurul care scria cu re(iularitate şi chiar şi el era tăcut de mai bine de o săp- ^niână. Ştii mai multe decât mine, nu? Winnie nu-ţi ■finite scrisorile alea parfumate în fiecare zi?
Lachlan se încruntă, întorcându-se spre uşa clin faţă
" _aPărurâ argaţii să le ia caii.
"9ţii că a încetat să-mi mai scrie.
'u'tasem. Probabil că a găsit vreun lord englez care cCaXtimPUL Ranulf are ?' el 0 fetă drăguţă, din
-Ranulfnu i-ar permite niciodată lui Winnic
mărite cu un englez care să o ia din Ţinuturile

¡„0* **

-Acum câteva săptămâni aş fi fost de acord cu Dar atunci aş fi putut paria o sută de lire că OU[1]"";' nu-şi va dărui inima unei englezoaice. Se zice că staM în Anglia îţi schimbă sufletul.

Nu ştia de astfel de lucruri, dar îi servea să exp|j$_{C(}$. acţiunile fratelui său mai mare. Şi dacă îl p$_{Unea\ pc}$ Lachlan pe gânduri, cu atât mai bine. Pentru că deocam- dată vicontele nu arătase nici un semn că ar privi-o p$_{e}$ Winnie altfel decât ca pe o fetiţă cu codiţe, sora bunilor lui prieteni. Dar Ranulf părea să îi vrea împreună, aşa că Munro intenţiona să fiică tot ce putea să ajute.

Uşa se deschise, dar în loc să se dea la o parte ca să îi lase să intre, Cooper şi claia lui de păr roşu ieşi să îi întâmpine.

- Aveţi o misivă, stăpâne, zise majordomul şi ¡-o întinse. A venit cu curier special. Băiatul spunea că e urgent. Tocmai mă pregăteam să-l trimit pe William să vă caute.

Munro luă misiva.

- Am fost să îl vedem pe Duncan Lenox şi pe noua sa mireasă.

-Şi pe surorile lui, adăugă Lachlan. Cea mai mare, Sorcha, aproape că a leşinat când Ursul i-a zâmbit.

- Ba nu. Şi nu are decât 16 ani. Acum taci din gură

Adresa era în scrisul ferm şi simplu al lui Ranulf. Rupse sigiliu) Glengask şi o despături. După primele cuvinte se opri cu sângele îngheţat în vene.

- Biroul luţ Ran, Lach. Acum.

Lachlan îl urmă în timp ce păşea pe

coridorul lat cu portretele străbunilor MacLawry, căpetenii de clan, războinici şi oameni de stat, toţi cu păr des, negru şi ochi de oţel, toţi care juraseră să lupte şi să protejeze până la moarte Glengask şi oamenii de acolo. Toţi care îi urâse- ni pe Campbelll.

-Ce s-a întâmplat, Ursule? întrebă Lacblan, indii- rând uşa de la biroul ordonat şi simplu al lui Ranulf. Arăţi de parcă ţi s-ar face rău.

- Chiar aşa mă simt. Ascultă aici; „Ursule, armistiţiul cu Campbellii e probabil rupt şi nu mai poate fi reparat. Trebuie..."

- H-a durat mult, comentă Lachlan. Dar nu are cum să te surprindă asta.

- E mai rău de atât. „Trebuie să aduni călăreţi şi să te îndrepţi la sud de graniţă. Arran e pe drum spre nord, însoţit de Mary Campbell, nepoata lui Alkirk. Trebuie să ai grijă să nu fie ucis de oamenii lui Campbell, care îl fugăresc şi trebuie să-l opreşti cu orice preţ să se căsătorească cu femeia aia." Ultima parte cu majuscule.

-Doamne sfinte, bombăni Lachlan, arătând şi el un pic mai palid. O Campbell? Arran?

Cuvântul „căsătorească" fusese cel care ii atrăsese atenţia lui Munro. îl putea vedea pe Arran luând în paiul lui pe nepoata lui Campbell, ca să le facă în ciudă lui Alkirk şi neamului său. Dar căsătorie? Asta nu avea sens în nici un fél, nici pentru un nebun.

Ocolindu-I pe Lachlan, el deschise din nou uşa.

-Cooper! Adu-I pe William! Şi pe Andrew, şi pe Connor. Şi pune să se înşeueze cai pentru ei.

-Câţi oameni iei cu tine, Ursule? întrebă Lachlan.

-Destui.

-Mă duc acasă să îmi iau lucrurile atunci.

^unro îi blocă prietenului său calea spre uşă.

•Nu. Ştii care e deviza de pe blazonul familiei.

un MacLawry la Glengask." O să rămâi aici.

^ se încruntă.

r*r nu sunt un MacLawry. . ■

,•">:l»nic ca era. Şi clanul (tic .«■■ Am «•" Je

Du pă’o, dipâ, vicontele aprobă din cap.

J"0. mai ales dacă e să stârnim necazuri.

-Sunt de acord, doar pentru ce ar putea deda Ursule. Pentru că ştii că, dacă vei da peste Cam^[3]^ asta va însemna o luptă. [pbt]Hi,

- Da, de asta mă grăbesc. Dacă e să-l omoare c' pe Arran, atunci va fi Ranulf. Sau eu. Prostul naibj"^ Poate că nu avea el mintea aşa de ascuţită ca Aria dar ştia foarte bine că, dacă fratele lui chiar fugise Mary Campbell, ei declanşaseră un dezastru. Nu reus^ să vadă o cale de scăpare fără vărsare de sânge. Şi ¿J foarte posibil să fie şi sângele lui Arran. [a]

-Prostul naibii! repetă el.

Mary se trezi dintr-un vis în care tatăl ei se transformase într-un urs uriaş şi îi sfârtecase pieptul lui Arran cu ghearele, în timp ce ea şi Arran dormeau într-un pat confortabil, dintr-o căsuţă confortabilă, undeva sus în Ţinuturile înalte. Ea se ridică brusc şi se lovi cu capul de ceva. -

Au, zise Arran încet şi îşi frecă bărbia. Ce te-a trezit, fetiţo?

Nu erau într-o căsuţă confortabilă în Ţinuturile înalte. Erau tot în trăsura deşelată, fugind spre nord. Şi în mod evident, adormise cu capul pe umărul lui Arran, cu el ţinând-o în braţe. Cu toate astea, teroarea acelui moment, oroarea... pierderii pe care o simţise, rămăsese.

-A fost doar un vis,|zise ea cu voce tare, deşi îl simţea ca pe mai mult de atât

Nimeni din familii ei nu era vrăjitoare sau vrăjitor, dar asta din câte ştia. Nimeni nu putea prevesti viitorul din vise sau frunze de ceai ori cărţi de tarot. Şi se îndoia sincer că tatăl ei ar putea deveni un urs. Poate un câine furios, lârrând şi urlând la lună, dar dacă era cineva În familia ei la fel de puternic ca un urs. atunci acela era nun:.ui ei.

,[Eram] 5' [e]u în viail ăsta al tău? întrebă el viclean, uându-i o şuv.ţ.i roşcată pe după ureche. Eram goi?

... . [a' c]r[al ,u în] visul meu, răspunse ea, încă

începând să alunge senzaţiile din vis. şi nu, nu eram goi.

J

Cel puţin, nu cred că eram. Eram într-un pat şi aveam pături pe noi.

- împreună? Atunci sunt sigur că eram goi.

-Arran?

-Ce te-a tulburat atunci? Mi se pare un vis foarte frumos.

- Era până când a apărut tatăl meu, s-a transformat în urs şi te-a sfâşiat cu ghearele.

- Ei bine, asta da, ar fi tulburător. Doar că tatăl tău nu e urs, iar în Scoţia oricum nu există urşi. Nu mai sunt. El rânji. Să ştii că sforăi.

Cu un râset indignat şi cât se poate de recunoscătoare pentni că îi distrăsese atentia, ea îl pocni peste genunchi. -Ba nu!

^ - Ba da, insistă. E un sunet mic, delicat, ca un behăit

-Ei bine, tu faci ca un elefant care sună din trompă când sforăi, replică ea, pentru că părea plauzibil.

- Eu nu am sforăit, pentru că nu am dormit.

Mary se mută în colţul îndepărtat al trăsurii, ca să se Poată uita la Arran. Ca să îl vadă cu adevărat. Expresia ui taxată era uşoară şi amuzară, ochii lui albaştri pre- cum cerul de dimineaţă erau mai întunecaţi în lumi- na slabă din trăsură. Dincolo de asta însă, umbrele i trrivi nau *a mar8'nea bărbiei şi sub ochi, şi ea se în- treb ’ rUSC cand reu5‘se ultima oară să doarmă cum ‚jjn noapte. Probabil că deloc de când plecaseră

| U j " a c u m , zise ea şi-şi trecu un deget peste bărbia El *n* î’Cj U eu ^ pază.

tas«c» intens chipul, la fel de intens cum se ui-

“sta, Mary Campbell? Ai vrea să nu ne ti V^re-odată?

"«iscă ITrios Aia arăCa eL ?' dacă a'cpca, putea să îl ră-

8Ura Că ‘c«i.ntrebat asta, admise ea. Şi nu sunt aşa

şi- ■reumstanţele ar fi fost foarte diferite. Din

momentul în care a început armistiţiul, tata a no căutarea lui Roderick, la sugestia bunicului nr$_{M}$?'$^{lt'n}$ Şi, dacă armisriţiul ar fi durat destul, probabil că m$^{PUn'}$ căsătorit cu el. Dacă nu, ei bine, Charles doarme pr^$^{5-1'}$ pe prispa noastră. Nici unul din ei nu îmi... face inj^ să tresalte. Nu în felul în care o făcea Arran. Şi $_{nu}$ avut pe nimeni care să vină să mă salveze. ' "

Ea oftă şi încercă să se gândească la ce voia să spună înainte să rostească vorbele cu voce tare.

- Înainte ca familia ta să vină la Londra, bunicul le tot spunea părinţilor mei să-mi acorde timp. La un moment dat însă, aş fi fost nevoită să aleg pe cineva pe care ei ¡1 aprobau, aşa că presupun că asta cu alegerea liberă era doar o iluzie. Şi îmi dau seama acum că tata m-ar fi ¡m- pins oricum spre Charles Calder, indiferent de părerea mea. La urma urmei, nimeni nu s-a ostenit aşa de tare să intre în graţiile părinţilor mei precum Charles. El le-a acordat de fapt mai multă atenţie decât mi-a acordat mie vreodată.

- Aşadar, crezi că ai fi sfârşit legată de el chiar dacă nu ai fi văzut vreodată un MacLawry sau dacă ai fi sărutat

- Cred că e foarte posibil. Fără prezenţa ta, ei bine, chiar şi dacă Roderick pare mai blând, sincer nu cred că l-aş fi considerat **o** îmbunătăţire. Şi nu ar fi existat nimeni care să mă întrebe pe mine ce vreau. Cu siguranţă nu ar fi existat nimeni care să mă ajute când aş fi spus că nu vreau '.î mă mărit cu Charles pentru că e un şarpe crud şi arogant şi nu aş putea... suporta să mă atingă în felul în * are o faci tu.

Nici nu-şi putea imagina să discute cu alt bărbat în
felul în care o făcea cu Arran.

-Atunci mai am un motiv să fiu bucuros

că am ve- nir l.i Londra, zise el încet Ea îi atinse din nou braţul. I se părea vital să tl atingă
la fiecare câteva minute.
-Dar cu tine cum rămâne? Regreţi că ne-am cunoscut? Trebuie să fi avut duzini de fete drăguţe din

Ţinuturile înalte leşinate după tine, dornice de măritiş. Deirdre, de exemplu, e foarte drăguţă.

-Cele mai multe dintre fete îl vânau pe Ranulf. Existaseră ceva discuţii anul trecut ca el să se însoare cu o Stewart, dar nu s-a ales nimic de ele. De fiecare dată când mi-o indica pe Deirdre, mă certam cu el şi, orice dezastru am provocat între mine şi Ranulf, voi trăi cu el. Dar în general, da, sunt fete în clanul MacLawry care vor să fie MacLawry. Ne-ar lua pe oricare dintre noi, presupun.

-Nu mă refeream la ascendenţa ta. Voiam să spun pentru că... Ei bine, uită-te la tine! Eşti mai chipeş decât oricare bărbat pe care l-am văzut vreodată.

-Aşa sunt[7] întrebă el cu o încruntare uşoară. Asta nu are nimic de-a face cu mine. Ştiu doar ce simt. Şi că nu m-am simţit niciodată mai viu ca de când te cunosc. Aşa că nu, nu regret că te-am cunoscut, Marţ'. Nici o secundă.

Ea se aşeză la loc, încercând să-şi reţină lacrimile. Nimeni nu îi spusese vreodată ceva aşa de frumos.

Dacă asta era o poveste - şi începea să se simtă tot mai mult ca o poveste poate că era una care putea de- [veni] realitate. Poate că ea putea să-şi construiască undeva “n viitor cu

« O - uite şi a spre viitor ,i H Irrcerere şi
toii de [ce] gândeau tatăl şi bunicul ei, şi
ic şi s- j[ei] despre ea acum, dacă ar putea să
încete- Pcntru - *J[axS]* '[a] foptul [că] era o trădătoare
de clan [(tri]<vcf[a]!, [tă2nise 54 sf]'deze ordinele ca să îşi
caute Putea sâ’fi- ,[a ar putea] deveni marea ei
aventură. El ar Arran î[si] ¡"T'[1 ei] “untură. ţAmcr
*[nc mă] capul.

Agerii ei[5“1VO' Prinli l"'S#rUt pentru «aliU1-
,ryIil]ăinbi,

acest bărbat periculos, interzis, diabolic de ^'P«Ş. Cu siguranţă, el părea să vrea să meargă înainte

- Do oo reuşeşti moroii sil mit liici să zâmbesc, (L t'ujîim să no salvăm libertatea şi vieţile?

- Sunt un individ fermecător. Şi săruţi. III ar treimi sil a Acum.

- Hmm. Va trebui să mă Mii...

El so aruncă pe jumătate clin distanţa clin trăsură .şig captură gura. înainte ca ea să aibă timp să se pregătească, el o întinsese deja pe spate. Ea îşi puse braţele în jurul umorilor lui şi se adănci într-un sărut lung, care ii trimise fiori excitanţi pe şira spinării şi între picioare.

-Când trebuie să schimbăm caii? întrebă ea pumlncl o mână între ei şi trăgându-i cămaşa din pantaloni.

- într-o jumătate de oră sau cam aşa, răspunse el şi se desprinse de gura ei ca s-o admire. Tot va trebui să mă rogi, frumoasa mea.

Ea înghiţi în sec. O lady adevărată nu ar ruga niciodată să fie iubită, Desigur, o lady adevărată nu s-ar afla singură într-o trăsură cu un bărbat, fugind spre graniţa cu Scoţia. O lady adevărată şi-ar aduna trusoul pentru o nuntă pe care nici no dorise şi cu care nici nu fusese de acord.

-Tc vreau, Arran, murmură ea, dându-î părul de

Gura lui tresări.

-Mă vrei pentru ce? Să jucăm bile pe iarbă?

-Te vreau pentru... sex.

El ridică din sprânceană.

-Serios? Mai spune-mi?

Obrajii ei se încălziră.

-Vreau să-mi dai hainele jos şi să mă săruţi

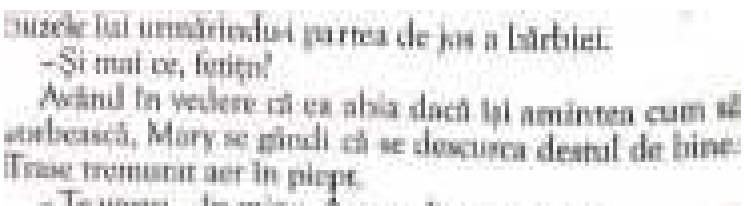

peste tot, se aventură ea şi fu recompensată cu un zâmbet şi CU

Se ridică în genunchi cu un umăr sprijinit pe spătarul banchetei ca să-şi ţină echilibrul şi îşi descheie pantalonii, impingSndu-i în jos pe coapse.

Judecând după bărbăţia lui, el o voia la fel de mult

Noaptea trecută fusese lent, atent şi blând. Nimic din toate astea nu păreau să-l preocupe astăzi. Să fie destinatarul pasiunii lui era chiar excitant.

Arran îşi puse palmele sub poalele fustei ei şi ridică materialul dincolo de genunchi şi peste şoldurile ei. Apoi îşi puse mâinile peste umerii ei şi îi desfăcu picioarele cu genunchii şi se împinse în ea.

Ea scoase o exclamaţie de surpriză, când senzaţia bruscă a mădularului mare umplând-o o purtă spre un extaz brusc de plăcere. Muşcându-şi buzele ca să nu ţipe, ea îşi înfipse unghiile în muşchii spatelui său şi se arcui spre el.

Doamne sfinte! Amândoi încă erau aproape îmbrăcaţi, şi chiar şi aşa i se păru cel mai intim şi mai erotic moment din viaţa ei. Când reuşi să respire din nou, ca îi trase chipul spre ea pentru un sărut, corpurile lor egânându-se în timp ce el se implânta în ea iar şi iar. Lumea dispăru în jurul lor, rămaseră doar ei doi, singurele sunete erau scârţâitul trăsurii, respiraţiile lor grele §' micile exclamaţii de plăcere.

Mai repede şi mai repede, mai adânc şi mai tare g| [cânti]. cu un geamăt, ea ajunse din nou la climax.

Şi ti [Un]? [aproa]P[e] ¡mediat, implântându-se tare în ea un "[andu'se ac°]l° [cât] 'Ş' revărsă sămânţa. Acesta era când [°ment]. [pe care ea] ajunsese deja să îl savureze, circum[11] [mai existau] dubii în privinţa viitorului sau a ceva. /s[Stan]l[dor] lor prezente ori în privinţa a orice alt- unui C3jp [era] perfecţiunea. Şi o puteau găsi doar

Şi o săn!^][0 Urmă]. el îşi ridică fruntea de pe umărul

ei ~ l'arte [d'n nOU']

ccn„ [a pe car]e ai cerut-o cu mine sărutând fiecare
fctc,,jr.[I c"n"]

-O să fin minte asta. în a pumn, făcând-
tavanul trăsurii bubui i o Sii i în faţă.
tresară.
-Stăpâne, sev< Howard vrea
să schimbe caii. .

- Da, strigă Arran, sunetul reverberând prin ea, Am putea să ne întindem şi noi picioarele şi să găsim ceva de mâncare.

Făcând o grimasă, se retrase din ea şi se ridică din nou în genunchi ca să îşi tragă pantalonii. Nevrând să fie descoperită pe spate şi cu fustele în talie, Mary se ridică şi ea şi îşi netezi rochia.

- De când călătorim? întrebă ea, dând în sfârşit la o parte perdelele să vadă lumina filtrată a soarelui lungind umbrele copacilor spre est.

- Puţin peste şapte ore. O să luăm micul dejun aici şi apoi vom porni spre nord. Dacă vrei să te schimbi în hainele de călărie putem merge călare până data următoare când vom schimba caii. El îi aruncă un zâmbet ghiduş. Sau putem rămâne aici şi să ne facem confortabili.

-Sună minunat, dar cred că aş prefera să călăresc o vreme. Jur că arcurile trăsurii ruginesc încă un pic cu fiecare kilometru, asta dacă a avut vreodată arcuri.

- E foarte posibil, fu el de acord. Nu e cine ştie ce confortabilă, dar are ceva viteză. Şi astăzi sunt bucuros

în mai puţin de un minut, cotiră de pe drum şi se opriră. încă un pic tremurătoare şi cu răsuflarea saca- , dată, Mary aşteptă până când Peter deschise portiera j trăsurii şi coborî scăriţa ca să iasă în răcoarea dimineţii. I

- Unde suntem?
- Howard crede că suntem la sud de BunburW răspunse Peţer. I-am spus că asta nu înseamnă prea mult pentru mine, aşa că atunci mi-a explicat că suntet®că la 50 de kilometri sud de

Manchester. „ J7[n'"U păru însâ deosebit de satisfăcut darăs- puns. Iar Mary îşi dori să fi fost mai atentă la lecţiile

-Cred că asta înseamnă că suntem la 130 de kilometri sud-vest de York, zise ea.

Expresia lui Arran se însemnă.

-Nu e bine, dar e un progres, zise el. Aş putea spune că mi-aş fi dorit să fi petrecut mai mult timp plimbân- du-ne prin zonă, dar asta ar fi o minciună.

Ea ştia la ce se referea. Oricât ar fi avut nevoie de o distanţă mai mare acum, să stea în hanuri drăguţe şi să meargă la balul din Wigmore ca să danseze fuseseră cele mai frumoase zile din viaţa ei.

-Cât mai e până la Fort William?

- Dacă suntem aşa de departe de York pe cât spui, pariez că încă 300 de kilometri, fetiţo. în trăsura asta, pe drumurile astea, încă trei zile cel puţin.

Judecând după tonul lui Arran, ea îşi dădea seama la ce se gândea el. Că probabil vor fi mai degrabă patru sau cinci zile şi că trăsura veche nu va putea să stea înaintea Campbeililor. Vor fi prinşi.

-Arran, cu...

-Hai să mâncăm ceva, doamnă Fox, zise el cu un zâmbet care nu îi atinse chiar de tot ochii. Eu, unul, sunt înfometat.

- Deci aşteptăm ca dezastrul să lovească? întrebă ea, apucându-l de mânecă.

-Dezastrul nu ne-a găsit încă. Şi sunt mai multe drumuri care duc spre nord. Nu am fost descoperiţi încă.

Suzanne

2

1 *Enoch*

- *0* Nu aveam idee că cei din familia MacLiwry şi a C ^ata asta' ocfi'i lui dansară în timp ce zâmbea, acum³-| ˢ(*>aru cn un iul de triumf. Tot ce făcuse până alituric'U*'aastn fr|'sese şi* insiste ca Crnwford să li se tând m!! a*X>' şi ° 'ncbidâ pe servitoare înrr-o cameră ii trj.| în sfârşit în dovezile copleşitoare că femeia -O ** că trebuia să o ia de la zero.

Sânduril?wra_5PU"Se *cl'* cli" fcricire fi'1'1' sâ-i citească ■km [n ' No;. cei din familia MacLuvry, încă mai ere- Hai *cjr* Sau cel puţin fratele meu Ursul

sunt aşa

™ optimişti.

Acoperişul hanului se lăsase pe partea stângă, a trebui să împingă uşa de două ori ca să o deschid; ^

Din firma hanului, Mary nu reuşi să citească 1, cuvântul Black[1], iar desenul şters părea să reprezint,..,, cazan negru de vrăjitoare. Sau căldare. Orice ar fi locul nu arăta deosebit de îmbietor, şi ca se lipi de Arra„ când păşiră înăuntru.

- Poştalionul nu vine decât lunea, bombăni o «x* groasă din întuneric. Mai bine îl aşteptaţi la Manchester.

în mod evident, hangiul nu-şi putea permite de! cât o pereche de lumânări, pentru că asta era singura lumină prezentă. Mici nu văzu vreo fereastră care să poată fi deschisă ca să lase să intre lumina soarelui de dimineaţă.

-Avem mijlocul nostru de transport, zise Arran cu falsul lui accent, de data asta imitându-l pe bărbatul nevăzut din faţa lor. Avem nevoie să schimbăm caii şi să mâncăm nişte ouă şi pâine prăjită.

-Puteţi plăti.'

-Ai ce oferi? replică Arran.

Un bărbat scund ieşi legănat din sala mare a hanului.

-Am doi cai care sunt buni pentru voi, dacă plătiţi fânul cu care să fie hrăniţi ai voştri până când va veni cineva să ii ia.

- Şi mâncare? vru să ştie Arran, incă neclintit din cadrul uşii.

Avea mina liberă în buzunarul din dreapta, îşi dădu Mary seama abia acum. Avea oare un pistol acolo? Se aştepta la o ambuscadă?

-Osivă fierb nişte ouă. Fără pâine prăjită, pentru că nu am pâine. Trei şilingi mai inrâi.

Arran ii dădu drumul lui Mary şi făcu un pas încet în faţă, blocându-i vederea spre bărbatul bondoc.

Suzanne
Enoch

hxistf mulţi oameni care te fură de ouă fierte? întrebă el succint. Pentru ci încep să mă simt insultat.

-Următorul han e chiar la sud de Manchester, zist hangiul. Şi au ouă fierte şi pâine prăjită.

° Cu viteza aceea înşelătoare a lui, Arran aruncă o monedă pe care bărbatul o prinse la fel de agil.

-Şi nişte lapte, te rog.

Zâmbind strâmb, individul se legăna înapoi spre întunericul din care ieşise. . .

-O să le aduc când sunt gata. Mesele cu lumanari
sunt cele mai curate.

După ce plecă, Arran o conduse spre cea mai apropiată dintre mesele cu lumânări aprinse şi trase o bancă mai în afară pentru ea.

-Ce a fost asta? întrebă ea.

-Am vrut să văd dacă intenţionează să ne ţină aici. -Ai crezut că ar putea fi o ambuscadă, vrei să spui.

El se aşeză în faţa ei.

-Orice ar putea fi o ambuscadă. Sunt doar prevăzător. Mary nu se putu abţine să nu se uite peste umăr în semiîntunericul din spatele ei.

-Cât crezi că mai avem înainte să ne ajungă din urmă? Şi să nu spui ceva consolator, spune-mi adevărul.

Arran făcu o grimasă, latura lui cavalerească, protectoare, în mod clar nesigură dacă să răspundă deschis cercţ'' ei. îi prinse degetele şi i le strânse.

-Nu ştiu, fata mea. Ştiu că Crawford ar fi putut trimi- * o scrisoare acum două zile, sau acum patru zile de la ■*' P'Pe- Biletul acela trebuie să fi ajuns la Londra C,y “ z‘le în urmă. Dacă mă gândesc că tatăl tău şi < f e i a i T plecat ,n decursul unei ore, dacă nu erau în c | druni Ş' un curier a trebuit să-i ajungă din urmă, noastrăln?,! caz ar Putca f' cam cu 16 ore în urma -Asta *ebi* 0131 Ca*’ CU ^ de ore'
"5 hfc- n°Pt'' ar Putea fi cu 12 ore în urma noas-
°teîn urni»l>1Ca asta mâine ar putea fi doar cu cinci °a""-ni

J[n<]J[as]tră. Trăsura asta nu poate să fugă de ^şi™
dcrasâ_

** «un o cuprinde frigul.

-Dar clacă am lăsa trăsura în urmă?

El nu trebui să termine ecuaţia ca ea să înţ i ce voia să spună; pe poimâinc-dimineaţă, CnmpUp[5] fi direct pe urmele lor. Şi apoi... Nu. Ea nici nu v o i a a r gândească la asta.

- 300 de kilometri călare în galop, fctiţo? P$_c$ dru$_m$„ ■ proaste?

Deci Arran nu credea că ea ar reuşi aşa ceva. Asta $_{er}$ clar. Dar oare ar putea?

Ea călărise timp dc mai multe ore odată p$_r$j$_n$ Fendarrow Park, dar nu mult la galop, şi nu timp d$_e$ două-trei zile cu doar puţină odihnă.

-Avem o alternativă?

-Mary, asta e ceva ce, dacă decidem o dată, nu mai putem da înapoi. Aş zice să stăm în trăsură cât de mult mai îndrăznim, apoi vom decide dacă putem ajunge în Ţinuturile înalte călare de acolo.

- Nu vreau să fim prinşi, Arran.

-Nici eu nu vreau, fetiţo.

-Nu. Vreau să spun că nu vreau să mă întorc şi să mă mărit cu Charles sau să fiu încuiată undeva pentru că sunt sfidătoare. Vreau să ajung în Ţinuturile înalteşi vreau să fiu acolo cu tine

Expresia lui se relaxă un pic

- Eu vreau aceleaşi lucruri, frumoasă Mary. Dar dacă fugim acum în ritm susţinut, nu cred că putem rezista până la Fort William. în felul acesta avem timp şi spaţiu
de manevră.^

Desigur el se gândea că ea nu va rezista, dar cel puţin nu spusese asta direct. încă o dată însă, ei îi lipsea experienţa practică pentru a putea să argumenteze contra deciziei lui. Nu părea să poată contribui cu nimic semnificaţîvSlar acum ea îi încetinea.

- Când va veni vremea să călărim, zise

ea susţinându-i privirea, vopi călări. Nu voi ceda şi nu ne voi întârzia.

El ii ridică mâna şi îi sărută degetele.

- Nu mă îndoiesc de asta nici o clipă. La urma urmei, eşti o fată din Ţinuturile înalte.

capitolul 14

Amn abia daca observi ouăle moi pe care proprietarei antipatic al hanului fără nume le puse în faţa lor. La cât de atent era, putea la fel de bine să mănânce paie.

Ea spusese că voia să fie în Ţinuturile înalte. Cu eL Şi de data asta el o crezuse. îi auzise asta în glas. Mar/ Campbell nu mai încerca să caute o cale prin care să-şi recupereze fosta viaţă sau doar să scape

de tare să fugă, pen-

din ceea ce ar fi fost o căsnicie dezastruoasă cu Calder. Sigur, mai exista
tro că asta nu ar obliga-o să aleagă între familia ei şi el. Dacă erau priaşi, ea va trebui să aleagă o parte.

Cu o răsuflare iute, înghiţi ultima bucată din micul dejun. Ea nu îi spusese nimic decât gândurile ei ones- re, adevărate, aşa că dacă avea dubii nu trebuia decât să întrebe.

Iar el nu ar face asta niciodată - pentru că, indiferent de motivele ei şi oricât de mult se baza ea pe circumstanţe şi pe oportunitate, îl alesese pe el.

Prin urmare, nu avea nevoie decât să se asigure că [w,r] ajunge în Ţinuturile înalte înaintea Campbellilor. Odată ajunşi în Scoţia,

«sarcină grea.

Partea la care nu voia să se gândească era că voia să îi . [tre] lui Mary un cămin, iar asta

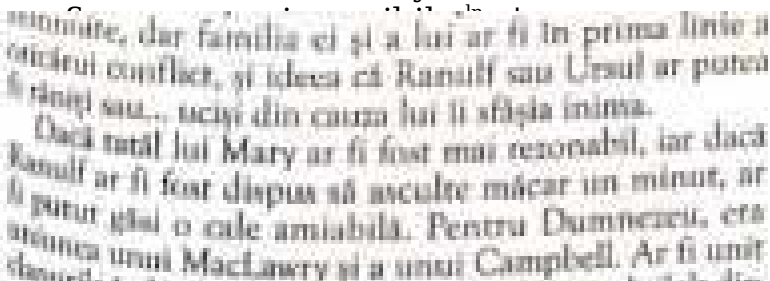

puteau să se căsătorească fără toată *riwnirfi* - umr^ *A,.* I—,'.—1 ..nnli--rS Iar în Ţinuturile

nou. Toţi fuseseră tâmpiţi şi idioţi, dar el nu ; să renunţe la Marţ- din pricina asta. nter>ţi0nj

- Hai să-ţi luăm cosnimul de călărie, zise l ultimă înghiţitură din laptele călduţ, ridicându-i!,Ua 0

-Amn, dacă nu vom reuşi să ajungem inain? faliei mele la graniţă, ce vom face? a ,arni-

- în momentul ăsta tind să sper că ei sunt pe d greşit, tise el tărăgănat. Dacă ne ajung din urmări pregătit pentru oricât de neprietenoşi vor alege *şi* f '

-Ai spus că nu-i vei face rău tatălui meu. le'

-Nu intenţionez. Dar nici nu intenţionez să-i perm- să te târască înapoi la Calder. Iar părintele tău nu va singur- De fapt, ar putea chiar să nici nu apară. Probabil că Charles Calder o fi luat-o înainte. Pe el nu m-ar deranja să-l împuşc.

Ea se opri la jumătatea mesei lungi pe care o ocolea.

- Nu poţi face asta.
- Ba cred că pot.

-E nepotul marelui Campbell, Arran. Dacă-l omori pe vreunul dintre ei, nu se vor mai opri să ne vâneze.

El o privi pentru o clipă.

-Eu sunt fratele lui Glengask, să ştii. Şi moştenitorul său deocamdată, dacă nu a ales să mă dezmoştenească deja. De ce nu e Calder îngrijorat să mă ucidă pe mine? întrebă el şi îi făcu cu ochiul.

Ce trebuia să se întâmple se va întâmpla. Să decidă acum ce linii pot sau nu pot fi încălcate nu i-ar face decât să ezite mai târziu.

Maryîi aruncă un zâmbet exasperat.

-Sunt sigură că, în mintea lui Charles, m-ai răpit im- I uirriva voinţei mele.

- Ceea ce face perfect acceptabil să-i trag un glonţ în scăfârlie, termină el. Şi uite-mă aici, nevrând

să îmi fac frumoasa fată să plângă. îşi puse mâinile pe masă şi se aplecă spre ea. Ai fost vreodată la o vânătoare de vulpi.'

ba strâmbă din nas, ceea ce îl făcu sâ vrea să i4 sărute.

-Da.., Jatâ. :Ju nu-a plăcut.

- Imi imaginez că vulpcaile-a dat de lucru vânătorilor.

- ■ , "За„ ! mâna MngicII mir« cidrcnpf- *Daria* un moment dar vulpea rota *muri* ¿rran. Nu-mi place analogia asta.

Uşi de la han se întredeschise ţi tea să pătrundă ¡n incipcrc un dreptunghi din lumina matinala a soarelui -Caii sunt inşeuaţi, domnule Fox, zise Peter.

„Hi hinc, prost moment sâ anunţi asta!“

-Ştiu ci fugim ţi se apropie de unde suntem, Peter, răspunse Arran. Poţi *şi* renunţi la *domnul* Fox.

-Tocmai ce apucasem sa' fin minte, zise lacheul ţi trase adine aer în piept. Trăsura e pregătită, *mii ord.*

- *h cm* de mâncare pentru tine ţi Howard mai întâi.

Zece minute, Peter.

-Da, stăpâne. Mulţumise.

El iţi întoarse atenţia spre Marţ'.

- Idcca era că vânătoarea de vulpi nu e niciodată previzibilă. Vulpea c vicleană. Şi cealaltă *idee* era că, odată ce ajungem la Fort William, nu mai poate nimeni să mă prindă. Nu în Ţinuturile înalte. El îi zâmbi. Acolo sus, vulpea are o mic de vizuini.

Maryse ridică ţi-l sărută pe obraz.

-Voi ţine minte asta. Dar cred că ar trebui să ne grăbim, chiar ţi aţa.

Alară, Arran se urcă pe capra trăsurii, deschise capacul cufărului lui Mary, scoase rochia de călărie ţi cizmele pe care i le cumpărase ţi i le întinse, apoi sări jos.

-Aţ prefera să mă schimb în trăsură decât undeva acolo, tise ea ţi indică hanul.

-Nu mă îndoiesc de asta. EI deschise portiera ţi o al[u|]ă să urce. Şi aţ vrea să-ţi spun că aş veni după rine acolo înăuntru dacă nu ar trebui să stau de pază.

Coun zâmbet ea se aplecă pe uşă. împacă ai veni

după mine nu aş mai reuşi să mă

El >5i ridică faţa şi o sărută. I
d -Mă gândesc că nu, murmură ei, pasiunea mndu-i

^^aţărnită. Arran o apucă din partea din faţă a

-Şi tu eşti al meu, zise ea cu ochii verzi strălucii •

El îi dădu drumul încet. [n]-

- Da, aşa e, într-adevăr.

Când ea închise uşa, el se sprijini de una din rofl trăsurii. în general, îi plăcea să rezolve probleme. DaJ Ranulf voia să construiască o şcoală nouă, el era [c] 1 care găsea locul cel mai potrivit, care să fie uşor acce- sibil pentru toţi copiii fermierilor de pe pământurile MacLawry. El angaja constructori şi găsea un prof[esor] care să îmblânzească, dar să nu frângă, copiii sălbatici din Ţinuturile înalte.

Dar asta fusese înainte. Acum problema de rezolvat era să stea departe de Ranulf, de ceilalţi MacLawry, de Campbelli. Şi, dacă era posibil, să facă într-un fel ca să nu se omoare între ei. Cea mai bună soluţie la care se putea gândi era un strănepot pentru marele Câmp- beli, cu el şi Mary căsătoriţi şi instalaţi undeva într-un loc neutru. Da, ar putea să mituiască vreun preot englez ca să îi căsătorească fără citirea anunţurilor sau procurarea unei aprobări, dar o căsătorie de o asemenea importanţă trebuia să aibă loc în Scoţia, oficiată de un scoţian. Şi indiferent ce spunea el despre vulpi şi vânătoarea de vulpi, şansele nu arătau deloc bine.

Dacă ar fi fost singur, nu se îndoia că putea să îi păcălească pe Campbelli şi să leo ia mult înainte, ba chiar să-i facă pe câţiva să dispară pentru totdeauna. Dar nu era singur. Iar dacă lordul Fendarrow apărea şi îi poruncea lui Mary să se întoarcă cu el - mai ales dacă ii promitea că nu va trebui să se mărite cu Charles Calder -, Arran nu era foarte sigur că ea va refuza.

În acelaşi timp, din pricina mândriei lui sau a cine ştie cărui alt afurisit de motiv, el voia să fie cel pe care îl alegea ea - dar nu doar pentru că nu avea alternativă. Vom să ştie c.î ea nu va regreta asta, pentru că el cu

siguranţă nu o va face. Da, îi vor lipsi fraţii şi sora lui, dar nu regreta că o luase pe Mary pentru el, indiferent ce se mai întâmpla.

-Arăţi foarte serios, zise Mary de la geamul trăsurii.

.Serios? întrebă el şi se urni din loc Observam doar dimineaţa- Nu e chiar la fel de frumos ca în Ţinuturile înalte, dar trebuie să recunosc că e piâcut.

.v'ino încoace şi încheie-mi nasturii, te rog!

Arran se îndreptă şi deschise uşa.

_Nu trebuie să mă rogi de două ori. feriţo.

Chiar dacă aventura se putea sfârşi cu el în pământ, gsţa nu însemna că nu se putea bucura de fiecare moment rămas cu Marş-- ...

....

Când coborî din nou din trăsură, zâmbetul 11 încremeni pe faţă- Curtea goală a hanului avea acum patru noi ocupanţi. Patru. Şi nici unul dintre cei patru nu arăta deosebit de prietenos. Plus că îşi îndreptaseră atenţia asupra lui şi a trăsurii din spatele lor. La naiba!

Marţ- ar fi coborât în spatele lui, dar el se mută în lateral ca so împiedice să o facă.

-Când o să mă mişc, să închizi portiera, murmură el.

EI o auzi trăgând iute aer în piept şi îi puse mâna

-Nu îi recunosc pe nici unii dintre ei, şopti ea ca răspuns. Nu cred că sunt Campbelli.

Şi el care credea că ea l-ar sfătui să nu tragă concluzii pripite sau să ii ignore pe bărbaţi şi să o conducă înapoi la Han. În schimb, ea înţelesese imediat situaţia şi îi ofense o informaţie utilă. Cu o aprobare uşoară din cap, el făcu un pas în faţă, şi uşa trăsurii se închise în urma lui [01] un clic. Cuminte fată!

-M-aţi găsit într-o dimineaţă frumoasă, băieţi, zise rran tărăgănat, studiindu-le cizmele murdare

şi jache- K*e uzate.

de vit^n'C'' pr°kabil ajutoare de fermieri sau

mănători *** să fac pentru voi?

n°Ioio”ro srfltea mai departe de el scuipă pe pământul

ta Prietenii tăi din han. Unul dintre ei

°™. Se pare că eşti departe de casă, lordulc!

-.Aşa, c, mârâi cel mai mare dintre ei, rânjind - văluind un dinte lipsă în faţă. Irlanda e cale IUISJ***- aici, milord. 83
^

Arran oftă.

-Aşa e, sunt de acord. Irlanda e departe de aici

Ce bătăuşi idioţi - asta nu însemna că nu putea să lovească tare, dar tot îl consola cumva. Nu erau aiV pentru că fuseseră angajaţi de Campbelli. Cl

Doi dintre ei se uitară unul la celălalt, de parcă nu ar fi ştiut ce să facă cu un individ care era şi politicos, şi care nici nu se temea de ei. Arran ridică în mod exagerat din umeri. Cu toată ura revărsată asupra lui şi de prieteni, şi de duşmani, o mică păruială l-ar ajuta să mai scape de frustrarea acumulată.

- De ce nu ne dai punga cu bani, milord, şi te lăsăm să-ţi vezi de drum? îi propuse bărbatul care scuipase.

-De ce nu veniţi aici să mi-o luaţi? răspunse Arran rânjind.

Ştirbul se năpusti înainte ca un taur. Arran făcu un pas în lateral, întinse un picior şi îl trimise cu capul înainte în uşa trăsurii. Cu o izbitură surdă, Ştirbul se prăbuşi la pământ. Scuipici era direct pe urmele lui, urmat de ceilalţi doi.

Arran se întoarse, primind un pumn în maxilar chiar când Scuipici se lovi de pieptul lui. Acum i se păru că are ceva de lucru. Pocni un cot în urechea individului din dreapta, apoi îl ridică pe Scuipici de pe jos ca să-l arunce cu capul în individul din dreapta. Asta îi oferi Ştirbului timpul să K ridice în genunchi, până când uşa trăsurii ¡1 izbi în cap şi apoi se închise frumos la

loc. Bărbatul masiv se prăbuşi din nou.

Proptind un pumn în figura bărbatului care era cel mai aproape de cl, primi şi el o lovitură În umăr. Dacă băieţii nu se descurajau, curând va trebui să înceteze cu joaca. Clipi să alunge sângele dintr-unul din ochi şi atacă din nou. O secundă mai târziu, auzi o voce răguşită înjurând În gaelicăişi o grămadă din ei se răsturnă

.

• lateral- Peter Giiling, bătrânul bătăuş, zbură pe lângă e| cu Ştirbul ridicat pe umăr.

V) împuşcătură de pistol răsună în aer. Preţ de o secundă, Arran se gândi că până la urmă Campbellii tot
îi ajunseseră.

-Ajunge, domnilor! declară Mary aruncând pistolul Iară glonţ în spatele ei pe banchetă şi ridicând încă unul. V-aţi distrat, dar acum îl murdăriţi pe soţul meu

^Ei bine, asta era o fată adevărată din Ţinuturile înalte. Fata lui din Ţinuturile înalte.

-Aţi auzit-o pe doamnă, zise el cu voce tare îndreptân- du-se ca să-şi scuture praful de pe pantaloni. Mulţumesc pentru antrenament.

Cei patru indivizi se poticniră înapoi spre uşa strâmbă a hanului, Scuipici ajutat şi de un şut iute în fund aplicat de Peter.

Howard, vizitiul lor chior, stătea în apropiere cu o bucată mare de lemn în mână.

Aşa că Arran şi Mary nu erau singuri în aventura asta până la urmă.

-Eşti nebun, să ştii, comentă ea un pic fără suflare. Toată lumea spune că tu eşti MacLawry cel deştept, şi iată că rânjeai tot timpul în timp ce îi bumbăceai.

-Aşa e. Bătăile cu pumnii sunt un fel de „salutare, «mai foci?“ în Ţinuturile înalte. Cu acelaşi zâmbet pe 3e*se °Pri o clipă ca să se uite la ea. Eşti o fată curioasă, Mary.
Asta^m ^Cut decât să deschid strategic uşa trăsurii,

o“ se numeşte curaj, Arran.

,Q f asta individului cu un cucui în cap. te lup.. 0a!'te bine, îi zâmbi şi ea. Ştiu că îţi place să i>Up5t„CH ei Şi urşi aşa de distracţie, dar patru la unu Lui j areP^t nicicum.
‘’“i Si masiv*3 C*estu* de drept, dar ea nu crescuse cu

-Hai să plecăm, înainte să îşi găsească

nişte p[illegible]. şi apoi poţi să-mi spui cat de bărbat sunt şi cât de bj
arată ziua cu mine călărind.

Mary chicoti, sunetul cald fiind ca lumina soarele- pe pielea lui.

- Şi tu îmi poţi mulţu nu ca i-am oprit pe individ* ăia să-ţi spargă frumosul nas.

Peter pufni când aduse cei doi cai.

-Vă puteţi admira reciproc până ne ajung Campbellii din urmă sau putem să pornim din nou spre nord. Arran aprobă din cap.

-Da, să pornim spre nord.

- E drăguţ aici, zise Mary în timp ce ea şi Juno treceau peste un pod vechi de piatră, cu Arran şi Dufiy lângă ea. Am nişte veri de-al doilea şi de-al treilea pe aici, dacă îmi amintesc bine.

Arran îi aruncă o privire rapidă, eleganţa apariţiei sale cumva întărită de vânătaia de pe partea stângă a maxilarului.

- Undeva destul de aproape ca oricine ne-ar urmări să găsească o masă caldă, cai odihniţi şi întăriri?

-Posibil.

De ce nu se gândise la asta mai devreme? Cei doi cai pe care îi înhămaseră la ultimul han păreau mai potriviţi la plug, ceea ce însemna că vor fi ajunşi din urmă şi mai repede de clanul lor. Ea trebuia să fie mai deşteaptă decât familia ei, dar şi mai rapidă şi să înceteze să se mai lase distrasă de ziua frumoasă şi de bărbatul chipeş de lângă ea. Da, el se luptase mai devreme cu patru bărbaţi şi împărţise mai mult decât primise, dar o făcuse ca să o protejeze. Venise vremea ca ca să facă mai mult di-cât sâ admite peisajul.

- Mai e şi mătuşa M6rag undeva în nordul oraşului,
continuă ea. S-a căsătorit cu un bancher

englez şi nimeni dintre noi nu a mai văzut-o de ani întregi. Bunicul meu spune că unchiul Sean e mai mult irlandez decât
'-nglez şi asm îl face de două ori inacceptabil.

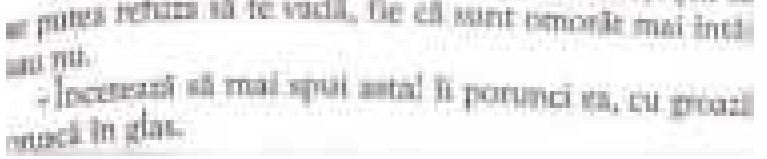

El îl îndemnă pe Duffy mai aproape şi se întinse să o atingă pe obraz. _

_Nu intenţionez sa mor, frumoasă Mary. Dar e şi asta o posibilitate. Şi dacă se întâmplă, trebuie să fii pregătită. Trebuie să fii înţeleaptă şi să alegi calea care ţi-e cea mai favorabilă.

Mary îi împinse mâna la o parte.

-Să aleg ce anume? se răsti ea. Crezi că eşti un cal de curse? Dacă o să cazi, o să-mi schimb pur şi simplu pariul? Strânse hăţurile tare în pumni. Am ales deja. Dacă ţi se întâmplă ceva... eu... n-o să permit să ţi se întâmple nimic.

Sigur că asta nu era realist. Având în vedere cât de puţin făcuse ca să ajute la propria salvare, era chiar ridicol. Dar ea nu avea de gând să se pregătească pentru moartea lui, pentru că nici măcar gândul nu era acceptabil. De neconceput. Nu conta că îl cunoştea doar de puţin rimp. El devenise vital pentru ea. Vital pentru inima ci. Oare el nu credea asta?

Arran îşi lăsă umerii în jos.

-Ştiu că ai ales. îmi cer scuze dacă am insistat. Doar câ... să nu te predai pentru mai puţin decât îţi doreşti. Niciodată.

-Evalabil şi pentru tine, zise ea cu voce tare, dacă ne l'rindc clanul MacLawry şi mă bagă pe mine în pământ.

lată! Sâ vadă şi el cât de mult îi plăcea să audă astfel de aiureli.

. -Dacă vreunul de-al meu îţi face rău, zise el cu voce egală, e un om mort. .

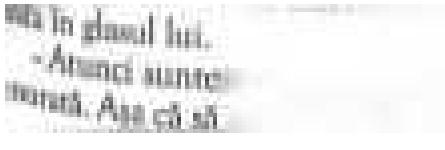

nu trebnin «a înfn>lu> dacă vorbea serios. Auzise

m de acord, zise ea iute, un pic nu mai vorbim despre asta.

El păru să o asculte, pentru că următorul k | ¡1 străbătură în tăcere. Sau în relativă tăcere Ţ[ı]?[0'ni] scârţâitoare din spatele lor estompa sunetul i[ns] [rÎSUra] sau ăl păsărilor care s-ar fi putut auzi pe drumul fU[C,elt>I] mărginit de copaci. Howard spunea că trăsura văicărea pentru că era aşa de departe de Londra d* Marţ' începuse să se îndoiască de faptul că trăsura va' m- fi întreagă când vor ajunge în Ţinuturile înalte. Daca?[3'] ajunge în Ţinuturile înalte. [0r]

-Care e floarea ta preferată? întrebă Arran brusc.

Ea îi aruncă o privire piezişă şi apoi încă una, p[ur],. simplu pentru că el arăta magnific cu lumina amiezi! pe faţă şi cu părul negru, des fluturând în vânt. Fraţii MacLawry se considerau prinţii din Ţinuturile înalte, spusese Charles de mai multe ori. Ea înclina să le dea dreptate. Sau măcar acestui MacLawry.

-De ce!

- Pentru că urmează să ne căsătorim, dacă o să mă ceri vreodată de bărbat, răspunse el. Mi-ar plăcea să ştiu ce flori îţi plac.

Mary îşi ţuguie buzele. Nimeni nu-I putea acuza pe Arran MacLawry că era previzibil.

- Trandafiri albi, zise ea. Şi ciulini mov. Sunt o fată din Ţinuturile înalte, doar.

Cu un zâmbet, el se aplecă să o sărute.

-Ştiu asta.

-Stăpâne! strigă Peter din spatele lor, inoportun ca întotdeauna.

Arran trase de hăţurile lui Duffy în timp ce trăsura

-Cees

- Howard nu-şi poate ţine ochiul deschis, iar eu sunt şi eu mort de oboseală.

Mă doare fundul, mai degrabă,
mă scuzaţi, milady. . .

-Nu putem să ne oprim, zise Arran încruntat O sa conduc eu şi voi doi puteţi să dormiţi în trăsură.

-Nimeni nu o conduce în afară de mine, bombăm Howard, mi|în.lu şi ochiul bun.

O sf fiu blând- Trebuie síi fii pregătit să ne conduci '. |ásarea nopţii, Howard. Nu mi pricep la asta. *ţ(ry tra cât se |X>atc de siguri ci el minţea, dar apró-

W Avem nevoie t,c tinc în (''r,n{' maximi în noaptea Hov/ard, adiugi ea.

aS,!'í>ci credeţi ci rni puteţi vrăji ca şi cooperez? bom- K« i vizidul- Presupun ci puteţi. împinse maneta frânei ys, Sunteţi sigurei puteţi şi conduceţi un echipaj, milord Fu*-’ _ . . .

Da Şi ţi-am spus şi-mi spui Arran.

Vizitiul şi Petcrsc diduri jos.

Mu sunr destul de important şi le spun pe nume

«i w «■ »"d a* ƒ le®m ■>“

, dumneavoastri înainte şi mi lac ghem aici pe larbi. Arran descaleci şi se duse şi îşi ridice braţele spre Mary. Ha se opri o clipi şi se uite în jos spre el. Daci iotul mergea aşa cum sperau ei, în câteva zile acest birbat va fi soţul ei. Cildura îi dogorea sub piele. El kcva uita în ficairc zi în acelaşi fel tandru şi amuzat la ca. Ha va adormi în braţele lui şi se va trezi lângă el în fiecare dimineaţă.

- Daci îmi mai zâmbeşti aşa, Mary, o să încep să cânt, murmuri el. Vino încoace!

Ha se aplecă în braţele lui şi el o coborî de pe cal, lâsântlu-şi capul în jos ca şi o sărute înainte să-i dea drumul din strânsoarca din jurul taliei.

-O să merg cu tine pe capră, decise ea.

- În regulă. Mă îndoiesc că te-ai putea odihni cu ăştia doi sjbriind, ii zâmbi el şi adăugă: în afară de asta, să te am »muriva înfrumuseţa categoric peisajul.

raer legă caii în spatele trăsurii, iar apoi el şi Howard “suiră în trăsură şi închiseră uşa, trăgând

apoi perde- rwi i r Vrcun ei•rt viz'bil, Arran o ridică pe Mar)' pe Irul« c/'aţă' C*e un<*e ea se eăţără pe capra îngustă şi ,i, kl oc°h prin faţă, verificând hamurile cailor

să conduci o trăsură? şopti ea.

- Da. Mai degrabă o căruţă.

Arran adună hăţurile, dădu drumul la frână sj . din limbă spre echipaj. ples ni

Cu un scârţâit, măsura se puse în mişcare.

- Când mi-am imaginar că voi veni să ce salvez el tărăgănat, nu la asta mă gândeam. ' 0sti

- îţi imaginai că veneai să mă salvezi?

-Doar sunt aici, nu?

- Dar ţi-ai imaginat asta mai întâi. Cum? Ce ti-aj imaginat?

El strânse din dinţi, şi preţ de o clipă ea cre:u că el nu îi va răspunde. Clanul MacLawry era un clan puternic, sălbatic, bărbătesc, la urma urmei. Dacă ar fî avu t cu toţii inimi romantice, probabil că nu ar fi reuşit de unii singuri.

- Era mai mult un vis, aş zice, spuse el în cele din urmă cu evidentă reticenţă în accentul lui profund. Veneam călare, te răpeam de lângă Calder în timp ce preotul şi familia ta scăteau cu gurile căscate, te urcam pe cal în faţa mea şi călăream spre nord mai iute ca fulgerul. Găseam un castel abandonat lângă un lac şi tu erai a mea şi eu al tău şi trăiam fericiţi până la adânci bătrâneţi.

- îmi place visul tău.

-Şi mie. Nu aveam de-a face cu hanuri pârâginiteşi trăsuri cu arcuri proaste şi clanurile noastre ne lăsau

Ea se sprijini de umărul lui.

- Poate că în afară de partea cu hanurile şi cu trăsura, tot mai poate să se îndeplinească.

El îşi lipi scurt obrazul de părul ei.

- De asta suntem aici, nu-i aşa?
- Da, aşa e.

Şi de asta trebuiau să găsească un loc sigur şi ascuns atât di- danul MacLawry, cât şi de clanul Campbell. Nici unul dintre clanuri nu putea să vadă dincolo de limitele pe care Ic stabiliseră, aşa că nici unuia nu trebuia să i se permită \.i ii găsească pe ea şi pe Arran.

ţj trebuie să fi fost la fel de epuizat precum cei doi •baţi care sfîrîiau acum în trăsură sub ei, dar Arran arăta semne de oboseală în timp ce îi conducea

bărbaţi

li, cel mai rapid pe care îl permiteau trăsura şi caii.

DeŞ' tatăl ei era încă la ore bune în urma lor, Mary 5C putea abţine să nu se uite peste umăr din când în când, în timp ce umbrele se lungeau pe măsură ce Jupă-amiaza înainta.

Din nou, asta era tot ce putea face. Unul dintre ve- .. ej Qeorge Gerdens-Daily, din câte îşi amintea ea, o •"vââse odată să conducă o trăsurică, dar ea avea doar 10 său 11 ani pe atunci şi o mânase într-un tufiş. Aşa că, oricât de mult ar fi vrut să ia hăţurile şi să îi spună lui Arran să se odihnească un pic, ştia foarte

unaimmuuv.

-O vreme Ursul a încercat să-mi spună Book, presupun că pentru că îmi plăcea să citesc. Dar eu îi dădeam lui Winnie câte un nasture de fiecare dată când ea refuza să-mi spună aşa, prin urmare la un moment dat

bine că asta ar însemna un dezastru. Tot ce putea face era să stea de pază şi să vorbească cu el.

Deci fratele tău mai mare e Ran, Munro e Ursul şi Rowena e Winnie, zise ea. Tu de ce nu ai o poreclă sau a renunţat.

-Nu voiai să ţi se spună Book?

Arran ridică din umeri.

-Nu e o poreclă potrivită, dacă fratele tău are nevoie de două săptămâni ca să se decidă care ar trebui să tie. Fie îţi vine în minte firesc, fie dacă nu, atunci nu are t°stsă o foloseşti.

-Câţi nasturi te-a costat?

-l-am tăiat de pe hainele şi pantalonii

Ursului, aşa ca Mary râse.

-Asta mă face să vreau să fi avut fraţi şi surori.

'laş împărţi bucuros cu tine pe ai mei, dacă aş putea.

El se uită în jos la mâinile lui pentru o clipș îşi ridică din nou privirea. Mary nu era sin—P°> renunţa la o ''iată cu ca -îmi pare rău, şopti *ea.*

irea. Mary nu era singur re altminteri era mulţu$_{m}$j$_{t}$_ ^{e}

Arran se încruntă şi se uită spre ea.

-îţi pare rău’ Pentru ce? Pentru că eşti deşteaptă drăguţă şi cinstită? Pentru că m-ai făcut să privesc li,™,.’ cu ochi mai înţelepţi? Pentru Asta iubesc la tine.

' P$^{r'}$vesc lumea scuzi, Mary.

Inima ei se opri preţ de o clipă, apoi începu să bu- buie. Iubire. El o spusese aşa de uşor, de parcă ar fi fos$_{t}$ ceva ce ea ar fi trebuit să ştie deja. Într-un anume fel se oândea că ştia; un bărbat nu îşi întorcea viaţa pe dos, nu îşi abandona danul şi familia şi nu se punea în primejdie pentru o aventură banală. Dar acum că el spusese asta cu voce tare, avea o cu totul altă însemnătate. Oare făcuse ceva ca să merite asta?

Cu un trosnet puternic, trăsura se prăbuşi de sub ea. Ţipând, Mary se apucă de capră ca să se ţină în timp ce se prăbuşeau în lateral. Brusc, braţe puternice o cuprin- seră şi o traseră la pieptul tare. Se îndreptară spre o roată, în timp ce trăsura se răsturna într-o parte şi se lovea de drum. Ea alunecă în jos, ghemuindu-se la pieptul lui Arran, care căzu puternic pe spate pe pământul bătătorit în mijlocul a ceea ce părea o herghelie de cai nechezând.

Mary se rostogoli şi se ridică în picioare, în timp ce bagajele se prăbuşeau în jurul lor.

-Arran! ţipă ea, întorcându-se când îşi dădu seama că el nu se ridicase odată cu ea.

El zăcea întins cu faţa în sus, un fir subţire de sânge i se prelingea de la frunte şi dincolo de ureche.

Caii care căzuseră, nechezau şi îşi rupseseră

un ham din oişte, şi se zbateau să scape la nici un metru de el, dar ci nu se mişca.
-Peter, Howard! Sunteţi răniţi? Am nevoie de ajutor.

Fvitând caii, ea îi apucă pe Arran de cizma dreapta', e |ama lungă pe care o ţinea acolo şi *se* târî ca să "¿„auriii hamurilor-
Zgomotul era asurzitor, dar ea nu putea să se gândeas-
-decât că Arran era rănit şi că, dacă nu elibera caii, C2 Ha puteau să îl omoare. Pielea tare se desfăcu, iar aK.' ¡nCă prinşi împreună, se poticniră înainte şi dispă- J după prima curbă a drumului.
' Ea lăsă cuţitul şi se aruncă în genunchi lângă .Arran. Orice ar fi putut să îl lovească, trăsura, caii, bagajele care ¿seră. Orice ar fi fost, el încă nu se mişcase.
-Arran, zise ea tremurat, luându-i una *din* mâini şi stnneând-o tare.
Ce putea să iaca.7 Daca... Nu, nu, nu!
Pe partea răsturnată a trăsurii, uşa se *deschise brusc.*
Si mai multe resturi căzură pe jos în jurul *lor.*
'-Aveţi grijă! Arran e rănit!
Cu un blestem, Peter reuşi să ia să din trăsură şi întinse un braţ ca să îl scoată pe vizitiul chior. Lacheul sări jos şi îngenunche lângă ei.
-Stăpâne Arran? zise el tremurat aplecat peste chipul nemişcat al lui Arran şi îl pocni uşor. Băiete? Mă auzi?
Un ochi albastru se deschise.
-Pentru Dumnezeu, Peter Gilling, rosti Arran cu greu, nu voiam să-ţi văd faţa urâtă deasupra mea.
-O, slavă Domnului, reuşi Mary să rostească şi-şi "uncă braţele în jurul lui.

-Eşti rănită, fetiţo?
-Doarcâteva vânâtâi, mulţumiră fie. Ţ ' sărută, oprindu-se doar când el gemu.

Anan o strânse tare înainte să-i dea

IttTs 'rta*>a era f°arte aproape de un dezastru. « e* l-ar fi nutur nierde se simţea ca o sreurare

din nou drumul.

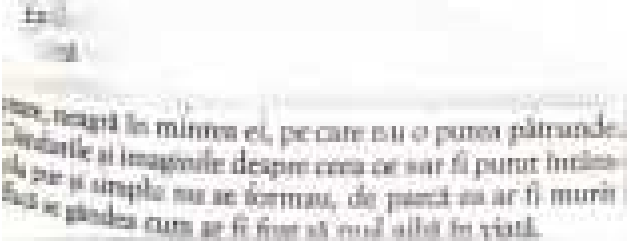

. o biata kJ»' * ""î How,!<1' pmind Wt „ik K partea «Pti - CfJ";*cu'!

Kwtl şi »i Hfc bombam At„„, ,i Peter, „„5 Je »ana gil ridică în p.c.oa.e. No „ mic lise el apoi aplecat cu mâinile pe genunchi. Po,.. wzi'şi tu. Osia din faţă şi oiştea s-au rupt.

- Asa e, fu Peter de acord cu atenţia împărţită între Arian şi Howard. Se pare că oiştea s-a înfipt în pământ Arn avut noroc că ne-am răsturnat pe-o parte şi nu am venit ne-am dat peste cap.

-Era bine înainte să v-o dau voua._

Aiurea[1] se răsti Mary furioasa ca cineva vrea sa se certe cu cineva care aproape că murise. Scarţaia şi gemea
^Oi ou geamăn Arau sc Urii în genunchi si vomiţi resturile de la micul dejun. , . ,

-Nu vreau să alarmez pe nimeni, dar cred ca o să
le5Peterîl prinse de umeri în timp ce se lăsa moale.

-Hai să-l luăm de pe drum, fetiţo. Howard! Treci încoace! , , . ,

Cei doi bărbaţi îl cărară pe iarbă la marginea dru- mului şi-l întinseră cu grijă. Mary se aşeza şi-i lua capul în poală. ,

- Peter, vezi de Duffy şi de Juno, te rog.'

-Da, pot să fac asta. ,

- Howard, echipajul era încă legat împreună. Când am tăiat hamurile, au luat-o în sus pe drum. Vezi dacă 11 poţi găsi. la-o pe Juno dacă e nevoie.

- Eu mân cai, milady, nu-i călăresc.

- Mă duc eu să caut echipajul, Lady Mary, zise i eter, conducând caii agitaţÜa marginea drumului şi legând? pe Juno de o creangă mai joasă. Dar o să-l iau pe Dufty. Pe ii l-am mai călărit. I

Ea aprobă din cap. . ,

-Foarte bine. Howard, te rog să aduci bagajul de pe drum şi găseşte o pătură pentru Arran. Nu vreau

Coi doi bărbaţi lă
adune
lui Arran. Tăietura o
Mary scoase o
hatisi cu grijă
cură ce li se
•lădti părul
ra adânca şi
:ă din
buzunar,
partc'de'pe tăm
' mai sângera
o împături şi o
lipi

Ea Ştia că Arran ar spune să închirieze alt vehicul şi să pornească spre nord cât mai curând posibil. Dar ştia şi că el avea cu disperare nevoie de o noapte de somn şi de o :i sau două în care să nu fie scuturat de o trăsură sau Călare. Doar că nu aveau timp pentru asta.

În acest moment, tatăl ei şi Charles Calder puteau fi la Joar şase sau şapte ore distanţă în urma lor. Individul mirositor din dimineaţa asta Spusese că mai era un han undeva la sud de Manchester, dar ei ocoliseră mai spre «st ca să evite cu totul oraşul. Când amintise de rude din apropiere, Arran nu voise să rişte ca ea să fie recunoscută, tocmai în speranţa că urmăritorii nu ştiau exact pe ce drum o luaseră.

Ea avea rude în apropiere. Inclusiv o mătuşă care era la fel de nepopulară pentru restul Campbellilor cum ar fi probabil şi ea dacă ar supravieţui aventurii. O mătuşă pe care nu o cunoscuse niciodată.

-Ei, asta e o imagine pe rare o pot suporta, zise Arran ameţit, uitându-se la ea cu ochii uşor cruciş.

-Taci,^zise ca blând şi îl apăsă pe umăr, căci altmin-

-Nu putem să stăm aici la marginea drumului.

'Peter a plecat să caute echipajul.

1:1 şe întinse şi o apucă de braţ.

' ocbuie să fii în sigur ^"'yrgeţi să închiriaţi altă a,n, m buzunar. Pune-i să rt. f'i |bucată de hârtie, '^' Îngrijorător În care I & '"chiriezi „ trăsură, ajuJil sii călătoreşti sp E?> bunicul tău. rn4n8®ie pe frunte.

anţă, fata mea. lâ-l pe Peter i trăsură! Cu mâna liberă se trimită factura aici, o instrui, în timp ce ea încerca să igno- lui îi tremura mâna. Dacă nu cumpără un loc la poştalion, re nord. Peter te va ajuta să

-Cred că abia ieri am decis că vom râmăne w indiferent ce s-ar întâmpla.

-Asta a fost înainte ca trăsura taaa . Mary, să nu... . . . .

-Va trebui să ai încredere în mine, Arran, zise ca . aspru decât intenţionase. Se pare că sunt la comand? expediţiei noastre acum.

judecând după expresia lui, el ar fi vrut să spună ceva. în schimb îşi închise ochii şi aprobă din cap.

-Am încredere în tine. Doar să fii în siguranţă.

Ea îi va ţine pe toţi în siguranţă. Habar nu avea cum, dar nimic nu o va împiedica să aibă un viitor cu Arran. Nimic.

- Howard, ai o hartă? întrebă ea.

Vizitiul îşi îndreptă spatele după ce târâse cuierele
langa ea.

-Asta da, am, zise el şi o scoase din buzunar. N-ara mai fost în afara Londrei până săptămâna trecută.

Mary o desfăcu pe pieptul lui Arran.

-Unde suntem, mai exact?

-Să nu înfigeţi ace în mine, mormăi Arran, dar nu deschise ochii.

-Nu ştiu exact. Dormeam când ne-a dat dumnealui de-a dura, dacă vă amintiţi.

-N-a fost vina lui Arran, insistă ea. Acum spune-mi unde crezi că ne aflăm.

Bombănind în barbă, el se lăsă pe vine lângă ea.

-Aici, zise el după un moment, şi înfipse degetul

Drumul pe care călătoreau se vedea aşa de greu, că ea abia putea să il urmărească. Dacă estimarea lui Howard era corectă, se aflau la nord-vest de Manchester. Încercând şi işi

amintească tot ce auzise menţionânduse despre mătuşa ei şi bancherul englez cu care se căsătorise, Mary puse un deget pe hartă pe un drum îngust de
l-ini care se inlunda.

-Trebuie să ajungem aici, zise ea.

Howard isi miji ochiul bun.

„Cu trăsura, asta nc-ar lua o oră. P$_{e}$jos no$_{at}$» ,i„, * $_{0l}$*. ^¡armliÎTult^{6} °rdUl Ar™n' apus ^{P}°!p$_{0}$t să mere, zise Arran Dar dacă nu mergem la $_{un}$ han^tunc nu e o idee bună. Trebuie să mergem

^{SP}-Taci, zise ea, punându-şi degetele pe gura lui senzu- ,. Delirezi. Acum e rândul meu să te salvez.

Spera că suna încrezătoare. în adâncul ei, Marv ^mura ca o frunză întro zi vântoasă. Dar el o salvase oe ea, Şi ea nu avea de gând să permită familiei şi cla- ¡¡ului ei să îi despartă. Aşa că probabil că urma să desco-

capitolul 15

fie avea un coşmar, fie evenimentele o luaseră razna rău, decise Arran.

Deschise ochii ca să vadă nori şi vârfuri de copaci şi pentru o clipă se gândi că încă mai zăcea pe spate, pe drum. Dar copacii treceau pe lângă el sau el trecea *pe* lângă copaci acompaniat de un sunet de lemn care sc ţâra pe piatră sau pământ. îşi mişcă încet capul ca să fie sigur că scăfârlia lui dureroasă nu avea să cadă şi să se rosiogolească şi se uită în lateral.

-Nu te mişca, zise Mary şi se aplecă din spinarea lui Juno să se uite la el, evident îngrijorată. Crezi că ţi se face iarăşi rău?

-Nu cred, răspunse el cu voce uscată şi aspră. Unde naiba suntem şi pe ce mă aflu?

-Pe una din uşile de la trăsura noastră. Petcr a găsit "'Pajul şi par mult mai fericiţi să te tragă pe tine decât ^{toa}8 trăsura.

$_{u}$ j^{Pu} |]$^{u\ slJ}$nt mult mai fericit, interveni Howard de T ^{din} «Pate - sau poate din faţa lui.

^{vei} despăgubit, Howard, Ţine-i în >n ritm uşor. Fără zguduieli.

Arcan îşi închise din nou ochii, încercând să-şi adun gândurile ca să formeze ceva coerent.

-Nu putem să călătorim spre Scoţia aşa. Şi măj lăsă şi o dâră clară în urma noastră.

-Nu, zise Peter de dincolo de picioarele lui. Am un mănunchi de crengi pe care Duffy le târăşte. Nici măcar băiatul ăla, Daniel Boone, din America nu ar putea să ne mai urmărească.

-Care e ideea, fedţo? întrebă Arcan.

-M-am gândit că ar putea ajuta să ascundă urmele pe care le lăsăm.

El ştia că era deşteaptă, dar asta era deosebit de ingenios. Când se mişcă puţin simţi o valiză sub genunchii lui, aşa că evident el era acum parte din bagaj. Nu aşa intenţionase să-şi croiască drum spre Ţinuturile înalte şi nu avea de gând să fie motivul pentru care vor fi prinşi.

-M-ai legat, cumva, fetiţo?

-N-am vrut ca tu sau bagajele să cadă. Nici nu vreau să te ridici şi să leşini din nou. Stai acolo!

- N-am leşinat. Mi-am pierdut cunoştinţa.

Buzele ei tresăltară.

-Numeşte-o cum vrei, dar rămâi acolo unde eşti, Ajungem la destinaţie într-o oră.

-Şi care e destinaţia noastră?

Bubuitul surd din capul lui începu să se audă mai tare şi nu reuşi să audă răspunsul. Ştia doar că nu aşa trebuia un bărbat să organizeze o acţiune de salvare. Legat de o uşă şi târât pe pământ - era umilitor. La naiba, alungase patru bărbaţi doar cu câteva ore în urmă. Avea vânătăile de sub vânătăi care se dovedească asta. j Când va reuşi să îşi deschidă iarăşi ochii, va o permită să meargă.

Îşi adună fiecare grăunte de voinţă şi deschiS^H

-Nu te-am auzit bine, Mary. Unde merg...

Arran se opri când îşi dădu seama că nu se în sus la un cer de după-

amiază târzie. Un albi tund atingea orizontul la vest, întunecându-se şi

cU cât se u putut jura c s. Cu doar un minut în urmii ar fi mijlocul unei conversaţii. Cât de u gândurile prin mintea lui înnămolita.»

ixii“- i- ,■ ■ …… - uaca „ierdea timp de fiecare dată când clipea, nu putea sâ o protejeze pe Mary. Dimpotrivă. Inabilitatea lui neplanificată de a acţiona, de a gândi limpede, o punea pe ea în primejdie.

-Marţ', rosti el mai tare acum.

-Aici sunt, zise vocea ei dulce imediat, şi apoi ea începu să meargă pe lângă targa lui improvizată.

-Mary, trebuie să mă dezlegi. Nu vreau sâ fiu motivul pentru care cineva îţi face rău.

-Asta e operaţiunea mea de salvare, Arran. Ea se uită înainte, apoi făcu semn cuiva din faţa ei. Aşteptaţi un pic aici.

El dădu să o apuce de mână, dar ea se îndepărtă înainte ca el să poată termina mişcarea.

-Peter, mergi cu ea!

-Asta fac, băiete! se auzi până la el.

De data asta când închise ochii, nu-şi mai aminti decât că se gândea că eşuase. Poate că fusese prea grăbit de la început. Poate că ar fi trebuit să aştepte, să pândească în Wiitshire până în ziua nunţii în timp ce făcea planuri şi apoi să o răpească, să o ducă pe o_corabie şi să plece în America. Poate că în Ţinuturile înalte fusese viaţa lui, sanctuarul lui atât de mult timp că nu putuse renunţa la ideea că el şi Mary vor putea li în siguranţă acolo.

Sigur, dacă nu apărea la Glengask după două săptă- mâni, Ranulf ar veni să îl caute. Şi Ideea ca Mary sâ fie japtivă la Fendarrow fără aliaţi, aşteptând să fie legată «tr-o căsnicie care o îngrozea - nu. Să aştepte o fi fost ™ ■ mai înţelept, dar de data asta era mândru că făcu-

Q.cia COrect în loc de ce era înţelept. duM Va mai

gândi la fel în zece-douăsprezece ore bunoin” vor gâsi Campbellii, nu ştia. Dar, pentru ‘-’umnezeu, nu avea să îi dea drumul fără luptă,

chiar dacă trebuia să zacă întins pe pământ şi să închidă un ochi ca să tragă în ticăloşi. EI o revendicase pe M$_a$" Campbell în toate felurile posibile. Şi singura lui gri: în toată treaba asta era că reuşise sa rostească un comei,, tariu abil despre cum o iubea, dar nu rostise asta direct Si că atunci când trăsura se răsturnase, el nu era sigur ce se pregătea ea să îi spună.

El nu voia ca ea să simtă doar recunoştinţă sau prie- tenie pentru el. El îi voia inima.

Cu Peter lângă ea şi în mod evident nesigură în privinţa planului ei, Mary lovi cu ciocănelul vechi de aramă în uşa solidă din lemn de stejar. Nu era sigură ce rezultat ar fi mai rău - ca aceasta să nu fie uşa corectă sau să fie cea corectă.

-Asta e o idee foarte proastă, milady, bombăni Peter. Lordului Arran nu ¡-ar plăcea.

- Lordul Arran are nevoie de un pat şi poate şi de un doctor, replică ea şi, alungându-şi îngrijorarea, numără secundele de tăcere din interiorul casei.

Ca ea să se prăbuşească şi să plângă pe pragul vreunui străin nu l-ar ajuta pe el, nu i-ar ajuta pe ei.

Când ajunse la douăzeci, uşa zornăi şi se

- Familia Mallister nu primeşte pe nim

deschise

ii în se

Uşa începu să se închidă la loc.

- Eu sunt Mary Campbell, zise «a iute. O caut pe mătuşa mea Morag.

Uşa încremeni.

-Aşteptaţi aici.

Apoi se închise la loc.

Nu îşi dorea decât să pună umărul în uşă, să se opintească în ea şi să-şi croiască drum spre interior, să ceară **'i.Hinn pi-nin, Arran. Pentru** Dumnezeu, el zăcea în frig păzit doar de un vizitiu chior. Dar ştia foarte bine că **rălularea o va servi mai bine** decât forţa brută.

Cfcuţz în sine părea aproape comic de inofensivi, ju un gard scund, alb acoperit de trandafiri de vâri un acoperiş în pantă şi un cvartet de ferestre cu perdele drăguţe albe cu verde care se vedeau la etaj. După standardele Fendarrow, era minusculă, mai mică de- dt căsuţa portarului. Dar pentru doi îndrăgostiţi are '«iau să scape de una sau două familii puternice părea- perfectă.

. Dacă nu mai deschid uşa deloc.’ întrebă Peter morocănos.

-Atunci ne gândim la altceva.

Habar n-avea la ce, dar el nu trebuia în nici un ca: să ştie asta.

Uşa se deschise, mai larg de data asta.

Un bărbat şi o femeie, cam de vârsta părinn'lor ei stăteau acolo şi se uitau la ea. Femeia avea aceiaşi ochi seni ca Mary şi ca tatăl ei, aceiaşi pomeri înalţi şi aceeaşi bărbie îngustă pe are le vedea la ea şi la bunicul ei.

- Mătuşă Morag?

-Mi... mi se spune Sarah acum, zise femeia cu un uşor accent scoţian în glas.

Aşa ar fi sunat şi tatăl ei dacă nu ar fî învăţat conştiincios să îşi pronunţe deschis voalele şi să îşi controleze .r“-urile până dispăruseră.

-Acesta este soţul meu, Sean.

Mary dădu din ap spre el, oferindu-i ce spera că e un zâmbet ald.

-Eu... am o mică problemă, mătuşă Sarah, şi am ne- VDie de ajutorul tău.

- Nu ne amestecăm în problemele familiei Campbell,

<Mară unchiul său, fără urmă de accent irlandez în glas. binsu"1 Un *)ir^ar d'nco]° de poartă, insistă Mary, vor-

, ^în simplul motiv că uniunea dintre ea şi

Suzanne Enoch

Arran era ^Probată de clanuri nu avea
cum să facă pe cineva
nu în graţiile lor aliaţii ci. Asta era sarcina ei.

A

-A fost rănit când trăsura noastră s-a răsturnat An. nevoie de un |* pentru o nonpte nu doui pini

MStuen Seral, scutuni din cap.

_S.au departe de cian. Roberr Daily are o casă !„ Manchester, la mai puţin de o oră de aici. O să-ţi dau adresa. El poate să te ajute.

Puse mâna pe uşă.

- Eşti foarte frumoasă, Mary. îmi aminteşti de mine în tinereţe. Mă bucur... că în sfârşit ne-am cunoscut

Mary trase aer în piept.

-Bărbatul rănit e Arran MacLawry. Noi... am fugit împreună. Tata e probabil la mai puţin de zece ore în urma noastră. Eu... nu ştiu unde să mă duc în altă parte.

Obrajii palizi ai mâtuşii ei se albiră şi mai tare.

-Un MacLawry? exclamă ea. Tatăl tău va veni exact aici dacă l-ai sfidat. Nu-ţi dai seama de asta?

Pe obrazul lui Mary se prelinse o lacrimă pe care o sterse iute. Arran o salvase de la tristeţe şi îi oferise plăcere şi fericire. Nu avea de gând să îl lase de izbelişte acum, când el în sfârşit avea nevoie de ea.

- îmi dau seama de asta. Nu cer decât o cameră, chiar şi o debara, unde să se poată odihni şi să puteţi spune că nu ne-aţi văzut niciodată.

Bancherul se uită la Peter, care stătea într-o parte, cu o expresie mai serioasă decât văzuse ea la el vreodată.

-Şi dumneata? Eşti un Campbell? Ce rol-'al în toată treaba asta?

-Nu sunt un Campbell. Port culorile clanului MacLawry, făcu Peter, înclinându-şi capul Iar fata asta cu băiatul ei, milord, au nevoie de ajutor.^^B

Suzanne
Enoch

Mary puse o mână pe braţul lui Peter] surprinsă şi cuprinsă dc recunoştinţă.

-Nu ştiu ce altceva să spun ca să vă conving să ne ajutaţi. Nu am unde să merg în altă parte,«

Sarah işi închise ochii preţ de o clipă.

- Haideţi, intraţi atunci! Scan, cu...

_ Mă duc să-l aduc pe tânăr, o întrerupse *soţul ei. Şi să .¿ce* pot să fac ca să *le ascund* mijloacele *de* transport. În timp ce Mary păşea în casă, încercând să nu se prăbuşească de uşurare, cei *doi bărbaţi dispărură* în întuneric.

_Hu avem decât o uşă, patru cai şi două cuiere, 2ise & peste umăr.

-0 uşă? făcu Sarah Mallister conducând-o la etaj, cu Mary pe urmele ei, nevrând să îi dea timp ca să se jl2gândească.

-Am recuperat-o de la trăsură. Când s-a răsturnat, Arran sa lovit destul de tare la cap. Eram pe capră, şi el m prins. M-a protejat să nu fiu rănită, în schimb, el...

0 altă lacrimă îi alunecă pe obraz, iar ea o şterse nerăbdătoare.

Cum reuşea Arran? El era puternic, hotărât, încrezător şi binedispus, chiar şi când nu avea de unde să ştie ce urma să li se întâmple în continuare. Şi iat-o pe ea aici, implicând oameni *faţă* de care ar trebui să stea departe - de dragul lor şi al ei - şi nu se putea gândi decât la cât de îngrijorată era din pricina lui Arran. Arran al ei, acolo în întuneric, fără cineva care să vegheze asupra lui.

Toată lumea veghease mereu asupra ei, o protejase. O oprise să facă cunoştinfă cu oameni pe care altminteri i-ar fi găsit... remarcabili, pur şi simplu pentru simpla culoare a tartanului lor sau a faptului că deciseseră să nu poarte unul. Ei bine, acum era rândul ei să îi protejeze pe toţi, să aibă grijă să nu li se întâmple nici un rău oamenilor care aleseseră să nu-i întoarcă spatele.

-Ce e aici? întrebă ea, alungând dubiile

pentru un [m]onient mai potrivit.
.„vi[50] [s]P[re] o uşă promiţătoare, ascunsă într-un coif al “ndorului.
-Dulapul cu aşternuturi şi plăpumi de iarnă. Dacă s[e]. ™ veni încoace, va deschide fiecare uşă, Mary,
c*™«* mătuşa ei. Din fericire, pentru o vreme am [ca eu] sau Sean ar trebui să ne ascundem - până

când ne-am dat seama într-un târziu că Walter co$_{n5}$i$_{(}$],,$_{r}$, exilul meu o pedeapsă mult mai rea decât să fi„ $_{llcU}$-^{ra} Cu câteva săptămâni în urma, Mary nu ar fi $_{cr}$ ' niciodată că tatăl ei avea o latură aşa de răzbunătoare Dar asta fusese înainte să-l cunoască pe Arran şi ¡nai'; de a fi împinsă spre Roderick MacAllister şi apoi spre Charles Calder. Continuam spre o uşă la jumătatea cori- dorului. Sarah o deschise şi intrară în ceea ce era în $_{moi}$i evident un al doilea dormitor, nefolosit. Din câte şti$_{a}$ Mary, mătuşa şi unchiul ei nu aveau copii. Camera asta fusese menită cumva pentru copii' Sau era doar pentru oaspeţii care veneau în vizită.

Se scutură. Ea şi Arran erau poate în circumstanţe asemănătoare, dar erau oameni diferiţi. Şi era posibil să existe în viitor copii Campbell-MacLawry, chiar şi acum. Se duseră spre capătul încăperii şi deschiseră încă o uşă, aceasta ducând spre o mică debara. Acolo Sarah se opri, se lăsă în genunchi şi dădu la o parte un teanc de cutii de pălării şi o valiză ca să dezvăluie privirii o bucată de podea zgâriată. Puse degetele dedesubt şi ridică. 0 secţiune de zid se deschise şi dădu la iveală o cameră mică, îngustă dincolo de ea.

-Acum cred că o să te îmbrăţişez, mătuşă Sarah, 2i$e Mary şi îngenunche lângă femeia mai în vârstă şi îşi puse braţele în jurul umerilor ei.

-Doamne sfintei E neterminată, pentru că nu am considerat necesar să tapetăm sau să tencuim pereţii. Şi nu e nici o

fereastră, dar dacă punem un felinar înăuntru şi nişte aşternuturi, atunci poţi să mă îmbrăţişezi.

Împreună selectară cu atenţie câteva plăpumi de iarnă din fundul dulapului cu aşternuta« apoi rearanjară ţoiul ca să nu pară că lipseşte ceva. Camera ascunsă era 'ungă de vreo patru metri! dar abia dacă era suficient e lată ca să se oap e sigură că va urma

poată întinde un muntean bine clădit. hlar şi aşa, în caz de urgenţă, se puteau înghesui patru

Auzind cizme pe scan, Mary se grăbi spre partea din _hA_a casei. Arran era în picioare, cu ochii închişi şi spri- "nindu-se tare de Peter şi de Howard. Ea era atât de în braţele hii, şi nevoia pe care o simţea era aşa j profundă, încât mâinile îi tremurau. El era motivul pentru care putea să fie curajoasă. Iar fără el, nimic din toate astea nu ar conta.

Dar să sară asupra lui acum ar ri însemnat să îi trimită pe toţi la podea, aşa că se mulţumi să îi atingă uşor obrazul. Să-l vadă aşa de palid şi de nesigur o îndurera.

-Arran, poţi să mă auzi?

-Da, răspunse el şi se lipi de palma ei. Dacă ţin ochii închişi, şansele să îmi vărs din nou maţele sunt

mai mici.

-Atunci ţineţi-i închişi, milord, zise Peter. Nu mai am altă haină cu care să nrâ îmbrac.

-Ştii unde suntem? întrebă ea, mişcându-se să îi ia locul lui Howard şi puse braţul lui Arran pe umerii ei.

- Pot să ghicesc. El deschise un ochi şi se uită pieziş la ea. Nu-mi place, dar am spus adevărul când ţi-am zis că am încredere în tine, fata mea dulce.

- Bine, pentru că îţi vei petrece următoarele două zile dormind în spatele unei debarale.

Ea îi susţinu greutatea mare; felul în care se sprijinea de ea li spunea că în mod clar nu era pregătit să reia fuga lor spre nord.

-Iar aceasta este mătuşa mea Sarah.

H îşi ridică uşor capul, mişcarea făcându-l

- ITia mi toilichte do *choinneacliadh,* M6rag. Mulţumesc [c]ă ne-aţi primit.

ychii verzi ai mătuşii ei se umplură de lacrimi.

U [am] mai auzit vorbindu-se scoţiană de foarte mul- "V-

[ea un] P'[c] nesigură. Sunt bucuroasă să te

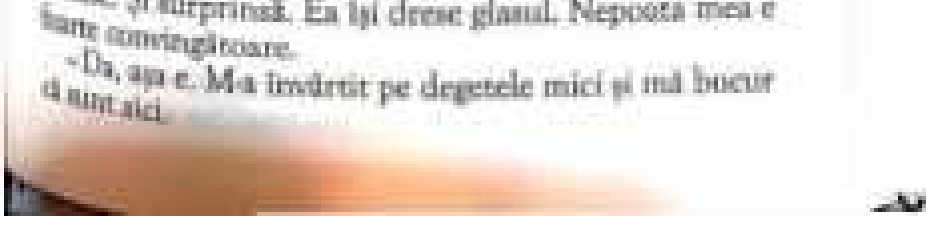

să se

- N-am cunoscut nici un MacLawry pâ$_{nJ}$ Omul tău ţi-a zismtlord. ^{Un}>-

- E fratele mai tânăr al lordului Glengask, interve$_{n}$- Mary.

-A. eşti acel Arran V.acLatvry.

-Da.

Toţi patru reuşiră să îl ducă pe Arran în camera a cunsă, care păru şi mai mică după ce intră înăuntru munteanul înalt şi lat în umeri Mary şi-ar fi dorit mai mult decât orice să se întindă lângă el, să îi simtă răsuflarea uşoară pe obraz şi să ştie că totul va fi bine Dar acum avea nevoie să se asigure de siguranţa nu doar a celor patru călători, dar şi a unchiului şi a mătuşă ei şi a casei lor.

- Peter, te rog, rămâi cu el!

- Da, milady, dar el m-ar biciui dacă nu m-aş asigura că vă odihniţi un pic.

-Aşa o să fac. Mă întorc în câteva minute.

Howard se duse înapoi jos ca să îl ajute pe unchiul Sean să ascundă uşa de trăsură şi pe Duffy, Juno şi echipajul trăsurii răsturnate pe proprietatea unui vecin.

Menajera mâtuşii Sarah le aduse câte un castron cu tocană lui Peter şi lui Arran, în timp ce Mary şi mătuşa ei se aşezară în mica încăpere de mic dejun ca să mănânce.

-Mulţumesc din nou, mătuşă Sarah. Mulţumesc foarte mult. Servitorii tăi...

- E doar Susan şi cu Levitt, zise ea, şi ei fac ce li se spune. Presupun că e un lucru bun că ne-am gândit că această zi va veni odată şi odată. Nu că tu vei aduce un MacLawry în casă, ci că Walter Campbell va apărea în pragul casei maistre.

Unchiul Sean apăru în încăpereşi se aşează pe scaunul de lângă solia lui.

-Caii sunt la familia Finnegan, zise el. Nu sunt cei mai apropiaţi vecini, dar mai bine s-ar arunca de p* stâncă decât să le spună Campbellilor ceva. Iar uşa de trăsură e pe fundul lacului sub nişte pietre. Individul chior pe carc-l aveţi cu voi a plâns când s-a scufundat.

Mary îi oferi un zâmbet scurt.

. Trăsura lui c cea care H răsturnat. Noi l-am anga- jat... mat bine zis, Arran l-a angajat la Londra. Acum se pare că l-am adoptat.

. Deci ai fugit din Londra spre Gretna Grccn cu tatăl tău pe urmele voastre? întrebă Sarah şi sorbi din ceai' -Nu chiar. Dacă era cineva care să îi înţeleagă situaţia, atunci aceea era Sarah Cainpbcll-Mallistcr şi ideea de a avea un aliat femeie - mai alesdupă dezastrul care fusese Crawford - era foarte atrăgătoare. Luă o înghiţitură lentă din ceaiul ei şi le spuse povestea despre cum se cunoscuse cu Arran la balul mascat, întâlnirile lor secrete, decizia bunicului ei să se căsătorească cu lordul Delaveer, sărutul şi proclamaţia tatălui ei că se va căsători cu Charles Calder.

Când povesti felul în care o salvase Arran, mătuşa ei îşi duse chiar mâna la piept.

Singurul lucru pe care nu îl aminti fu intimitatea relaţiei ei cu Arran, dar îşi imagină că nu va fi foarte dificil să afle asta. în orice caz, ci nu întrebară despre asta.

-Intenţionezi să mai mergi la Alkirk să vorbeşti cu marele Campbell? întrebă Sarah, şi Mar-y avu nevoie de un moment ca să îşi dea seamă că Sarah se referea la propriul tată.

-Cred că e singurul care poate să oprească clanul să nevăneze. Tata cu siguranţă nu e dispus să ne asculte.

-0, draga mea, sper din roată inima că ni dreptate. Eu, una, nu l-am găsit deloc rezonabil când kun spus că voiam să fiu cu Sean. Sarah îi aruncă soţului ci o privire Plină de dragoste. 1:1 mi-a dat de ales între a mă căsători cu cineva după vrerea lui sau să plec şi să nu mai pun Piciorul pe proprietatea Campbell vreodată, latei evident îl alesese pe Roderick pentru ea. "Opţiunea aceea ar

fi perfect acceptabilă pentru n,ne, zise Mary plină de empatie. . ,
Ou câteva săptămâni în urmă ar fi simţit dilerit, unr ■magii între clanul Campbell şi Arran nu merita mu *ta'° clipa da Kandta.

-Eu am vrut doar să mă căsătoresc cu un K pe jumătate irlandez, Mary. Şi eram a treia fij$_{câ}$ Ţ"*« singurul copil al primului său fiu şi vrei să t$_{e\ C}$âsi„J$^{?li}$ cu moştenitorul lui MacLawry când el plănuia folosească pentru a atrage clanul MacAllister. ¿ar

I6

ml să nu-ţi ofere alegerea exilului.

Mary simţi cum o cuprinde îngrijorarea. î$_n$ viata • în mintea ei, bunicul fusese mereu drept şi $_C$u gând-$^{6'1}$judicioasă şi întotdeauna îi făcuse pe plac. Era un lu$_c$'n ca tatăl ei să se panicheze şi să o împingă spre prirnuÎ membru al clanului care o cerea. Dacă bunicul ei îi j,, terzicea să se căsătorească cu Arran, dacă poruncea clanului să îl vâneze pe Arran...

Când ceruse iniţial să meargă la Alkirk, fusese î$_n$ ideea că marele Campbell o va salva de Charles, că va decreta ca viaţa ei să fie repusă în drepturi aşa cum era înainte să îl cunoască pe Arran. Dar acum totul se schimbase. Acum nu voia să fie despărţită de Arran MacLawry. Ea nu îşi mai voia vechea viaţă înapoi. Voia o viaţă nouă cu bărbatul pe care îl iubea. Pe care îl adora. Munteanul care îi arătase că viaţa putea fi palpitantă^ neaşteptată şi pasională.

-Sper să mă înşel, continuă mătuşa ei după o clipă. Poate că circumstanţele mele au fost unice. Dar m-am gândit că ar trebui să ştii. Dacă ai pleca fără ca eu să spun

nimic, n-aş mai putea să dorm vreodată liniştită.

Punând ceaiul deoparte, Mary o apucă pe mătuşa ei de mână.

-Apreciez faptul căţmi-ai spus. îmi dă de gândit. Cu mare atenţie. Dar acum, dacă nu vă supăraţi, m-aş duce

Mătuşa şi unchiul ei schimbară o privire.

- Putem să te cazăm în camerele servitorilor cu Susan.

acă apare tatăl tău, va fi doar o chestiune de a ajunge am nou la etaj. 1 Mary se ridică şi scutură din cap

asinrcnti'ina Si1 ",S c«resccli
altcineva. Şi *Un scofian*

2
Maru;" *4 -*
1
1 .
.Te conduc
atunci În etaj.
jsi luă nepoata de braţ şi .se îndreptară spre scări.
J'Vreau să ştii că înţeleg problemele în care tu şi unchiul Scan aţi putea intra din cauza unor străini cum suntem noi.
Mătuşa ei zâmbi şi se şterse la ochi.
_Nu sunteţi străini. Sunteţi o parte din familie pe circ abia acum am cunoscut-o. Şi aş minţi dacă aş spune că nu e o parte din mine care doreşte să îi dea peste nas lui Walter Campbell. Am crezut că fratele meu mă va susţine în orice. Dar nu a făcuto. Ea se apropie mai mult. Aş zice că munteanul tău e foarte plăcut ochilor.
-Da, aşa e, fu Mary de acord. Şi e foarte inteligent şi bun. întotdeauna mi s-a spus că membrii clanului MacLawrysunt nişte diavoli, brute şi barbari. Mary zâmbi. 0 să admit că el e cam bandit.
Şi slavă Domnului pentru asta! Dacă nu ar fi fost, ea ar fi păşit spre altar cu Charles Calder în următoa-

în capul scărilor se opriră.
-Deşi abia ne-ain cunoscut, vreau ce e mai bun pen- tm tine, draga mea. Şi de asta vreau să te întreb dacă ai decis să te căsătoreşti cu bărbatul acesta pentru că te-a alwu de la o partidă neplăcută. Pentru că e interzis şi te simţi tentată sau obligată.
-M-am întrebat şi eu asta la început, admise Mary.
De fapt, am insistat ca el să fie de acord să

mă escorteze “Alkirk, ca să pot să mă eliberez de planurile tatălui [mcu]- Dar el... nu

[Milr]V zâmbi'
vreau să-mi trăiesc viata fără el.

... ,ti |[C]| [ue] rnouun, nu IKIIH .....
• i[m] [,u“e]5[n]’- Şi date fiind circumstanţele, aş zice că asta
-‘^Portant. [ar]V
zâmbi un pic.

-Nu am folosit acel cuvânt pentru că încă nu ' I spus nici lui. Şi Arran ar trebui să fie p$_{r}$i$_{mu}$|' să-l audă.

-Draga mea, nu pot să contrazic asta. Şi, d$_{ac\check{a}}$ soseşte tatăl tău între timp, ne vedem mâine^dimi,,,,“

Mary îşi sărută mătuşa pe obraz, se strecură în $_{can}$T ra de oaspeţi şi închise uşa în urma ei. Apoi scoase$^{\&}$ exclamaţie de surpriză când văzu o figură mişcându-s! pe fotoliul de lângă şemineul rece.

-Vino încoace, fetiţo, se auzi accentul profund al 1$_{U}$' Arran.

O, slavă Domnului! Se grăbi spre el.

- Ce faci! Ar trebui să stai întins acolo, în siguranţă.

-A trebuit să mă ridic să mănânc nişte tocană

Ba chiar am reuşit să înghit un pahar de whisky. Nu mă întind să mă culc dacă nu eşti lângă mine.

- Ei bine, asta e foarte romantic, murmură ea şi ¡şi puse mâinile pe braţele fotoliului, aplecându-se să îl sărute încet şi blând.

- Da, sunt un tip romantic.

Mary se aşează cu grijă în poala lui, îşi puse braţele pe umerii lui şi îl sărută din nou. Starea de nesiguranţă şi de grijă care o cuprinsese în ultimele ore se estompă în căldura îmbrăţişării lui.

Când ea îşi lipi obrazul pe gâtul şi umărul lui, Arran riscă să îşi închidă ochii din nou. Avea echilibrul unui marinar beat în furtună, dar nu avea de gând să se ascundă într-o vizuină, în timp ce ea înfrunta aliaţi nesiguri. În afară de asta, chiar şi cu ochii încrucişaţi, urechile îi funcţionau foarte bine. Aşa că auzise

fiecare cuvânt pe care ea şi mătuşa ei îl rostiseră în faţa uşii. Voia să o întrebe despre asta, dar nu era genul de lucru pe care să o convingă să-i spună. Il rostea din proprie voinţă

^¡'d^jun^eter Îi Howard? întrebă ea încet.

"^chicotească îi făcea rău la cap, dar o făcu oricum.

„Am o bănuială că nu vom mai scăpa de Howard, acum că ¡-am distrus trăsura.

-Îmi place de el. Bombăne, dar nu ne-a lăsat niciodată până acum. Ba se mişcă. Acum încetează să mai vorbeşti şi încearcă să te odihneşti.

-Capul meu bubuie mai puţin dacă sunt la verticală. M-am gândit să-mi petrec noaptea aici. Fotoliul e în regulă şi are speteaza înaltă ca să nu-mi cadă capul şi să se rostogolească pe jos.

-Ei bine, eu nu dorm acolo cu băieţii, zise ea şi făcu semn spre camera ascunsă.

-Mă gândesc că ai putea dormi pe patul făcut, zise el. Putem netezi cuvertura dacă apar necazuri.

El rămăsese destul de sigur că singura întrebare era când vor apărea necazurile, dar cu trăsura răsturnată şi lovitura lui la cap, Mary făcuse singurul lucru posibil ca să câştige nişte timp.

Mişcându-se cu grijă exagerată, de parcă ar fi crezut că el s-ar putea sparge, ea se ridică şi se duse spre pat.

-Vrei să dorm aici? se gândi ea, atingând cuvertura. Smg$_{Ur}$ă?

-Fetiţo, nu mă tachina în seara asta, protestă el, spe- !"'? c^{3}. dacă va închide un ochi, camera nu se va mai nvârti ¡$_{n}$ j$_{uru}$| j$_{ujj}$?j $_{apoi}$ ¡j deschise iar pe amândoi ^{du}Păceasţanu funcţionă.

“ Privi preţ de un moment lung, silueta ei fiind argintiu În lumina lunii.

Win ^{U} ¡$^{mâ\ CU}$∗$^{C\ sln}$gură, fără rine alături, Arran, zise PicioJ i $^{di"\ urmă}$?' ridică pătura împăturită de la $_{A}$ “rele Patului.

cu o '^{trase} al doilea fotoliu lăngă el, se ghemui în el $_{ciai)}$ Waţ$_{le}$ senzuală pe care şi un bărbat mort ar apre- Ei l>j$_{n}$^{rase} P^{ătu}ra peste amândoi.

$^{n\ ti}$mp “aţin ,i,„'$^{nu\ cra}$ o declaraţie de dragoste c, nemuritoare,

> se întindea să îi ia mâna înrr-n ei şi să-şi

împletească degetele cu ale lui, Arran decise că asta e* de ajuns pentru seara aceea.

se ne:i brusc, nefimd sigur de ce aurise, dar ştiind că ceia nu era în regulă- Cu ochii mijiţi, putea ári prinu «ană de lumină apărând la fereastra dinspre est. Alán,* de el, Marv răsufla uşor. Ignorând durerea puternică de cap. el îşi ţinu răsuflarea Ş. asculta Atunci auri sunetul din nou. Un necherat de cal sunetul fiind repetat imediat de un al doilea animal Campbellii ii ajunseseră din urmă.

-Mary, şopti el, ridicându-se în picioare şi apu- căndu-se cu ambele mâini de fotoliul ei ca să işi ţjnâ echilibrul.

Ea se creai imediat.

-Sunt aici!

-Da, aşa cred. Trereşte-l pe Peter vreodată. Nu te apropia de ferestre.

Ea se ridică cu o graţie care îl făcu să se simtă gelos şi se mişcă iute şi încet în cameră. Arran adună pătura şi o reimpachetă înainte să o pună din nou la picioarele patului. Capul i se simţea mai limpede, dar ochiul stâng rămânea în ceaţă. Dacă trebuiau să fugă călare sau între trăsură, probabil că şi-ar pierde din nou cunoştinţa. Slavă Domnului că Mary se gândise să ceară ajutorul mătuşii înstrăinate.

- Scoatem armele! întrebă Peter, îndesându-şi cămaşa aspră în pantaloni în timp ce ieşea din debara.

-Nu. Vom încerca mai întâi metoda lui Mary.

El ii aruncă un zâmbet rapid în timp ce ea ieşea din dormitor şi işi întoarse privirea spre Peter.

- Du fotoliul înapoi de partea cealaltă a şemineului. nini[11] In linişte.

- Da. lacheul ridică fotoliul lui Mary şi

¡1 duse cu gri ia înapoi acolo unde îi era locul, punănd chiar picioarele mapoi în adânciturile din covorul albastru întins acolo.

-lot restul c înăuntru?

Cu ochii măriţi de teamă, Mary aprobă din cap.

Dacâ^ '(■ pâine şi upS. Gribeţţ&ic, Ani.-,' va percheziţiona casa ¡n căutarea

La parrer o uşă se deschise .şi se închise iute. Oricir ar fi preferat o luptă directă acestei furişâri, metrxia asm era mult mai puţin riscantă pentru femeia pe care o iubea . Iar £l nu se afla rocmai în cea mai bună formă în dimineaţa asta.

Cu o ultimă privire aruncată în jur, el le făcu semn
spre debara.

-Hai să mergem!

Se puse în patru labe ca să se târască prin deschizătura absurd de mică şi asta îi făcu capul să bubuie din nou, dar strânse din dinţi şi o făcu oricum. Dacă nu era altceva, faptul că o trăsură îl lovise în cap ¡1 sa descuraja să bea prea mult pe viitor; durerea asta de cap nu era ceva ce îşi dorea vreodată să repete, indiferent cât de bun şi de mult era alcoolul.

Odată intrări, Mary îl dădu din drum şi se aplecă să tragă teancul de cutii în faţa deschizăturii, apoi coborî încetişor uşa, închizându-i acolo. Chiar şi cu felinarul aprins, lumina părea slabă, dar el nu era dispus să rişte ca lumina să se vadă prinrr-o crăpătură în perete.

Se aşează şi îl scutură pe Howard care încă mai sforă- ia până când acesta bombăni o înjurătură şi se ridicâ- Atran îi aruncă o privire semnificativă, iar el se domoli.

-Afurisiţii de Campbelli! bombăni el. Vă rog să mă ierţaţi, milady.

În mod evident, Howard era acum parte din clanul lor. -De acum înainte vom fi la fel de tăcuţi ca nişte £Vtci în biserică, murmură Arran şi apoi o luă pe Mary * braţ să o tragă lângă el.

<-u o răsuflare uşoară şi înălţând o rugă tăcuta pentru iSă sc Pe'reacă asa cum sperau, el se aplecă şi

^felinarul.

r«el!CZânc∗uıse căt de confortabil putea sprijinit

depene tr?""1™ı PUSC stâng în ¡UrU Ul ″ arı

Ho să ta să ţi * W*»* <“>!“. mu ,1
”“sini mai îngrijorată pentru tine, răspunse es
nu adoarme nimeni ţi nu începe să ,c
^Tuaremdeee şi ne temem, mă gândesc.

În trecut, cei din femiiia lui fuseseră o dam a„ eisiaj
de mai multe ori a™*P ? at fi mcohip, că k, susţirm “ lacob ţi pe Bonnie Pr.nce Chatlre ta pretenţii, 1, Knnu tronul Angliei. Cap™ dmtr. străbun,, lui fa, S i,cobiţi. Din pticina asta, cele m„ multe a* di, Şuturile Înalte aveau asa-numite „găuti de popi casă ascundă scoţieni căutaţi de soldaţi englen. Şi acum era, Mro gospodărie pe jumătate engleiească, amunrându
se de cteiuti, inclusiv de allui.

Cu mâna dreaptă se întinse şi scoase din buzunar pistolul pe care îl băgase acolo. Nu, nu voia să facă rău tatălui ei sau vreunui alt Campbell, pentru ca asta ar tă- ni-o pe ea Dar nici nu avea de gând să renunţe la Marş. Pentru nimeni - nu pentru Campbell, MacLawry sau pentru Sfânta Bridget şi toţi îngerii din cer.

capitolul 16

Sarah Mallister stătea aşezată pe marginea patului şi aştepta să fie surprinsă.

Oricât şi-ar fi dorit să fie îmbrăcată în cea mai tina rochie şi să aibă părul aranjat şi obrajii îmbujoraţi, nu miji., ici măc o singută mei de soare P~Ş de la răsărit. În mod normal, ea şi Sean ar fi rămas pat măcar încă o oră.

-Sean, nu te plimba atât, şopti ea.

Soţul ei se opri la jumătatea drumului dintre uşa şi pat. -jfl~ *WM*

. , e,y

-Te-ai gândit?cumva că poate noi ar trebui cundcm în spatele acelui zid?

.Au Ştiut timp de nouăsprezece ani unde sii ne mă[ten1,]. Păşind ins . Dacă an dam»'"

„isească. ŞL sincer, mai degrabă aştept asta decât sâ
Ì încet, el se duse sâ se aşeze lângă ca. putea, mi-ar plâcea să îl pocnesc pe Fen-
“"ga ,âml'i, o anticipare nervoasă înfiorând-o.

-Nu cred că ar strica un pic de ostilitate bănuitoare. Până acum nu s-a ostenit să vină în vizită, la urma urmei. Sarali îşi luă soţul de mână. Aminteşte-ţi doar că nu e vorba despre noi. Este vorba să ne protejăm tinerii oaspeţi.

Desigur că nepoata ei venise după ajutor abia când trăsura lor se răsturnase şi lordul Arran fusese rănit. Nu aveau însă literalmente altundeva unde sâ se ducă. Dar veniseră la ei în loc să aştepte să fie prinşi, şi ea făcuse cunoştinţă cu o tânără curajoasă, pe care altfel nu ar fi avut ocazia să o cunoască. Şi cu un MacLawry. Pentru Dumnezeu, nu era nici măcar sigură că ar fi avut curajul să se îndrăgostească de un membru al clanului MacLawry, darămite de fratele căpeteniei clanului.

Susan veni să bată la uşă, mai tare ca de obicei.

'latră, zise Sarah, iar uşa se deschise un pic.

'Doamnă Mallister, zise menajera pe un ton un pic "“ft, aveţi un vizitator.

i,„'[U] °ta asta? întrebă ea trimiţând servitoarei un zâm- '"tocurajator.

o,:'[1]“ [era] sigură dacă fuseseră auziţi sau nu, dar era fetea ** [m]j[că] tâcută şi presupuse că un vizitator ar - E»[U] J [iecare cuv]ânt rostit, da^,, [domn]id Lester? L-am rugat să-mi dea de ştire Vr durerile pe Sally.

-PofL ,[mnă]- Este... lordul Fendarrow.

, 'tun?

o- ii l-a dat. Şi

’“ţlitate ,l"V[mel] t le oameni cu el. [c care] "

'DQJ [de] duzină de oamei [mne]

sfinte!

- Fendarrmv? Ce naiba vrea fratele tău de l$_{a\ n}$ trenă Sean. $^{OI'\ \cdot l\cdot}$-

-S<- ’■"¡■■'■"t $^{Sjr'!'\ fM}$ .S t»bui„„ . se prefacă emoţionata. Creţi ca s-a întâmplat cev ^{3} tata.’ De ce ar veni altfel aici. Sean.’ Au trecut nouă^{3} Cli

-Mai bine să mergem să aflăm. Spune-i că cobori pe dacă. Susan. Nu am de gând să-l ¡ntâln°^{m} În cămaşă de noapte. ^

Menajera făcu o reverenţă.

-Să-l pun pe Levitt sâ le ofere ceai?

-Nu până nu aflu ce \Tea, tise Sean cu voce tat oferindu-i un zâmbet încurajator.

Susan închise uşa din nou. şi Sarah răsuflă uşor -Aproape că am uitat că de fapt nu vreau să il văd bombăni ea şi se ridică, grâbindu-se spre dulap.

Sonii ei se duse şi o luă de braţ şi o întoarse cu faţa

- Ţine doar minte de ce e aici, şopti el şi o sărută. Eu, unul, nu intenţionez să permit să facă altcuiva ce

ţi-a făcut pe.

Cu un zâmbet, ea îi răspunse la sărut.

Suzanne
Enoch

-Ce mi-a făcut mie nu contează, pentru că nu a putut să ne despartă. Acum du-te şi te încalţă bufnind furios cu cizmele şi hai să terminăm odată!

Nu avuseseră şansa să-şi avertizeze oaspeţii că sosiseră necazurile, dar Sarah nu auzise nici măcar un scârţâie venind din camera de alături. Nu putea decât presupune că ştiau şi că se închiseseră în camera secretă. Restul va depinde de ea şi de Sean. I Mâinile îi tremurară o clipă când îşi dădu cămaşa jos şi îşi puse o rochie verde cu galben, simplă, din muselină şi îşi pieptănă părul, strângându-I într-un coc simplu. Sean se îmbrăcă cu hainele lui negre, conservatoare de bancher şi ieşiră împreună din dormitor, coborând scările la parter.

jfl

Levitt stătea în dreptul intrării şi părea enervat că avusese timp doar să-şi pună pantalonii peste cămaşa

¿e noapte îndesată în pantaloni. Dacă ar fi avut de ales, majordomul ar fi rămas îmbrăcat toată noaptea, *pregătit* să întâmpine musafirii. Asta însă ar fi dat naştere la prea multe suspiciuni într-un moment în care nu îşi puteau permite aşa ceva.

-Doamnă Mallîster, lordul Fendarrowe în camera din faţa, zise el. Doi domni se află acolo cu el. Alţi nouă se află în faţa casei, adăpând caii.

-Caii? repetă Sarah, încruntându-se. Nu a venit cu trăsura?

-Nu din câte am putut vedea, doamnă.

Ea se îndreptă de spate.

-Ei bine, hai să mergem să vedem ce l-a adus pe Walter Campbell călare tocmai de la Manchester atunci.

Când intră în salon, privirea ei se duse spre bărbatul cu chip ascuţit cu părul negru dat pe spate care stătea la fereastra îndepărtată. Asemănarea cu tânărul Waiter era izbitoare. Preţ de o clipă se simţi ca o fată de *19* ani care îl implora pe fratele *ei* mai mare să nu permită să fie surghiunită din familie. Sarah se scutură. Bărbatul acela putea să semene cu Walter aşa cum îl ştia ea, dar nu era fratele ei. Un nepot, probabil. Poate că era acel dezgustător Calder pe care îl descrisese nepoata ei. îşi întoarse capul.

-Arăţi mai în vârstă, zise o voce seacă, precisă.

? P*r cărunt îşi încrucişa g!< degetele împreunate.
~,m atât despre poîiteţuri.
u 'J.c* s-a întâmplat? îl întrebă ea direct. E vorba de

Aşezat în fotoliul favorit al lui Sean, un bărbat subţire :le şi se uită la ea peste

?‘*wul lui tresări un muşchi, foarteij’i
'"formaţie e că Excelenţa Sa se simte
¿‘Probă din cap, înghiţind. I se păru că vede o
tu- Sai, Pr<!şi<: de simpatie pe chipul lui.
UM„ mai degrabă, era îngrijorat *că*
ghicise grĕşit. Se afla *fiiri* 1,.;-
x . . . . ta lui şi . . l ' l .
că ve

-Atunci de ce eşti aici! M-am ţinut de cuvânt; „ plecat din M.ndieaţet de când ™ casa asta, şi Sean s-a dus la Londra anul trecut j pentru afaceri.

- Încetează să mai baţi câmpii, da? făcu Walter şi ridică în picioare. O să te întreb ceva şi $_{0}$ să ¡mi ,$_{iv}$ punzi complet şi cinstit. Dacă minţi, dacă ascunzi ceva de mine, voi şti - şi îţi voi da foc la casă.

-Nu permit să fiu ameninţat la mine acasă, mârâj Sean, făcând un pas în spate.

-N-am ce vorbi cu tine, comentă Walter, cu privirea aţintită asupra surorii sale.

Sarah era cât se poate de sigură că scena s-ar fi $_{pe}$. trecut la fel şi dacă nu ar fi avut ascunşi fugari în debara, chiar dacă ar fi fost cu adevărat surprinşi să sadă o duzină din membrii clanului Campbell învârtin- du-se în jurul casei. întinse o mână şi opri înaintarea soţului ei chiar în timp ce cei doi bărbaţi mai tineri se postaseră ca să-l flancheze pe fratele ei.

- Pune întrebarea, zise ea cu voce nesigură. N-am nici un motiv să te mint cu privire la ceva.

-Nu ştiu dacă e chiar aşa, mătuşă Morag, zise cel care arăta ca o versiune mai tânără a lui Walter.

-Al cui băiat eşti tu? întrebă ea.

-Al surorii tale Ursulna, zise el şi schiţă o plecăciune leneşă. Charles Calder la dispoziţia dumitale.

-Nu te osteni să te prezinţi, Charles, interveni Walter şi se încruntă şi mai tare. Nu o să te mai întâlneşti cu ea.

- Pentru Dumnezeu, Walter, încetează să ne mai ameninţi şi pune întrebarea aia!

- Foarte bine.

Preţ de o clipă, el îşi îndeştă maxilarul, dar ea nu

avea idee dacă era de furie, dî jenă sau de grijă. Având în vedere propria experienţă cu el, ea tindea să creadă
că era jenă,

- Acum o săptămână, fiica mea, Mary, a fost răpW de lordul Arran MacLawry. Am dat peste trăsura lor

-drobi» la nici opt kilometri de aici. Aţa că întrebarea mea este. Sarah: i-ai văzut cumva? ga îşi duse o mână la piept.

-Mary- O, nu, ce îngrozitor! Nu, sigur că nu am văzut-o-

-De unde ai şti că nu ai văzut-o? întrebă viclean Charles Calder. Nu ai văzut-o de când avea doi ani.

-Nu fi ridicol, interveni Sean. Am trăit nouăsprezece ani aici, uitându-ne la aceeaşi vecini. Ultimul străin care a trecut pe aici a fost individul care vinde mătăsuri pariziene. Cum îl chema? Chambers şi nu mai ştiu cum. Iar asta s-a întâmplat acum trei luni. Deci da, am şti dacă am vedea o femeie străină pe aici.

-Pentru ultima dată, bancherule, nu vorbesc cu tine. Sarah păşi între soţul şi fratele ei.

-Sean spune adevărul. Dacă am fi văzut pe cineva târât de un bărbat, cu siguranţă mi-aş fi amintit.

-Deci nu a apelat la tine pentru ajutor?

- Dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă că aş fi făcut tot ce îmi stătea în putinţă să o ajut. Orice s-ar fi întâmplac între noi, nu am nimic cu fiica ta. Şi să fie luacă împotriva voinţei ei... trebuie să fie îngrozită. Ai fost să vorbeşti cu Robert Daily?

-Nu, n-am vorbit. Ce mi se pate mie dificil de crezut aici, zise fratele ei după o clipă, este că nu văd unde ar ' pu,ut să se ducă în afară de aici. Aş

zice că Mary ᵃţ găsi locul irezistibil, mai ales după ce trăsura lor s-a Io ᴵⁿᵃᵗ-ᴵ ᵃᴵ *ºˢᵗ plᴵⁿᵃ de înţelegere pentru situaţia ᴊ ⁵¹ *ᵐᵃʻ ascunde până când ar putea găsi un mijloc ᵠᴱ transport.
ci e IjiT;⁰³ maᴵ e sanᵉlᵉ Pᵉ ᶜᵃʳᵉ lᴵᵃⁿˡ Răsit- Unul din ScntaT ᵁⁱᵗˢ 1“ ⁿᵉPotul ei, folosindu-şi toată inteli- (i, ˢᵃ ttrmărească doar indiciile pe care i le dădeau 'Puₙcₐ(|ᵃ)ᵁⁿ8â la concluziile pe care le-ar obţine din ce

2}2

- Eu... asta nu sună tocmai a răpire, zise ea ezit*,.

Am crezut că ai spus că ar fi venit a.ci ca să-mi **ajutorul a** să se întoarcă acasă.

Walter parcurse distanţa dintre ei şi puse degetul sub bărbia ei, obligând-o să se uite m sus la el

- Este exact ce spun eu ca este. Acum. Unde sunt»

Sarah se uită direct la el.

-Nu sunt aici, zise ca în acelaşi fel cum vorbise el nefiind nevoită să pretindă că îi tremura vocea la sfârşiL -Atunci nu te va deranja dacă ne vom uita chiar noi Dându-i drumul, el făcu semn cu bărbia spre adâncimile casei.

Nepotul ei părăsi încăperea şi se îndreptă spre spatele casei, spre micuţa bucătărie, în vreme ce al doilea tânăr îl dădu pe Levitt la o parte cam brutal şi deschise uşa de la intrare, scoţând un fluierat Pe dată, alţi şase bărbaţi, din care ea recunoscu rude sau soţi ai foştilor ei prieteni sau aliaţi, intrară bubuind în casă.

- După ce ţi-au făcut, Sarah, urlă Sean cu faţa roşie, nu voi permite... acestor Campbelli să intre în casa mea!

Ea se întoarse spre el, nesigură câtă din furie era teatru. Nu prea multă, ghici ea.

- Sean. Lasă-i să umble prin lucruri! Doar aşa vor pleca şi ne vor lăsa în pace.

- Da, aşa e, fu fratele ei de acord.

-Şi sper că iţi dai seama, continuă ea şi se întoarse spre marchizul de Fendarrow, că n-aş face niciodată nimic care să-ţi dea motiv şi a pari la uşa mea.

- Poate că nu.

Al doilea tânăr se întoarse în salon, şi Walter se duse
spre pragul uşii:

-Şi poate că ai sări să apuci şansa de a-mi face rău. Oricum ar fi, Donnell aici de faţă vă va ţine companie cât mă duc eu să văd ce fei de viaţă v-aţi aranjat aici. Măcar imaginea va fi amuzantă.

nŞi, cu toate astea, tu ¿şti cel a cărui fiică a fugii cu [lln] MacLawry", ar fi vmt ea să spună, dar îşi ţinu gura-

în *k|mb'■'"'"f “*» .1 soţului d s ,1 „„ sa se aşeze pe canapea lângă ea.

_ presupun că ar trebui să fiu flatată că i se pare că sUntc-m aşa de deştepţi, bombăni ea, ştiind că Donnell

PU-Aş fi flatat dacă ar cădea pe scări şi şi-ar rupe afuri- şirul de gât, mârâi Sean.

Ea pufni-

-Dacă am avut vTeodata dubii ca am ales corect bărbatul căruia să-i ofer loialitatea mea, asta mra răspuns la ele. Chiar îi urăsc pe Campbelli, să ştii.

_ |j fel şi eu. În afară de unul.

încet, el îşi desfăcu pumnul şi îi apucă mâna într-a lui.

-Mulţumesc pentru asta, dar eu sunt o Mallister.

Şi cu puţin noroc, curând o altă Campbell, pe care ajunsese să o îndrăgească surprinzător de mult, va deveni o MacLawry.

Dacă ar fi avut un ceas de buzunar, Marţ' nu ar fi fost surprinsă să vadă că trecuseră cinci sau şase ore de când se ascunseseră în mica lor încăpere în perete. Ea nu credea că stătuse vreodată aşa de mult nemişcată în viaţa ei, dar tot nu avea impresia că asta era de ajuns. îşi încetini respiraţia, încercă să-şi încetinească bătăile inimii - ceea ce era destul de dificil, având în vedere că întreaga parte dreaptă a corpului ei era lipită de Arran.

El nu se mişcase nici el, dar ea nu ar confunda niciodată nemişcarea şi tăcerea lui cu neajutorarea. Dinspre el radia pericol şi furie. Ea ştia că el are un pistol şi că voia să găsească orice motiv ca să loveas- c5, Faptul că fusese inconştient cu doar douăsprezece orc în urmă nu părea să-l îngrijoreze, deşi ea nu credea Q va putea uita vreodată imaginea chipului său nemişcat fără el cSt Piefdută se simţise la kleea de a fi

căldu* ,)arcS ar f' descoperit soarele cu toată lumina
şi ti$_{Va}$ *j* sa aP°iar fi trebuit să se confrunte cu
pcrspec- a nu-l mai vedea niciodată. Trebuia să îi

spună

asta, dar nu aici. Nu acum când ar putea părea că ea n voia decât protecţia lui. nu

-... crc:i că ea chiar a venit aici? se auzi vocea Iu- Charles Calder la doar câţiva paşi distanţă. '

Ea tresări, dar braţul lui Arran o ţinu strâns pe d Upi

-Depinde, răspunse vocea profundă a tatălui ei. Da 3 sângele era al lui Marţ', atunci probabil că nu sunt ni ■ prin apropiere. Dacă MacLawry a fost cel rănit, ei bine mă aştept ca ea să stea la marginea drumului, gândin' du-se cum ar putea cel mai bine să se scuze pentru toate astea. E deşteaptă, dar nu o să-l care pe MacLawry după ea şi să rişte să îşi asume responsabilitatea pentru că m-a făcut de râs şi a trădat clanul.

Deci asta credea tatăl ei despre ea. Şi acum câteva săptămâni, aprecierea lui ar fi fost corectă. Ea devenise foarte abilă în evitarea complicaţiilor. Ce nu luase el în considerare era Arran şi cât de curajoasă o făcea el să se simtă. Da, venise aici după ajutor, dar nu alesese să ceară ajutor mătuşii pentru ca să iasă din toată problema asta. Venise aici pentru că aveau nevoie de un loc sigur în care să se odihnească pentru câteva zile.

- Presupun că mai vrei să mă însor cu ea după ce rezolvăm problema asta.

Mary făcu o grimasă în întuneric. „Nici vorbă“, se gândi ea pentru sine.

-Anunţul a fost făcut, băiatuLmeu. Cât priveşte toată Londra, ea e la Fendarrow şi ne aşteaptă să sosim pentru nuntă. Insist să te însori cu **ea.** Dacă nu vrea să facă o alianţă cu noi, voi avea grijă să nu mai facă alte necazuri.

Vocc .i marchizului se **auzea** de undeva mai de aproape; probabil că era i:i uşa dulapului.

- Asta c tot ce cer Li bine, plus încă o

chestiune minoră. În graba de a-i ajunge Hm urmă nu mi-ai spus ce

1 iv.nţa lui MacLawry.

Taial a scoase un sunet dezgustat.

TIVI mai bine într-un hambar, -mentă el. j

. Hi bine, ; i fost cumpărat din i
.¡50 u amuzament în glas. banche
Doamne st inte, ce sicotant! Mary dinaint
lir nu ascultase până atunci ce
Marchizul ut de aproape că probabil ar fi ndă şi
sa-putut să st nţi cum Arran se mişcă căzu.
ar nu. nu! Ea pistolul în mână. Dacă I acela
că îşi urma să moară.
mişca, -Dar MacLawry? insistă Charles, cu ;a
voci suficient

auzit pe fratele lui- Glengask e foarte dornic să păstreze armistiţiul ăsta amărât şi e în stare să-l dermoştenească pe namila de muntean. Ar fi fost mai simplu dacă Arran ar fi dispărut pur şi simplu, nu crezi? Familia lui ar putea să inventeze poveşti despre cum a fugit în Colonii ca să înceapă o viaţă nouă.

-Doar nu sugerezi să îi dăm drumul, nu?

-Nu, Charles. Nu foc asta. Sugerez să le spunem tuturor că a ales să fugă în America atunci când l-am încolţit. Şi apoi clanul MacLawry rămâne agresorul şi fomilia Campbell pare onorabilă şi rezonabilă.

-Mary îşi va ţine gura în privinţa asta?

-Tu vei fi soţul ei. Nu va putea spune nimic împotri- va 'a nici dacă ar vrea să o focă. Ceea ce nu va tace. Asta ar 'ace-o vinovată de ruperea armistiţiului. Mary e prea cun'fote ca să se murdărească de sânge. e ' a i gândit destul de mult la asta, nu-i aşa. Dl >cliiule?

¡De câ nd am scos-o pe Crawford de la hanul ăla. da. C« nu era tatăl ei. Nu era bărbatul care îi cumpâ- inJ arii- care dansase cadrilul cu ea la Almack, care GC(. * era uşurat că Glengask şi vărul ei de-al doilea. nUr'le! or rd<inS'Daily' aran¡aser!i «rmistiiul llintn: C ni1 acest bărbat, el specula dacă ea fusese »au

"«u Un f.n°ar în termeni de strategie. O promisese dm nui b ărbat pe care îl ştia că nu era altceva decât

un ucigaş dornic să avanseze în societate. Şi vorbe, pre o crimă premeditata - împotriva bărbatului n_e ^ îl iubea destul ca să fugă de viaţa ei veche şi sigura °T parcă singurul inconvenient era faptul că v_{0r} tr_e'b ^{6} să-i ascundă corpul. U|

- întoarce salteaua, Charles. Nu m-ar mira să se cundă sub pat. as"

Încă sporovăind despre care ar fi cel mai bun mod de scăpa de Arcan şi de a o duce pe ea la biserică, în asa f ^ încât doar câţiva oameri să ştie ce se petrecuse, voci!» se îndepărtară spre dormitorul principal.

în afară de ticăloşenia conversaţiei purtate cu sâ ge-rece, ea fu izbită de încrederea de nezdruncinaţi tatălui ei că îi va prinde pe ea şi pe Arran.

-Ticălosul ăla era tatăl dumneavoastră, Lady Marc? mormăi Howard cu vocea lui aspră.

-Tăcere, şopti Arran ca răspuns, aşa de încet încât cuvântul aproape că pluti în aer. Nu sunt singuri.

Voia să spună că mai erau şi alţi bărbaţi în casă? Sau că erau bărbaţi care aşteptau în tăcere în cameră, ascultând după ei? Mary tremură, muşchii ei fiind deja încordaţi şi dureroşi. Dacă tatăl ei decidea să rămână peste noapte? Dacă dormea în camera asta, la câţiva paşi de locul unde se ascundeau ei? Puteau să stea blocaţi acolo în întuneric zile întregi, fără să se poată mişca, temându-se să scoată vreun sunet.

Buze calde se lipiră de urechile ei.

-Când vor vedea că nu ne găsesc, vor trebui să ple- ee, şopti Arcan. Tatăl tău trebuie să ne prindă înainte de graniţă.

în mod evident, Arran MacLawry putea să îi citească gândurile. Neîndrăznind să vorbească şi ea, se mulţumi sa dea uşor din cap. Avea

sens ce spunea el. Dacă tată] i nu II găsea aici,
va trebui să presupună că porniseră
am"ouspre nord.
doar“™ C“a Ce pătu în<| ° oră, dar fuseseră probabil
petre™«’ CmcisPreiece minute, fotoliul în care
Arcan iŞ> noaptea se mişcă şi scârţâi şi
picioare încălţate

,u cizme ieşiră din cameră îndreptându-se spre scările jjn partea din faţa a coridorului. Slavă Domnului! De “nde ştiuse Arran? Auzise încă un rând de paşi când bărbaţi“ intraseră prima dată în cameră? Mai era'cineva
încă acolo?

Se auziră voci bărbăteşti îndepărtate, răspunsul agitat «i cu voce subţire ai mătuşii Sarah care intervenea din ^nd în când. Se auzi sticlă spartă, dar conversaţia continuă. Cât de straniu că o femeie pe care Mary o cunoscuse doar cu cincisprezece orc mai devreme putea să o ascundă şi să o apere de propriul tată, care nu era dispus să o facă. Şi cât de surprinzător că un bărbat pe care îl cunoştea de doar câteva săptămâni devenise pentru ea mai preţios decât propriul clan. Decât propria familie.

0 uşă la parter se închise zdravăn. Curând după aceea, ea era sigură că auzi copite bubuind pe aleea bătătorită din faţa casei. Se terminase oare? Sau tatăl ei lăsase pe cineva în urmă care să stea de pază? O, Doamne! Asta ar fi făcut şi ea.

-Cât mai trebuie să aşteptăm? întrebă Peter cu vocea cea mai şoptită pe care îl auzise ea folosind-o vreodată.

-Mârag şi Sean o să vină să ne spună când au plecat cu adevărat, răspunse Arran.

-Sper că va fi curând, interveni Howard. Trebuie să mă uşurez. Scuze, milady!

-Ei bine, acum îmi vine şi mie să mă uşurez, ce idiot! ■»mbăni Peter.

-Şoareci de biserică, făcu Arran, şi pieptul îi tremură °dipă, iar Mary îşi dădu seama că el chicotea uşor.

După toate astea, după ce îi auzise pe bărbaţi vorbind ™jn vor să-l ucidă, după ce fusese implicat într-o bătaie a,™ sese ^vit în cap când se răsturnase trăsura, el era spi ¿at|?l doar gândul acesta îi îmbunătăţi starea de cu sj u Penţru că, dacă Arran putea să râdă, atunci

~Te ^k? Că Va reU*ısă re:ısce Pe e*'

BtatU i CSC' '^rran MacLawry, murmură ea.
U u' din jurul umerilor ei tresări.

-S-ar putea s* ».ni delirez incă- ft,iţo. replia ,| în nceluşl ton, pentru ci mi se pare ca am aurit ceva. n

- Âsa c. banditule, risc ea zâmbind în întuneric

- Mai spune« «> dat". K "'«• Mar V-

-Te iubesc.

-Şi cu te mirese, fata mea frumoasă. Misii răpi, ¡ni şi nu o ss) mai recuperez de la tine.

13

Ea se întinse să-i găsească faţa cu mâna liberă şi a„(,. se aplecă să-l sărute. Fără el, ar fi fost singură în ir,,' neric pentni multă vreme. Arran o trăsese după c| • lumină. 0 simţea în jurul ei chiar şi acum, uşoară, caldă şi eliberatoare. Şi cu el în viaţa ei, nu va mai simţi nlcb dată întunericul. Nici mărar acum şi aici.

-Ce esunetul ăla! întrebă Howard.

-Sesărută, răspunse Peter.

Arran râse lipit de gura ci, şi Marş. î se alătură. Nici măcar cel mai negru întuneric nu le rezista. Nu când erau împreună.

Arran aproape că îşi dori ca Fcndarrow şi clanul lui să se întoarcă la căsuţă. Pentru că În momentul acela, lovit la cap sau nu, era destul de sigur că ar putea dovedi întreg clanul Campbell cu o mână legată la spate.

Marş îl iubea.

El o sărută din nou, dorindu-şi ca Peter şi Howard şi găsească altă gaură în care să se ascundă pentru ca el să poată fi singur şi gol lângă ea. Chiar dacă nu eta În cea mai bună formă, tot reuşea asta.

La sunetul unor paşi rapizi care se apropiau, el se desprinse de ea şi întări strânsoarea pe pistol.

-Fiţi pregătiţi, şopti el.

Uşa secretă alunecă În sus. Chiar şi lumina relativ slabă care pătrunse tn ascunzătoarea lor păru orbitoare, dar el îşi miji ochii fi ridică arma.

-Au plecat, zise Sean Mallister şi îşi băgă capul i* deschizătură. Au lăatun om în urmă pe cel mai apn'P[1]' at deal a să ne ţină sub supraveghere, bănuiesc, dar M"[1] Jăritdin clipa în care a călărit acolo sus.

îb.

Aprobând din cap, Arran ascunse pistolul |n buzunar sj ¡j făcu semn lui Mary spre deschizătură.

? . După tine, fetiţa[1] Băieţi.

După ce ieşiră ceilalţi, el se sprijini cu spatele de lemnul gol al peretelui şi răsuflă uşurat. Fusese foarte aproape. El nu aranjase treaba, dar un muntean nu se ocupa aşa de necazuri. Şi era ultima oară că se mai ascundea de inamicii lui în întuneric.

¡nainrc ca vreunul din ceilalţi să vină după el, el se puse în patru labe, închise un ochi împotriva durerii de cap şi ieşi din camera secetă. Campbellii lăsaseră cutiile acolo unde căzuseră, împrăştiate pe jos pe podeaua dulapului.

- Lasă-mâ să te ajut, zise Mary şi puse o mână sub umărul lui, apoi trase.

El putea să se ridice şi singur, dar asta îi oferea scuza de a o ţine aproape de el.

-Mulţumesc, Mary.

Dormitorul pentru oaspeţi arăta de parcă ar fi fost rupt în bucăţi de lupi. Campbellii sfârtecaseră până *şi* salteaua cu cuţitul. Penele erau peste tot pe podeaua din lemn şi pe covorul albastru din faţa şemineului, ca nişte frunze albe şi cenuşii. Şi făcuseră asta nu doar propriilor neamuri, ci şi unei gospodării care cu greu putea să bi permită lucruri noi.

-Asia e de nescuzat, unchiu.c Sean, zise Mary cu o lacrimă alunecându-i pe obraz în timp ce se uita prin cameră. Te voi despăgubi pentru daune, promit!

-Noi o vom face, o corectă Aran.

-Mulţumesc pentru intenţie, răspunse bancherul, jWnd mult mai puţin tulburai

decât se aştepta Arran,
Uat nu e nevoie.
I Tinându-ae de balustradă, Arran
păşi în urma micu- pup pe scări în
jos. Acum că putea să vadă limpede,
"taică încăperile unionale, simple,
florile proaspete |. "păleau să ia
locul unor obiecte moştenire de
fanu- »1 lip«» portretelor de familie
ne pcicţl. Aceşti [u,]neni nu se aveau
decât unul pe altul.

Sarah Mallister şedea pe podea în camera din fe$_{ts}$ timp ce aduna tacturi şi corespondenţa care se revărsase dintr-un birou răsturnat.

- Lasă-mă să te ajut cu asta, zise Mary şi îi dădu dn, mul lui Arran ca să se grăbească spre mătuşa ei.

-Unde e individul pe care l-ai zărit? îl întrebă Arran pe Sean.

-Sus pe deal, în partea îndepărtată a drumului. Ţj l-aş arăta de la fereastră, dar mă tem că are un ochean Iar dacă ¡1 are, poate să vadă pe toată lumea venind şi plecând de aici cale de trei kilometri în toate direcţiile -Dacă nu e cumva o afurisită de pisică, zise P$_{elet}$ tărăgănat, pe întuneric nu are cum să ne vadă.

- Aşa e, fu Arran de acord. Dar acum nu e întuneric, aşa că tu, Howard şi frumoasa Mary staţi departe de ferestrele din partea din faţă a casei.

-Eu mă duc la bucătărie, zise Howard. Casa asta e prea elegantă pentru mine.

-Prea elegantă, zise Sarah cu un râs trist Să te binecuvânteze Cel de Sus, domnule.

-Eu nu sunt domn, doamna mea. Doar Howard. Howard Howard.

Arran schimbă o privire amuzată cu Mary în timp ce vizitiul ieşea din cameră cu Peter pe urmele lui.

-Am crezut că pur şi simplu nu vrea să ne spună celălalt nume. Se sprijini de perete ca să işi menţină echilibrul. Asta nu avea cum să fie foarte uşor pentru voi. Nu putem să vă mulţumim destul că ne-aţi oferit un moment sau două de respiro. *ăa/M* -Vă rog să nu ne mulţumiţi, Lord Arran, răspunse Sarah şi îl lăsă pe Sean să

le ridice pe ea şi pe Mary şi îmbrăţişându-şi strâns nepoady -E doar Arran pentru voi, dacă nu vă deranjează, făcu Arran.

-Arran atunci. Nu-mi pasă că au stricat câteva lucruri. Nu ai idee cât timp am aşteptat ca să-l pot înfrunta **pe marchizul de Fendarrow. Voi mi-aţi dat şansa asta.**

sunt foarte, foarte recunoscătoare.

.Dar tata ţi-a stricat lucrurile, ţi-a distrus casa. din

"“ŢU ¡-ai oferit motiv să vină încoace. Dar ei a făcut toate astea, tise Sarah şi arătă spre pernele sfâşiate şi draperiile rupte de la ferestre, doar pentru că a putut. Eu şi Sean nu avem c‹an< nu avem F* nimeni care să se pună în spatele nostru sau să tacă pe cineva să erire ne tacă rău. Acesta e preţul pe care l-am piătit împreună. Ea tâmbi şi îşi puse un brac pe după talia sopalui ei. iar el o cuprinse de umeri. Şi l-aş plăti bucuroasă încă de *o* sută de ori.

El şi Mary se uitau acum la o oglindă. îşi dădu seama Arran. Nu doar că ambele lor clanuri le puteau face necaniri oricând doreau, dar la fel putea «ce şi oricine a avut vreodată vreo neînţelegere sau dispută cu vreun Campbell ori vreun MacLawry. Şi încă mai mult.

Sean şi Sarah suspneau că nu au regrete,. şi el nu pu-

- N-aş spune că nu ai un clan, Morag, tise el. Ne ai pe noi.

Marţ- îi tâmbi. Dacă mai avea nevoie de doveti că ea era singura de care avea nevoie, râmbetul acesta îl convinse. Se desprinse de perete şi se duse spre ea, fără să eţite înainte de a o lua în braţe şi să îi simtă gura caldă îi moale lipită de a lui.

-Se pare că avem un clan, draga mea, zise Sean din ipatele lor.

-Aşa e, îl aveţi, tise Arran ridicându-şi capul.

Fie că fie nu.

^Pitolul 17

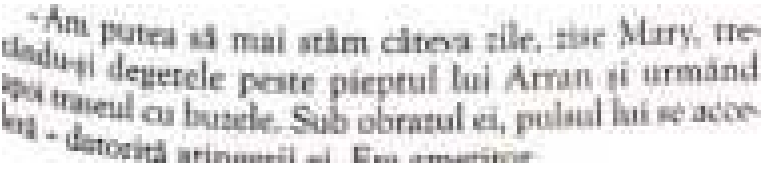
-Am putea să mai stăm câteva zile, zise Mary, tre
dându-şi degetele peste pieptul lui Arran şi urmând
apoi traseul cu buzele. Sub obrazul ei, pulsul lui se acce
leră - datorită atingerii ei. Era emoţio

-Tatăl tău se va întoarce pe propriile urme ca să n$_e$ găsească dacă nu te găseşte. Şi suntem deja de trei zile aici. Nu putem risca mai mult.

- Dar Sarah şi Sean vor fi aici când se va întoarce tatăl meu. Nu pot să-i las expuşi cruzimii lui când deja am văzut ce poate face.

-Am o idee care ¡-ar putea ajuta, zise Arran şi $_0$ cuprinse cu mâna liberă de talie, trăgând-o direct deasupra lui.

-Ce idee? întrebă ea, încercând să se concentreze asu- pra conversaţiei şi nu asupra mâinilor lui cercetătoare.

-Doar un mod de a face să pară că nu au avut sigur nimic de-a face cu noi. El îi luă faţa în mâini. Acum. Mai avem o oră până la căderea nopţii, fata mea. Vrei să vorbeşti despre planurile din seara asta sau crezi că am putea face ceva cu umflătura asta teribilă a mea?

Ea râse.

- Iarăşi? Marş' îşi duse mâna între ei ca să-şi înfăşoare degetele pe tăria lui teribilă. Am crezut că ne-am ocupat de asta.

Arran ridică un pic capul ca să ronţăie pielea de pe gâtul ei expus.

- Tu l-ai tot încurajat pe flăcău. Poate că ai putea să-ţi pui picioarele în jurul şoldurilor mele, zise el şi îi desfăcu picioarele ca să stea călare pe el.

Cu ea deasupra, cu picioarele desfăcute, ea se simţea foarte destrăbălată. O cuprinse o dorinţă puternică, ameţitoare şi excitantă.

- Ei bine, şopti ea. Hai să ne ocupăm de asta!

- Sărută-mă mai întâi.

Ea îşi lăsă faţa în jos, cu fundul În aer şi îl sărută fierbinte. Mădularul lui se frecă de interiorul coapselor ei şi ea gemu. Arran se întinse şi o deschise cu degetele, apoi o coborî uşor deasupra lui. Mary se ridică şi se coborî în jurul lui. O, era delicios! El mai deţinuse con- trolul şi înainte, dar în felul acesta ea îl conducea. Putea sa îl tachineze, să-l îndemnej să-l înnebunească la fel de mult cum o înnebunea el. îşi puse palmele pe pieptul ■ • se ridică şi se lăsă încet la loc, apoi repetă mişcarea ■'"'timp ce e∗ se uita ∗a ea cu un :ambet excitat pe chip. [10]-încerci să mă torturezi, Mary? murmură Arran, rin-ându-i sânii în palme şi ciupindu-i delicat sfarcuri- P, Hai. dă-ţi drumul pentru mine, fetiţo!

' j.j ¡mpinse şoldurile în sus, umplând-o complet. Cu un oearnăt, ea îşi pierdu cumpătul, aruncându-se asupra lui în timp ce el se mişca în ea, ţinând-o de şolduri ca să poată să pătrundă mai adânc.

Doamne sfinte!

în timp ce îşi recăpăta controlul asupra muşchilor, ea se îndreptă din nou şi se mişcă în sus şi în jos pe mădularul lui dur, până când el îşi dădu capul pe spate şi se revărsă în ea. Apoi, cu un oftat satisfăcut, ea se prăbuşi din nou pe pieptul lui.

-Eşti foarte priceput la asta, să ştii, gâfâi ea.

-Mă înnebuneşti, fato, zise el şi o cuprinse cu braţele. Vreau să fiu în tine toată ziua şi toată noaptea, dar mă pierd în dorinţă.

Dacă el recunoştea o lipsă de fineţe sau ceva asemănător, ea decise că dacă el s-ar fi controlat complet probabil că asta ar ucide-o. îi sărută umărul.

-Nu-ţi mai dau drumul, Arran. Niciodată.

Strânsoarea lui în jurul ei se întări. Cu braţele şi picioarele împletite, cu ei încă în ea, să plece din patul [a]cela era cel mai mare păcat pe care ea şi-l putea ima- 8'na. Ştia asta cu la fel de multă certitudine cu care îşi ŞUa numele.

. r^-am răzgândit, murmură el. Ar trebui să rămânem [IC]! .[Nu]'t' mai dau drumul din patul ăsta.

[Ma]ry chicoti.

urm [Um]5[ămâne cu] tata care se va întoarce pe propriile [c] şa să ne găsească?

- pî [<*în u]meri sub ea.

a c e « [c ă au] uitat de tot de noi până acum.

Aş -În ,i[Scarn] Ş‘ [s]ă îi înfruntăm aici.

-în [orm]‘torui ăsta?

[pat]ul ăsta. Ţi.[am] zis că nu mai plec.

- Excelent! Istoria va ţine minte evenimentul ca
lupta din patul cu puf. Pe

Corpul lui zvelt se scutură de râs.

- Au crezut că au reparat patul, dar până la urmă n
ful a zburat din nou. Ştii, pun pariu că am putea- despicăm din nou salteaua, doar noi doi. ‘ sa

Ea îşi mişcă în mod deliberat şoldurile şi îi sjmjj m_ dularul mişcându-se în ea.

-Atunci ce mai aşteptăm?

Până veni vremea să se dea jos din pat, ea era destul de sigură că puful începuse să iasă din nou pe gaura făcută de cuţit, pe care ea şi Sarah o cususeră cu o zi mai devreme. Pentru că se întuneca şi ei nu îndrăzneau să aprindă o lampă, ea nu putea fi sigură.

-O să-ţi închei eu nasturii, zise Arran şi se mişcă în spatele ei, trăgându-i rochia simplă de muselină peste umeri. O sărută pe un omoplat gol, apoi închise rochia la spate. Eşti pregătită pentru ce urmează?

-Sunt gata. Câtă vreme totul e acolo unde spune unchiul Sean, va fi o sarcină uşoară.

Arran o întoarse şi o sărută uşor.

-Nu. O să-l ai pe Howard cu tine, zise el tărăgănat şi îşi trecu degetul peste obrazul ei. Doar trei ochi, nu două perechi.

Mary trase adânc aer în piept.

- Ar trebui să pornim.

-Da. El se uită un moment lung în ochii ei, apoi se scutură vizibil. Dă-mi mâna, atunci!

Ea o făcu, şi el o apucă într-a lui. împreună ieşiră din cameră şi se îndreptară spre parter unde îi găsiră pe unchiul şi pe mătuşa ei împreună cu Peter şi Howard la începutul unei cine uşoarem micul lor salon şi discutând planurile pentru noaptea aceea încă o dată. În timp ce ea se aşeza, se gândi

dacă gazdele lor se vor fi întrebat ce făceau ea şi Arran la etaj. Aşa cum observase Arran mai devreme, era o casă foarte mică şi foarte tăcută. O, Doamne!

-Bună seara, drapa mea; r; şi tăcu un schimb de priviri cu o să fie semilună în noaptea n ajutor.

ipunse mătuşa Sarah oţul ei. Sean spune că a. Ar trebui să fie de

-Da. confirmă Arran şi se aşează pe singurul loc rămas liber de la masă. Aşa e. Şi voi doi veţi avea scuza de a nu vedea nimic nelalocul lui pentru spionul nostru pdnâ dimineaţă.

-Tot nu-mi place ideea de a-i sări în ajutor, zise Sean şi întinse un coş de pâine în jurul mesei.

-Dacă îl ajuţi, Fendarrow nu va avea nici un motiv să nu-ţi creadă povestea. Nu vom provoca mai mult rău decât am tăcut deja. O să-i vând individului o poveste. Trebuie doar să o confirmi.

Peter, aşezat lângă Mary, îi întinse o farfurie cu Pui prăjit.

-Să mâncaţi din plin, milady, zise el, aveţi nevoie ** forţă şi nu v-aţi odihnit prea mult la etaj.

Unchiul Sean îşi înăbuşi un acces de tuse, în timp ce mătuşa Sarah scoase un sunet gâtuit. De lângă cotul ei ^"g, Arran aruncă cu o bucată de pâine, care îl nimeri I* ^{p}ete$_{r}$ î$_{n}$ cap.

, - jdiotule, zise el fără furie. Nu-mi face fata frumoasă ^{1} altfel te las aici să vii pe jos în Scoţia.

''roi cer scuze, milady, zise Peter îndatoritor.

Nu-, nevoie, făcu Mary şi luă o bucată mare de foarte t$^{nd\ apoi}$ farfuria lui Arran. De fapt. mi-e chiar

I ^{1} mame.

anincâ un zâmbet lacheului.

"ti, !"^{J} încă o dată planul lui Arran, deşi Mary nu ^{d}c nw? -$^{s'ar\ putca}$ simţi mai calmă nici după o sută N« $^{v°}$'a doar să se termine totul - Şi ^{n}*ar ^{M} fată Jf $^{ncv°}$ită să treacă deloc prin asta. Sau, mai de* **

Nep|[la Ana]n să nu trebuiască să îşi ducă |«rt«t lui

-Ştiu că trebuie să plecaţi, comentă Sarah, şi ştiu . de ce dar o parte din mine tot îşi doreşte să rămâi.

- Mi-aş dori şi eu asta, răspunse Mary. Poate că după ce ne vom stabili acolo, vom găsi o cale să veniţi ss staţi CU noi.

Sean aprobă din cap.

-Mi-ar plăcea asta. Şi ştiu şi ca lui Sarah i-ar p]ăCea Avem şi prieteni aici, dar e bine să ai din nou familie.

Marş' ştia la ce se referea. Chiar şi în cel mai bun scenariu, nici ea şi nici Arran probabil că nu vor mai avea contact cu familiile lor. Amândoi renunţaseră la mariaje aranjate şi distruseseră alianţe potenţiale şi probabil că duseseră şi la ruperea delicatului armistiţiu. Sarah şi Sean ar putea fi foarte bine tot ce aveau. Şi şansele ca cele două cupluri să se mai vadă vreodată erau foarte mici. Dar cum în seara asta toţi părea să pretindă că Iucrurile vor fi în regulă şi splendide la capătul călătoriei, ea bănui că ar putea să spună că vor sărbători cu toţii Crăciunul împreună, şi toată lumea ar fi de acord.

La finalul cinei, Susan veni şi luă farfuriile în timp ce Peter şi Howard luară bagajele şi le aduseră la uşa din spate în bucătărie. Mary fu cuprinsă de o aşteptare nervoasă. Venise vremea să pornească.

Arran se îmbrăcă cu haina lui groasă, scoase un pistol din buzunar şi îl verifică, apoi îl puse la loc. Spusese că intenţiona să se străduiască foarte tare să nu omoare pe nimeni şi ea îl credea, cu siguranţă. Dar tatăl ei, Charles şi restul erau mai mult decât furioşi, şi ea auzise

cu urechile ei că intenţionau şj-l omoare pe Arran. Indiferent ce se întâmpla, asta nu trebuia să se întâmple.

- Aş fi foarte bucuraţi să te ajut, Arran, zise unchiul ci încet. Să stau aici să aştept fără să fac nimic nu prea e genul meu.

-Vei face ceva, răspunse Arran, aplecându se să îşi slăbească cuţitul din cizmă. Te vei asigura că băiatul de [pc] , [,c] [v]"[1]'' "[C1] ca să ştie că nu ai fost tu acolo, sus. înţeleg. Dar tot nu-mi place.

-Ştiu ce vrei să spui, Scan. Dar e mai bine pentru toată lumea.

Cu o grimasă, el îi întinse mâna, iar Sean i-o strânse.

-Şi ţie, Morag. Nu putem să-ţi mulţumim destul.

Mătuşa Sarah zâmbi şi apoi făcu un pas înainte să-l îmbrăţişeze pe munteanul uriaş.

-Să nu îndrăzneşti să-mi mulţumeşti. Când veţi găsi un loc unde să staţi, trimiteţi-ne adresa! Vă rog.

-Aşa vom face.

Cu asta, Arran şi Peter se îndreptară spre spatele casei. Mary îi urmă. Nu putea să nu o focă.

-Arran.

El se opri în mijlocul bucătăriei şi făcu un pas mare

-Dă-mi zece minute, zise el. În alte cinci după aceea *** şti dacă l-am prins sau nu.

-Cum voi şti dacă nu l-aţi prins?

-Va urla după ajutor.

Ea se forţă să zâmbească. - -Te rog să ai grijă!

-Eu şi Peter ştim ce trebuie să facem, fetiţo. E un S'ngur băiat. Nu te îngrijora. îi aruncă zâmbetul lui dia- jic. Nu pot să mor oricum până nu mă ceri de soţ. [Mar]V îl apucă de reverele hainei.

-Atunci încă n-am să te cer.

Qri i'' [repeta el şi apoi se strecură] P* [u?a tle la] *'IIC3' 'm întunericul de afară.

gT[a a fos]'. aşadar. Zece minute de aşteptare şi cj.■ f![rc' în] speranţa că nimic nu va merge prost, apoi pe [car].T[art' vor] porni să ia caii, să găsească acea căruţă 'Pui şi ^[ean aran]i»se să o lase în apropiere pentru ei şi , [a]j',[c]Pte din nou ca Arran şi Peter să li se alăture, bţj , [IKlrc]Ptă de spate şi se duse înapoi în partea din [l][e]Ptau*[C'i' ln] salonul unde mătuşa şi unchiul ei nu [l|'c]âptr.'[C'cr:ui] ocopnţi să aprindă fiecare lumânare din -Ni,*[1 sS ,ma]' arunce buşteni |x-

focul deja puternic, ’îlca„' ?' mult, zise ea iute,
oprindu-se în uşă pen- "bra «i să nu apară alături
de celelalte două din

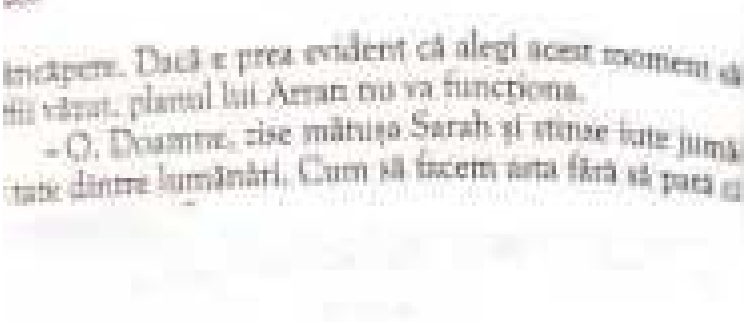

e intenţionat
Mary se gândi o clipă, dar Arran nu amintise ni$_{mic}$ de genul acesta.

-Ar trebui să dansaţi, decise ea.

- Poftim? făcu Sean ridicând dintr-o sprânceană.

- Da, dan câteva ture de vals, apoi... doar fiţi ţ$_{mpre}$.ună. Fiţi fericiţi că vă e casa din nou pusă la punct şi că marchizul de Fendanow nu i-a dat foc.

Nu era doar că trebuiau să pară relaxaţi şi fireşti, dar ea voia un ultim moment în care să-i vadă fericiţi. Pc$_{nttu}$ că, dacă încă mai puteau fi fericiţi şi îndrăgostiţi după nouăsprezece ani singuri, atunci aşa vor putea fi şi $_{w}$ şi Arran.

- Dar cu tine cum rămâne, draga mea?

Mary îşi şterse o lacrimă din ochi.

- Dacă puteţi să zăboviţi un moment să veniţi aici şi să mă îmbrăţişaţi, asta ar fi foarte bine.

- Pot să fac asta. Cu un zâmbet înlăcrimat, mătuşa Sarah ieşi din salon ca să o îmbrăţişeze strâns. Să ne scrii, zise ea hotărâtă. Să ne daţi de veste cum vă descurcaţi.

- Aşa voi face, promise Mary. Aşa de tare mă bucut câ te-am cunoscut!,Că v-am cunoscut pe amândoi.

- La fel, draga mea Mary.

Cu o ultimă îmbrăţişare, Sarah îi dădu drumul şi se
întoarse în salon.

Dacă Mary mai avea nevoie de o dovadă că ea şi viaţa ei se schimbaseră în decursul

ultimelor săptămâni, zâmbetul care li atinse faţa în momentul în care mătuşa şi unchiul ei se duseră în mijlocul încăperii ii confirmă asta. Sean fredonă în falset un vals, şi cei doi începură să danseze. Realizarea că astfel de lucruri mărunte pot făuri un paradis era aşa de stranie şi totuşi foarte, foarte vitală.

Se dădu încet înapoi şi se întoarse să se îndrepte spre
bucătărie.

. Eşti gata, Howard:

-Dacă puteţi Lua sacul, milady. O să pun celălalt cu- ftir afară. ... .

Ea îşi puse sacul pe umăr şi i) urma afară pe uşă. Venise rândul ei.

Arran se ghemui în spatele bolovanului pe jumătate îngropat şi aşteptă. în vale, salonul căsuţei se lumină ca^iua şi apoi se estompă, revenind la o strălucire mai normală. Nu ştia dacă cineva doborâse o lumânare şi aprinsese vreun fotoliu, dar lumina atrase atenţia acelui Campbell aşezat pe pământ la vreo două duzini de paşi distanţă de el.

Băiatul nu putea avea mai mult de 18 ani - un băieţel care nu ar fi trebuit lăsac singur, cu atât mai puţin să fie lăsat să caute necazurile pe care le reprezenta Arran MacLawry. Al naibii Fendarrow! Indiferent de unde moştenise Mary îndrăzneala şi inteligenţa, nu fusese în mod clar de la tatăl ei.

Ocheanul fu ridicat şi îndreptat spre căsuţă preţ de un moment lung, apoi coborât din nou. Riscând încă o privire pe deal în jos, Arran încremeni brusc. Cu draperiile reparate şi deschise, imaginea lui Morag şi a lui Sean Mallister învârtindu-se într-un vals lent îl făcu să zâmbească. Dansul fusese probabil ideea lui Mary, 5' el nu putea să îşi închipuie o imagine mai potrivită exprime relaxare şi mulţumire.

Mai aşteptă încă un minut lung, ca să fie sigur că Peter 'ra Pe poziţii de partea cealaltă a pâlcului de copaci, nat' «nCepU să se mi?ce- După ° viaţă inrrea^ de vă: de Căpri oare. potârnichi şi iepuri şi apoi patru ani r«îiH°rât ^rancezi' instinctele lui de fiirişare în tâce- -n-r ă o a doua natură. Dar de

^17

data asta nu care ¡l^03 să uc‘dă. Şi singurul motiv pentru asta era cel ^Pta În întuneric, undeva mai în vale faţă de el.

Când ajunse suficient de aproape ca să poată împărţi friptura rece de oaie pe care o mânca băiatul, el se arun- că înainte şi ¡1 apucă pe tanar de gat, ridica şi împing aruncându-l direct cu faţa în ţarană.

- Bună seara, rosti el tărăgănat şi puse un genunchi !n mijlocul spinării băiatului.

Peter apăru şi ii înşfâcă pistolul şi puşca de lângă foc şi calcă ocheanul sub picioare.

-Frumoasă mişcare, milotd.

-Mulţumesc.

- MacLawry, exclamă băiatul cu vocea înfundată de la pământ.

-Da. MacLawry. Acum spune-mi, te rog, ce naiba faci aici sus, când i-am văzut pe ceilalţi Campbelli plecând de-acum două zile.

-Ţin căsuţa sub supraveghere, chiţăi băiatul, fără urmă de accent de Ţinuturile înalte în glasul nesigur.

încă un scoţian crescut în Anglia cu sângele mai subţire decât apa.

-Căsuţa. Făcu un semn spre ea. Căsuţa aia? De ce?

-De ce!

Arran îşi înfipse genunchiul între omoplaţii băiatului.

-Stau ascuns în hambarul unui tip de trei zile, aşa că n-am chef să constat că nu vrei să răspunzi. De ce păzeşti căsuţa?

- E... el... sora lui Fendarrow locuieşte aici. El a crezut că Lady Mary v-ar fi adus aici.

-Aici locuieşteun Campbell? Iu Fendarrow are impresia că eu aş pune piciorul în casa unui Campbell? Mai bine i-aş da foc. Sunteţi tâmpiţi cu toţii. Toată ceata.

Peter scoase o funie şi făcu spectacol din desfăşurarea ei în timp ce băiatul se agita ca un peşte pe uscat.

-Sunt nepotullui Fendarrow, chiţăi el. Dacă... dacă mă omorâţi o să încălcaţi armistiţiul!

Arran işi înclină capul. .

-N-ai aflat, băiete? Ţi-am sărutat verişoara! Armistiţiul

ţsj$_{u>}$ nu e! Vreau să spun că există ceva confuzie în \inta asta. N-a avut loc nici o vărsare de sânge până cel puţin nu cred.

Asta tot era ceva, deşi îşi imagina că era doar o chesti- de timp- Foarte puţin timp, dacă Fendarrow reuşea să obţină ce voia.

' .Şi cu toate astea, tu stai aici cu o puşcă lângă tine, -¡se el cu voce tare‘ ^"e sPera'- Că vom ieşi pe drumul înare şi o să mă împuşti în cap? Sau pe Marş-?

-Nu pe Mary! Ea nu trebuie să fie rănită!

-A, dar eu, da? Nu crezi că asta ar rupe armistiţiul? -E un prost, în mod evident! zise Peter. Aşa că ce facem? îl spânzurăm!

-Doamne, nu!

Arran oftă şi îi făcu cu ochiul lui Peter.

-Cum te cheamă, Campbell?

-Fcrgus. Fergus Campbell.

-Fratele meu are un câine pe care-l cheamă Fergus. Cu un ultim genunchi apăsat între omoplaţi, Arran se ridică. Hai să legăm câinele, Peter!

-N...

Arran îl ridică în picioare dintr-o mişcare şi îl pocni pe băiat în faţă. îi spusese lui Mary că nu va ucide, dar ideea că acest puşti îndreptase o armă în direcţia lor şi ar fi putut so nimerească pe Marş- dacă ţintea prost făcea să i se strângă stomacul de îngrijorare.

-Stăpâne?

Se scutură şi-i făcu un semn scurt din cap lui Peter. împreună îi legară lui Fergus Campbell mâinile şi picioarele. Apoi Arran aruncă un capăt al funiei peste o de stejar care arăta foarte rezistentă. ă>atul părea gata să facă pe el, dar Arran nu avea P[1]« mute Înţelegere pentru el.

-C'ln 'a'3 hiatului.

- v'ant* mai dai cu ochii de Fendarrow data

viitoare, M ceva din partea mea,

Să dedare că nu era chiar aşa de uşor de ucis ar fi c*. foarte satisfăcător, dar i-ar fi putut aminti marchiJ*' de conversaţia pe care o purtase cu Calder |$_{a}$ căsurs' Arran nu asia de gând să rişte siguranţa soţilor MalliJ_{Pr}' doar ca să se laude.

-Spune-i că singurii lui nepoţi vor fi pe j$_{Umă}$ MacLawry şi întreabă-l cacă e un motiv suficient ca sj facă pace.

-Eu...

Arran ii îndesă lui Fergus o cârpă în gură înainte să apuce băiatul să mai spună ceva şi o legă bine.

-Acum. O să te ridicăm în copacul ăla. O să... Se uită în jur, în timp ce Peter demola mica tabără. O să arunc cămaşa aia a ta peste tine şi, dacă ai noroc, sora lui Fendarrow o să te vadă şi o să vină să te dea jos. Şi aminteşte# de ce ţi-am spus. Aş fi putut să te ucid şi nu am făcut-o.

El prinse una din cămăşile de rezervă ale băiatului de sfoară pentru ca materialul alb să fluture în vânt, apoi el şi Peter îl ridicară vreo cinci metri în aer.

-Putem să-l învârtim? întrebă lacheul. El e motivul pentru care a trebuit să dorm cu o purcică şi purceii ei timp de trei zile.

- Nu. Dacă i se face rău at putea să se sufoce cu vomă.

Una din funii era legată în jurul trunchiului şi Peter
adună lucrurile băiatului şi distruse obiectele care l-ar ajuta pe drum.

- îi luăm calul cu noi spre vest? întrebă Peter.

Arran îşi înăbuşi un zâmbet. Pentru un tip care nu
ştia să citească iţirj un cuvânt, lacheul

avea o memorie prodigioasă şi un simţ al dramaticului.

- Nu. N-o să las să mi se spună că sunt hoţ de cai, pe lângă toate celelalte picate ale mele. Lasă-l aici! Dat taie-t chingile de la şa. Nu vreau să poată să vină după n°n«- i11 impu5c'« supără Mary pe mine.

Băiatul atarnat în copac începu *şi* suspine. Sfântă l'ndge, Fendarrow J1 lăsase aici ca pe un miel care să lupii. Era un lucru foarte bun pentru tânărul per gU5 Campbell că acest lup era îndrăgostit de veri-

^Spera ca minciunile pe care le povestise să fie de ajuns ca să ii protejeze pe soţii Maliister. Nu mai pu- [¿2 face mare lucru în afară de a-i obliga să li se alăture mia'i sale trupe, şi asta nu le-ar face nici o favoare. Se trai că simţea nevoia să se sfătuiască cu Ranulf ca să aranjeze un fel prin care să le uşureze viaţa. Fratele său insă nu mai era aliatul său, oricât de nebunească părea ideea asta.

Numele de MacLawry îi adusese inamici. Îi oferise şi putere, şi respect. Câtă vreme avea clanul în spate, nimeni nu ar fi îndrăznit să intre în casa lui şi să distrugă bunuri. Acum, el nu mai avea clan. Şi cu excepţia faptul că era mai mare, mai tânăr şi cu un fizic mai impo- rant decât Sean, el şi Mary vor fi la fel de vulnerabili ca soţii Maliister.

Visul lui de a-şi construi un cămin în Ţinuturile înalte cu ea se afla direct în faţa lui acum, destul de aproape cât să-l atingă. Era puternic şi capabil - ştia asta. Dar nici un bărbat, cu excepţia poate a lui William Wallace însuşi, n-ar putea să ţină piept şi clanului Campbell, şi clanului MacDonald, şi

clanului MacLawry, şi aliaţilor lor. O conducea oare pe Mary într-un coşmar?

-Stăpâne? făcu Peter şi dădu drumul rămăşiţelor şeii tai Fergus sub salcie.

. făcu el şi se scutură. Hai să o luăm pe Mary înainte ca acest câine să se elibereze!

îndreptară înapoi în jos pe deal şi o cotiră spre Q îndrum. Acesta era cursul pe care îl stabiliseră. Drf^{C}V-^{nSemna} să trăiască o viaţă mai măruntă, mai dătu $^{Mt|0\rt:'}$ atunci se va adapta la asta. Pentru că, $u_{n\ m}$ $^{1\ de}$ Mary, el nu se simţea mărunt. Se simţea ca c_0n_{ta} $^{Unte'n}$ sinea lui. Dar astea erau sentimentele. Ce Şi fericii-$_{3}$ o3Că PUWa sau nu sa !i g^{aranteze} siguranţa.

zări ^{meCru} jumătate mai departe pe drum el P uşoară şi echipajul obosit şi pe Duffy şi Juno

legaţi în spatele ei. Howard ii trăsese de pe drum în Um ferele adânci ale unor pini şi ulmi. Vizitiu de Londra sau nu, omul asta instincte bune de supravieţuire.

în timp ce se apropiau, Mary sări din căruţă şi alergă spre el cu fustele sumeţite la genunchi. Sfănfâ Bridget, era fermecătoare! Iar el îşi dorea ca ea să aibă o viaţă fericită.

- Mary, şopti el şi o strânse în braţe.
- *E* totul în regulă! îl întrebă ca îmbrăţişându-l.
- Da, tânărul Fergus Campbell c acum un steag de capitulare.
- Fergus? Ce naiba a fost în capul lui taică-su să aducă un băiat de 19 ani la o crimă?

-Aş întreba mai degrabă de ce plănuieşte tatăl tău o crimă cu fiica lui aşa de aproape de pericol.

Ea se uită la el cu o expresie stranie şi cu ochii veni sclipind cu reflexe argintii în lumina stelelor.

- Dacă întrebi asta, aş întreba şi eu dacă tu crezi că fiica lui e aşa de proastă şi de slabă de înger încât să nu ştie ce face şi care sunt consecinţele.

Şi uite aşa tocmai îi aminti de ce o iubea. Mary Campbell nu s-ar lăsa târâtă nicăieri împotriva voinţei ei, nici chiar de el.

Erau aici împreună. El o va păzi şi proteja şi îi va asigura tot ce ii trebuia, dar ea nu era deloc neajutorată sau naivă. Ea provenea dintr-un clan, la fel ca el, şi ştia acum cum puteafi viaţa în afara lui. Oare ce părere avea

,lc asm' / Şi dacă ai întrebat asta, te-aş întreba la rândul ir lâ ai putea trţţ asemenea soţilor Mallister.'

facem. M.ir\ i: rase faţa spre ea şi îl sărută.

Sean -A.ş putea, dar ni

Mallister nu eun muntean. El c civilizat şi blând. Tu eşti un barbar, un războinic diabolic. Dacă ai impresia că tatăl meu va avea curajul să ne ameninţe şi să ne dea foc fără o armată în spatele lui, atunci...

El li opri vorbele cu un alt sărut.

\'u te-aş înfrunta nici cu o armată în spatele meu. Fsd o fotă războinică din Ţinuturile înalte, aşa să ştii. fcî_Sunf, într-adevăr. Să taci bine să nu uiţi asta.

Peter puse puşca pe capra vizitiului şi se sui lângă

^°-Şrii. există o mică şansă ca băiatul să se elibereze din ¿inii- Zic doar pentru că voi doi sunteţi prea ocupaţi să 2 sărutaţi ca să vă mai gândiri şi ci trebuie să fugim.

-N-am uitat.

Arran o ajută pe Mary să se urce în căruţă şi se sui după ea. Puteau să călărească dimineaţă, ca să nu rişte vreunul dintre cai să îşi rupă Vreun picior pe întuneric.

-Eşti pregătit să vezi Scoţia, Howard?

-Sunt pregătit să îi fac să alerge pe afurisiţii ăia de Campbelli. Mă iertaţi, milady.

-Nu e nevoie, Hownrd, zise Mary în timp ce se legănau înainte şi înapoi pe drumul îngust. Şi eu caut o cale să scap de Campbelli.

Peter îl bătu pe Howard pe umăr.

-Ţi-ai pierdut trăsura, a trebuit să te ascunzi de afurisiţii de Campbelli şi acum conduci o căruţă. De ce nu ai fugit înapoi la Londra, Hownrd?

Vizitiul ridică din umeri.

-Presupun că sunt curios să aflu ce se mai întâmplă în continuare. Cei mai mulţi dintre oamenii pe care “ duc merg doar doi. trei kilometri şi apoi îşi văd de drumurile lor, şi eu nu îi mai văd niciodată. De când v-am cunoscut pe voi am ajurar să salve: o lady. am

Un scoţian irezistibil

Pocnit un individ cu o bâtă, mi-am pierdut trăsura. j[m] mâncat la masă cu nobili adevăraţi şi am tbst mult mai «Parte de casă decât am crezut vreodată că voi tî cât *i,j*[es]*ţ'.*[/S>T] fi tm privilegiu să-i văd pe loidlil Arran şi pe ri j rv căsătoriţi.

«nd Arran îi întâlni privirea lui Mary. chiar şi în Inii'Stelelor, el vâ:u că ea zâmbea, li luă mâna într-a lui. fiowana'n? ai putea sâ stai în locul familiei miresei,

^°[ar] eşti parte din clanul nostru acum.

f

Căruţa era mai să dea într-un tufiş.

-Aş fi sincer onorat.

Mary îşi sprijini capul pe umărul lui Arran, şi ţ trase lângă el. Poate că ar putea să ţină pericolul departe de el, dar brusc văzu acţiunile lui Ranulf de a fi de acord cu armistiţiul cu Campbellii şi cu alianţa cu Stewarţii n lângă faptul că socializa cu lorzii englezi, într-o lu'^g nă cu totul nouă. Pentru că grija lui principală nu mai era să apere clanul MacLawry. Ci să facă orice era necesar a să îşi protejeze frumoasa logodnică.

-Te iubesc, Mary, murmură el, sprijinindu-şi obrazul de părul ei de culoarea^toamnei.

-Te iubesc, Arran. într-o zi sau două aş putea chiar să te cer de soţ.

- Chiar sper asta, râse el.

capitolul 18

- Vreo urmă de ei? întrebă marchizul de Fendarrow când Charles şi celălalt nepot, Amold Haws, intrară bufnind în Manchester Arms.

De ce fusese blestemat cu o singură fiică, în vreme ce fraţii lui fuseseră binecuvântaţi cu mai mulţi fii plus o sumedenie de fete, habar n-avea. Dacă fiul lui, William, ar fi trăit, circumstanţele de astăzi ar fi fost complet diferite. Ar fi pucut pur şi simplu să o dezmoştenească pe Mary, să întoarcă spatele dezastrului şi să rămână la Londra,

-Nimic, răspunse Charles. Traficul se mişcă în ambele direcţii pe cele trei drumuri cele mai apropiate, dar nimeni nu a văzut pe cineva care să semene cu

Mary sau Lu MacLawry.^iBH

- Mă gândesc că or fi distrus trăsura aia veche anume, ca şi ne întârzie, adăugă Arnold, făcând semn sâ > se aducă ufflpahar de whisky. Aveau alt vehicul care îi
aştepta şi acum sunt deja în Scoţia.

Judecând după mormăitul profund care se auzi în camera privată din han, Amold nu era singurul care ajunsese la această concluzie.

Băieţii erau însetaţi după sânge de MacLawry şi, cu cât îi ţinea mai mult aşteptând aici, bătând din pinteni şi bând whisky şi bere, cu atât deveneau mai frustraţi şi mai indiscipiinaţi.

Ceea ce însemna că, în momentul când îl vor găsi pe MacLawry, probabil că nu vor asculta nimic din ce ar fi putut spune omul în apărarea lui - dar nu îl vor asculta

Desigur, asta l-ar feri de vreo vină dacă vreunul din ei ¡1 împuşca pe ticălos. Putea, de asemenea, să provoace ceva sângeros şi public ce nu s-ar mai putea transforma niciodată în dispariţia misterioasă a unui individ deosebit de enervant. Da, mergea pe o frânghie foarte periculoasă, şi ceva veşti ar fi bine-venite.

-Cât mai aşteptăm aici, unchiule? întrebă Charles. Oriunde se află MacLawry, el încă mai respiră. Iar asta nu-mi convine deloc.

-Şi ai cumva impresia că mie mi-ar conveni, Charles? se răsti Walter la el. Asta era vânătoarea lui, şi el va controla rezultatul - fie că voia să pară aşa, fie nu. Crezi că sunt mulţumit că un MacLawry a distrus o alianţă ?i mi-a luat fata şi că îi face Dumnezeu ştie ce de

peste [0] sâptămână? 278

'Nu, sigur că nu.

'Atunci încetează să mai faci afirmaţii caraghioase.

^[re<J] <3 ei sunt încă în apropiere. Dar, dacă nu auzim

,'[m]j[c] despre ei până mâine pe vremea asta, ne vom Părţi şi o vom porni spre nord pe cele trei drumuri.

■ [e]P°tu| lui îşi miji [oc]hii şi expresia sinistră apărută ren? [Pe] ^'P"[1 lui] îi aminti lui Walter că Charles avea _ taţia unui adversar mortal. s[Ev]. [ac]ă ajung în Scoţia înaintea noastră, probabil ca

""Wori.n.ilod.

?

Suzanne
Enoch

-Iar dacă o fac, tu vei fi al doilea soţ al lui M_a Presupun că nu te deranjează să te însori cu o văduvă' dacă zestrea c bună.

-Nu. Dar dacă se căsătoresc şi semnează în registru moartea lui MacLawry va trebui făcută cunoscută, altfel nu mă voi putea însura deloc cu ea.

Fcndarrow nu se gândise şi la aspectul acesta.

Odată ce MacLawry şi Mary semnau în registrul de căsătorii al bisericii la Gretna Green sau oriunde seduceau, lăsau în urmă mărturie scrisă. Şi oricât de conve- nabil ar părea, marele Campbell nu va aproba arderea unei biserici ca să ascundă o bucată de hârtie. Se uită urât la Charles preţ de o clipă. Poate că Arnold ar fi fost o alegere mai puţin pretenţioasă ca ginere.

-Nu dacă oferim preotului o donaţie destul de generoasă, zise fratele mai mic al lui Walter, Angus. Ceva care să merite o pagină din registru aş zice.

Walter aprobă din cap.

-Exact.

Câtă vreme ecuaţia se termina cu moartea lui Arran MacLawry, lui nu-i păsa cine ştie ce cât de complicată sau scumpă era ruta.

Două alte iscoade ale sale se întoarseră şi alţi patru plecară până când leneşul de hangiu afurisit le aduse prânzul în încăperea privată. Având în vedere că închinase tot Manchester Arms, serviciile ar fi trebuit să fie un pic mai... lecunuscâtouâf De asta detesta provincia. Mai ales cea din nord.

Uşa care lega sala mare de încăperea lor se deschise brusc de perete. Jumătate din

oamenii lui Fendarrow se Întinseră după arme înainte ca Fergus Campbell să se i ■ .- că rn încăpere.

Hainele îi erau rupte şi murdare, iar feţalnvineţită şi mânjită ,L- noroi.

- Fergus, făcu Angus şi se duse spre el. Ce naiba s-a intâmp:« - c.nc, băiete?

- MacLawry, gâfâi băiatul, prăbuşindu-se pe un scaun.

-L-ai văzut? întrebă Charles sărind clătinându-se în picioare.

_ E mort? întreba marchizul.

Cu ceva noroc, necazurile lor puteau să se fi terminat. Tot ce ar mai rămâne de făcut ar fi să o ia pe Mary şi să scape de oricine o însoţea.

-M-a atacat. De la spate, câinele.

Fergus luă paharul de la Angus şi-l dădu pe gât, apoi începu să scuipe şi să tuşească.

- Deci a fost la Sarah acasă. M-a minţit.

Marchizul se încruntă.

în mod evident, ea nu crezuse în ameninţarea lui că îi va da foc casei. Simţi cum îl cuprinde un fior de anticipaţie. Toţi aceşti bărbaţi vor vedea că este pregătit să-i succeadă lui Campbell. Că nu era cineva cu care să

- Nu, n-a minţit, replică Fergus, când reuşi să vorbească din nou. MacLawry a vrut să ştie de ce spionam casa. Nu ştia că acolo locuieşte un Campbell. Şi Mallister a fost cel care m-a văzut sus pe deal de dimineaţă şi mi-a tăiat frânghiile şi m-a dat jos. Aş fi putut rămâne acolo zile întregi dacă nu m-ar fi văzut.

-Ce vrei să spui cu ţi-a tăiat frânghiile şi te-a dat jos? întrebă Angus Campbell cu o expresie mai sumbră în timp ce îşi studia fiul.

-MacLawry şi celălalt individ scoţian rn-au legat şi nvau agăţat într-un copac. A zis că se ascundeau în grajd ™ porcii încercând să-şi dea seama cât ştiam despre locul unde se aflau ei. Au tot aşteptat ca eu să nu mai Păzesc drumul, dar apoi nu au mai pumt aştepta, pentru ** er*u îngrijoraţi că veniţi după mine.

' Ha! Am ştiut că e încă pe aici.

Walte " ^ m' 3 ^at un mesaî P enml tinei unc l'" e

'Ce mesaj? întrebă Fendarrow încet.

Ameninţări? că fă>ea oare că MacLawry nu puteau fi opriţi Spera cat![5]“ erai “ta le-ar da oamenilor săi un stimulent de aveau nevoie ca

să îl omoare pe bandit.

Fergus îşi drese glasul.

-Mi-a zis să-ţi spun că singurii ta. nepoţi vor fi pe jumătate MacLawry şi să te întrebe dacă asta ar fi de ajuns să te convingă să onorez, armistiţiul. Să faci pace.

Marchizul ridică privirea ca sa-l descopere pe Angus uitându-se la el cu o mână pe umărul fiului său.

Asta ar trebui să-l facă să se înmoaie? Ideea că Mary ar putea fi deja însărcinată? Să îi amintească de faptul că un MacLawry a compromis«?

- Mă roagă să fac pace după ce-mi răpeşte fiica. Ridicol! zise el, ştiind că trebuia să facă o declaraţie de vreun fel.

- Nu poate şti dacă e însărcinată, zise Charles pe un ton rece, chiar dacă a atacat«. A violat«. Şi nu vor fi nepoţi MacLawry, Lord Fendartow, dacă nu există un soţ MacLawry.

Cu un oftat prelung, Walter aprobă din cap.

Asta nu era despre nepoţi sau chiar despre alianţe. Nu mai era despre asta. Era despre cimentarea liniei de succesiune pentru ducele de Alkirk cu el în fruntea ei.

- Dc asta vei fi ginerele meu, Charles, zise el. Acum pune să se inşeueze afurisiţii de cai.

Viteza cu care toată lumea sări să îi îndeplinească ordinele era destul de satisfăcătoare. Doar Angus îi aruncă o anume privire, iar Angus era al doilea fiu, cu şase ani mai mic decât el. Ce credea el conta doar într-o anumită măsură dacă se întâmpla să coincidă cu opinia celor mai importanţi ca eL

Suzanne
Enoch

În momentul acesta conta un singur lucru: să îi prindă pe Mary şi pe MacLawry înainte să ajungă la graniţă. Şi dacă nu reuşea asta, Anan MacLawry va muri la fel de uşor şi pe pământul nataL Dar nu vor exista nepoţi pe jumătate MacLawry. El nu va permite asta. Şi cu siguranţă că marele Campbell nu va permite asta niciodată.

-Nu poţi să-i învinovăţeşti că nu vor să schimbe caii tn mod cinstit, zise Peter, ajutând un grăjdar să pună ftn proaspăt în ieslele cailor.

. presupun că o căruţă de fermier nu e cel mai ele- nt dintre vehicule, fu Arran de acord, atenţia lui fiind îndreptată asupra drumului din dreapta lor. Iar sufii n ar reprezenta o masă bună nici măcar pentru un câine înfometat.

,Cât a trebuit să plătim; întrebă Mary cu voce joasă, deşi, desigur, ea nu plătise nimic.

Nu cu doar şapte şilingi în săculeţ. Nimeni nu trebuia să ştie starea finanţelor lor, mai aies cu regiunea mai sălbatică şi mai puţin populată pe care o traversau acum. Marginea districtului lacurilor era pustie şi frumoasă, dar era şi plină de peşteri şi de văi renumite ca ascunzători pentru tâlhari la drumul mare. Lui Arran putea să îi placă o bătaie când şi când, dar ea nu simţea nevoia unei lupte care să le întârzie fuga spre nord.

-Trei lire, răspunse Arran şi luă şunca fiartă învelită în pânză pe care le-o adusese fiul hangiului afară. Dar trimit factura lui Fordham.

Trimiseseră mai multe facturi lordului Fordham, şi chiar dacă ea avea încredere în viconte în primul rând pentru că Arran avea încredere în el şi în al doilea rând pentru că el îi ajutase să facă schimb de mesaje, ceea ce dusese la acţiunea de salvare iniţiată de Arran şi la toate întâmplările de atunci încoace, ea tot începuse să se gândească dacă nu cumva generozitatea acestuia avea şi ea o limită. La urma urmei, chiar dacă intenţionau să îi plătească totul înapoi, nu existau Wnse ca asta să se întâmple prea repede.

Cum deja cheltuiau bani pe care nu-i aveau la înde- jţianâ, ea presupuse că ar fi putut cumpăra o a doua «sură. Căruţa totuşi îi ajuta să se mişte mai iute şi să bjj^^nţia mai puţin. Era mult mai puţin confort»- P l J hiar decât trăsura ponosită a lui Howard, şi ea îşi itâ U - e cea mai mare P^te a dlei anterioare ghemu-

nij$_{tu}$[l'8S Arran sub mantaua lui grea în timp ce ploaia aproape tot drumul. Mary zâmbi pentru sine.

în ciuda vremii, ea nu sc mai distrase niciodată aşa dc bine sub o manta.

-Ce te face sa zâmbeşti, fetiţa' întrebă Arian, punând mâncarea sub bancheta căruţei.

- Mâ întrebam doar dacă ar trebui să cumpăr o manta a mea sau dacă ar trebui să continuăm să o împărţim

Eu votez să o împărţim, răspunse el cu un zâmbet, apoi se cocoţă în căruţă şi o trase după el. Deşi nu aş vrea să răceşti cumva. În următorul sat prin cate trecem o să-ţi căutăm ceva mai cald de îmbrăcat. Arian sc uită peste umăr şi apoi îl băni pe Howard pe spate. Hai să pornim, băieţi!

- Cât de aproape crezi că sunt? întrebă ea cu voce joasă în timp ce căruţa se urni la drum din curtea ponosită a hanului înapoi pe drum.

Arran ridică din umeri.

- Nu pot să-i văd, dar îi simt. Ca o furtună are se apropie. Sau poate e doar pentru că mă aştept la necazuri.

-Asta nu e foarte încurajator oricum. Ea se aplecă spre bancheta vizitiului. Putem să mergem mai repede, Howaid?

Echipajul proaspăt acceleră ritmul, trecând la trap.

- O vreme vom putea, o să-i îndemn, dar nu vreau să se epuizeze dne ştie unde în mijlocul pustietăţii.

Cu miezul zilei înnorat şi umed, Mary începu să-şi dorească să-l fi rugat pe Arran să negocieze pentru o haină sau o pătură. Dar nu era numai vremea. Ea nu era sigură dacă era declaraţia lui despre ce simţea sau informaţia că se apropiau dc graniţa cu Scoţia. Cineva totuşi părea pregătit să atace. Şi acel cineva era probabil tatăl ei

împreună cu o duzină de Campbelli furioşi.

Arran îşi drese glasul şi o făcu să tresară.

- Mi s-a făcut dor de un cântec din Ţinuturile înalte, zise el. Peter?

- DJ. Ceva care să alunge posomoreala zilei.

Mary Îi aruncă o privire sceptică, dar Arran zâmbea.

Un scofian irezistibil

Acra îi va pune pe Campbclli pe gânduri, pot să pun

"• Orice ţi-ar plăcea, Peter Gilling. ■ [U]:
: /« îl vnr anii? sonti ea
• nlfirm IVfcr Gillinrr

'Nj, CU terenul ăsta deluros o să aibă o fu-
ecou < ' j probabil că ne vor zări
înainte să ne audă, c

rie- Şi P[r0] • [r][n] Ap[0]'' în timp ci „rechile, cel rr •neepu să cânte, şi ea încremeni.

' Cântecul Două *fete frumuşele,* un cântec pe care ea i ■. [în c]iuda vizitelor ei limitate în Ţinuturile înalte, se

peste Minch şi peste sf CK eflntul în plete *şi drum prin vale Cu* drag în Skye sunt primite din nou.

-Crezi că nu avem destule necazuri de ai ales un cântec iacobin' întrebă Arran, dar chicotea şi deja bătea ritmul din picior.

-Haide, haide cu *barcă şi cântec,*
Frumoasele mele fele, două frumoase femei!
Căci noaptea e neagră şi roşii se duc,
Cu drag în Skye sunteţi primite din nou.

La al doilea refren, ea şi Arran cântau şi ei, şi ea se gândi că vocea lui baritonală suna şi mai frumos decât sunase în Wigmore. Poate că el nu era frumosul prinţ Charlie întorcându-se în Ţinuturile înalte deghizat în femeie, dar el era un prinţ din Ţinuturile înalte cate se întorcea acasă. Şi ea se ducea acasă, într-un loc unde nu ' [se][r]i®.[rm]ısese niciodată să arunce mai mult de o privire. Chiar şi Howard încercă să cânte ultimul refren, ceea [f*cu] Pe Peter aproape să cadă de pe banchetă.

■Cred că ai putea să fii în parte scoţian, Howard oward, proclamă el pufnind.

~ "ii place melodia, admise vizitiul, fredonând în

tinin . mciuuia, aamis q,

Un scofian
irezistibil

ridica reverele

H.t. . ''uit«

de

să o cânt,

Mă învet[illegible]

'veţi

uarsăm

- De fapt, mă gândeam să încerc să-mi găsesc un
aici, răspunse Howard după o vreme. Nu am li? urmă la Londra decât o odaie în Whitechapel tJ$_{c}^{M\ în}$ împart cu trei alţi bărbaţi şi un sertar cu haine pe probabil că le-au imparpt deja intre ei. ^{re}

Mary nu se gândise niciodată dacă el ar putea $_{lv}$« soţie sau copii care îl aşteptau în Londra. Faptul că el ** avea nu era decât o scuză mică pentru lipsa ei de co?? pasiune. Nu putea spune în apărarea ei decât că Icxml lui păruse să fie dintotdeauna cu ei şi că el nu amintise niciodată că trebuia să se întoarcă la ceva.

-Nu mă aştept să avem o casă foarte mate, Howard zise Arian încet, dându-şi haina jos şi punând-o pe umerii lui Mary. Dar când Peter se va întoarce la îndatoririle sale la Glengask, cred că voi avea destul de lucru pentm doi oameni. Probabil însă că nu ca vizitiu.

- întotdeauna mi-am dorit să-mi încerc mâna la agricultură, milord. Aş fi onorat să mă alătur vouă, dacă veţi găsi un loc pentru mine.

-Atunci c stabilit. Arran o strânse pe Mary la piept într-o îmbrăţişare puternică. Ţi-am spus cu că e al nostru, şopti el iute, chicotind.

Ha îşi înăbuşi un hohot de râs în faldurile calde ale hainei de lână. Oricât de stranie era toată conversaţia, idcea că un vizitiu din Londra va deveni fermier în Scoţia pentru doi aristocraţi exilaţi avea la fel de mult sens ca orice altceva.

- Mă tot gândeam la asta şi eu, Lord Arran, zise Peter brusc. Sarcinile mele date de fratele dumneavoastră au fost să am grijăide dumneavoastră. Aşa că mi se pare că ar trebui să continui să mă asigur că

dumneavoastră şi doamna sunteţi !n siguranţă.

-Ai crescut pe lângă Glengask, Peter. Nu vreau său

-Şi dumneavoastră aţi crescut în Glengask, replică lacheul. Mă gândesc că-mi place clanul ăsta micuţ al dumneavoastră, aşa că o să rămân. Şi cu asta am încheia •

-Aşa cum spui, atunci.

privirea albastră a lui Arran rămase aţintită asupra orientului- Mary putea să ghicească la ce se gândea; amândoi veneau din clanuri mari şi puternice. Iar .„m cu Peter care li se alăturase şi numărându-i şi pe mătuşa, şi pe unchiul ei, erau şase. Ea se ridică şi ¡l sărută pe obraz.

„Mu suntem singuri, murmura ea.

El clipi şi se uită în jos ca să o sărute pe gură în acel fel posesiv şi ameţitor al lui.

„Nu. Clanul nostru a crescut cu o treime în ultimele cinci minute.

Ea era destul de sigura ca vor adauga inca pe cineva numărului lor în mai puţin de nouă luni, dar voia să aştepte ca să îi spună atunci când era absolut sigură. Asta era oricum o conversaţie doar pentru ei doi.

Ultima dată când Arran trecuse pe aici era în drum spre sud, oprindu-se doar ca să-l odihnească pe Duffy şi să doarmă o oră sau două pentru că nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Ajunsese de la Glengask la Londra în un pic mai mult de patru zile. Ranulf scrisese o scrisoare şi o amintise pe Charlotte Hanover de patru ori în locuri diferite. Iar asta îl făcuse să zboare spre sud, gata să oprească o căsătorie între şeful clanului

MacLawry şi o englezoaică nepotrivită.

La vremea aceea avusese sens; mama lor fusese englezoaică şi, după moartea tatălui lor, luase otravă mai degrabă decât să trăiască blocată în Ţinuturile înalte cu Patru copii.

în ceea ce-l privea pe Arran, un englez semăna foarte tare cu altul şi în mod evident Ranulf îşi pier- [du]Şe minţile.

Îi luase foarte mult timp ca să îşi dea seama că Ranulf ™ înnebunise. Era îndrăgostit. Şi ca să îşi ţină iubita 8ânT[r]*n*a’ făcllse lucruri ,a caru 11 1 că c l atil 1,11 s ar fi foinulf [Arran] '* certase pentru asta, argumentase că " nu gândea cu capul. Apoi o cunoscuse pe Mary

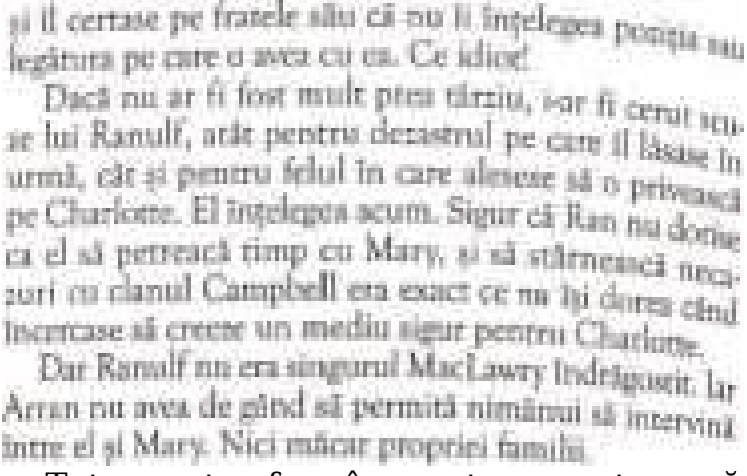

Tot ce putea face în acest moment era să spere că într-o bună zi Ranulf va ajunge la aceeaşi înţelegere ca şi el. Dacă nu, ei bine, ar fi marc păcat. Iar el tot nuli va petrece nici un moment regretând ultimele câteva săptămâni şi femeia de lângă el. Ea era clanul său şi să o facă fericită devenise scopul său.

La orizont dinaintea lor apăru un zid jos şi surpat pe alocuri. Se întindea peste văi şi peste dealuri, de aproape doi metri înălţime pe alocuri şi în alte locuri fiind doar de câţiva bolovani. La drum se oprea, doar ca să pornească imediat din nou de pe partea cealaltă.

-Cine deţine pământurile.[7] întrebă Howard din spatele pipei,

În mod evident el fie mâna caii, fie fuma pipă. Măcar omul ştia ce-i plăcea.

- N'u e **marcat** ca fiind pământul cuiva, **zise Arran,** trezind-o pe **Mary** din moţăială ca sâ poată **vedea şi ea. Marchează** capătul lumii civilizate.

Mary îşi înălţă capul de pe umărul lui, retragerea căi- ''Hm u lăsându-l

- Zidul lui Iladrian. Doamne sfinte! Aproape că

Suzanne
Enoch

- Da. Doar 11 -sau 12 kilometri până la graniţă, şi t-iretna Green c dincolo de ea. încruntându-se, el o lua de mână. Voiam şi mă căsătoresc cu tine într-o ceremonie adevărată în Ţinuturile înalte, dar mai sunt aproape
am ajun-.

,„a suwde kilometri până hi Fort Willinm. Nu cred d ¡L-m risoo să aşteptăm atât. r o să ajungem nici măcar la Gretna Green până |. (¡„serat, milord, zise Pcrerşi plesni din hăţuri, iarate-

.Încetineşte-!, tetei. Nu are sens să îi epuizăm fără

Fiecare instinct din Arran ii spunea să pună caii să alcişe, dar tor nu ar ajunge până la apus.

-Mai bine uită-te după un loc bun tinde să ne ascundem de pe drum până dimineaţă. Dacă treci de sar, asta

-Crezi că ar putea să ne aştepte acolo? întrebă Mary, îngrijorarea tăcând ea vocea ei dulce să pară mai joasă şi mai şoptită.

El auzise acest timbru mult prea des de când se cunoscusem. Şi voia din toată inima să îi promită că după ce se căsătoreau nu va trebui să se mai teamă de nimic vreodată. Era, desigur, un vis nare. Şi el putea să fie orice-diavol, barbar, bandit -, dar naiv nu era. Şi nu va minţi ca să o Iacă să se simtă în siguranţă, pentru că asta ar putea ti mortal pentru amândoi.

-E posibil, zise el eu reţinere. Acesta nu e singurul dram spre nord. Nici cel mai rapid.

-Ecel mai prost, interveni Howard binevoitor.

-Şi cel mai înnoroir, adăugă Peter dând din cap.

-Ajunge, băieţi! Vă mulţumesc.

Frustrat şi tulburat cum era la ideea că Walter Camp- ™l şi Charles Calder şedeau probabil într-o tavernă călii[5]/' ii aşteptau să sosească, cei doi bărbaţi de pe capră "dădeau.., speranţă.

Nici unul dintre ei nu era obligat să fie aici şi, eu oa, iastea, amândoi refuzau să plece.

~uacâ sunt deja la Gretna Green, nu am putea găsi sat spre nord? întrebă Marţ-, care îl umplea nu îi JHc speranţă, ci Şi de încântare, mulţumire, excitaţie careki o'0 şi cumva tăcea ca totul să aibă sens; eu tic- Sta'e a inimii ei războinice din Ţinuturile Înalte.

r

- Da. am putea, dar ar însemna mai multe ore ¡n care ar putea să ne prindă, iar ei probabil că au oameni postaţi şi acolo.

El o privi un moment lung. în timp ce soarele la apus lungea umbrele lui Duffy şi ale lui Juno în spatele lo$_r$ transformându-le în bestii mitologice. Şi apoi mai era şi Mare, o prinţesă din basm, chiar şi în haina aspră de lână şi cu părul într-un coc simplu, cu nuanţe de bron: -De ce zâmbeşti, munteanule? îl întrebă, gura ei ar- cuindu-se şi ea într-un zâmbet.

Arran îi sărută colţurile gurii ridicate în sus şi apoi mijlocul moale şi dulce.

-Am o idee, zise el tărăgănat, sperând în tăcere că, dacă într-adevăr era pe cale să sugereze ceva aşa de nebunesc, atunci să fie destul de nebunesc.

- Care eideea, atunci?

-O să vă spun când ne oprim.

Şi după ce va avea timp să se gândească bine, o să încerce să se convingă singur că nu e bună şi să se pregătească pentru ca ea să îi spună acelaşi lucru.

Continuată să înainteze şi după crepuscul, încetinind doar când drumul devenise mult prea periculos. După o oră sau mai mult, începu să se zărească un grup mic de lumini sclipitoare în dreapta.

- Gretna Green? întrebă Mary pe un ton şoptit, de parcă tatăl ei ar fi pândit după următorul tufiş.

Desigur că era foarte posibil.

- Da, răspunse el pe acelaşi ton. încă un kilometru şi jumătate sau aşa, Peter.

- Da, milord.

-Mă tem că vom dormi afară în frig, fetiţo.

-Nu mă deranjează. Eşti foarte cald.

Un scoţian irezistibil

Arran îşi dădu seama că era să se încrunte în întuneric.

- Dar pe mine, dai Şi îmi pare rău. Nu aşa mi-am 'maginat că ne vom petrece noaptea de dinaintea nunţii-

Mary îl lovi peste braţ. Tare.

- rentru ce naiba a fost asta? vru el să ştie, amintindu-şi muluma clipă să vorbească încet.

Suzanne
Enoch

Încetează să ce mai porţi de parcă ai fi singurul res- ^nsabil pentni că ne aflăm aici, se răsti ea. Crezi că eu / scris biletul ăla în care n-am spus unde voi fi pentru [a]. [a]m sperat că nu vei veni să mă cauţi?

° _ hiu. Dar a trebuit să te conving să pleci cu mine.

.Pentru că am uitat care eîa diferenţa dintre a te simţi confortabil şi a fi fericit. Aşa cum e o diferenţă între a te simţi inconfortabil şi a fi nefericit. Sunt aici pentru că vreau să fiu aici, aşa că încetează să te mai scuzi pentru că drumul n-a fost uşor.

Arran îşi miji un ochi.

- Deci înţeleg că te simţi inconfortabil, dar eşti
fericită?

-Exact asta spun. Şi sa nu _crezi ca nu am observat că iţi petreci nopţile stând de pază sau că acum tremuri pentru că mi-ai dat mie haina. Eşti nefericit?

-Nu. Sunt doar... îngrijorat că nu voi putea să-ţi ofer tot ce ar trebui să ai.

-Tu eşti ce vreau eu, Arran. Orice altceva este doar... zer.

-Poftim?

-Zer. Are gust bun, dar e mult de muncă la el şi aş putea foarte bine să trăiesc fără să mă gândesc la el nici o secundă.

-Nu pot să nu vreau să te protejez şi să-ţi cumpăr mărunţişuri frumoase, Mary.

-Dar mă protejezi. Deja m-ai salvat. Şi cumpără-mi mărunţişuri frumoase dacă vrei şi dacă ni le permitem.

. [r] nu am nevoie de ele. Am nevoie de tine. Se mişcă ?[se] uite direct la el, deşi el nu ştia ce putea ea vedea în 'numeric. M-am făcut

bine înţeleasă, Arran MacLawry.

"u înţelesese el în toată povestea asta era că Marţ'

mpbe|i era ocupa(ă să jj apere ¡nteresele aşa cum o î' d pentru ea. Să o aibă în viaţa lui îl făcea fericit.

® a^el pentru ea?

-mJ2ise eI cu voce tare. Cred că te înţeleg.

EI o apuci de reverele hainei uriaşe şi o strânse lân-

gă el.

-Şi acum sa înţelegi şi tu asta, mârâi eL Eşti a mea. Daci eşti tristă sau rănită, sau furioasă, sau te simţi sitv gură, îmi spui despre asta. N*u o să ţii pentru tine, pentru că ai impresia că sunt mai fericit dacă nu ştiu. Şi dacă eu alta să fie treaba mea să te fac fericită, atunci va trebui să accepţi asta. M-am făcut înţeleasă, Mary Campbell'

Ea iambi şi îl sărută moale pe gură.

-Da.

-O, acum am o lacrimă în ochi, zise Peter din faţa lor. -Vei avea cizma mea în fund dacă nu ne găseşti un loc să petrecem noaptea, plgânule.

Cu acest stimulent, găsiră un loc promiţător la o ju- mâtate de kilometru distanţă mai în faţă, chiar peste un deal de drum. Arran sări din căruţă ca să o conducă într-un pâlc de copaci şi apoi ajută să ducă toţi patru caii la un pârâu care curgea la baza dealului.

După ce făcură asta şi cu un mâr dat lui Duffy pe furiş că îl suportase şi pentru că fusese aşa un idiot când trecuseră ultima oară pe aici, Arran se aşează pe pământ, sprijinit de roata căruţei. Mary se aşează lângă el, dându-i o bucată din şunca fiartă

rece.

- Doar asta am putut smulge de la băieţi, făcu ea şi arătă spre cei doi bărbaţi aşezaţi în faţa lor.
- Nu e adevărat, milord, protestă Peter. l-am dat fetei jumătate din bucată.

-Te tachinez, Peter.

- Fetiţo, zisş Arran, dând o şuviţă lungă, buclată de pe faţa ei, ştii că sunt şanse bune ca familia ta sau a mea < âutare de necazuri să vrea să decidă că nune pot lăsa în pace.

-S-ar putea să nu putem rămâne în Scoţia, zise ea încuviinţând din cap.

Sigur ca îşi dăduse seama de asta. el *Cir* a"!ıtC5 Virgina e un pământ bun, fertil, zis« icim mai blânde decât în Caimgorms.

-Vrei să spui că trebuie să ne tăcem yankei.’ întrebă Feter.

-Au bere acolo. întrebă Howard şi ridică sticla pe care o cumpărase de la han. Şi whisky.’

- Da. Au şi cai am auzit. Şi scripci.

- Ei bine. dacă cineva poate să cănte şi la cimpoi, şi dacă au tutun bun, atunci ce mai aşteptăm’ anunţă lacheul.

-.Aşteptăm pentru că suntem munteni, :ise Man- şi ¡şi dădu jos haina lui Arran ca să i-o pună pe umeri, mutându-se apoi între picioarele lui şi sprijinindu-se de pieptul lui.

- Eu sunt pătura ta, aşa-i.[?] murmură el, sărutând-o pe pâr.

-Tu eşti totul pentru mine, şopti ea ca răspuns şi lăsă capul pe spate ca să-l sărute pe bărbie. Acum. Spune-mi despre planul ăsta pe care îl ai pentru mâine.

Arran rânji. Dacă doamna lui nici nu clipea la ideea de a traversa un ocean în căutarea unei vieţi noi. cu siguranţă nu va fi deranjată de un mic subterfugiu. Cum spunea şi ea, erau munteni. Aşa că. cu puţin noroc cate ii însoţise un pic până acum, în douăsprezece ore sau mai mult va fi un bărbat însurat şi nu unul mort.

capitolul 19

t '^Sta e cea mai proastă idee din istoria ideilor proas- o'str^Vă'c^ri ^ter, întorcându-se spre Arran. Am zis că A m i?n*ceu’ d^ar asta e un pic cam mult. ic n,^r,^ran.!' aruncă lui Marţ' un zâmbet scurt, apoi inclus ptun'i care se întindeau pe spatele lacheului. Acu,»ʻi™ ^porsS Port rochia buzduganului. Dar tu, da.

Bi i|„ * '"'»arse din nou cu faţa stacojie sub boneta - N.,.^arr'ʻa"ă pe care o luaseră de la Crawtbnl. !Pate|c trăsu Mnry, bombăni el şi se duse în

- Laşuic.

-Eu nu m-am îmbrăcat în faţa lui, zise Maryşi ţşj îndesă cămaşa prea mare în pantalonii strâmtaţi, dorin- du-şi să fi avut timp să mai coasă un pic la ei. Aşa e cinstit.

-Dar nici în faţa mea nu te-ai îmbrăcat, şi asta nu e drept. Lasă-mă să te privesc, fetiţo!

-Băiete, dacă nu te superi, se aventură ea, coborân- du-şi timbrul vocii cât de mult putea.

Cu doar o oglindă mică de buzunar în care să-şi vadă înfăţişarea, Mary trebuia să se bazeze pe el. Dar se gândi că semăna destul de mult cu un băiat de 15 sau 16 ani, îmbrăcat în pantaloni maro de căpătat şi cu o cămaşă care odinioară fusese albă.

-Mi-aş dori ca pantofii lu.i Howard să ţi se potrivească mai bine, zise el şi o cuprinse de talie. Ştiu că eu nu te voi confunda cu un băiat.

-Dar restul lumii? Asta e întrebarea.

-la de aici. încearcă asta. îi puse pălăria lui cu boturi moi peste cocul pe care ea şi-l strânsese în creştetul capului. Şi să nu zâmbeşti. Ai un zâmbet mult prea drăguţ.

Ei bine, asta era foarte plăcut.

- Haina lui Howard e prea mică pentru tine, răspunse ea, trăgând de revere. Dar cu şapca lui pe cap, arăţi mai puţin ca tine însuţi. Se uită în ochii lui albaştri de aceeaşi culoare precum cerul în dimineaţa asta. Crezi că o să funcţioneze?

-Aş fi mai fericit dacă n-ar fi o zi aşa de frumoasă, comentă el, privind spre cerul senin. E un semn bun pentru o nuntă, dar mi-ar fi plăcut să fie frig şi ploaie ca să te putem înfofoli un pic mai mult.

Suzanne
Enoch

- Arran, tu eşti... un bărbat mare, puternic. Dacă sunt deja în biserică, te vor recunoaşte.

E! scutură din cap.

-Nu sunt în biserică. Asta e un lucru asupra căruia sunt de acord toţi muntenii. Biserica e sacră şi sfântă. Dacă.sunt în Gretna Green, vor privi din afara clădi- ■ vor căuta o lady adevărată şi un muntean înalt

şi frumos. Nu doi băieţi de la o fermă şi mama lor care aduc flori la biserică.

- încep să cred că am putea să ne declarăm căsătoriţi.

-Aşa şi suntem, zâmbi el. Dar trebuie să semnăm în
registrul bisericii ca soţ şi soţie. E dovadă necesară în Scoţia. Şi odată ce e implicată biserica, atât clanul Campbell, cât şi clanul MacLawry vor fi un pic mai… prevăzători în acţiunile lor.

Ha ştia asta, desigur. O căsătorie la biserică oferea un plus de protecţie pentru amândoi. Acesta fusese mereu scopul lui - să o ştie în siguranţă. Căsătoria lor va fi înregistrată. Nimeni nu va mai putea să îl facă pur şi simplu să dispară, aşa cum plănuia tatăl ei.

Arran îşi frecă frumoasele lui cizme cu pământ, mur- dărindu-le şi zgâriindu-le dincolo de a mai putea fi reparate şi se încălţă apoi cu ele. Nu puteau să-i ascundă înălţimea sau umerii laţi, dar în hainele care îi veneau strâmte şi cu şapca uzată de vizitiu plus cizmele care arătau îngrozitor, măcar va stârni dubii cu privire la identitatea lui. împreună cu un frate mai tânăr şi o mamă şleampătă, poate că vor putea trece neobservaţi. Nu de către Mary, desigur.

-Sper că nu vă aşteptaţi ca eu să le mai pot curăţa pe alea, zise Peter arătând spre cizmele lui Arran în timp ce acesta şchiopăta în jurul căruţei.

-Nu. Sunt duse.

- Ei bine, ce credeţi?

Lacheul îşi întinse braţele şi se roti încet.

Rochia i se potrivea destui de bine, mai ales cu toate lavalierele pe care i le îndesaseră în decolteu. Mary lungise rochia

cât de mult putuse şi, deşi tot îi ajungea lui Peter doar până la glezne, dacă se cocoşa un pic, nu Putea chiar aşa scurtă.

-încearcă să spui bună dimineaţa, sugeră Arran.

-*Madain* mhath, zise Peter cu voce înaltă şi subţire.

-Mai jos. Crawford nu avea o voce de fătălău. Vorbeşte ca ea.

-Madain mhaiK repetă lacheul cu vocea cu o octava mai jos.

- Da. aşa e mai bine. De ce vorbeşti gaelică.'

-Pentru că draga ta mamă e scoţiană. Preferă să nu vorbească englezeşte.

Arran se încruntă la el.

- Campbellii vorbesc gaelică, să ştii.

Marş' puse o mână pe umărul lui Peter şi trase boneta doar un pic ca să îi umbrească faţa fără a părea evident -Nu toţi ştiu limba. Dar cred că e o idee bună, Peter Suntem în Scoţia, la urma urmei.

- Exersaţi-vâ mersul amândoi, îi instrui Arian, întor- cându-se la căruţă.

Ea nu fu surprinsă să-l vadă verificându-şi cuţitul din cizmă şi ascunzând încă unul în cureaua pantalonilor la spate. în timp ce ea şi Peter se învârteau în jurul trăsurii în încălţări cu care nu erau obişnuiţi, ea îşi ţi$_{nu}$ privirea aţintită asupra bărbatului cu care urma să se căsătorească. Un pistol intră într-un buzunar şi, după ce el şi Howard traseră cuierele de pe căruţă, el ascunse o puşcă sub banchetă.

-Pentru un bărbat care nu intenţionează să ucidă, eşti excesiv de bine înarmat, Arran, observă ea.

-Asta pentru că nu intenţionez nici să mor, zise el şi-şi miji ochii. îţi legeni prea mult şoldurile, fetiţo! Un bărbat observă aşa ceva. Foloseşte-ţi degetele de la picioare mai mult.

- Dacă mai umblu mult în încălţările astea o să rămân infirm, zise Peter şi se opri.

Mary trase adânc aer în piept, aşteptarea câştigând în continuare asupra nervozităţii

în bătălia care se dădea în pieptul ei.

- Peter are dreptate. Am exersat destul.

Aaron îşi ridică privirea şi-i lăsă umerii.

- Da. Howard, aşteaptă aici cu Duffy, Juno şi cuierele! Uacă nu ne întoarcem, vinde-le şi intoarce-te la Londra
sau oriunde doreşti să mergi.

-Ştiu planul, tise Howard şi făcu o grimasă, întin- ¿ndu-i mâna lui Arran. Mult noroc, amândurora. Voi fi aici când vă veţi întoarce.

Petcr ¡1 bătu pe vizitiu pe umăr.

- Eşti un om bun, Howard Howard. Acum hai să terminăm odată! Ajutaţi-mă să mă urc în căruţă!

Odată ce Peter se aşe:â şi-şi aranjâ fustele, Marţ- îi întinse buchetul de margarete şi de flori de scaieţi pe care le adunaseră. Arran se urcă pe banchetă şi apoi se aplecă să o ajute să urce. Ţinând cont de faptul că era un tânăr vioi şi purtător de pantaloni, ea făcu un pas mare şi se cocoţă pe banchetă.

-Eşti pregătită pentru asta, fetiţo? o întrebă Arran. Nu e un plan strălucit, dar e singurul care mi-a venit în minte în care nu trebuie să-i evităm pe Campbelli încă

-Sunt pregătită. Şi-mi place planul tău.

El o apucă de umăr şi o sărută.

-Acum sunt şi eu pregătit.

Cu un fluierat, puse atelajul în mişcare şi manevră cu grijă căruţa peste deal şi înapoi pe drumul prost. Se întoarseră spre sud, spre Gretna Green.

Marţ' îşi simţea mâinile umede şi se luptă cu dorinţa de a le împreuna. În schimb, îşi lăsă borul pălăriei un pic mai jos şi se tolăni pe bancheta tare. Ea şi fratele ei o duceau pe mama lor la biserică, ca să pună flori la mormântul tatălui lor şi să îl salute pe preot. Asta era tot. -Avem nevoie de nume? întrebă ea brusc.

-Dacă voi avea vreodată băieţi, vreau să le spun Angus şi Duncan, zise Peter cu vocea lui straniu de subţire din spatele lor.

-Atunci eu sunt Angus Gilling şi tu eşti Duncan Cilling, fetito, interveni Arran. Iar tu eşti Una Gilling, Peter.

-Mi-aţi zis după câinele lordului Glengask, aşa e? wmbâni lacheul. Una. Sfântă Bridget!

-I un nume scoţian foarte frumos.

Mar Y Ştia ce făcea Arran.

Cu buna lui dispoziţie obişnuită, el intenţiona să îi | ţină relaxaţi cât mai mult timp posibil. Având în vedere că asupra lui vor ti îndreptate tot soiul de arme, ea nu putea decât să ii admire curajul - şi să se străduiască să ajute ca planul lor să aibă succes.

Având în vedere entuziasmul fiecărui cuplu de tineri englezi care simţiseră nevoia să fugă la Gretna Green, aşezarea era destul de dezamăgitoare la lumina zilei. Nu se califica aproape deloc ca sat, cu cele poate o duzină de casc aliniate de-a lungul drumului, cu o singură tavernă şi o fierărie. Se zvonea că şi fierarul putea să oficieze căsătorii, dar ea şi Arran aveau nevoie de biserică,

Şi apoi micuţa şi delicata clădire apăru în raza lor uzuală pe panra unui deluşor, chiar deasupra aşezării. Fluturii din stomacul ei se transformară în lilieci. Şi nu doar pentru că puteau foarte bine să intre încr-o capcană. Decizia de a se căsători cu Arran era cea mai importantă pe care o luase vreodată în viaţa ei. Poate că nu ar fi trebuit să fie aşa de siguri precum era, dar pur şi simplu nu putea să-şi închipuie cum ar fi să nu-şi petreacă restul zilelor alături de el.

-Trei cai în spatele tavernei, şopti Peter.

- Presupun că nu ar putea fi doar trei bărbaţi la micul dejun, zise Mary privind ţintă înainte, deşi îşi dorea mai mult decât orice să se întoarcă şi să vadă dacă recunoştea caii.

-Ar putea să fie, zise Arran. Alţi doi cai sub copacii de acolo sus. Doi, ba nu, ttei bărbaţi. Relaxează-te, frumoasa mea! Poţi să fii curioasă în privinţa străinilor. Nu trebuie să pretinzi că nu îi \ezi.

- De ce eşti... aşa de bun la asta? şopti ea.

El ridică din umeri, ţinând atelajul într-un ritm relaxat de plimbare în sus pe pantă.

-Oricine care nu poartă culorile clanului meu poate să-mi vrea răul. Aşa am crescut. li aruncă o privire piezişă şi îi duse dincolo de bărbaţi, întorcând trăsura, ca să fie cu faţa la coborârea de pe deal.

-Am fost fi surprins o dată în spatele liniilor franceze, tise el pe un ton de conversaţie. A trebuit să fur o uniformă de caporal şi să pretind că sunt france: timp de trei zile.

-N-am ştiut asta, băiete, zise Peter din spatele lor pe un ton surprins şi alarmat.

. Nu am spus nimănui. Ranuif... avea destule alte motive de îngrijorare fără să-i mai provoc şi eu altele. Brrr, băieţi!

Trase de frâie şi puse frâna.

Sfinte Dumnezeule, erau aici. Douăzeci de paşi distanţă până la biserica micuţă spoită cu var. Şi sub copacii aflaţi la trei metri depărtare stăteau trei bărbaţi, toţi uitându-se la ei. Simţi că i se taie răsuflarea. Unul dintre ei era vărul ei, Amold Haws. Doamne, Dumnezeule!

- Ajută-mă cu mama, te rog, Duncan? zise Arian sărind jos cu acea graţie relaxată a lui.

Da. Ea era Duncan... cumva. Gilling. Duncan Gilling. Care o aducea pe mama sa la biserică să-l vadă pe pastor şi să pună flori. Înghiţi în sec şi coborî încercând să nu pară neajutorată.

Bărbaţii, cinci la număr acum, se apropiară uşor, dar din ce putea auzi din conversaţia lor erau în mare parte comentarii dispreţuitoare despre ţărani murdari şi femei urâte din Lowlands. Bietul Peter!

Ocolind căruţa, Mary îşi permise să arunce o privire curioasă sau două pe sub borul pălăriei, bucuroasă că îl lisase pe Arran să o mânjească ai ţărână pe faţă. Ridică mâna spre Peter, iar cu Arran oferindu-i celălalt braţ, lacheul coborî stângaci din căruţă.

-Aia îs englezi? întrebă Peter în gaelică, vocea în continuare nefiind suficient de feminină.

-Aşa sunt, Angus? îl seconda Mary când Peter o strânse de braţ.

rusese şi el soldat, îşi aminti ea. Doi războinici, doi [Un'cni] Pregătiţi şi pricepuţi să o apere.

"[Nu] $tiu, Duncan. Nu-i treaba noastră.

Cu Peter între ei, care o strângea cu un braţ şi ţn celălalt ducea florile, se îndreptară într-o manieră deloc grăbită, sperau ei, spre uşa bisericii.

- Putem să vorbim cu ei? se auzi ea întrebând şi $e uită peste umăr la grupul de bărbaţi.

Charles Calder nu se zărea şi nici de tatăl ei nu era vreo urmă. Poate că aveau noroc.

-Nu, zise Peter. Nu vreau să le înveţi obiceiurile, Angus. Intră în biserică şi fii politicos cu părintele.

- Da, mdtfuiir, răspunse ea.

Şi cu asta intrară în biserica din Gretna Green şi se închiseră înăuntru.

Peter rămase cu ea lângă uşă în timp ce Arran se duse să verifice fiecare strană şi intrând pe o uşă laterală în ceea ce trebuia să fie sacristia.

- Dacă nu e aici preotul? şopti ea, cu stomacul strâns de emoţie la gândul ăsta.

- Dacă nu e aici, atunci vă căsătoresc chiar eu, declară Peter.

Spre marea ei uşurare, Arran se întoarse un minut mai târziu cu un bărbat înalt şi slab cu puf de păr alb deasupra fiecărei urechi.

-Acesta este părintele Leonard, zise el şi făcu semn spre bărbatul în robă neagră. A fost de acord să
ne căsătorească. |

Preotul se opri chiar înainte de primul rând de strane şi fruntea lui foarte înaltă se încreţi într-o încruntătură.

-Vedem o sumedenie de cupluri aici, zise el cu accent scoţian în glas, toţi dornici să-şi înceapă drumul comun al vieţii. Unii se căsătoresc din dragoste, alţii pentru bani. Şi fără supărare, doamnă, trebuie să vă întreb de ce acest tânăr viguros a ales să se însoare cu

dumneata.

Mary clipi şi apoi îşi dădu seama cum trebuie să ti arăiai i muu bietul părinte Leonard. Făcu un pasta ■aţă şi-şi dădu jos pălăria, apoi îşi scoase agrafele din păr. zise e mıne Vrea se însoare tânărul viguros, părinte,

Părmu'lr păru uşurat

efuziuni sau dramatism; ci s-a spune da. Ea trebuia doar să-l întrebe.

-Arran.

-Da, iubirea mea?

Ea se uită în ochii lui albaştri precum cerul în Ţinuturile inalte dimineaţa, şi torni în jur dispăru. \u mai era nimeni în biserică, necazurile nu îi mai aşteptau afară. Nu mai erau decât ea şi Arran, ţinându-se de mână în lumina multicoloră a soarelui.

-Nu ar fi trebuit să te întâlnesc niciodată, începu ea încet. Cu siguranţă nu ar fi trebuit să sorbim niciodată. Dar am făcut-o. Şi din acea clipă, mi-ai făcut viaţa mai aventuroasă, înspăimântătoare, amuzantă, toate emoţiile are nu mă atinseseră până atunci. Dar m-ai şi salvat, nu doar de o căsătorie pe care nu o doream, ci şi de o s-iaţă pe are o consideram perfect confortabilă, perfect ordonată, perfect plicticoasă. Eşti prietenul şi dragostea mea şi nu vreau să mai petrec nici o :i fără tine. îşi şterse o lacrimă de pe obraz cu mâna liberă. Vrei să te însori cu mine, .Arran?

Privirea lui albastră, tăcută, păru să vadă până în adâncul sufletului ei.

-Sfinte Dumnezeule, fetiţo, murmură el în cele din urmă. Mă aşteptam doar la partea asta din urmă. Eşti inima mea şi tot restul din mine care mă ţine pe acest pământ. Da, Mary. Mă însor cu tine. Aş vrea să-l sâd pe cel are ar încerca să mă oprească, li luă mâna cealaltă. Iar acum îţi pun aceeaşi întrebare, fata mea frumoasă. Vrei să fii soţia mea?

- Da. Cu bucurie.

Părintele Leonard îşi suflă nasul într-o batistă brodată.

- De regulă nu asist şi la partea asta, zise el iute şi apoi le făcu semn să stea în ima altarului.

- Eu unde să stau, părinte? întrebă Peter

şi îi întinse buchetul lui Mary, folosind ap$>i poala rochiei a să-şi şteargă lacrimile.

.Acolo unde eşti, e în regulă, făcu părintele şi-şi drese ela^d- N'e-am adunat azi aici în iaşa lui Dumnezeu, ca să unim aceste două suflete în sfânta căsătorie. Cartea .«•antă spune...

Afară se auziră strigăte. Şi nu păreau prietenoase.

O, nu!

.Alături de ea, Arran era în continuare de granit.

-Părinte, v-aş fi recunoscător dacă aţi trece la partea principală a ceremoniei şi ne-aţi lăsa să semnăm
în registru.

.Agitaţia e din pricina voastra?

-Foarte posibil. Peter, blochează uşa!

-Da, milord. Sumeţindu-şi fustele, lacheul se grăbi spre spatele micuţei clădiri. Nu vă faceţi griji, tot pot să fiu martor.

-Părinte, dacă nu vă supăraţi.

-O, foarte bine. Tu...

-Anan Robert MacLawry, îl informă Arran.

-MacL..O, Doamne!

-Părinte, interveni Mary în timp ce strigătele şi vorbele supărate se auzeau tot mai aproape şi mai tare. Vă rog să vă grăbiţi!

Părintele închise ochii pentru o clipă.

-Tu, Arran Robert MacLawry, o iei pe Mary să fie soţia ta.' Să o cinsteşti şi să...

-Da. Pentru totdeauna.

-Ah. Şi tu, Mary....

-Mary Beatrice Campbell, zise ea.

Chipul părintelui Leonard se făcu cenuşiu. Preţ de o clipă ea avu impresia că va leşina. Şi atunci ce mai Puteau să facă? Doamne sfinte!

■Tu, Mary Beatrice Campbell, îl iei pe Arran MacLawry drept soţ şi stăpân? El se aplecă spre ei. Să
renunţ la restul?

'Dacă nu vă supăraţi. Da, din toată inima.

. 'Atunci, prin puterea conferită mie de Dumnezeu [51] ue Biserica Anglicană, vă declar soţ şi soţie. Se uită

spre terestre. Sfinţii i* ne ail’ă în paza. Sărută-ţi mirea-
sa. băiete!

Cu un zâmbet uşor şi tandru, Arran o apucâ de obraji fi apoi * apli>*A Şi-fi atinsegurade a ei. Un gest blând i dulce care o «cu să o doar.i sutletul.

- Eşri al meu acum, şopti ea.
- Iar tu eşti a mea. Părintele a sărit peste partea cu »să nu mai dezlege nimeni", dar nimeni nu ne va ma‘ despărţi Marş- Beatrice MacLawrv.

Pa îl sărută la rândul ei şi îi ţinu faţa între mâini.

- Ar ii bine să veniţi să semnaţi în registru, îi îndemnă părintele Leonard pe un ton îngrijorat.

Ea nu putea să-i reproşeze că se temea, acum că ştia că sunt implicate clanurile MacLawrv şi Campbell.

în vestibul, Arran semnă mai întâi, apoi ea şi după aceea făcu« schimb de locuri, pentru ca lacheul să sern- ne:e ca martor al lor. După ce părintele Leonard dată înregistrarea şi adăugă semnătura lui, el presără nisip peste cerneală, şi ea îi strânse mâna.

-Mulţumesc, părinte Leonard.

- Eu... Cu drag, milady. Dumnezeu să vă aibă pe amândoi în pază. Cu adevărat.

întorşi în partea din faţă a bisericii, Arran îşi lipi spatele de uşa bisericii cu braţele desfăcute.

- Feriţo, vrei să fii iar băiat sau să presupunem că am fost descoperiţi?

Ea îşi strânse iute părul şi îi dădu lui Peter boneta.

-O să-i facem să muncească, zise ea cu un glas oţelit care o luă şi pe ea prin surprindere. Nu vreau să mă predau pur şi

simplu.

El încuviinţă din cap spre ea.

-Nu aş îndrăzni să te contrazic, îndrăzneaţă mea fa«, răspunse el, punându-şi pălăria lui Howaid la loc pe cap.

-împreună?

Ea luă unul din braţele lui Peter, iar el, pe celălalt.

- Împreună.

capitolul 20

Arran deschise uşile duble ale bisericii. Cei doi bărbaţi care se aflau în faţa lor făcură uimiri un pas

' Ar fi fost mai înţelept poate sări anihileze înainte să ţtj revină din uimire, jn schimb, îşi puse un braţ în jurul lui Peter. de parcă ar fi protejat-o pe bătrâna care pretin- dea lacheul că este.

-Ai grijă, *măihan, zise* el, nereuşind să se convingă pe sine să le ceară scuze celor doi bărbaţi.

-Despre ce ţipă? întrebă Marţ'într-o imitaţie reuşită a propriului lui accent.

-Nu ştiu, *brăthair,* răspunse el franc.

Dacă familia Campbell era sigură că au găsit ce căutau, să se ascundă de ei ar fi fost alegerea mai bună. Se uită la unul dintre ei în timp ce oamenii lui se mişcau în jurul lui. Ce s-a întâmplat, deci'

Bărbatul se încruntă şi făcu într-adevăr un pas în

Eu... făcu el şi aruncă o privire spre tovarăşul său. John?

Cu un pufhet dezgustat, Peter îi îndemnă să se mişte, iar bărbaţii în mod evident surprinşi îi lăsară să treacă.

Surprins că reuşiseră să înainteze chiar şi atac, Arran ii ţinu pe toţi trei într-un pas uşor grăbit spre trăsura care aştepta.

Dacă putea să îi ducă înapoi spre nord prin sat, măcar aveau o şansă mică să se întoarcă la ascunzătoarea lor de lângă râu.

-Opriţi-i, idioţilor! se auzi de mai jos de pe deal.

Totul se petrecu în acelaşi timp, dar măcar Arran păru să aibă claritatea de a înregistra fiecare moment, fiecare acţiune. Marchizul de Fendarrow urca panta, indemnându-şi calul când dădu cu ochii de ei. Alt grup ™ai mare de călăreţi galopă

dinspre est, risipindu-i pe Campbelli pe măsură ce înaintau. Purtau culorile cla- "ului MacLawry.

Ursul, îşi dădu el seama, chiar în timp ce se mişca -

»p°*“ “ ţ“ «7 * «■*«« *mm* u $a_{PI}S$

de nicăieri. Ar fi putut fi uşurat sa-l vadă pe muntele d frate mai mic al lui, doar că Ranulf îl trimisese $_{a}$« - nu erau aliaţi. Nu mai erau.

-Staţi pe loc! răcni el şi scoase un pistol din fieca$_{re}$ buzunar, aţintindu-le spre grupul cel mai apropiat.

Campbellii se opriră brusc, dar nu-şi coborâtă armele Peter scoase de undeva de unde Arran nu îndrăznea să se gândească un pistol şi îl mişcă încolo şi-ncoac ca să obţină un pic de loc în partea cealaltă. Nimeni nu deschisese încă focul, dar avea să se întâmple - cât de curând.

- înapoi în biserică, mârâi el.

-Părintele Leonard tocmai a blocat uşile, zise Marv direct din spatele lui.

li simţi mâinile pe spate şi apoi constată că ea ţinea pumnalul lui de rezervă în mână.

-Atunci cu spatele la perete, decise el, ca să nu ne poată ataca din spate.

-Arran! strigă Ursul, sărind de pe juganul lui cenuşiu şi doborând trei Campbelli în timp ce păşea spre el.

Blestemând, Arran îşi mută unul dintre pistoale, aţintindu-l asupra fratelui său şi rugându-se ca tânăruÎ înfierbântat să nu insiste.

- Nu te apropia!

-Ce naiba crezi că faci? întrebă Munro, abia înceti- nindu-şi avansul.

-Opreşte-te, Ursule! Altfel te împuşc.

Fratele său se opri în cele din urmă, pe

chip cu o expresie de supărare uimită.

- Ba pe naiba, Arran!

. ;Afi j risit de MacLawry, pleacă de lângă fiica mea! răc- " I iTki.irrow şi sări de pe cal, apropiindu-se însă mult mai prevăzător decât o făcuse Ursul, nelinişte Urmi de ^alder, ceea ce pe Arran îl

- Iar eu îţi spun să nu te apropii de soţia mea! mărâi el drept răspuns.

îmbrânceala şi agitaţia din jurul lui se schimbă într-un urlet. Se uitau la reluarea războiului complet dintre clanuri, îşi dădea seama de asta, MacLawry împotriva Campbell. Primul care va muri va da semnalul ultimului moment de pace pe care el şi Mary îl vor găsi în Ţinuturile înalte.

Brusc, Mary se puse lângă el.

-Ai venit prea târziu, strigă ea, dându-şi jos pălăria şi scuturându-şi părul.

Slavă Domnului că făcuse asta; nu voia să o confunde cineva cu un bărbat şi să o împuşte din greşeală.

-Vino de acolo, Mary, acum! strigă tatăl ei.

-Nu! Eu şi Arran suntem căsătoriţi. Nu poţi să-I omori şi să pretinzi că nu s-a întâmplat niciodată, pentru că toţi oamenii de aici vor şti! strigă ea şi flutură pumnalul spre ei.

-Nu vrem să facem rău nimănui, interveni şi Arran. Dar, pe Dumnezeu, nu voi permite să intervină nimeni între noi!

- Loveşte, dacă vrei să se încheie armistiţiul, continuă Mary, la fel de sălbatic ca orice războinic din Ţinuturile înalte şi încântătoare chiar şi în haină şi pantaloni. Dar va trebui să înfruntaţi furia bunicului meu, ducele de Alkirk. Marele Campbell.

-Aşa să fie? se auzi o voce nouă de la marginea luminişului.

Seacă şi rece, li ridică lui Arran părul de pe

ceafă.

-Doamne sfinte, şopti Mary,

El riscă o privire spre ea şi constată că obrajii ei •ubujoraţi se albiseră alarmant.

menii l*în clunul Campbell se mişcară, unii se ,, I r5 la o parte în timp ce el trecea printre ei. Toţi * . ?u din cap a salut şi-şi plecau capetele, şi un pic

1 ucparte de ei, Fendarrowcu spinarea ţeapănă arăta PărnM? ar ^ '"fibiţit un gândac. Un bărbat înalt cu

ui alb ca neaua, tuns scurt, umeri drepţi şi ochi ageri

pe chipul pătrăţos apăru în rara lor vizuală. Arran nu avea nevoie să radă acul cu diamant de În rever sau tartanul verde cu roşu din kilcul lui ca să ştie exact cine era.

- Excelenţă. :ise el şi lăsă ambele pistoale în jos.

Schimbul nebun de focuri fusese evitat, dar, dacă nu se înşela foarte tare, situaţia tocmai devenise mult mai periculoasă.

-Am crezut că vă vom întâlni în câteva zile în Ţinu
turile înalte. .

-Am primit vorbă că tu şt nepoata mea va îndreptaţi spre nord. Eu şi fratele tău se pare că am ajuns la aceeaşi concluzie - că veţi veni aici. Mai ales cu Fendarrow pe urmele voastre.

-Ştiam că veneau la Gretna Green, Excelenţă, zise marchizul ţeapăn. Nu era nevoie să baţi atâta drum până aici.

- Da, totul pare să fie în ordine, comentă şi Ursul cu puşca plecată încă în mâini.

- Nu ştiu cine de unde a venit, zise Arran, dorindu-şi ca Mary să se mişte înapoi în spatele lui unde putea să se pună între ea şi posibilele focuri de armă. Mergeţi şi faceţi pace sau război, dacă vreţi. Eu şi Mary suntem căsătoriţi. Nu vrem decât să fim lăsaţi în pace.

Marele Campbell făcu câţiva paşi cu ei.

-Ai amuţit acum, Muire? întrebă el, folosind varianta gaelică a numelui lui

- Nu, nu sunt mută, bunicule, răspunse ea. Şi da, în chestiunea asta vorbeşte pentru mine.
-Şi împreună aţi decis să fugiţi spre nord şi să riscaţi un război? Aţi decis împreună să-mi aruncaţi în faţă alianţa cu clanul MacAllister şi să înfuriaţi toate Ţinuturile Înalte? Poate că ar trebui să vorbeşti pentru tine.
-Nu am decis să fugim spre nord, replică ea. L-am sărutat pe Arran, şi toată lumea ne-a văzut pe noi şi pe lordul Delaveer plecând, iar a doua zi tata a declarai că trebuie să mă căsătoresc cu Charles Calder în schimb.

Mary. Acest MacLawry vorbeşte pentru tine?

Arran m-a salvat de la asta şi ne-am îndreptat spre nord pentru ca eu să-ţi cer ajutorul.

-Ah, făcu AJkirk şi-şi mută privirea spre Arran. Şi tu voiai ajutorul meu, MacLawry?

-Nu. Eu o voiam pe nepoata dumneavoastră. Dar i-am dat cuvântul că o voi aduce la uşa dumneavoastră, indiferent de ce se întâmpla între noi.

-Se pare că între voi s-a întâmplat o nuntă. Fără permisiunea mea.

Arran îi aruncă o privire rece.

-Da.

- Iar dacă nu mă înşel, tu trebuia să te căsătoreşti cu Lady Deirdre Stewart înainte să începeţi această mică vacanţă.

Desigur că Campbell auzise de potenţiala alianţă dintre clanul MacLawry şi clanul Stewart. Ce îl înfuria pe Arran era felul în care ducele se referea la fuga lor ca la *o* vacanţă, de parcă nu ar fi avut importanţă. De parcă ar fi putut fi ştearsă cu uşurinţă.

-Aşa a fost. Se pare că nici unul dintre noi nu şi-a ajutat clanul. Dar dacă aveţi impresia că puteţi opri...

-Arran. Mary se întinse şi îl apucă brusc pe Arran cu mâna stângă. îl iubesc, bunicule, interveni ea, şi nici unul dintre voi nu ne-a lăsat altă opţiune decât să ne ascundem. Am venit în Scoria pentru ca nimeni să nu ne poată despărţi.

-Mai există multe feluri de a vă despărţi, draga mea, răspunse Alkirk rece.

Degetele ei se strânseră convulsiv. Deja era prea mult ®[Se] întâmpla.

Arran se desprinse de lângă ea şi se îndreptă spre [ar]ele Campbell, ignorând armele care se îndreptau [Pre] *1[în] dmp ce se apropia.

'Deci ai impresia că poţi să stai aici ca un bătăuş şi 1' sperii propria nepoată? Crezi că nu a fost destul de Periată în săptămânile care au trecut, de părinţii ei care •nccrcat mai întâi să o vândă, apoi să o promită unei " -*u*

iivine ci

sânge-rece şi de cetele de bărbaţi înarmaţi care

f

au «nat-o de la Londra până aici? Mary te adoră şi eşti cam la o propoziţie distanţă să calci în picioare respectul ci pentru tine. Din tot ce mi-a povestit despre tine, mă aşteptam... la mai mult.

-Nu am ce să răspund unui MacLawry. Mai ales unul care mi-a vânat neamul. Aş putea să pun un glonţ între ochi înainte să apuci să clipeşti.

- Eu te-aş face să clipeşti, mă gândesc, se auzi o altă voce, mai familiară.

Un armăsar mare, pursânge înainta prin luminiş şi se opri lângă Urs. Ranulf descăleca şi continuă să înainteze pe jos, cu privirea aţintită asupra lui Alkirk şi cu un Fergus furios şi enervat lângă el, ca un câine enorm din infern.

-Sfântă Bridget! rosti Arran. Am venit aici ca să scăpăm de voi toţi.

-Atunci ai ales o metodă foarte proastă ca să faci asta, *brăihair,* îi aruncă Glengask cu vocea seacă de furie.

- Ba nu. Voi aţi făcut asta. Aţi decis un armistiţiu şi apoi fiecare s-a apucat să-şi mărească armatele ca să vă puteţi apuca din nou să vă ucideţi între voi. Şi apoi ne vânaţi pe noi, pentru ce? Pentru că suntem cea mai bună şansă a voastră pentru o pace adevărată, care să dureze? Ce vreţi până la urmă? Pace sau şi mai multă vărsare de sânge?

-Ajunge, Arran!

- Da, aşa e. Ucideţi-ne pe noi, ucideţi-vă între voi sau daţi-vă mâinile. Astea sunt opţiunile. Mary e soţia mea. Va trebui să mă omorâţi ca să ne despărţiţi. Dădu drumul pistoalelor pe jos. Am terminat cu prostiile

voastre cu mândria de clan.

-Glengask, controlează-ti, fratele! El a început toată treaba asta băgându-se unde nu avea voie.

Arran o simţi mai mult decât o auzi pe Mary păşind încet lângă el. Apoi pumnalul căzu la pământ lângă pistoale şi, aproape fără să ţse gândească, el îşi împleti degetele cu ale ei.

-Noi am început acest ultim dezastru, zise ea, şi vocea ¡i tremură uşor, tot noi îl vom încheia. Dacă îl ucideţt pe Arran, la fel de bine puteţi să mă omorâţi şi pe mine. pentru că. dacă nu o faceţi, c voi face eu. Şi îţi vei omori şi strănepotul, bunicule. Un copil care ar fi cea mai bună şansă a voastră de pace în ultimii o sută de ani. Pentru ambele clanuri.

În timp ce asculta, Arran simţi că i se opreşte inima şi apoi începe să-i bubuie în piept. Se întoarse spre ea, ignorând feţele uluite ale privitorilor.

- îmi porţi copilul în pântec, teriţo: De ce nu mi-ai spus?

-Voiam să-ţi spun când ajungeam undeva la loc sigur, răspunse ea încet cu lacrimi în ochii verzi. Dar nu ştiu dacă ăsta se va întâmpla.

Din instinct o trase în braţele lui şi îi înclină faţa ca să-i şteargă lacrimile cu sărutări. Un copil. Un copil al lui. Al lui şi al lui Mary. Dacă nu se schimba nimic - şi şansele erau foarte mari să nu se schimbe nimic - nu doar că nu va fi prezent să vadă micuţul crescând, dar copilul va avea şanse foarte puţine să supravieţuiască luptei dintre clanuri.

îşi ridică privirea din nou.

-Spuneţi-mi ce vreţi amândoi, zise el.

Pentru că, oricare ar fi fost planurile lui, MacLawry şi Campbell erau cei care aveau puterea, abilitatea de a îndrepta lucrurile sau să le facă să se transforme în scrum.

-Care e preţul vostru ca să încetaţi să ne vânaţi, ® ˢâ-mi pot ţine copilul în braţe şi să nu mă tem că 'Ş' va pierde tatăl din aceeaşi prostie din care l-am P'erdut şi eu pe al meu. Spuneţi-mi! Vă rog! Dacă e în Puterea mea, voi face să se întâmple.

■vanulf îşi înclină capul. Se uită intens la Arran, apoi * [a]plecă încet să-l bată pe Fergus pe capul care mârâia.

' [aci, Fergus!

finele se aşează în fund, evident nemulţumit de po- şi ¡T*’ i [r] disciplinar. Arran însă îşi ţinu capul mândru să [n][rate e strânse] în jurul lui Mary care suspina, atât ca consoleze, cât şi ca să o apere.

La urma urmei, nu era un afurisit de câine, care să urmeze orbeşte ordinele fratelui său. Nu mai era.

-Vorbele tale sunt foarte diferite de cele pe care mi le spuneai la Londra, zise Ranulf în cele din urmă, pe un ton neutru.

Arran aprobă.

- Da, este. Şi îmi dau seama că te-am pus într-o poziţie proastă şi că te-am judecat nedrept. Am crezut că te plecai în faţa englezilor şi ne transformai în negustori ca să o mulţumeşti pe Charlotte. Nu era despre a o mulţumi pe ea, nu’-i aşa? Ci despre a face un loc unde ea să fie în siguranţă.

Marele Campbell îi studia pe cei trei aşa cum studia pisica un şoarece. Cu cuţitul din cizmă, Arran se gândea că încă ar putea să-l prindă în gheare pe bătrân dacă era să fie, aşa că îi întoarse calm privirea ducelui. Spera că Alkirk îşi va dea seama că a fi calm şi rezonabil nu însemna să fii neajutorat, şi că era cât se poate de serios în privinţa a ceea ce spusese. Asta era ultima şansă a lor şi a clanurilor. Dacă nu se rezolva nimic, atunci el şi Mary vor porni cât se poate de iute spre coastă. Sau vor muri acum şi aici. Nu exista altă opţiune pentru ei dacă şefii de clan nu puteau să vadă dincolo de nasurile lor încăpăţânate.

-Aşadar, vrei pace, Arran MacLawry? rosti Campbell.

- Da, vreau. Se spune că dumneavoastră şi tata aţi fost prieteni odinioară, Excelenţă. Trebuie să fi vrut pace, cel puţin pentru o vreme. Acum a venit timpul să decideţi dacă o vreţi pe Mary în viaţa voastră. Se uită la fratele lui. Şi tu ai terminat cuimine, Ran? Aşa ai zis. Pentru că, sincer, după ce o duceam pe Mary la Alkirk, următoarea mea acţiune era să cumpăr un bilet pentru următoarea corabie spre America,^ *gM*

Ieri asta ar fi fost adevărat, dar acum toată lumea ştia unde erau şi ce făcuseră. Să se ascundă devenise mult mai dificil.

. oar nu ®tai să-l asculţi pe banditul ăsta, tată? se răsti marchizul de Fendarrow, îndreptându-se spre micul „rup din luminiş. MacLawry, Campbell sau Jones, nu avca dreptul să plece cu Mary împotriva dorinţelor mele. Şi ale tale. Aveam planuri. Familia MacAllister nu va ¡nai avea niciodată încredere în noi.

- Iar marea ta soluţie a fost ca Mary să se căsătorească cu Charles Caldcr? răspunse Marele Campbell, ridicând dintr-o sprânceană. Crezi că îl vreau pe nebunul âla şi mai aproape de a deveni şef de clan decât e deja? Presupun că te gândeai că o să stea ca un puiuţ la picioarele tale şi o să te adore? Ducele pufni. Mary a înţeles despre ce e vorba. Dacă ar fi venit direct să mă vadă pe mine, aş fi pus capăt situaţiei.

Marchizul se înroşi.

-jmi pare rău că nu aprobi alegerea mea. Ea ne-a făcut pe toţi de râs şi nu am vrut

să-i dau ocazia de a înrăutăţi lucrurile mai mult şi să se încurce cu un MacLawry. Ea nu ar fi putut să se mărite cu el dacă ar fi fost deja căsătorita, şi Charles s-a oferit să ajute. Făcu un gest către Arran. Nu se poate să-l vrei pe moştenitorul lui Glengask aşa de aproape de tron.

Mary ridică privirea, cu faţa udă de lacrimi.

- Eu îl vreau pe Arran, zise ea simplu. Nu vreau să trăiesc fără el. Aşa că exilaţi-mă aşa cum aţi făcut şi cu mătuşa Sarah şi vom pleca de aici.

-Ai fost acolo, mârâi'tatăl ei, mijindu-şi ochii şi evident în căutarea u nei ţinte ca să-şi verse frustrarea şi jena. Tc-am avertizat că o să-i dau foc dacă mă minte.

-Morag te-a primit? interveni Marele Campbell, cu voce tăioasă peste agitaţia fiului său.

-Arran a fost rănit când s-a rupt o osie de la trăsura noastră, răspunse ea. Nu trebuie să-i faceţi vreo vină; ea nu a vrut să ne lase să intrăm. A făcut tot posibilul să nu fie băgată în seamă de nici un Campbell. Iar tatăl [m]eu i-a spintecat saltelele şi draperiile cu cuţitul şi i-a [5]Part lucruşoarele preţioase doar pentru că ea nu a reuşit sâ-l oprească.

-Ei bine. :i* Alkirk încet Se pare că propria.mi ca« nu e în ordine. EI se uită la Ranult. L-ai trimis pe Munro ca sâ-I protejezi pe Arran de noi, nu-i aţa?

Ranult aprobă din cap.

-.Aşa este. De asta am venit ţi eu. Orice aş crede des- rre acţiunile lui Arran, el e fratele meu. Nimeni nu-l răneşte. Marchizul de Glengask ii aruncă o privire de nepătruns fratelui său şi apoi păşi direct în faţa ducelui. Ce spui. Alkirk.' încercăm să vedem unde vor aceştia doi să ne conducă sau rămânem neclintiţi în mlaştina noastră până nu mai e nici un bărbat în picioare? '

Cu asta îi întinse mâna dreaptă ducelui.

Arran trase adânc aer în piept.

în toate scenariile lui nu se gândise niciodată că Ranulf va fi cel care va oferi pacea. Şi cu siguranţă nu fără să obţină vreun avantaj strategic pentru clanul MacLavvry. Dar iată-l stând acolo, înconjurat atât de oamenii clanului MacLawry, cât şi de cei ai clanului Campbell, fiecare dintre ei privind după un semn de slăbiciune la şefii lor de clan.

Marele Campbell se uită la Ranulf. Dacă ignora mâna întinsă, tot ce mai puteau spera Arran şi Mary era exilul. Dacă se întorcea cu spatele, urma vărsare de sânge. Arran simţi cum Mary se cutremură, şi el se încordă, gara să acţioneze.

în cele din urmă, ducele de Alkirk făcu o jumătate de pas în faţă şi luă mâna lui Ranulf într-a sa.

- *Cuaimeas,* zise el. Pace. îşi întoarse atenţia spre Arran şi Mary. Avem o nuntă de sărbătorit.

Bărbaţii din jurul lor izbucniră în urale,

ecoul cuvintelor răsunând în gaelică şi engleză. Pace.

-Slavă Domnului, murmură Arran şi o sărută pe Mary.

Ea îşi înfipse degetele în braţele lui şi îl sărută cu o pasiune care il făcu să vrea să se lase la pământ cu ea.

-Ai reuşit, şopti ea lângă gura lui.

- Nu. Noi am reuşit. Ţi-am spus că nici un bărbat nu poate să reziste expresiei hotărâte din privirea ta.

ta zâmbi.

-Am vorbit cât *se* poate de serios.

-La tel şi eu.

-Ei bine. tise Marele Campbell, am dat mâna. Acum aş vrea să vorbesc ceva cu nepoata mea şi să-i urez toate cele bune.

Lui Arran nu-i plăcea asta; toţi oamenii aceia le aduseseră numai necazuri în ultimele săptămâni. Dar Alkirk dăduse mâna. iar în Ţinuturile înalte asta te lega mai mult decât orice lege.

- E decidă lui Mary, zise el cu voce tare, dându-i drumul cu reţinere.

Marţ' îl împinse de umăr.

- Du-te şi te împacă cu fraţii tăi, murmură ea şi se duse câţiva paşi mai încolo ca să vorbească cu bunicul ei.

Cel puţin nu îi spusese să-şi ceară scuze, dar probabil că va trebui să o facă. Măcar pentru o parte. îndreptase un pistol încărcat spre Ursul, pentru Dumnezeu! Se îndreptă de spate şi se duse spre locul unde stăteau amândoi.

- îmi pare rău că am îndreptat pistolul spre tine, Ursule, zise el tărăgănat.

-Pentru asta îţi ceri scuze? bubui vocea fratelui său mai tânăr. Dispari, auzim că ai răpit-o pe nepoata favorită a lui Campbell, apoi te apuci şi te însori cu ea, şi tu îţi ceri scuze pentru un pistol. Scuturând din cap, Munro ¡1 învălui într-o îmbrăţişare de urs. Am crezut că te-am pierdut, Arran.

Arran îl strânse şi el în braţe. Ursul avea un temperament vulcanic, dar era şi deosebit de generos. Astăzi se va considera norocos că îi găsise latura generoasă.

-Asa am crezut şi eu pentru moment, răspunse el.

-Te-ai însurat cu o fată în pantaloni. Şi Peter Gilling Poartă rochie.

-Dă, zise Arran şi se îndreptă din nou. A fost o ţi lungă,

"Şi nu e nici măcar prânzul, comentă Ranulf. De ce nu rni-ai spus cât de mult ţii la fată?

-Am încercat să-ţi spun. N-ai vrut să asculţi, jse Arran şi trase aer în piept. Ştiu acum că încercai să găseşti o cale ca să-ţi protejezi logodnica şi că nu a ajutat că trebuia să ne cauţi pe mine şi pe Mary.

El făcu o grimasă.

-Am înţeles greşit. Pentru asta îmi cer scuze. Dar nu-mi cer scuze că am scăpat de Deirdre Stewart. Dacă nu vrei să mă ierţi, aşa să fie, dar am vrut să ştii.

-Ar fi trebuit să ce ascult mai bine, Arran, răspunse Ranulf. Iubirea e foarte complicată.

-Da, cu asta sunt de...

Ceva fierbinte se lovi de braţul lui. O jumătate de secundă mai târziu răsună un foc de armă pe panta dealului. Arran se clătină într-o parte, cu umărul în flăcări. Ranulf îl apucă în timp ce cădea în genunchi, în vreme ce Ursul se puse între ei şi sunet şi ridică puşca.

O auzi pe Mary ţipând, şi apoi ea era în genunchi lângă el, trăgând de haină şi rupându-i mâneca.

-Cine a făcut asta.' urlă ca. Cine a făcut asta?

-Am crezut că aveam un plan, se auzi vocea lui Charles Calder.

Arran se uită peste capul lui Mary să vadă cum *vS-* rul ei dă drumul pistolului gol pe jos şi scoate altul din buzunar.

-Arran MacLawry dispare, mituim preotul să ardă paginile din registru şi eu devin ginerele lui Fendarrow.

-Pune-I jos! îi porunci Mary.

-Cineva va face aşa cum am stabilit, chiar dacă sunt doar eu.

El ridică pistolul şi îl îndreptă spre Arran, cu Mary în faţa lui.

Arran o apucă şi o trase la pământ, oferindu-i lui Calder spatele. Chiar dacă el nu va trăi să-şi vadă copilul. ca o va face. Trebuia.

O altă împuşcătură răsună în aer, iar Arran se încorda aşteptând ca glonţul să îi străpungă coloana. Nimic. Inca ţinând-o pe Mary, deşi ea se lupta să se ridice, se
uită peste umăr.

Charles Calder zăcea în iarbă, gemând şi ţinându-se de coapsa stângă. De fiecare parte a lui o duzină de arme erau îndreptate spre el, dar doar cea a ducelui de Alkirk fumega. Marele Campbell lăsă încet pistolul în jos.

.Nici un afurisit de nepot al meu nu va începe un război pe care eu tocmai l-am încheiat, declară el. Duceţi-l la fierar şi puneţi un fier încins acolo şi aveţi grijă să-l doară, băieţi. Apoi dădu cuiva pistolul şi se apropie- N-ai murit, da, MacLawry?

-Nu. N-ai de gând să mă înfierezi şi pe mine, nu-i aşa? Cred că un bandaj ar fi mult mai bun, zise Arran şi sc ridică cu ajutorul lui Mary. Mulţumesc.

Marele Campbell aprobă din cap.

-Hai să te ducem la tavernă şi să te bandajăm! Arnold, du-te şi spune-i hangiului să scoată cel mai bun whisky şi ia pe cineva cu tine să îi găsească lui Mary o rochie potrivită.

-Mă voi ocupa, Excelenţă.

-Şi găseşte-ne un cimpoier. Nu putem să sărbătorim o nuntă fără cimpoaie.

-Imediat, bunicule!

Ridicându-se în picioare, Arran o lăsă pe

Mary să îi tragă braţul peste umărul ei.

-Pot să merg, să ştii, murmură el.

-Poate că vreau doar să fiu în braţele tale, şopti ea 2ămbind. Te iubesc, Arran MacLawry.

-T*ha gaol* agam ort, răspunse el. Te iubesc, fata mea dulce şi frumoasă.

Ea îşi sprijini capul de al lui.

-Avem mult mai multe de sărbătorit decât o nuntă, nu-i aşa? Un copil, prima pace din ultimii patru sute de ani între clanurile noastre, faptul că nc-am recuperat familiile? Am uitat ceva?

Arran o sărută pe tâmplă.

- Nu cred. Dar în seara asta voi sărbători doar că eşti a mea. Pentru totdeauna. Tot restul e... zer.

Mary râse şi îl sărută şi ea, fata lui îndrăzneaţă din Ţinuturile înalte.